Danion Vasile

JURNALUL CONVERTIRII
De la zeița morții
la Împăratul Vieții

Apare cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte Galaction
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Editura Bunavestire
Galați, 2002

„...Tată, am greşit la cer şi înaintea ta şi nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.

Şi a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi şi-l îmbrăcați şi dați inel în mâna lui şi încălțăminte în picioarele lui; şi aduceți vițelul cel îngrăşat şi-l înjunghiați şi, mâncând, să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era şi a înviat, pierdut era şi s-a aflat."

Luca 15, 21-24

ISBN 973-86005-1-0

Cuvântul editorului la prima ediție
(tipărită sub pseudonimul Pavel Crainic)

Între zecile şi sutele de cărți de pe tarabe a apărut un titlu nou: *Jurnalul convertirii. De la zeița morții la Împăratul Vieții*. Titlul stârneşte interes. Mărturiile scrise ale celor care s-au apropiat de Ortodoxie sunt destul de rare. Aşa că e firesc ca un astfel de titlu să atragă atenția.

Oare despre ce este vorba în carte?

Nu avem de-a face cu un jurnal care stârneşte plictiseală, cu un jurnal care trădează afirmația victorioasă a unui om care spune: „M-am lepădat de erezie!“. Nu, cartea este de scrie rea unei minuni, este descrierea modului în care un tânăr din zilele noastre încearcă să răspundă dragostei dumnezeieşti.

Pavel Crainic nu este un erou care a cucerit o cetate: el nu se mândreşte cu faptul că a părăsit întunericul ereziei. Ci e un om simplu care se miră şi se bucură că Dumnezeu i-a venit în întâmpinare, că Dumnezeu l-a luat de mână.

Înainte de a da mai multe amănunte despre modul în care ar trebui înțeleasă o astfel de mărturie, vom face câteva pre ci zări. În ultimii ani pe piața românească de carte reli gi oa să au apărut volume de excepție, dar, oricât ar fi de inte re san te, oricât de atrăgător ar fi scrise sau oricât de înaltă ar fi sta tu ra du hov nicească a celor care le-au aşternut pe hârtie, ma rea lor ma joritate au o însuşire lesne de observat: sunt greu acce si bi le omului modern care nu se află într-o legătură vie cu Bise ri ca. Excepție fac cărțile de dialoguri duhovniceşti cu părinți con temporani sau viețile cuvioşilor părinți sau ale sfin ților care au împodobit Biserica în acest secol al apos ta ziei şi al păcatului. Oamenii vor să vadă că se poate trăi creş ti neşte în aceste vremuri: au nevoie de dovezi concrete.

Omul zilelor noastre simte o anumită barieră între el şi Hris tos. Poate citi *Filocalia*, poate citi scrierile Sfinților Pă rin ți, dar, cu toate acestea, din lucrarea vrăjmaşului nu poate culege roa dele duhovniceşti. De multe ori, în loc ca prin citire să îşi deschidă ochii inimii spre cele sfinte, el rămâne cu impresia că nu are cum să ducă o viață duhovnicească. Adică rămâne impresionat de ceea ce citeşte, dar nu îşi dă seama că şi el îşi poate îmbunătăți propria viețuire. Sfinții au fost sfinți... Iar noi suntem oameni. Şi de aceea ne putem ascunde în spatele ne putințelor şi slăbiciunilor noastre pentru a putea justifica împietrirea inimii.

Jurnalul convertirii este însă o carte care e primită cu mul tă deschidere de sufletele care, neavând curajul de a face pri mul pas pentru îndreptarea vieții, nu se mulțumesc totuşi cu starea de fapt. Sunt oameni care, oricât de prinşi ar fi în pă cate, oricât de tare ar fi molipsiți de duhul lumii acesteia, nu reu şesc să se mintă pe ei înşişi şi să declare că sunt feri ciți. Sunt mulți oameni care aşteaptă un semn de la Dum ne zeu; şi nu neapărat un semn minunat, ci o mână întinsă de cineva. Fiind puțin şovăitori, dar înțelegând cutremurătoarea impor tan ță a pornirii pe drumul mântuirii, ei nu vor să facă primul pas din proprie inițiativă. Aşteaptă ca printr-o întâm pla re neîn tâmplătoare, printr-un sfat prietenesc, prin citirea unei cărți sau, cel mai des, printr-o împrejurare nepre văzută, să ca pe te putere.

Momentul primului pas e covârşitor. Unii oameni îl fac pur şi simplu, fără să se fi gândit vreodată că îl vor face. Cei care aştep tau o mână întinsă nu vor şovăi să o primească. Numai că uneori această mână întinsă se apropie încetul cu încetul.

Uneori ninge mult şi dintr-o dată. În câteva ore se întinde un covor de zăpadă. Dar alteori zăpada se aşterne mai greu: ninge puțin, apoi zăpada se topeşte; abia după câteva ninsori pământul se înveşmântează în haină albă.

Fără a avea pretenția că acest jurnal este o ninsoare pu ter ni că, considerăm însă că pentru cei care îl citesc cu inimă des chisă poate fi o ninsoare frumoasă. Şi aşa cum copiii ies afară şi privesc căderea fulgilor, aşa şi cititorii pot privi modul în care fulgii acestei cărți le cad în inimi.

Cei care prefațează cărțile țin de obicei să arate cât de extra ordinare sunt volumele respective, fără a se gândi şi la impactul pe care îl au asupra cititorilor. Încercăm să nu că dem în această ispită. Şi precizăm: primele capitole, descri ind experiențele prin care a trecut un yoghin tantric, pot fi smin titoare pentru cei sporiți în viața duhovnicească. Adică pen tru cei care şi-au curățit mintea de patimi şi în inimile că ro ra trăieşte Hristos. Pentru cei care, trăind în lume, au reuşit să nu mai fie ai lumii. Acest *Jurnal* nu este tipărit pen tru ei. Ei au ce să citească, şi o astfel de carte nu le poate adu ce folos duhovnicesc. Ba, dim po trivă, îi poate sminti şi îi poate apropia de duhurile cu care era „prieten" autorul, înainte de a se converti.

În cazul în care unii ca aceştia au în familiile sau printre cunoştințele lor persoane care s-au îndepărtat de Biserică pentru a căuta adevărul în altă parte, ar putea descoperi în această carte mecanismul prin care un om se lasă cucerit de rătăcire. Şi i-ar putea înțelege mai bine pe cei rătăciți. Iar în cazul în care ajung la anumite fragmente care li se par smin ti toare, pot sări peste ele fără nici o reținere. Mai bine să pierzi o relatare pătimaşă decât să îți vatemi mintea. Oricum, valoarea de ansamblu a *Jurnalului* nu este micşorată nici dacă aceste fragmente sunt trecute cu vederea.

Despre conținutul cărții nu ar fi prea multe de spus: nici o carte nu are acelaşi farmec dacă îi ştim de la început conți nu tul. Totuşi, încă o precizare ar putea fi folositoare. Dacă în prima par te aflăm despre o sumedenie de experiențe spiritua le interesante, în cea de-a doua locul acestor experiențe este luat de cuge tări, dialoguri purtate de autor cu părinții care i-au marcat viața. Şi, uneori, aceste dialoguri nu oglindesc cu aceeaşi febrilitate frământările autorului: interesul stârnit de cugetări se ridică mai greu la interesul pe care îl trezeşte succesiunea faptelor prezentate în primele capitole.

Dacă *Jurnalul* ar fi lipsit de ultimele pagini, cartea ar fi fracturată: am vedea povestea trecerii unui om de la yoga la credința creştină. Ce i-a adus această credință? Icoane? Le putea ține în casă şi ca yoghin. Muzica psaltică? O putea as cul ta şi ca yoghin. Nu, credința creştină i-a adus altceva: da rul de a şti să Îl iubească pe Dumnezeu, de a şti să îi iubeas că pe oameni şi de a fi gata să îşi pună sufletul pentru ceilalți.

Întâlnirea cu moartea din ultimul capitol e emoționantă: e confirmarea faptului că adevărata credință se arată în fapte, că procesul convertirii nu s-a limitat la acceptarea rațională a învățăturii ortodoxe. După ce terminăm lectura cărții înțe le gem altfel partea de jurnal care începe cu prima spovedanie a fratelui Pavel Crainic: înțelegem că elementele care ni se pă reau disparate, adică mulțimea de cugetări, de dialoguri sau de citate din Sfinții Părinți nu sunt altceva decât cărămizile care au stat la temelia formării unui suflet creştin.

De când s-a lepădat de rătăcire, Pavel Crainic a avut obsesia mărturisirii lui Hristos. Şi, lucru care părea puțin pro ba bil în zilele noastre în care domneşte o pace care nu are prea multe în comun cu pacea pe care a voit să o aducă Hris tos, el a avut ocazia să dea această mărturie jertfelnică. A avut de ales între a-şi pune viața pentru aproapele său şi a prefera să fugă de cruce, evitând primejdia morții.

Cam atât ar fi spus despre *Jurnal*. Mai mult va vorbi el singur...

I. Întâlnirea cu lumea paranormalului

3 august 1990

Am trăit o minune... Pentru prima dată în viața mea am avut de-a face cu o manifestare a puterilor paranormale, ma ni festare care m-a marcat foarte tare. Începând de astăzi, viața mea se va schimba. Începând de astăzi, voi face toate eforturile pentru a urca pe treptele desăvârşirii. Jurnalul pe care îl încep acum va fi un martor al experiențelor mele spi ri tuale. În el voi scrie tot ceea ce voi simți mai deosebit. Mi-am dat seama că, în ceea ce priveşte experiențele spi ri tu a le, nu mulți pot înțelege ceea ce le spui. Te pot considera ne bun. Ori Jurnalul nu mă va incomoda cu întrebări stupide: va şti că ceea ce scriu este adevărat.

Pe de o parte, nici mie nu mi-ar fi uşor să cred dacă cineva mi-ar relata că a trăit ceea ce mi s-a întâmplat astăzi. Dar ştiu că nu a fost o iluzie: a fost butonul care mi-a aprins motorul min ții ca să dau la o parte toate micile probleme care îmi răpesc timpul, şi să pornesc pe drumul spre cer.

Ceea ce mi s-a întâmplat a fost minune, mai ales pentru că mi-a demonstrat, fără putință de tăgadă, că oamenii au puteri paranormale, că oamenii au puteri de care nu îşi dau seama şi pe care nu se pricep să le pună în valoare.

Sper ca, peste ani şi ani de zile, când memoria îmi va mai slăbi, când îi voi uita pe unii dintre cei pe care îi voi pomeni aici, recitirea acestui jurnal să fie un moment cât se poate de plăcut. Amintirea Marelui Drum spre cer, cu suişurile şi coborâşurile sale, va avea ceva din înălțarea sufletească pe care o simt eroii care şi-au biruit duşmanii: sunt plini de răni, dar victoria le aparține.

Şi pentru că numele se pot uita uşor, voi face nişte mici precizări care, la bătrânețe, mă vor ajuta să mi-i aduc amin te pe cei cu care mi s-a intersectat destinul.

Iată cum s-a întâmplat: m-am dus în vizită la Cristina Andrei, care a fost eleva preferată a mamei. Acum are vreo douăzeci şi trei de ani. Am vorbit cât am vorbit şi, la un mo ment dat, eu am spus o minciună banală, nici nu îmi aduc aminte care. Nu îmi putea trece prin cap că o exa ge ra re mă poate lovi ca un ciocan.

În clipa în care am mințit-o, am simțit cum din ea iese o putere aproape fizică, putere care mă îndepărta de Cristina. M-am dus spre perete, speriat, şi îmi venea să sar pe fereas tră, căci nu mai suportam energia care ieşea din ea. Norocul meu a fost că ea şi-a dat seama că trebuie să iasă cât mai re pede pe uşă. Eu nu mă gândeam să ies din cameră, pentru că asta presupunea să trec pe lângă Cristina şi mi-era teamă că aş fi fost lovit mult prea tare de puterea ei.

După câteva secunde, m-am liniştit. Cristina s-a întors în cameră şi lucrurile au intrat în normal.

„Ştii de ce cred că ți s-a întâmplat asta? Poate pentru ca să înțelegi că ai greşit. Te-ai jucat cu minciuna. Minciuna înseamnă să te uneşti cu puterile întunericului. Şi pentru că m-ai mințit pe mine, iar eu încerc să slujesc cât mai mult Adevărul, puterea adevărului a ieşit din mine."

Mă simțeam ca în fața unei zeițe: „Crezi că există puteri ale întunericului? Ce ştii despre existența lor?", am în tre bat-o plin de curiozitate.

„Cu mine e o poveste lungă. Eu însămi am folosit mai demult aceste puteri. Şi ceea ce ți s-a întâmplat ție e aproape nimic. Eu am fost la o vrăjitoare care în fața ochilor mei a ridicat o masă de la pământ, la mai mult de jumătate de metru, numai cu puterea vrăjilor."

Cristina nu îşi dădea seama că am simțit atât de clar acea putere care mă izbise, încât nu m-aş fi mirat dacă atunci s-ar fi ridicat în aer masa de lângă noi. Cristina nu părea prea sur prin să de experiența prin care am trecut. Din afară nu pare ceva prea palpitant. Dar pentru mine a

fost ca o minune. Oricum, discuția care a avut loc fusese cea mai interesantă discuție pe care o purtasem în viața mea.

„Să ştii că eu am slujit puterilor întunericului, fără să ştiu exact ce fac. Ghiceam în cărți cu o precizie extraordinară. În liceu, aveam o profesoară care mă chema des în laboratorul de geografie şi mă punea să îi ghicesc. Prima oară, când i-am spus că bărbatul ei o înşală, când i-am spus cum arată amanta acestuia, era să sară să mă pocnească. Dar, urmărindu-şi bărbatul, şi-a dat seama că nu mințeam. Cărțile îmi arătau multe dintre secretele oamenilor.

Eu simțeam că este ceva în neregulă, dar nu îmi dădeam seama că ghicitul în cărți este chiar lucrare drăcească. Abia după ce am cunoscut-o pe vrăjitoarea aceea mi-am dat sea ma că foloseam aceleaşi puteri.

Şi am început să am coşmaruri. Visam biserici dărâmate, şi o voce mă tot întreba: Dumnezeu sau diavolul? Mi-am dat seama că trebuia să renunț la ghicit. De atunci am simțit cum a intrat soarele în viața mea. Îmi este bine."

Parcă vedeam un film de groază. Când auzeam povestea Cris tinei, o trăiam cu intensitate, de parcă mi s-ar fi întâmplat mie.

„Aş vrea să am şi eu puterea ta, aş vrea să am şi eu ener gia pe care am simțit-o că ieşea din tine."

„Ehe, mulți ar vrea să o aibă, dar trebuie să ai şi o înzes trare nativă. Ce zodie eşti?"

„Leu."

„A, e bine, şi eu sunt tot Leu. E o zodie de foc, o zodie foar te puternică. Stai sub semnul soarelui."

Mi-am adus vag aminte cum am citit în jurnalul mamei că, nou-născut fiind, când tata m-a văzut pentru prima oară, m-a ridicat în sus şi plin de exaltare a zis ceva de genul: „Soare, al tău să fie..."

Iată că o vorbă spusă aparent la întâmplare, avea ceva adevăr în ea.

„Cristina, şi ce ar trebui să fac pentru a căpăta puterea ta?"

„Sunt mai multe căi. Fiecare are de fapt propria cale. O cale este cea a Bisericii, numai că foarte puțini oameni ajung sfinți. O altă cale este yoga."

„Yoga? Păi eu fac exerciții yoga de doi ani."

„Bănuiesc că tu faci doar asane, nu? Exercițiile pentru corp sunt bune, dar ele au rolul de a pregăti mintea pentru practica meditației."

„Da, eu am făcut mai ales asane, după cartea lui Tufoi. Cât priveşte meditația, am încercat să mă folosesc de câteva cărți, dar fără prea mult succes. Oricum, cu ajutorul asanelor am scăpat de hepatită foarte repede. În a cincea zi de inter na re am rugat-o pe doctoriță să îmi facă analizele, spunându-i că sunt sănătos. Nu m-a crezut, dar văzând rezultatele ana li ze lor, mi-a dat drumul a doua zi. Pacienții care stăteau cu mine în salon râdeau văzându-mă cum stau în cap sau cum fac alte exerciții, dar am fost externat înaintea lor, deşi intra sem ultimul în spital."

„Pentru a progresa ai nevoie de un maestru."

„Şi cum să găsesc un maestru?"

„Caută. Maeştrii adevărați sunt foarte rari. Poți începe cu un maestru mai slab, de la care să înveți alfabetul căii spiri tua le. De fapt, important este să faci primul pas, şi apoi o să îți iasă în cale marele maestru de care ai nevoie. Uite, am auzit că pe 1 octombrie încep nişte cursuri de yoga la Casa Studen ți lor. Du-te şi vezi cum ți se pare. Am auzit păreri foar te con tro versate despre cel care le ține, Costache Tăurea nu. Unii zic că e un om dubios, un depravat, dar alții zic că este cel mai mare guru din lume."

„Ție cum ți s-a părut?"

„Eu nu l-am cunoscut, dar am auzit vorbindu-se despre el prin facultate. Cred că cel mai bine este să îți dai singur sea ma ce fel de om e. Dacă e dubios, îl poți părăsi imediat. Dacă e sfânt, îl poți urma până la sfârşitul vieții. Dar, pentru a face primul pas pe calea yoghină, trebuie să fii foarte hotărât."

„Să ştii că încă din clasa a şaptea regret că nu m-am născut în India, că nu am avut posibilitatea de a trăi între asceții care se hrănesc cu câteva boabe de orez pe zi.“

„A, e bine că ți-ai dorit să mergi pe urmele lor. Spune-mi, ai avut până acum vreo revelație?“

„Revelație, nu; dar în copilărie, după ce am intrat în prima biserică catolică, unde am văzut în imagini viața lui Iisus Hris tos, noaptea am visat că îl duceau pe Hristos să îl răstig neas că. Şi când a căzut pe drumul crucii, am vrut să iau eu crucea, să Îl ajut pe Hristos.“

„Aşa cum a luat-o de fapt Simon din Cirene.“

„Îmi aduc aminte foarte vag visul, şi în timp am uitat exact ce am visat, dar ştiu că m-a impresionat. Țineam foarte mult la un crucifix pe care îl are o rudă de-a mea, crucifix de spre care se zice că este de la Muntele Athos.“

„Şi nu te-ai apropiat de Biserică?“

„Ai mei nu ne-au crescut aproape de Biserică. Eu am fost atras de descoperirile ştiinței, care arată că omul se trage din maimuță.“

„Astfel de descoperiri sunt de fapt escrocherii, care au fost combătute cu argumente cât se poate de clare.“

„Eu am preferat să nu mă las influențat de credințele bă beşti şi să fiu de partea oamenilor de ştiință. Când m-a între bat o cunoştință, prin clasa a şaptea, dacă eu cred în Dum ne zeu, i-am răspuns plin de mândrie: Cred în calculatoare“.

„Şi totuşi cum ai aflat de practicile yoga?“

„A adus tata acasă nişte cărți, de Tufoi, Rajneesh şi alți autori. Am încercat să practic magia albă, dar nu am avut nici un rezultat. După moartea mamei însă lucrurile s-au schim bat. Am încercat să fac spiritism, după o metodă originală. Mi se părea că aud voci, că mi se spun lucruri din viitor. De exemplu, am auzit că la treapta întâi voi avea la română un anumit subiect, că voi pica examenul, dar că voi fi mutat în cele din urmă la liceul la care am dat. Şi că la treapta a doua voi intra fără probleme.“

„Şi aşa a fost?“

„Până acum da, să văd cum o fi la treapta a doua. La română am avut subiectul respectiv, am picat examenul şi am fost repartizat la un alt liceu. Dar, după primul trimestru, toată clasa de picați am fost mutați la liceul la care am dat.“

„Şi cum ți s-au părut lucrurile astea?“

„Nu ştiam nici eu prea bine cât e de serioasă joaca mea. Mă gândeam că totul poate fi doar o coincidență.“

„Ar fi fost culmea coincidenței.“

„Oricum, eram atât de preocupat de primele poveşti de iubire pe care le-am trăit în liceu, încât nu aveam timp să mă gân desc la altceva, nu aveam timp pentru preocupări spirituale.“

„Şi asane când făceai?“

„Asane am făcut mai ales în clasa a opta. Tot în acel an, uneori, când vroiam să chiulesc, folosindu-mă de autosu ges tie făceam în aşa fel încât arătam foarte palid, şi profesoarele mă învoiau fără probleme. Am încercat să ies din trup, să fac călătorii astrale, dar nu am reuşit. Am încercat şi să îmi modific bătăile inimii, dar am auzit că e periculos şi am renunțat.“

„Ai mai avut şi alte premoniții în afara celor despre liceu?“

„Da, despre moartea mamei. Eu nu credeam în vise, dar înainte să moară mama am fost într-o tabără şi am visat că îmi cad dinții. Mă tot frământam că mama va muri. Când m-am întors din tabără m-am bucurat să văd că e bine, dar peste câteva zile a murit. Ştii cum.“

„Da, pe mine m-a marcat mult moartea ei, doar ştii cât o iubeam. Să nu mai vorbim despre asta. Să revenim la yoga.“

„Ştii, eu vroiam să practic asceza yoghină şi ca să îmi cu răț mintea şi trupul pe care le-am întinat ca un prost.“

„Eşti doar un puşti de 16 ani, ai avut deja parte de aşa ceva?“

„M-am gândit că merită să cunoşti plăcerile trupului. Şi am avut ocazia să le cunosc. Nu te mai uita la mine aşa. Vreau să termin cu prostiile, vreau să devin un ascet. De-abia aştept să merg la cursurile de yoga."

Toată seara m-am gândit la întâlnirea noastră. A fost mâna lui Dumnezeu să mă întâlnesc cu Cristina.

II. Primii paşi spre Absolut

20 septembrie 1990

Tata m-a dus la un yoghin, domnul Ene Ceacâr, care mi-a vorbit despre centrii de forţă. Îl cunoaşte pe maestrul Tău rea nu şi îl apreciază mult. Mi-a zis să stau liniştit, că numai cei care nu sunt elevaţi spiritual pot avea ceva împotriva acestui guru. Guru, care înseamnă maestru în hindusă, e un cuvânt care îmi place. Sună misterios.

25 septembrie 1990

În jurnalul mamei am citit cum, fiind gravidă în primele luni, când încă nu se putea observa că este însărcinată, i s-a întâmplat ceva deosebit. Când a dus-o mamaie la Biserica Sfânta Vineri, cea dărâmată mai apoi de Ceauşescu, acolo o femeie bătrână, cu o privire misterioasă, i-a spus: „Doamnă, veţi naşte un băiat frumos ca un fecior de împărat..." Oare cum de a ştiut că mama e gravidă? Şi de unde a ştiut că va naşte un băiat?

Oricum, poate că afirmaţia ei a avut un sens spiritual. Poate că s-a referit la traseul meu spre cer. Poate că sunt unul dintre aleşii care au puteri mai mari decât ale celorlalţi. Oricum, sper ca prin yoga să ajung la iluminare, să ajung la desăvârşire.

2 octombrie 1990

Am ajuns, cu mare greutate, la deschiderea cursurilor de yoga. Am întârziat mult, am prins numai ultima parte. Maes trul Tăureanu nu pare un om ieşit din comun. La sfârşitul în tâl nirii s-au pus întrebări interesante. Totul e să merg la curs. Acolo voi vedea exact dacă el este maestrul de care am nevoie.

7 octombrie 1990

Prima şedinţă de yoga, într-o sală de sport a şcolii nr. 121. La începutul exerciţiilor am fost rugaţi să dăm jos obiectele de metal pe care le avem. Mi-am dat jos lănţişorul de argint, şi acolo l-am uitat.

În primele luni ale cursului vom învăţa mai ales asane, pentru a scăpa de blocajele energetice. După prima şedinţă mă simt revigorat, mă simt mult mai uşor. Îmi este foarte bine. La sfârşit s-au vândut nişte broşurele. Eu am ajuns la urmă, când mai aveau doar broşurica despre „Secretele amo rului taoist". În lipsă de ceva mai bun, am cumpărat-o pe asta. E vorba de folosirea energiei sexuale, despre semnele după care se recu noaş te intensitatea trăirii actului sexual şi de altele asemenea. Am dat banii degeaba, eu vreau să fiu ascet. Am auzit vorbin du-se despre tantrism, despre arta de a transforma sexualitatea în cale spirituală, dar aşa ceva nu este pentru mine.

Un lucru îmi este clar: maestrul, Costi, ştie o sumedenie de practici ezoterice. Ceea ce aflăm de la el nu se găseşte scris în altă parte. Secretele se transmit numai de la maestru la dis ci pol. Ceea ce apare în cărţile de yoga nu e adevărata yoga.

Învăţăturile spirituale sunt de două feluri: ezoterice şi exo te rice. Cele exoterice sunt cele la care are acces toată lumea, care se găsesc în cărţi, care sunt propovăduite de marile religii.

Cele ezoterice sunt cele pe care le ştiu numai marii ini ţi aţi, cum este Costi. Nu ştiu cum le-a primit, şi nici de la cine, dar voi rămâne alături de el cel puţin până când voi afla tot ceea ce ştie el.

Am auzit că Gingis-han, înainte de a fi conducător al hoardelor însetate de sânge, a fost ucenicul unui mare şaman. Şi că şi-a ucis învăţătorul pentru a-i lua puterea. Ideea asta, de a

folosi un maestru până la ultima limită, are ceva inte re sant. Voi lua de la Costi tot ce se poate.

Şi poate că, stând lângă el, voi înțelege că el nu este nu mai o colecție de informații ezoterice, ci că este chiar maes trul de care am nevoie până la capăt.

10 octombrie 1990

Sunt hotărât să fac programul de asane în fiecare zi. Eu ştiu deja multe exerciții pe care colegii mei le vor afla mult mai târziu. Ni s-a atras atenția ca nu cumva să facem asane din cărți, înainte ca ele să ne fie predate. Riscăm să le facem greşit şi să ajungem la un dezechilibru energetic. Eu totuşi sunt plin de râvnă. Vreau să progresez cât mai repede.

Sunt între cei mai mici de la sală, şi asta mă complexează puțin. Cred că între două sute de începători sunt numai cinci elevi. Majoritatea sunt oameni cu serviciu. Mai este şi o grupă de studenți. Nu ştiu dacă m-ar fi primit acolo.

Oricum, sunt destui tineri şi la noi. Andra îmi place foarte mult. Are corpul foarte elastic şi face exercițiile perfect.

Nu mă pot obişnui cu aspectul lui Costi. Nu este un bărbat frumos, nu ştiu cum de atâtea fete de la curs sunt îndrăgostite de el. Şi are nişte unghii lungi, aproape ca de vrăjitoare. Ca să nu îi curgă energia din degete.

Mi-aş fi dorit un maestru bătrân, cu barbă albă, care să aibă puțini discipoli. Cât de prost sunt... Risc să nu apreciez adevărata valoare a lui Costi.

14 octombrie 1990

Mi-am cumpărat fotografia lui Iisus, aşa cum arăta când L-au răstignit pe cruce. Descoperirea aceasta uriaşă, prin care omul poate avea acces la cronicile akashice, adică la me mo ria timpului, este cea mai importantă descoperire din lume. Deocamdată este ținută în secret, ca nu cumva nişte ticăloşi să pună mâna pe ea şi, folosindu-se de anumite secrete la care ar putea avea acces, să distrugă Pământul.

Când invenția va fi recunoscută oficial, când vom putea avea acces neîngrădit la secretele trecutului, vom putea şti exact cum a fost făcută lumea, ce au învățat maeştrii şi nu am aflat până acum...

Biblia nu va mai fi de nici un folos: din moment ce vom avea filmul complet al vieții lui Iisus, de la naştere şi până la răstignire, textele biblice vor fi de prisos. Vom avea predicile lui pe bandă video. Şi vom avea confirmarea clară a faptului că el s-a inițiat în Orient.

Poza pe care mi-am cumpărat-o a fost făcută cu ajutorul unei pietre de pe Golgota (este nevoie de un obiect care să fi fost martor al evenimentelor trecute). Poza seamănă cu chipul de pe Giulgiul din Torino.

Mă gândesc că poate de asta se zice în folclor că uneori codrii vorbesc despre faptele de vitejie ale eroilor: codrii sunt tocmai obiectele care au păstrat amprenta cronicilor akashice.

6 noiembrie 1990

Între învățăturile cele mai importante pe care le-am asi mi lat de când am venit la yoga este cea privitoare la reîn car na re. Unul dintre primele vise din copilărie, cum am intrat din altă lume în trupul pe care îl am acum, ar putea fi de fapt o reminescență din viața anterioară.

Încă de când aveam zece ani bunica lui Gabi mi-a vorbit despre reîncarnare, şi mi s-a părut o chestie interesantă.

Iată că acum mi s-au lămurit toate nedumeririle. Am citit multe mărturii ale celor care şi-au adus aminte de viețile trecute. Aceasta este o dovadă de necontestat a faptului că reîncarnarea există. Sunt sute şi mii de dovezi în acest sens. Iar Biserica vrea să îi păcălească pe oameni că după moarte există o singură Judecată, şi gata. Biserica nu poate face față dosarului de mărturii pro-reîncarnare.

Cea mai mare mişelie a Bisericii este faptul că a scos din Scriptură toate referirile la acest subiect. De fapt, aproape toa te. Iisus zice clar despre sfântul Ioan Botezătorul: „El este Ilie". Adică: „El este reîncarnarea Sfântului Ilie". Nimic mai clar.

8 noiembrie 1990

Îmi este din ce în ce mai uşor să fac „asana mortului“, relaxarea. Faptul că am practicat această tehnică în clasa a opta, vreme de mai multe luni, îmi este de mare folos. Cred că nu va fi prea greu să îmi părăsesc trupul şi să pornesc în călătoriile astrale. Şi asta nu pentru vreo joacă de copil. Nu mă atrage gândul de a intra cu spiritul în casele prietenilor mei. Ci îmi doresc să ajung în India, la marii maeştri, sau pe alte planete. Cum o fi viața acolo?

Am vorbit cu Andra despre extratereştri. Ea îşi doreşte mult să intre în legătură telepatică cu ei. Când i-am spus că eu i-am văzut de două ori s-a mirat.

Prima oară, când jucam badminton cu Florin în Herăstrău. Când să dau cu paleta în fluturaş, am văzut o navă de lumină, mult mai mare decât un avion, cum zbura deasupra mea. Am rămas cu paleta în aer, nevenindu-mi să îmi cred ochilor. Florin nu a văzut nimic. Ce aiurea e să scrii amintiri... Parcă aş fi pensionar: „Mai ții minte, nene, cum era în armată?...“

Oricum, e bine să am scrise şi astfel de amintiri. A vedea extratereşti nu e ceva obişnuit. Şi nu merită să uit nimic din contactele mele cu alte lumi.

A doua oară, am văzut o rază de lumină zburând printre blocuri, care în spate avea o urmă din ce în ce mai palidă. Au văzut-o şi alți copii de pe stradă. Poate era tot o navă, una mai specială. Sau poate era cine ştie ce manifestare a vreunui spirit.

9 noiembrie 1990

Încercam să fac asana arborelui, dar cu mâinile şi capul lăsate pe spate, când, din cauza valurilor de energie pe care o asimilam, am căzut la pământ. Dacă nu aveam un scaun lângă mine, m-aş fi lovit mult mai tare. Nu mă aşteptam ca acest exercițiu să îmi ofere atâta energie. Am făcut prea mul te asane dimineață şi am greşit undeva. Altfel nu se explică acest accident energetic.

10 noiembrie 1990

La petrecerea Sofiei din Liceul Caragiale, m-am îndră gos tit de o tipă mişto: Diana. Am mai ieşit de câteva ori cu ea şi pare a fi o relație de durată. Am început să mergem la nişte cursuri gratuite de engleză, pe care le țin nişte sectanți la Liceul 32.

Diana nu pare interesată de yoga, dar e o tipă foarte fru moa să, aşa că nu contează.

11 noiembrie 1990

Mi-am cumpărat o poză cu Ramana Maharishi. Mă simt atras până şi de numele lui. De parcă între noi ar exista o veche legătură mistică. Poate că marii maeştri au grijă de toți cei care vor să urce pe muntele desăvârşirii. Acasă am făcut o meditație cu Maharishi.

13 noiembrie 1990

La cursurile de engleză m-am descurcat foarte bine. Ba chiar am încercat să răspund în aşa fel încât să îi zgârâi un pic pe sectanți.

Diana mi-a spus un lucru pe care nu l-a mai spus nimănui: una dintre amintirile care au marcat-o foarte mult în copilărie a fost că îi auzea pe părinții ei cum făceau dragoste în camera ve cină: ea, fiind mică, nu ştia exact ce fac şi, auzind sunetele se speria. A ținut să îmi spună acest amănunt ca să ştiu de ce are o mică rezervă față de dragostea trupească. Am asigurat-o că voi sta cuminte, deci nu are de ce să se mai gândească la aşa ceva.

Cred că părinții ei au greşit că nu s-au gândit şi la ea. Poa te că o astfel de amintire îi va afecta mai târziu viața sexuală.

16 noiembrie 1990

Oare ce am fost în reîncarnarea trecută? Mi se pare foarte interesant de ştiut. Există anumite cărți prin care pot afla, dar nu am prea mare încredere în astfel de calcule. De la nişte cărți din astea a apărut explozia de Cleopatre pe piață. La tot pasul numai regine, sfinți, rishi sau alte ființe importante. Aproa pe nimeni nu vrea să zică că a fost gunoier sau femeie de ser vi ciu. Cei care au prea mare încredere în cărți caută să se auto mă gulească. Eu, până nu voi avea vreo revelație sau până nu îmi va spune vreun clarvăzător viețile mele trecute, nu voi căuta să îmi aflu trecutul: nu îmi arde să îmi fur singur căciula.

18 noiembrie 1990

Ni s-a predat asana cobrei. Cu corpul într-o poziție ase mă nă toare şarpelui gata de atac, trebuia să simțim energia din Ana hata Chakra, centrul afectivității. M-am simțit plin de o iubire intensă, dar ciudată. Simțeam că iubesc mult, mult de tot, dar nu ştiam ce anume iubesc. Ori, iubirea e legată de ceva precis. Oricum, energia care se asimilează cu ajutorul asanelor este uşor de simțit: acum nu se mai pune problema dacă țin sau nu la aproapele meu, ci cât de mult țin la aproapele meu.

Yoga oferă cel mai fin barometru al stărilor sufleteşti. Şi nu numai. Pot simți câtă energie sexuală am sau cât de încăr ca tă este Manipura Chakra.

21 noiembrie 1990

Am început să chiulesc cu Diana de la pregătirea la en gle ză ca să ne plimbăm prin parc. Facem bătături la gură de cât ne sărutăm. Maică-sa ține la mine. E destul de greu să merg după-mesele până la ea, căci nu prea mai sunt autobuze spre Bucureşti. De mlte ori vin cu autostopul. Dar merită. Mă bu cur tare mult că ne iubim. Ea este fană a formației „Roxette". M-a molipsit şi pe mine. Dansăm până ne plictisim.

Mă bate gândul să fac dragoste cu ea, dar cred că nu ar fi prea bine. O dată ce am luat hotărârea să fiu un băiat cu min te, nu vreau să trec peste ea. Totuşi, de la atâtea mângâieri am dureri mari şi sunt nevoit să mă masturbez. La cursul de yoga ni s-a zis că energia seminală trebuie economisită, chiar şi în timpul actului sexual. Deci ceea ce fac eu e o risipă inutilă, dar am dureri prea mari.

Nu sunt mulțumit de această scădere, dar nu vreau nici să renunț la săruturile pasionale ale Dianei.

23 noiembrie 1990

M-a impresionat o parabolă hindusă despre micimea tutu ror religiilor: într-o zi trei orbi s-au întâlnit pentru a exa mi na un elefant. Primul i-a atins piciorul cu mâna şi a zis: „Ele fan tul este precum o coloană de piatră". Al doilea a pi păit trom pa şi a zis: „Ba este ca un şarpe". Al treilea om a pi păit pân te cul şi a zis: „Nu, este ca un vas mare". Şi au înce put să se certe. Un trecător i-a întrebat de ce se ceartă şi, după ce a aflat cauza, le-a zis: „Nu ați înțeles cum e de fapt elefantul. El nu arată nici ca o coloană, nici ca un şarpe, nici ca un vas. Deşi picioarele sale sunt ca nişte coloane, trompa sa e ca un şarpe şi pântecele său e ca un vas mare. Elefantul este alcă tuit din toate acestea: picioare, trompă şi pântec."

Aşa se ceartă toate religiile şi toate confesiunile; aşa se cear tă creştinii cu evreii şi cu musulmanii, catolicii cu orto doc şii şi cu protestanții. Toți sunt orbi şi au pretenția că Dum nezeu ține cu ei. Dar greşesc.

Numai iluminații, numai sfinții sunt capabili să privească adevărul în față. Ei văd că în spatele fiecărei credințe se ascunde o parte de adevăr, dar adevărul întreg este în spatele tuturor credințelor.

Poate că şi noi, aici la curs, primim doar o parte de ade văr: poate că adevărul întreg nu îl vom cunoaşte decât atunci când vom ieşi din ciclul reîncarnării. Oricum, cred că ceea ce învăț de la Costi mă ajută să progresez mai repede decât prin orice altă religie.

24 noiembrie 1990

Diana m-a întrebat dacă nu vreau să facem dragoste. Mi-am dat seama că această idee nu avea cum să îi aparțină, pentru că nu am avut tupeul să o mângîi mai jos de curea. Nu am stâr nit-o atât de tare încât să vrea să cedeze. Am în tre bat-o de unde i-a venit ideea asta. Mi-a zis că Nuți, care face dra goste cu Bebe, care e mult mai mare decât noi, i-a zis că e o experiență super.

I-am zis Dianei că nu pot să fac dragoste cu ea (fără să îi spun şi că mi-ar plăcea mult). Ea este fecioară şi nu vreau să mai am o altă fecioară la activ. Şi chiar dacă ar fi femeie, cu ea nu aş face dragoste pentru simplul fapt că vreau să merg pe calea ascezei. În scurtă vreme sper să îmi stăpânesc trupul ca un adevărat yoghin şi să nu cedez oricât de serioase ar fi eforturile ei de a mă corupe.

25 noiembrie 1990

Am văzut astăzi „Ultima ispită a lui Hristos“, filmul făcut după cartea lui Kazantzakis. Multă vâlvă a stârnit acest film. Ca şi cartea de altfel. Autorul a fost dat afară din Biserica Orto doxă din Grecia. Mare prostie. Cine a protestat împo tri va acestui film nu a înțeles nimic din el. Hristos este ispitit să co boa re de pe cruce. Ai impresia că el cedează, că se dă jos, că alege calea unei vieți de familie, cu copii şi cu toate celelalte. Dar în ultimele secunde ale filmului, îți dai seama că el de fapt nu a coborât de pe cruce. Tot filmul este re pre zen tarea a ceea ce şi-ar fi imaginat Iisus pe cruce că i se va în tîmpla dacă ar renunța la misiunea sa spirituală. În film, Iisus moare pe cruce liniştit, mulțumit că şi-a îndeplinit misiunea.

Acest film mi-a dat un elan sporit în continuarea luptei pen tru desăvârşire. Hristosul cosmic se află în fiecare dintre noi: putem renunța la chemarea noastră de a ieşi din lanțul reîncarnărilor – şi atunci am duce o viață banală, ca cea dusă de personajul din film – sau putem înfrunta cele mai grele încercări. Da, Kazantzakis a avut o înțelegere genială a răs tig nirii lui Hristos. Filmul este plin de simboluri. Dar creşti nii care au protestat împotriva acestui film nu au făcut alt ce va decât să îşi arate nivelul spiritual. Rămân închişi în dogme şi lumina trece pe lângă ei.

27 noiembrie 1990

Diana nu îşi dă seama, dar faptul că a vrut să facem dragoste m-a determinat să mă îndepărtez de ea. Era o ispită prea mare pentru mine.

29 noiembrie 1990

Am găsit cu ce să îmi ocup timpul la şcoală: îmi desenez cu creta un punct pe tablă şi îmi concentrez toată atenția asupra lui. Cât timp profesoara stă la catedră, mă pot concentra ne stin gherit. Stând în ultima bancă, nu mă poate vedea.

E o soluție bună de a fructifica timpul. Nimic din ceea ce învăț la şcoală nu mă ajută să progresez spiritual.

3 decembrie 1990

M-a părăsit Diana. Cât de proaste sunt fetele. Dacă făceam dragoste cu ea, nu mă părăsea. Dar aşa, sufăr mult. Am iubit-o enorm. Ascult Robin Beck, „The very first time“, melodia noastră, cu inima rănită. Chiar regret acum că nu am făcut dragoste cu ea. Dar ştiam că relația noastră nu se va termina printr-o căsătorie şi nu am vrut să îi fac rău. Păcat că nu a ştiut să aprecieze gestul meu. Poate că, după ce următo rul ei prieten o va face femeie şi mai apoi o va părăsi, îşi va aduce aminte de mine.

Oricum, pentru traseul meu spiritual există un avantaj: nu vor mai tropăi hormonii în mine şi nu voi fi nevoit să mă mai „mângâi“. Deci, orice rău e spre bine. Cuvintele astea seamă nă a tentativă de consolare, dar nu am ce să fac.

5 decembrie 1990

M-am întâlnit cu Mircea. M-a întrebat ce părere am de spre Sahaja Yoga. I-am zis că nu mă pricep, dar că voi căuta să aflu care e treaba.

Un cunoscut de-al lui a fost plecat o vreme în India, căci Shri Mataji l-a pus să se căsătorească cu o fată pe care nu o cu noştea. Aşa este la ei. Maestra lor are două liste, una cu nu me de femei şi alta cu nume de bărbați. Şi ea hotărăşte cine cu cine se va căsători.

Soții nu se cunosc dinainte. I-am spus lui Mircea că mi se pare ca la loto: poți să ai noroc sau ghinion. El a răspuns că Shri Mataji vede lucrurile din perspectivă spirituală şi că ea ştie care sunt perechile cele mai potrivite pentru urcuşul spiritual. Mircea a auzit chiar că o româncă superbă a luat un indian slab de tot şi urât ca vai de el, dar nu a comentat: dacă aşa a hotărât destinul...

7 decembrie 1990

Duhurile întunericului au pornit campania de hulire a lui Costi, tocmai pentru că nu le convine că atât de mulți oameni se luptă să ajungă la iluminare. Nu cred să mai existe în lume astăzi nici un alt maestru care să aibă atât de mulți discipoli. Chiar dacă nu toți au stofă de yoghini, poate că o vor dobândi pe parcurs. Sau se vor lăsa de yoga.

Sunt unii care se lasă şi, în loc să îşi recunoască neputința, în loc să recunoască că nu au fost destul de tari pentru a merge pe acest drum, caută să dea vina pe tot felul de motive. Hu lirea maestrului e doar unul dintre ele. Un alt motiv invo cat este acela al problemelor personale: sunt unii care afirmă că şi-ar dori să se desăvârşească, dar că au prea multe stavile peste care nu pot trece. Dar drumul spre desăvârşire trece tocmai prin înfruntarea acestor piedici. Iluminarea este o stare care nu se obține uşor; e nevoie de multe, foarte multe re nunțări. Şi viața în lume oferă prilejuri de poticnire la tot pasul. De aceea marii maeştri s-au retras: era mult mai greu să ajungă la aceleaşi performanțe între ceilalți. Mulți chiar au învățat că, pentru a ajunge pe culmile spirituale, este nevoie de retragerea din lume.

Totuşi, şi în lume, chiar dacă este mai greu, omul poate atin ge desăvârşirea. Piedicile care apar, de la problemele de familie până la cele materiale, sunt o treaptă de încercare, sunt o sită care îi cerne pe adevărații candidați la desăvârşire. Ei sunt alpi niştii care urcă pe culmi, fără teama că vor cădea în prăpastie.

Aici la curs, avem marele avantaj că suntem împreună, că ne putem sfătui unii cu alții. Suntem ca un roi de albine. Fiecare încearcă să afle cât mai mult, să practice cât mai mult. Unii se simt mai atraşi de Laya Yoga, alții de Hatha, alții de Raja, şi mulți, cei mai mulți, de Tantra. Dacă unul are o nelămurire, se găseşte imediat cine să îl ajute. Dacă unul are o problemă, îi sare imediat cineva în ajutor.

Mediul în care am intrat mi se pare foarte deosebit. Nu m-aş fi gândit că în zilele noastre mai poate exista o astfel de mişcare spirituală. Dacă nu s-ar duce o campanie atât de serioasă de denigrare a guru-ului nostru, poate că marea majoritate a românilor ar veni alături de noi.

Costi este foarte grijuliu cu noi. Duminică i s-a făcut rău unei fete, în timp ce făcea o asană, şi el i-a pus imediat mâna pe piept, s-a concentrat, şi fata şi-a revenit.

Costi ne înconjoară cu o dragoste aproape părintească. Îşi doreşte mult să urcăm cât mai sus pe scara perfecțiunii. Totuşi, eu nu mă simt lângă el ca lângă maestrul meu. Există între noi o barieră nevăzută.

Mă simt ca şi cum în scurtă vreme îmi va ieşi în cale un alt îndrumător. S-ar putea să nu fie decât nişte gânduri de la spiritele inferioare, care caută să mă rupă de el.

8 decembrie 1990

De bine ce scrisesem în jurnal că mi se pare firesc ca ală turi de noi să vină toți oamenii de bună-credință, am primit de la Andra unul dintre cele mai interesante texte spirituale: profețiile marelui mistic indian, Sundar Singh, privitoare la viitorul țării noastre. Câteva fraze care m-au impresionat:

„România va trece prin mai multe faze de transformări spi rituale, devenind în cele din urmă, grație spiritualizării sale, un veritabil focar spiritual... Se va numi Noul Canaan, iar Bucu reş tiul se va transforma într-un centru spiritual al aces tuia... Bucu reştiul va fi considerat Noul Ierusalim pă mân tesc... Aşa precum a ales Mântuitorul Iisus pe iubiții Săi apostoli din Galileea, cea mai înapoiată provincie din acea vreme, însă cu cea mai dârză credință, pe acelaşi considerent a ales şi Țara Românească şi poporul român, să fie altar de via ță pilduitoare... Canalul Marea Neagră – Dunăre va func țio na normal, precum şi canalul Du nă re – Bucureşti, ceea ce va permite vapoarelor de mare tonaj să mea r gă până la Ce ta tea Minunată, acestea fiind lucrări din Planul Divin care se vor realiza fulgerător."

Într-una dintre conferințe, Costi ne-a vorbit despre aceste pro feții. Dacă ar fi fost scrise de un român, se putea spune că sunt aberații ultranaționaliste. Dar provin de la cel mai ce le bru caz de convertire din Orient: Sundar Singh a părăsit hin du ismul pentru a urma învățăturile Evangheliei. El nu a venit în țara noastră, deci nu poate fi acuzat că are vreo simpatie aparte pentru noi.

Aceste profeții nu sunt singulare, mai există şi alte pre vi zi uni care spun că la noi va fi centrul spiritual al lumii.

Citirea unor astfel de texte mă face să am mult mai multă încredere în Costi. El este singurul în măsură să transforme România într-un rai pământesc, în care toți locuitorii, sau ma

rea lor majoritate, să se ocupe de progresul sufletesc. Două mii de ani de credință creștină nu au putut eleva sufle tul românesc așa cum o face Costi într-o viață de om.

El, alături de ceilalți discipoli vechi ai săi, vor fi elita spi ri tuală a planetei noastre. În țara noastră, vor veni oameni din toa te celelalte părți ale lumii pentru a primi inițierea supremă.

Sunt mândru că sunt român. În timp ce scriu aceste rân duri ascult „Balada“ lui Porumbescu. A fost nevoie să mă apuc de yoga ca să înțeleg cât de profund reflectă această mu zică spiritul românesc. Costi are iscusința de a ne feri de tentația na ționalismului aberant, dar în același timp are darul de a ne face să iubim tot ce este mai valoros în acest suflet românesc.

Sunt mândru că sunt român și, mai ales, sunt mândru că tră iesc în acest spațiu predestinat de Dumnezeu. Gata cu re gre tul că nu m-am încarnat în India. Gata cu regretul că nu m-am năs cut în țara marilor rishi. E momentul să îmi dau seama că am parte de cea mai mare binecuvântare din lume. De altfel, toți marii iluminați vor veni la noi ca să participe la con du ce rea spirituală a lumii. Țara noastră va fi capitala lumii.

România va uni cerul cu pământul. Va fi o coloană a in fi ni tului pe care se vor sprijini toți cei însetați de perfecțiune.

10 decembrie 1990

Am învățat azi Udiyana-Bandha. E una dintre cele mai efi ca ce tehnici de transmutare a energiei. Partea fizică mi-a fost ușor să o învăț. Mai greu îmi este cu cea de ridicare a energiei spre centrii superiori, pentru că reținerea respirației îmi îngreunează concentrarea.

12 decembrie 1990

În sfârșit ni s-a proiectat la Casa Studenților filmul „Anii pierduți ai lui Iisus“. Filmul este extrem de interesant, deși cred că ar fi putut fi mai bine argumentat. Dovada forte pri vi toare la această descoperire senzațională o constituie de fapt tot „Viața sfântului Issa“. Aceasta pare a fi cea mai impor tan tă Evanghelie, deși nu este recunoscută ca atare. Ea pune în cri ză toată neștiința Bisericii privitoare la ce a făcut Iisus între 12 și 30 de ani. Preoții nu vor să recunoască faptul că Iisus s-a inițiat în Orient, că acolo a dobândit puterile pa ra nor male, că acolo a avut de-a face cu cunoașterea ezoterică. Re ligia Ve chiu lui Testament nu prea îi oferea o asemenea cu noaș tere. Atâtea jertfe inutile... Da, Iisus a fost inițiat în Ori ent, în India și Tibet, și cine vrea să cunoască adevărul tre buie să meargă la sursă. Cred că sunt mai bun creștin dacă prac tic tehnicile de meditație pe care le-a practi cat Iisus, de cât dacă stau ca prostul și îmi plâng păcatele până îmbă trâ nesc. Dacă Iisus ar fi stat să-și plângă păcatele, atunci istoria nu ar mai fi știut nimic despre el. „Lumina vine de la răsărit...“

La sfârșitul filmului, câteva secvențe despre Sai Baba, noul avatar. Este considerat cea mai mare încarnare a divi ni tă ții de după Iisus Hristos. Face minuni cu grămada, minuni de tot felul. Să facă și preoții minunile pe care le face Sai Baba și atunci poate o să îi bag în seamă.

Am primit și eu puțină vibhuti, cenușă sfântă pe care Sai Baba o face să apară din palma sa goală. Nu este o sca ma to rie, se vede clar în film. Totuși, nu am fost capabil să simt ener gia care iese din ea.

14 decembrie 1990

Am citit că meditațiile făcute în cimitir sunt foarte eficace. Am de gând să mă duc la Cimitirul Evreiesc, după miezul nopții, și să fac o meditație într-unul dintre locurile care par mai stranii. Îmi voi demonstra că nu mi-e teamă de forțele în tu nericului. Un adevărat yoghin nu se teme de astfel de ma ni festări, orice s-ar întâmpla. Mă voi întoarce de acolo ca un erou. Mă simt pregătit să mă lupt cu demonii. Îi voi birui, așa cum au făcut-o și marii maeștri. Indiferent prin ce metode vor încerca să mă sperie, eu sunt un Leu. Prin zodie, prin fire, prin ceea ce este viu în mine. Nu îmi este teamă. Nu cred că are rost să mă sfătuiesc cu maestrul înainte de a face acest pas. Ci doar îi voi comunica îndeplinirea acestui lucru.

15 decembrie 1990

Am trăit clipe de groază. Înainte de a merge în cimitir, am vrut să fac o meditație în fața oglinzii. Pe întuneric, cu lumânarea aprinsă, am încercat să îmi văd aura în oglindă. Și în timp ce meditam, am simțit puterea diavolului. Am simțit pentru prima oară în viață că diavolul

există, că este lângă mine, că vrea să îmi facă rău. Nu a fost autosugestie, ci pur şi simplu l-am simțit lângă mine. M-am speriat foarte tare şi spaima nu a trecut până nu au venit şi ceilalți acasă. Nu pot uita cum îl simțeam aproape gata să mă distrugă. Nu sunt pregătit să fac meditația programată în cimitir. Sunt prea slab. Aripile mi s-au frânt. Îmi venea să urlu şi poate că dacă eram în cimitir, mi-aş fi pierdut mințile. De asta zic maeştrii că nu trebuie să te grăbeşti, că toate trebuie făcute la vremea lor.

Nu este de ajuns să ai bunăvoință, ci trebuie să ții cont de sfa turile înaintaşilor. Am fost prea mândru, deşi nu îmi dă deam seama. Deşi mulți îmi reproşează că sunt prea mândru, nu am vrut să țin cont de aceasta, şi mândria îmi putea fi fata lă. Oricum, mă voi întoarce peste câtăva vreme la meditația din fața oglinzii. Şi voi ajunge şi să meditez în cimitir. Va veni vremea să întorc demonilor palma pe care mi-au dat-o.

16 decembrie 1990

Tata m-a dus astăzi să îl cunosc pe Doru, un mare vinde că tor cu bioenergie. Auzisem că vorbeşte cu plantele, că are tot felul de vedenii. Ideea principală pentru care ne-am con tra zis a fost că nu credea că Iisus a călătorit în India. Zicea că dacă îi dovedesc că este aşa, el se apucă de yoga. Eu i-am răs puns că dacă mă convinge el că nu este aşa, mă las eu de yoga. Dar eu am atâtea dovezi că a fost acolo, că am zis aşa numai de formă.

După ce tata a plecat cu Ştefania acasă, eu am rămas singur cu vindecătorul. Spre mirarea mea, acesta mi-a propus să facem sex oral, zicându-mi că e plăcut. Măi, şi vinde că torii ăştia, au puteri paranormale, dar în privința evoluției spi ri tuale stau foarte prost. Doru zicea că Tantra Yoga e o mare pros tie, în timp ce el era homosexual. Nu are habar nici ce în seam nă sexualitatea, nici ce înseamnă elevarea spiri tuală. Ar trebui să ia lecții.

19 decembrie 1990

Ieri am simțit o manifestare a energiei pe care am dobân dit-o prin practica yoga. Pot considera că de acum roadele ascezei mele au ajuns destul de mari. Am simțit cum cor pu ri le mele energetice s-au mărit atât de mult, încât de-abia aveam loc în cameră. Pereții mă presau, erau ca o carapace. Am simțit puțin din ceea ce înseamnă să te faci mare cât uni ver sul, cum se fac marii maeştri. Eu am fost cât camera mea şi mi-am dat seama că numai prin practică poți înțelege trăirile aleşilor. Şi dacă acum sunt cât o cameră, peste câțiva ani voi fi mult mai puternic. Abia aştept.

23 decembrie 1990

Se apropie Sărbătoarea Naşterii lui Iisus... Postul creş ti ni lor se apropie de sfârşit. Colindătorii au devenit agasanți. S-au perindat o grămadă de copii care nu au aproape nimic în comun cu Crăciunul. Ies la cerşit, profitând de faptul că au această ocazie specială doar o dată pe an.

Am aflat cu surprindere că în unele sate ale Moldovei, de Ignat, are loc aşa-numita Pomană a Porcului: cu ocazia tăierii porcului se face o masă mare, la care mănâncă până şi pre oții. Asta în plin post. Nu e un zvon, mi-a spus chiar Radu. Fratele lui e preot într-unul dintre aceste sate.

Pomana Porcului e cea mai bună dovadă a superficialității credinței multora dintre ortodocşi. Călcarea postului nu poate avea nici un fel de justificare.

Când un preot face un păcat, e problema lui. Dar când mai mulți preoți repetă în fiecare an aceeaşi greşeală, călcând în picioare regula postului, ar trebui pedepsiți de superiorii lor. De asta s-a umplut Moldova de secte, că e sătulă lumea de ortodocşii care țin mai mult la pântece decât la Hristos.

„Asta e tradiția acolo!“, încerca Radu să îmi explice. Dar e vorba de o tradiție despre care cred că nu este bisericească. Nu e o tradiție, e un obicei precreştin care ar trebui uitat.

Şi dacă preoții cer credincioşilor să renunțe la astfel de prostii, cum e cu cocoşul alb dat de Paşti, lumea sare: „Popa ăsta nu e bun, ne trebuie altul“.

Ar fi mai bine ca preoții să plece din astfel de sate, dacă oame nii nu vor să renunțe la prostiile lor, şi să îi lase fără păs tori. Văzându-se singuri, poate că încetul cu încetul şi-ar băga mințile în cap. Iar dacă nu vor să se îndrepte, mai bine să rămâ nă ca păgânii. Hristos nu

forțează pe nimeni să tră ias că în cre dința creştină. Şi decât să fie preotul martor la nele giuiri pre cum Pomana Porcului, mai bine să se lipsească. Mă gân desc cu tristețe că astfel de ceremonii nu fac altceva decât să ara te public dispreţul față de Ortodoxie. Şi ceea ce se face în ascuns, păcatele pe care nu le ştie numai Dum ne zeu, sunt mult mai apăsătoare. Poate că Pomana Porcului e între cele mai mici.

Sunt convins că oamenii din satele în care se prăznuieşte Pomana Porcului îşi imaginează că sunt buni creştini. Ei com bină cu multă iscusință datinile lor cu rânduielile bise ri ceşti. Dar viețuirea lor nu e ortodoxă. Sunt sectanți care pe lângă ei par nişte sfinți.

Sunt multe motive care mă ajută să înțeleg de ce se apro pie sfârşitul credinței creştine; cel mai important mi se pare pă cătoşenia creştinilor. Dacă ar fi fost la fel de serioşi ca yo ghinii, era mai bine. Nu pentru yoghini, că avem calea noas tră. Ci pentru ei înşişi, pentru grămezile de indivizi care, deşi afirmă că sunt ortodocşi, contribuie la distrugerea spirituală a acestui neam.

Şi acum, când aş fi simțit şi eu dorința de a intra într-o bi se rică, măcar pentru a asculta nişte colinde frumoase, m-am scârbit atât de tare de „pomana porcului", că nu voi mai intra anul ăsta în nici o biserică.

18 ianuarie 1991

Nu îmi imaginam că voi lua o bătaie ca în filme. Mai întâi motivul: atunci când am fost la petrecerea Sofiei şi am cu nos cut-o pe Diana, venisem însoțit de cea mai tare tipă din cla sa a XI-a, Ruxi. Ea a fost prietenă cu noul meu coleg de ban că, Dan, care s-a mutat la noi în liceu pentru că luase o bă taie zdravănă în Caragiale, bătaie după care a intrat în spi tal. Eu cred că cei care m-au bătut au fost puşi de el să o facă, drept mulțumire că am luat-o pe Ruxi la petrecere.

A început aşa: am văzut în curtea liceului o gaşcă din Li ceul 32, cu care era şi Sebi. Le-am zis colegilor mei că voi lua bătaie, dar nu m-au crezut. Când aproape toți ai mei au intrat în clasă, ăia m-au chemat pe hol să vorbim ceva. Mi-au spus să îl chem şi pe Aureliu sus, că el rămăsese la baschet.

M-au băgat în clasa vecină cu a noastră şi, când am în cer cat să ies, mi-am dat seama că cineva, mult mai puternic decât mine, ținea uşa închisă pe dinafară. Mi-a fost clar pe loc că voi lua o bătaie pe cinste: eram singur contra patru sau cinci. Mi-am zis că singura şansă este să încerc să nu simt du rerea, să încerc ca, folosindu-mă de o tehnică de concen tra re, să atenuez senzația de durere. Când am primit primul picior în față, mi-am dat seama că erau profesionişti: cred că fac ceva arte marțiale. Loviturile curgeau una după alta. Dacă mi-ar fi trecut prin minte să strig, m-ar fi auzit co le gii de care mă des păr țea doar un perete. Dar nu m-am gândit.

Când au ajuns la momentul în care cineva mă dădea cu capul de podea, pe hol am auzit zarvă. Venise Aureliu şi toți au sărit pe el. Auzisem eu că e tare în arte marțiale, dar abia atunci am avut ocazia să mă conving. Când cel care mă dădea cu capul de duşumea s-a dus spre el, am ieşit pe hol şi am văzut că Aureliu e un adversar foarte puternic. Am fugit câțiva metri, am băgat capul pe uşa clasei şi am strigat: „Ieşiți, îl omoară pe Aureliu!...".

Colegii au ieşit în fugă, dar nu au reuşit să îi prindă pe cei care m-au bătut. Eu mă țineam destul de bine pe picioare. Îmi era frică să nu urmeze o a doua bătaie. Cosmin de la Liceul Neculce a zis că poate trimite o gaşcă ca să mă răzbune, dar nu ar fi făcut decât să mărească tensiunea.

Am ajuns acasă, temându-mă să nu mă aştepte câțiva şi în holul blocului. Dar am ajuns cu bine, şi m-am culcat.

Îmi dau seama că dacă nu foloseam tehnica de meditație yoghină, bătaia m-ar fi traumatizat psihic. Dar aşa, în timp ce mă loveau, întreaga mea putere de concentrare s-a adunat într-o singură direcție: să nu simt durerea. Am reuşit destul de bine.

Nu îi urăsc pe cei care m-au bătut. Ci îi compătimesc. Sunt genul de oameni care mai târziu se vor băga în toate prostiile, de la violuri până la furturi.

Ei fac parte din grupul celor de bani gata: părinții i-au stri cat, satisfăcându-le toate poftele. Când mă gândesc la ei, par că îmi pare bine că suntem săraci. Decât ca ei, mai bine ca noi.

23 ianuarie 1991

O nouă aventură la orizont, pe nume Ramona. Am cu cine merge la discotecă, am cu cine merge în parc. Dansul îmi face foarte bine, e o gimnastică care mă ajută să îmi mențin condiția fizică.

28 ianuarie 1991

Literatura inițiatică pe care o scrie Pavel Coruț se asea mă nă într-un fel cu cea scrisă de Eliade: sunt mijloace de atra ge re a oamenilor spre cunoaşterea paranormală. Sunt nişte invi tații pe care este greu să nu le accepți. Ce bine că există o ase menea literatură. Unii oameni, care nu au avut nici o le gă tu ră cu preocupările spirituale, citind astfel de cărți capătă interes pentru practicarea celor citite.

Din tot ce a scris Eliade, cel mai mult îmi place *Secretul doc to rului Ho nig berger*. Poate Eliade o fi ajuns în Shambala, sau cine ştie.

Andra zice că Eliade s-a ratat atunci când s-a apucat să scrie despre istoria religiilor, că a acceptat să fie un savant. Dacă Eliade nu ar fi căzut în cursa ştiinței, poate că am fi avut un mare guru român. Ce ispită greu de sesizat...

Dar poate că Eliade s-a gândit că scriind va sluji mai bine adevărul. Că dacă s-ar fi mulțumit să fie un guru, cu vreo zece discipoli, atunci nu ar fi putut să îi ajute pe cei cărora le-a schimbat viața prin cărțile sale.

5 februarie 1991

Meci de baschet cu clasa Biancăi. După ce le-am dat un coş de la mare distanță, aproape de la un panou la altul, şi încă unul din viteză de la jumătatea terenului, au rămas blo cați. Nu prea au mai avut curaj să joace. Bianca a văzut coşul meu de la un panou la altul, de la balcon, de la etajul cinci. Nu a văzut cine a aruncat mingea, ci numai cum a zburat mingea spre inelul adversarilor. A fost un coş de zile mari.

16 februarie 1991

Mi-am pus pe perete afişul pe care mi l-a adus tata din Rusia. Până acum mi se părea vulgar, dar îmi dau seama că greşeam. E desenată cu multă artă o tipă goală. Are un piept superb. Nu e nimic vulgar în afiş. Seamănă puțin cu poza formației „Scorpions“, cu mâna care desenează un scorpion; aici e o mână care scrie.

Nu îmi imaginam că îmi voi pune un asemenea poster în cameră. Credeam că numai maniacii şi cei obsedați sexual îşi pun aşa ceva. Dar posterul meu este atât de curat, încât stă bine în aceeaşi cameră cu o icoană. La început m-am gândit că nu se potrivesc, dar apoi mi-am dat seama că asta este o prejudecată creştină. Poți privi posterul meu, şi chiar o poză cu o femeie goală, fără să ți se murdărească mintea. Creştinii se tem să nu cadă în păcatul desfrâului, dar o asemenea frică este greşită. Dacă ştii să îți supraveghezi gândurile, totul este în regulă.

23 februarie 1991

Nu mă simțeam prea bine dimineață: aveam puțină febră.

Tata s-a dus la şedința cu părinții. În cele din urmă m-am dus şi eu la liceu, că era petrecere. Am dansat de am rupt. La un moment dat, când tropăiam cu toții pe „Depeche Mode“, pe „Personal Jesus“, uşa clasei s-a deschis. A intrat tata. Ve ni se să vadă cine deranjează şedința de la etajul inferior. Când m-a văzut, i-a picat fața. Credea că sunt acasă, bolnav. A plecat fără să comenteze.

2 martie 1991

Am primit primele învățături despre tehnica de Prana ya ma, controlul respirației. Nu îmi dau seama încă: ori această tehnică este foarte puternică, ori o practic incorect, deoarece am mari dureri de cap. Mă ia amețeala.

Prin controlul respirației se poate ajunge la oprirea func ții lor vitale: oprirea bătăilor inimii şi oprirea respirației. Am vă zut un documentar cu un yoghin îngropat cu capul în nisip. Nu avea cum să respire, dar totuşi trăia.

Prin astfel de artificii, unii dintre marii yoghini au deschis alto ra porțile cunoașterii spirituale: oamenii au nevoie de sen zațional. Degeaba li se vorbește despre ieșirea din lanțu ri le reîncarnării, dacă nu li se face și o demonstrație practică a anumitor capacități extraordinare.

24 martie 1991

Nopțile, după ce sting lumina în cameră, văd o lumină care pulsează de jur împrejurul meu: cred că este energia cosmosului. Aceste pulsații le văd de când sunt mic, dar nu mi-am dat seama că poate fi ceva mistic aici. Lumina nu este foarte puternică, dar mă înconjoară din toate părțile.

15 aprilie 1991

Au venit la noi la liceu cei de la Sahaja Yoga. I-am lăsat să îmi simtă câmpul energetic, după care le-am zis: „V-ați dat seama cât sunt de puternic. Și aceasta deoarece știu lucruri de care voi nu aveți habar. Toată practica voastră este de doi bani. Eu merg pe calea marilor rishi, merg pe calea înțelepților din vechime. Dar voi?“ Am fost cam dur cu ei, dar nu îmi place deloc explozia asta de tehnici, așa-zis yoghine, care zăpăcește lumea. Au apărut atâția și atâția care cred că au lumina Ori en tului, încât oamenii se zăpăcesc și nu mai știu ce să aleagă. Sau se tem să aleagă și rămân cu Biserica. Din cauza unora ca Sahaja-yoghinii. Dacă ar veni la noi la curs, poate că și-ar da sea ma ce pierd mâncând din resturi. Comoara este la noi. Co moara lui Milarepa și a lui Ramana Maharishi este la noi. Dar demonii îndepărtează lumea de comoara noastră prin confuzie. Uite așa se înde păr tea ză lumea de adevăr.

Ba mai mult, cei de la Sahaja, după ce au aflat că fac yoga cu Costi, s-au apucat să vorbească despre Tantra: că în India pe tantrici nimeni nu dă doi bani, că pentru desfrâul tan tri ci lor a venit asupra Orientului pacostea invadatorilor, și multe alte le. Le-am spus că Mircea Eliade considera că tantrismul este tot ceea ce a dat mai frumos India, dar nu i-a interesat. Păreau spălați pe creier. Într-adevăr, se pare că este ceva ade văr în ce spun preoții, că yoga spală creierul. Dar numai for me le false de yoga, cum este Sahaja. Cât privește yoga pe care o învățăm noi, aglomerația de studenți și studente de la toate facultățile dovedește că la noi nu numai că nu se spală creierul, ci chiar îi îmbunătățește capacitățile.

17 mai 1991

Vreme de ani de zile am fost unul dintre cei mai înfocați fani ai lui Michael Jackson. Și dacă nu mă apucam de yoga cred că îi rămâneam fidel până la bătrânețe. Azi a avut loc ruperea tuturor afișelor și a pozelor care îmi umpleau ca mera. Maestrul ne-a sfătuit să începem o viață nouă și să renunțăm la tot ceea ce nu ne este de folos. Oricât l-am iubit pe Michael, mi-am dat seama că admirația pe care i-o port este exagerată. Nu mai sunt ca acum doi ani, când tremuram ascultând „Dirty Diana“, dar nici nu pot spune că nu îmi mai place la nebunie. Și ascultându-i muzica, mintea mea se îm prăștie. Ori yoga, ori Michael Jackson. Am ales yoga. Și am rupt tot ceea ce mă lega de idolul meu. Acum isteria fanilor lui s-a extins și în Romă nia: eu eram printre fanii „pensionari“.

Încă o hotărâre foarte importantă pentru mine: aceea de a renunța la hobby-uri.

Cu skate-board-ul a fost mai ușor. M-am rupt de gașcă și gata. Of, cât mi-am distrus eu genunchii cu piruetele urmate de căzături à la Michael sau cu exhibițiile pe skate-board...

Oricum, tare bine mi-au prins ieșirile cu gașca de rolleri și de skateri.

Acum vreo două luni, când am intrat pe skate la ora de istorie, profa m-a întrebat: „Ce e ăsta?“

„Skate-board.“

„Ce e aia skate-board?“

„Ăsta“, i l-am arătat cu degetul în hohotele colegilor.

20 mai 1991

Am ascultat iar „Enigmatici și cuminți“ a lui Hrușcă. Cred că nu există în lume multe melodii mai sensibile decât aceasta.

Au trecut aproape 3 ani de când s-a sinucis mama. Îmi este foarte greu să trăiesc fără ea. Îi mai simt lipsa. Moartea ei m-a făcut să mă închid în mine. Dar nu am reușit pe de plin. Simt

atâta nevoie de înțelegere, atâta nevoie de mân gâ ie re, atâta nevoie de dragoste adevărată! În relațiile cu prie te nele mele, de atunci încoace, am căutat tot dragostea mamei. Nu e vorba de nici o obsesie freudiană, ci pur şi simplu mi-a lipsit ocrotirea ei. M-am simțit întotdeauna băiatul mamei. Ea a ştiut să sădească în mine tot ce e mai frumos şi mai curat. Tata, fiind deseori plecat, nu prea s-a ocupat de noi.

22 mai 1991

Ne-a dus unchiul nostru, Mişu, la vestita Fecioară de la Pa repa. Se zice că are mari puteri paranormale. Când a venit odată securitatea să o aresteze, nu puteau porni maşina cu ea. Speriați, securiştii au lăsat-o în pace. La ea vin mulți credin cioşi, pentru a afla răspuns la problemele lor. Ea foloseşte mai multe tehnici magice, printre care şi ghicitul prin deschi de rea Psaltirii. Nici eu şi nici Ştefania nu am fost prea încân tați de ceea ce ne-a ghicit. A vorbit atât de neclar, că nu am în țeles mare lucru. Speram că întâlnirea va fi mai spectacu loa să, dar nu a fost.

Mi-aş fi dorit mult să îmi spună ce mă aşteaptă în viitor, să îmi spună care este calea mea. Poate data viitoare.

24 mai 1991

Mare surpriză mi-a făcut Andra: mi-a dat o poză cu Costi. Poza transmite o parte din energia maestrului şi poate fi o bună cale de comunicare cu el. Am făcut prima meditație în fața po zei. M-am simțit cum se simte floarea udată de ploaie: va luri de energie m-au înconjurat. Chiar dacă fața lui Costi nu este o față frumoasă, chiar dacă nu are nimic din expresia lui Maharishi, este o față care ascunde un mare om.

25 mai 1991

Prima zi de post negru: nu am băut nici măcar o gură de apă. Nu a fost deloc greu. Am făcut toată ziua asane şi când m-a durut puțin capul, m-am culcat. Până acum, când au zeam vorbindu-se despre post negru, mi se părea o chestie foar te grea. Dar este foarte simplu: secretul este ca, prin con centrare, să îți opreşti secrețiile digestive.

Am de gând să postesc o zi în fiecare săptămână. Vinerea. Şi, în timp, să postesc din ce în ce mai aspru.

27 mai 1991

Încă o meditație în care Costi m-a înconjurat cu dragostea sa. Andra zicea că el vede tot ce facem şi că are puterea să intre chiar în visele noastre. Unii îl visează şi cred că este doar un vis, dar altora le destăinuieşte învățături ezoterice. Mie nu mi s-a întâmplat aşa ceva. Dar cred că atunci când meditez în fața pozei sale, el simte asta şi intră în legătură cu mine.

1 iunie 1991

Ni s-a predat o tehnică prin care, dacă o practicăm vreme de câteva luni, vom putea zbura. Eu am încercat de câteva ori să levitez, dar nu am reuşit. La ultima conferință, cineva din sală a trimis un bilet: „Am reuşit să levitez. Am zburat până la tavan şi chiar am pus un obiect pe dulap. Dar pot să zbor numai când sunt singur. Tata nu mă crede. Ce să fac?“ Costi i-a răspuns că are o credință mai slabă decât necredința ta tă lui său şi de aceea nu îi poate demonstra puterea dobândită. Eu ce să mai zic, când nici măcar o cutie de chibrituri nu am putut să mişc prin forța gândului. Nu sunt atât de puternic pe cât aş vrea.

III. Venerarea maestrului

2 iunie 1991

Săptămâna trecută ni s-a vorbit despre Guru-Yoga, despre venerarea maestrului. Aceasta este una dintre cele mai scurte căi spre iluminare. Maestrul intră într-un fel în sufletul tău şi te ajută din interior să progresezi. Un maestru nu a vrut să primească un ucenic, şi acesta s-a aruncat într-o prăpastie. Maestrul s-a dus şi i-a pus la loc membrele rupte, şi prin concentrare l-a înviat. M-a impresionat mult această minune. Am luat şi eu hotărârea de a face Guru-Yoga

şi cred că Costi ştie. Am auzit că ne vede de la distanţă şi că ştie ce gândim. Sper să mă ajute. O dovadă ar fi ultima mea viziune: în timp ce stăteam în lotus, am văzut cosmosul plin de celule mari şi în fiecare dintre ele Costi stătea în poziţie de meditaţie. Eu încercam să respir aceste celule şi când expiram, maestrul rămânea în mine. Expiram celulele goale.

Cât de mult îl iubesc pe Costi de când am înţeles că este cel mai mare iniţiat din lume! La început nu îmi plăcea, mi se părea şi urât, şi lipsit de putere. Dar aveam ochii închişi de ignoranţă. Atunci aveam îndoieli în privinţa sa, provocate de bârfele duşmanilor săi. Acum ştiu că el sfidează morala nu pentru că este imoral, ci pentru că este amoral. Este deasupra moralei, care se află pe un plan prea jos pentru el.

Şi morala asta... Cine ţine cont de morală se loveşte de barierele minţii. Dar în clipa în care depăşeşti aceste bariere, nu mai eşti înţeles decât de cei aflaţi în acelaşi plan mistic cu tine.

Costi este mai sus decât preoţii, este mai sus decât sfinţii, este un avatar. Vreau să îi rămân fidel până la sfârşitul zilelor mele. Şi dacă aş avea onoarea să îmi ceară să mă sinucid, aş face-o, căci mi-ar cere-o numai pentru binele meu. Totuşi, el nu cere nimănui să se sinucidă, deci voi fi lipsit de o aseme nea cinste.

4 iunie 1991

Grâul prăjit este foarte bun la gust. Acest tip de hrană este cât se poate de sănătos. Am încercat să mănânc şi grâu în col ţit, dar nu este la fel de bun, deşi este cu mult mai hrănitor. Până acum, cel mai greu mi-a fost să renunţ la dulciuri. Eu, care puteam mânca fără probleme la bunici mai mult de o ta vă de prăjituri într-o zi, am ajuns să nu mai mănânc aproape nimic dulce. Rare sunt cazurile când mai fac excepţii.

Ştiu că fiecare prăjitură la care renunţ înseamnă un pic mai bine pentru sănătatea mea. Adică un pic mai bine pentru sufletul meu.

8 iunie 1991

Ne-au adus la sală mult-aşteptata yantră a Shambalei. Dacă nu aş fi fost discipol al lui Costi, puteam să mor şi tot nu aveam parte de o asemenea şansă, de a avea poarta spre Shambala. Nu ştiu câtă vreme va trece până ce voi reuşi să intru în această lume minunată, dar îmi doresc mult să fiu alături de spiritele înalte ale Shambalei. Sper să am parte de mai mult succes decât am avut cu cristalul de cuarţ. Oricât de clar a explicat Dael Walker în cartea sa cum se intră în lumea ascunsă în cristal, nu am reuşit. Dar dacă reuşesc să intru în Shambala, lumea cristalului nu va mai însemna aproape nimic pentru mine.

A venit Florin la noi, şi când a intrat la mine în cameră a fost impresionat de yantra Shambalei. Nu a fost nevoie să îi spun că este poarta spre lumea paralelă a marilor maeştri: a văzut el singur cum din desen ieşea o lumină de culoare mov. Desenul este alb-negru şi nu a fost o iluzie optică. Cine ştie ce o fi fost reîncarnarea trecută Florin, de este atât de sensibil.

Am învăţat să stăm în cap. E o asană foarte, foarte folo si toare. Toate energiile inferioare pot fi transmutate. Asta mi se pare asana care mă umple cel mai mult de energie. Şi această asană este periculoasă. Cineva a făcut-o fără îndrumare şi i s-au spart nişte vase de sânge în cap. Cât de riscant este să faci aşa ceva de capul tău... Sunt din ce în ce mai conştient că dacă aş fi continuat exerciţiile din cartea lui Tufoi, fără să am maestrul lângă mine, riscam mult.

Lui Costi i se aduc afirmaţii grave, cum că unii dintre discipolii săi au înnebunit. Dar nu are nevoie să se apere. Ne-a atras atenţia: „practica yoga poate fi periculoasă, dacă nu o faci sub îndrumarea unui guru experimentat. Cine se abate de la ceea ce îi spun eu se joacă cu propria viaţă. Şi dacă ajunge pe un drum greşit, poartă vina în întregime. Yoga este ca un cuţit. Poţi să îl foloseşti cum trebuie sau te poţi tăia în el. Cine ajunge la cine ştie ce complicaţii fizice sau psihice şi dă vina pe yoga, se minte singur. De vină nu este yoga, ci cel care a practicat-o greşit.

Practica yoga este foarte veche. Toţi marii maeştri au atras atenţia asupra acestui lucru: cine se abate de la îndrumări riscă enorm. Aşa că aveţi grijă ce faceţi. Dacă nu vreţi să ţineţi cont de sfaturile pe care le primiţi, mai bine plecaţi de la curs. Lăsaţi-vă de yoga!“

Practica yoga m-a ajutat să nu mai fie nevoie să mă „mângâi“ când îmi tropăie hormonii. Oricât m-aş înfierbânta cu Ramona, fac câteva asane, fac Nauli Kriya şi mi-e bine.

14 iunie 1991

Am fost cu clasa Ramonei în excursie la Predeal. Acolo, o colegă de-a ei a făcut o criză de gastrită. Mi-am pus mâna dreaptă pe stomacul ei şi am început să mă concentrez. După puţină vreme, fata s-a liniştit.

Prin yoga, câmpul meu energetic se va mări şi voi putea să îi ajut pe bolnavi numai punându-mi mâinile pe ei. Nu este nevoie să fac vreo tehnică specială, pentru că asanele îmi oferă toată energia care îmi trebuie.

16 iunie 1991

Am văzut-o pe Nina Kulaghina în filmul „Solaris" al lui Tarkovski. Costi ne-a recomandat să mergem la această serie Tarkovski, pentru că avem ce învăţa. Mă mir cum de l-au lă sat comuniştii să o filmeze pe Kulaghina mişcând obiecte prin pu terea gândului. Ştiu că în Rusia o studiau în labo ra toare spe ciale, dar nu mă aşteptam să îl lase pe Tarkovski să o folosească în film: ea este dovada clară că teoriile materia lis te nu fac doi bani. Nina Kulaghina, prin puterile ei, este cea mai bună dovadă că omul are o putere care nu ţine cont de legile fizicii actuale.

Sau poate că cei care au văzut filmul au crezut că acolo e doar un trucaj. Dacă nu mi-ar fi atras atenţia Andra, îmi putea scăpa faza.

Aş vrea să îl văd şi pe celebrul Urri Geller cum îndoaie obiecte de fier prin forţa minţii. Fiind chemat la o emisiune transmisă în direct la televizor, el a făcut o demonstraţie a puterii lui. Spre surprinderea celor de la televiziune, s-au primit telefoane de la unii telespectatori care spuneau că privind emisiunea au avut parte de manifestări similare: li s-au îndoit şi lor cuţitele sau furculiţele.

17 iunie 1991

Cu mari emoţii şi puţină frică am făcut Shank Praksha la na. Prin această tehnică de Kriya Yoga se deblochează ca na le le energetice care au legătură cu Manipura Ceakra şi se curăţă stomacul.

Când am început să beau primele căni cu apă sărată, a început să mi se facă rău. Îmi era teamă că o să cad la pământ. Cu mare greutate făceam exerciţiile fizice, pentru că burta îmi era din ce în ce mai plină. La un moment dat, am avut impresia că nu voi putea să elimin apa şi că de la sare voi face o criză de rinichi. Dar lucrurile au intrat în normal. După primul scaun, care a fost mai moale, au urmat scaune din ce în ce mai moi, până ce am ajuns să elimin apă aproape curată. La un moment dat, am văzut în closet resturi de mâncare închisă la culoare şi ceva care semăna cu o bucăţică mică de ciorchine de struguri, deşi de multă vreme nu am mai mâncat aşa ceva. Intestinul meu s-a curăţat foarte bine. Cine ştie cât timp va mai trece până ce medicina clasică va descoperi tehnici de vindecare la fel de eficiente ca cele tradiţionale. Poate că niciodată.

De altfel, se pare că lucrurile merg în direcţie contrară, că din ce în ce mai mulţi doctori de renume mondial vin să ia lecţii de la cei care cunosc tehnicile de medicină tradiţională.

18 iunie 1991

Câtă diferenţă între modul în care este înţeleasă calea Guru-Yoga de noi şi de Sahaja-yoghini. Ăia sunt ca nişte spă laţi pe creier, nu fac altceva decât să o tot contemple pe Shri-Ma taji, să încerce să se umple de energia ei. Muierea asta e Dum ne zeul lor. Unul dintre ei mi-a zis că după epoca Tatălui, a Ve chiului Testament, şi a Fiului, adică a Noului Testament, a venit epoca Duhului Sfânt, dominată de Shri Mataji.

Discipolii ei sunt un fel de roboţi care o ascultă fără crâcnire: centrul căii lor este persoana acestei muieri.

La noi nu este aşa: Costi ne lasă libertatea de a merge pe ce cale tradiţională vrem. Faptul că mulţi îl venerează pe Costi ca pe un avatar este ceva liber consimţit; nu ne obligă nimeni. Niciodată Costi nu a spus că dacă nu îl venerăm nu putem progresa spiritual.

Eu m-am apucat de Guru-Yoga în urma revelaţiei în care am văzut universul plin de energia sa. Mi-am dat seama că a-l urma pe Costi e pentru mine cel mai important lucru.

Costi ne învaţă să fim liberi. Ne tot repetă cuvintele lui Iisus: „Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va elibera...“

Shri Mataji nu face altceva decât să propovăduiască cultul personalităţii. E un idol care cere ca oamenii să i se închine. Şi măcar dacă ar avea un aspect mai ascetic; dar arată jalnic. Vai de discipolii ei!

19 iunie 1991

Sunt prieten cu Ramona de atâta vreme, dar relaţia este foarte searbădă. Nu îmi dau seama exact de ce suntem prie teni. E timp pierdut pentru amândoi. Singura explicaţie este că ea mă iubeşte, iar eu am nevoie deocamdată de puţină afec ţiune. Uneori mă gândesc cum ar fi să facem dragoste după tehnica tantrică, dar nici ea nu pare prea încântată de idee, fiind fecioară, şi nici eu nu am de gând să renunţ la calea ascetică.

Cred că nu va mai ţine mult relaţia cu ea.

20 iunie 1991

Gândindu-mă la cât de folositoare îmi este Shank Prakshalana, mi-am dat seama că de multă vreme eu nu mai am arsuri la stomac. De când fac yoga, stomacul meu a intrat în normal. Vindecarea a fost atât de firească, încât nici nu mi-am dat seama. Şi nu mai am nici dureri de inimă.

Yoga este cel mai bun leac pentru toate bolile. Mulţi s-au apropiat de ea tocmai din nevoia de a obţine o vindecare pe care doctorii nu au fost în stare să o aducă. Şi, venind la yoga ca să se vindece, au înţeles că yoga este mai mult decât o gimnastică, mai mult decât o filosofie: este un drum spre cer.

Sunt unii care fac asane şi nu se gândesc deloc la aspec te le subtile: dar, chiar dacă progresează lent, încetul cu încetul ce ntrii lor de forţă devin mai puternici; oamenii se lasă mo de laţi de yoga. Yoga te modelează ca un sculptor, dacă vrei să fii de lut: trupul şi sufletul se schimbă şi devin de nerecunoscut.

Mintea mea este aproape alta; aş fi vrut să scriu cu totul alta, dar nu este aşa. Mai sunt atâtea lucruri care mă leagă de lumea asta... Nu mai departe de ieri, ajungând mai repede la sală, m-am dus pe terenul de baschet. Am jucat cu nişte adversari mai buni ca mine, dar am dat un coş de zile mari. Andra, trecând pe lângă teren, a râs când m-a văzut: „Oare şi Maharishi o fi jucat baschet?“

„Nu, i-am zis. Când voi fi la nivelul lui, nu voi mai juca nici eu.“

21 iunie 1991

Mâine vom primi iniţierea în Laya-Yoga. Nu ştiu prea mul te despre acest gen de yoga, în afara faptului că este cen trat pe meditaţia asupra unei silabe sau a unui cuvânt sacru. Aştept să trecem cât mai repede la tehnicile de Raja-Yoga, yoga regală, prin care se ajunge cel mai direct la Samadhi, la unirea cu Absolutul.

22 iunie 1991

Stând la coadă ca să primesc iniţierea în Laya, am auzit câteva dintre comentariile celor care fuseseră iniţiaţi cu câteva minute înaintea mea. Erau foarte marcaţi. Radu mi-a spus că parcă ar fi primit un ciocan în frunte atunci când i s-a dat mantra.

Eu nu am simţit nimic deosebit: dimineaţă m-am certat iar cu tata şi nu m-am liniştit nici acum. Milarepa, prin magie nea gră, a omorât vreo treizeci şi cinci dintre rudele care l-au fă cut să sufere. Şi abia apoi s-a apucat de drumul spiritual. Uneori îmi trece prin gând că, la cât mă supără tata, ar merita şi el o mică surpriză. Dar nu sunt eu Milarepa, aşa că scapă uşor.

Mantra pe care am primit-o este secretă, nu trebuie să o spunem la nimeni. Repetând-o, se aude un sunet fin, ca ţiuitul televizorului. Ascultându-l, trebuie să te laşi pătruns de energia mantrei. Speram ca iniţierea să fie mai spectacu loasă, dar nu a fost. Nu am fost eu vrednic să simt ceva mai deosebit.

23 iunie 1991

Primul regim Oshawa, numai cu orez fiert şi grâu. Nu mi se pare cine ştie ce. Oricum, în ultimul timp am mai găsit o do vadă că organismul meu este mult mai sănătos: urina mea este

aproape incoloră. Ei, nu chiar incoloră, dar aproape. Asta este o dovadă că nu mai am aşa multe toxine în organism.

În timp ce fac Laya Yoga, nu mai aud doar sunetul man trei, ci o muzică de sunete înalte. Cred că asta este mu zi ca sferelor despre care vorbea Platon. L-am întrebat pe Costi dacă e bine ce mi se întâmplă şi mi-a zis să fiu atent numai la sunetul mantrei. Dar este foarte greu. Muzica pe care o ascult este ceva sacru. Nu îmi dau seama dacă mi-o transmite vreo ființă superioară sau dacă este chiar muzica cosmosului.

Poate că e doar o manifestare a faptului că energia pe care o capăt prin tehnica de Laya nu este ceva static. Pare a fi un flux de energie de diferite intensități. Energia cea mai înaltă provoacă sunetul cel mai fin.

24 iunie 1991

Noapte de pomină: noaptea de Sânziene. Costi ne-a zis că în tradiția populară se spune că în această noapte se deschid cerurile şi cei mai curați pot să le vadă.

Eu m-am apucat să le chem telepatic pe Sânziene la mine în cameră. Mă concentram, mă tot concentram, şi la un moment dat am simțit miros de fum. Nu credeam că apariția lor ar fi însoțită de astfel de mirosuri, dar am mai meditat puțin şi abia apoi, când nu mai aveam destul aer, am deschis ochii să văd ce se întâmplă: miracol – în fața mea ardea un mic foc! Mi-am pus chiloții pe veioză, ca să nu mai fie aşa multă lumină în cameră, să nu mă împiedice să mă con cen trez. Becul s-a încins şi chiloții au luat foc. Am deschis repede geamul şi i-am aruncat. Anul ăsta n-am avut parte de Sânziene; poate la anul.

29 iunie 1991

Pentru că atacurile împotriva lui Costi nu mai contenesc, ne-a rugat astăzi să semnăm o scrisoare în care se precizează că tot ceea ce învățăm de la el e cât se poate de benefic pentru noi. Cred că o idee mai bună era să ne pună să scriem fiecare câte o scrisoare separată: aşa mi-aş fi putut manifesta mai deplin recunoştința pe care i-o port.

1 iulie 1991

Muzica tradițională hindusă pe care o am de la Mircea îmi place foarte mult. E o melodie: „Om, Shiva, om, Shiva, om namah Shivayam", care mă fascinează. Îmi vine să dansez pe ea, dar nu ştiu gesturile pe care ar trebui să le fac. Astfel de dansuri sunt sacre şi nu vreau să mă joc cu ceva atât de serios. Muzica indiană îmi place mult mai mult decât folclorul nostru de doi bani: „Hai, Leliță, la portiță, să îți mai dau o guriță" şi altele la fel. Folclorul lor este plin de sacralitate.

Spațiul oriental mă copleşeşte: e intersecția dintre cer şi pă mânt. Acolo copiii cresc aflând despre Ramayana, despre Krishna. Ei iau parte la marile ceremonii anuale, la care îi pot vedea pe marii rishi.

3 iulie 1991

Un cuvânt tare de tot: „Care este diferența dintre un occidental şi un oriental lipsit de cultură?"

„Occidentalul, dacă vede o floare frumoasă, o ia, o rupe, o miroase, o pune în glastră şi apoi o aruncă. Orientalul se uită la floare, se lasă pătruns de frumusețea ei şi apoi o lasă să mai fie admirată şi de alții."

Diferența aceasta exprimă foarte bine motivul pentru care fac alergie la toate convențiile lumii civilizate: aceste conven ții sunt o formă de modelare artificială a relațiilor dintre oameni.

4 iulie 1991

Ascult muzica lui Enio Morricone. Multă muzică de cali ta te am auzit pentru prima oară la Costi, dar Enio Morricone mi se pare cea mai sensibilă. Melodia pe care tot meditez e o melodie de care nu mă pot sătura. Costi ne-a zis că asta e diferența dintre muzica de calitate şi muzica proas tă: de muzica proastă te saturi repede, pe când pe cea de calitate o poți asculta ani la rând.

5 iulie 1991

Ni s-a vorbit la conferinţă despre Gurdjieff, fondatorul celei de-a patra căi. El avea nu numai puterea de a levita, ci şi puterea de a-şi muta discipolii dintr-un loc în altul şi chiar de pe o planetă pe alta. Dacă vroia ca într-o secundă să se afle cu toţi pe lună, o putea face.

Aureliu mi-a povestit secvenţe dintr-un film documentar despre Morihei Ueshiba, unul dintre cei mai mari maeştri de arte marţiale ai tuturor timpurilor. El a practicat „arta păcii". A ajuns la un nivel atât de ridicat, încât nu avea nevoie să îşi atin gă fizic adversarii cu care se lupta. Ci, de la jumătate de metru, făcea anumite mişcări şi practic pe adversari îi atingea numai cu energia sa. Dacă mi-ar fi dat şi mie caseta mi-ar fi prins bine: aş fi arătat-o celor care neagă existenţa câmpurilor energetice. Sau nu, unii ca aceştia ar putea spune că filmul este o bazaconie, că secvenţele sunt regizate şi nu reale.

8 iulie 1991

Am văzut o revistă cu fotografii Kirlian: am văzut câmpul energetic al frunzelor, al palmelor, al corpului omenesc. Tradiţia orientală a primit o firească confirmare din partea oamenilor de ştiinţă. Nimeni nu mai poate contesta acum existenţa corpurilor energetice.

Se poate pune în evidenţă, cu ajutorul unor aparate speciale, chiar culoarea aurei. Dacă aş avea un asemenea aparat, aş putea şti exact la ce nivel spiritual mă aflu. Aura spune totul.

Am văzut şi poze cu coloane energetice care nu se vedeau cu ochiul liber sau cu alte biocâmpuri luminoase şi m-am mirat că pelicula fotografică surprinde detalii pe care ochiul omenesc nu le poate vedea.

Un singur lucru nu îmi este clar cu asemenea avantaje de care omul din vechime nu avea nevoie: cum de pelicula fotografică, şi chiar aparatul Kirlian, se înşală în anumite cazuri. Cel mai clar exemplu este al lui Shri Mataji, care este o impostoare: ea apare în poze înconjurată de o aură luminoasă foarte puternică. Mai mare decât a sfinţilor din icoane. Ori e clar că, cel puţin în cazul ei, tehnica fotografică nu este obiectivă.

Cine poate modifica culoarea aurei lui Shri Mataji? Nu mai spiritele întunericului care o protejează. Nu trebuie să am încredere deplină în astfel de fotografii. Oricum, eu am văzut că şi pe filmul fotografic se pot observa câmpurile energetice, deci nu este vorba de un simplu trucaj, cum cred unii.

Nu, e mai mult, e un trucaj energetic.

9 iulie 1991

După ce am scris în jurnal despre pozele cu Shri Mataji, am stat să mă gândesc dacă nu cumva şi în cazurile în care vocile morţilor vorbesc la telefon sau apar înregistrate pe bandă magnetică poate fi vorba de ceva necurat. Sau în cazurile în care morţii înşişi apar în chip inexplicabil în fotografii făcute după moartea lor.

Din punct de vedere logic, mi se pare foarte firească o astfel de ipoteză. Dacă spiritele malefice, duhurile întune ri cu lui, cum li se mai spune, pot falsifica culoarea aurei unei persoane, de ce nu ar putea să falsifice şi toate celelalte?

Nu vreau să fiu sceptic, dar îmi dau seama că teritoriul acesta de graniţă este foarte riscant.

Costi ne-a vorbit despre cât de uşor se pot păcăli cei care fac spiritism: vor să cheme mari personalităţi sau mari spirite şi de fapt intră în legătură cu spirite inferioare. Neavând po si bilitatea obiectivă de a şti cu cine comunică, mulţi spiritişti au ajuns în mari rătăciri. Pentru că au luat drept bune informaţii care nu aveau nici o legătură cu realitatea istorică, şi lumea i-a etichetat imediat drept şarlatani.

Şi, de fapt, dacă ar fi să duc raţionamentul până la capăt, chiar şi cei care au primit de la spirite informaţii corecte despre anumite lucruri din trecut ar putea să fi căzut în cap ca nă: spiritele respective puteau da informaţii corecte de spre tot ceea ce putea fi verificat pe cale obişnuită şi ar fi pu tut minţi în tot ceea ce ţine de cunoaşterea ezoterică. Nu pu teau fi verificaţi pe altă cale.

Faptul că multe dintre aşa-zisele mesaje spiritiste privi toa re la facerea lumii, la ierarhia cerească sau la viitorul lumii sunt cât se poate de contradictorii arată tocmai că o mare parte a

spiritiştilor sunt păcăliți de spiritele cu care comunică (asta dacă nu cumva nu sunt ei înşişi numai nişte şarlatani care vor să îşi vândă cărțile pentru a se îmbogăți).

Da, oricât e de ciudat, în lucruri precum pozele câm pu ri lor energetice sau chiar în tehnica Kirlian nu trebuie să am încredere oarbă. S-au păcălit destui.

M-am cam lăsat prins de argumentele logice: dar logica este unul dintre cele mai serioase obstacole pentru cel care vrea să se elibereze. Realitățile spirituale sunt de aşa natură încât, dacă analizezi totul cu mintea, pierzi impactul viu al experienței nemijlocite cu Absolutul.

Pe viitor ar trebui să am grijă să nu mă biruie ispita aceasta a explicațiilor raționale. Dar nu cred nici că e bine să fii fără pic de logică, că atunci rişti să cazi în cine ştie ce năzbâtii.

Calea cea mai simplă este să te laşi dus de mână de ma es tru. El poartă răspunderea asupra traseului tău. Dacă Costi ne spune despre ceva că este rău, înseamnă că aşa este. E mai simplu să am încredere în experiența lui, decât în slabul meu discernământ.

10 iulie 1991

M-am decis să mă rad în cap. E o decizie foarte serioasă, pentru că prin ea îmi manifest dorința de a nu accepta rigorile lumii. Lumea trăieşte după nişte principii care nu au nici o legătură cu viața spirituală. Toți sunt obsedați de averi, de sex, sunt obsedați să placă celorlalți. Eu nu vreau să plac ni mă nui, eu vreau să îmi văd de progresul spiritual. Ştiu că, după părerea oamenilor, voi arăta mai urât. Dar nu mă inte re sea ză. Mi-a plăcut mie să mă placă fetele, să se topească după mine. Acum trag macazul. De acum, când mă voi privi în oglindă, voi şti că dacă arăt ca marii asceți, trebuie să şi trăiesc pe măsură. Dacă mă rad în cap numai ca să arăt ca ei, nu rezolv nimic. Dar aşa, fiecare privire în oglindă va fi pentru mine un impuls pentru a mă schimba.

12 iulie 1991

M-am ras în cap singur. A fost o experiență interesantă. Cum e tunsul la călugărie. Simți că te desparți de ceva din tine, rupi anumite legături cu trecutul. Foarte bună ideea de a renunța la păr. Toți cred că a fost un act excentric. Treaba lor. Gregorian a plănuit o plecare prin Făgăraş, după care mă ia la Costineşti, în „raiul yoghinilor“. Sper să fie interesant.

16 iulie 1991

Nu a fost greu să țin două zile de post negru în aceeaşi săptămână. Voi dubla deci zilele de post negru, pentru că am corpul mai energizat, mai uşor. Sunt tentat să prelungesc chiar postul până mâine. Tata iar m-a certat astăzi, a zis că sunt nebun, că îmi distrug organismul. El nu are cum să îşi dea seama cât folos voi avea eu de la aceste postiri. Sunt mici trepte spre desăvârşire.

Am auzit despre asceții care trăiesc fără să mănânce nimic. Tereza Neumann trăia numai cu o fărâmă de pâine sfințită. Mi-ar plăcea şi mie să ajung ca ea. Oricum, mai e un avantaj din postul negru: nu trebuie să mă mai gândesc ce voi mânca. După ce termin liceul poate voi reuşi să trăiesc fără să mă angajez: nu voi mai fi nevoit să fac rost de prea mulți bani pentru hrană, dacă nevoile mele vor fi reduse la minim.

Haine noi nu îmi mai trebuie: am primit tot ceea ce îmi este necesar. Iată un lucru care mă ajută mult: grija celorlalți. Şi am primit haine noi, nu vechituri. De fapt, am primit şi unele mai vechi, dar sunt rezistente şi pentru multă vreme am îmbrăcămintea asigurată.

22 iulie 1991

Sunt în prima mea întâlnire serioasă cu muntele. Cu Gregorian, cu Victor şi cu Ovidiu. Acum suntem în Făgăraş, după ce zilele trecute am fost în Piatra Craiului. E atâta linişte la munte. Scapi de toată hărmălaia oraşului. Natura e superbă.

În Piatra Craiului am avut o confirmare a puterilor mele telepatice. Trebuia să mai stăm o zi la cabana Curmătura, ca să ne mai odihnim. Dar de dimineață eu am simțit că trebuie să ajung neapărat în Zărneşti, la poalele muntelui. Am tot insistat, până ce l-am convins pe Gregorian să mă lase. Simțeam cum o putere ca un magnet mă cheamă jos. Aşa cum, mai demult, puterea care ieşea din Cristina Andrei mă respingea, tot aşa puterea asta mă chema. Am coborât mun tele cu încă un turist, şi când am ajuns la şosea, o colegă de-a Dianei mi-a făcut cu mâna dintr-un autocar de Bucureşti care a trecut pe lângă mine. Am fugit după

autocar o vreme şi am aflat că aproape era un loc unde se făceau tabere şcolare. M-am dus până acolo, cu inima bătându-mi puternic. Credeam că dau de Diana. Da, Diana era în tabără, dar nu vroia să vorbească cu mine. M-am întors pe munte trist că nu i-am vorbit, dar bucuros că legăturile noastre telepatice sunt atât de puternice. Dragostea dintre noi a fost puternică, de aceea am coborât de la cabană. Şi nu aveam habar că ea va veni prin zonă, deci nu poate fi autosugestie.

Nu m-a chemat nici un loc sacru, nici un guru şi nici măcar cineva care vroia să mă vadă. M-a chemat, fără să vrea, Diana. Dacă nu aş fi fost atât de însetat de o viaţă asce ti că, poate nu ne despărţeam. Am fi avut parte de toate des fă tă rile tantrice. Dar nu regret că ne-am despărţit. Oricât e de frumoasă, îmi putea fi balast pentru desăvârşire.

A doua zi, când coboram cu grupul pe acelaşi drum pe care coborâsem pentru ea, am văzut urme de urs. Dacă nu aş fi fugit spre cabană de frica întunericului, că nu se mai vedea marcajul, dacă aş fi mers mai încet, dădeam de urs. Cobo râ rea cu ditamai rucsacul în spate a fost pentru mine extrem de grea. Genunchii îmi tremurau, de-abia făceam câte un pas. Şi cu o zi înainte coborâsem în fugă. Mi-a trecut prin cap să re nunţ la Făgăraş. Dar a fost doar o febră musculară care a trecut repede.

Tot în Piatra Craiului, ieşind în prima noapte din cort, am văzut la rădăcina unui brad, cam la două sute de metri, o lumină ciudată. Gregorian a zis că poate e o comoară. Era ca un foc care nu se stingea. Aş fi vrut să mă duc acolo singur, dar mi-era teamă de duhurile muntelui.

23 iulie 1991

Iar am trecut pe lângă moarte. La un moment dat aveam de ales între trei drumuri şi am preferat să mergem prin Strun ga Dracului, care e mai abruptă. Eu am vrut să merg separat de grup, simţind dorinţa de a face faţă singur acestei mici încercări. La un moment dat, într-o porţiune în care urcam aproape vertical, am simţit că mă lasă puterile. Nu mă mai puteam ţine de sârma de sprijin. Ceilalţi nu m-ar fi putut ajuta nici ei, fiind mai jos. O clipă m-am gândit să îmi dau drumul şi să cad. Dar mi-am zis că, dacă acolo e Strunga Dracului, poate că dracii vor să mor pe loc. Mi-am adunat ultimele puteri şi am trecut mai departe. Nu le-am zis celorlalţi prin ce am trecut, ca să nu mă certe. Diferenţa de vârstă dintre noi e prea mare şi nu vreau să mă trateze ca pe un copil. Gregorian e prea grijuliu.

A mai fost un loc considerat periculos, numit „La trei paşi de moarte“, dar tot grupul nostru a trecut uşor. Era straniu să vezi cruci pe acolo, să ştii că au murit oameni.

24 iulie 1991

Când ajungem pe câte un vârf, pe Moldoveanu, pe Negoiu sau pe oricare alt vârf, dăm de o cruce mare. Comuniştii atei nu au avut ocazia să distrugă şi aceste cruci. Unele cruci au şi câte o iconiţă pe ele. În preajma fiecăreia dintre aceste cruci au şi ceilalţi un sentiment de evlavie, dar cu mine e altceva. Îi rog să mă scuze şi mă duc singur lângă cruce. Iisus mă atrage, Iisus mă cheamă. Mi se umple sufletul de fiecare dată când mai dăm de o cruce. Legătura mea cu Iisus nu poate fi înţeleasă de către ceilalţi. Ce să le spun? Că simt cum mă cheamă Iisus? Dacă ar simţi şi ei aceeaşi chemare, poate că ar medita mai mult lângă cruci.

Chemarea pe care o simt nu este raţională. Ci parcă ascult cum întreaga mea fiinţă e umplută de pacea lui, cum mă chea mă la el. Poate că dacă aş fi pornit pe calea tantrică, în loc de Iisus, îl găseam pe puternicul Shiva. Meditaţiile ar fi fost poate mai eficace din punct de vedere energetic, dar nu ştiu ce m-ar fi putut face să îl iubesc pe Shiva. Trăirile pe care le am lângă aceste cruci, sunt cel mai important punct spiritual al acestui drum pe munte.

25 iulie 1991

Îmi place să găsesc în toate micile întâmplări ale zilei aspec tul spiritual. La cabana Surpata se poate ajunge şi cu maşina. Noi, după vreo cinci ore de mers. Un tip împreună cu taică-său, veniţi cu maşina, se suie vreo treizeci de metri spre noi şi, la un moment dat, tânărul, extenuat, zice: „Vai, ce am obosit...“ M-a bufnit râsul. Nu îmi imaginam că unii pot fi atât de comozi. Aşa şi cu urcuşul spiritual: cei mai mulţi fac câţiva paşi, după care obosesc. Dar trebuie să urci tot timpul. Pauzele sunt foarte periculoase: poţi să nu mai ajungi la destinaţie.

Mie îmi place să merg pe unde este drumul mai riscant. Cel mai frumos este când mergi pe culmea muntelui, când vezi în jos şi într-o parte, şi în alta.

26 iulie 1991

Mâine suntem în Bucureşti. Iubesc muntele de o mie de ori mai mult. Munții Făgăraş nu sunt numai cei mai înalți din țară, sunt şi cei mai frumoşi.

Se apropie plecarea la Costineşti. Circulă atâtea zvonuri de spre tabăra de yoghini. Că ar avea loc cine ştie ce orgii. Mă voi convinge. M-a mirat oricum să văd cum Gianina îşi făcu se încă de la sală listă zilnică: cu cine se va culca la mare. E o tipă fier bin te, dar chiar aşa... Sper să judec toate prin prisma tantrică, să nu mă las influnțat de ideile precon cepute ale creştinilor.

Oricum, eu cu Gregorian suntem ferm hotărâți să nu pără sim calea ascetică, indiferent cât de atrăgătoare ar fi fetele noastre. Trebuie să recunosc că mă aştept să îmi fie greu să rezist între atâtea trupuri goale. Mintea mi-o cam ia razna şi parcă uneori nu vreau să o stăpânesc.

28 iulie 1991

India secretă e o carte care m-a cucerit de la primele pa gini. Paul Brunton mi se pare cel mai bun ghid în spațiul ori en tal: dacă nu aş fi citit nimic despre yoga până acum, dacă nu aş fi auzit nimic despre desăvârşire, dar dacă aş fi citit această carte, m-aş fi apucat de yoga imediat.

Cartea e atât de interesantă, încât cred că ar trebui să fac rost de mai multe exemplare, ca să o pot da la cât mai mulți oameni să o citească. Cred că Paul Brunton reuşeşte să cap ti veze mai repede decât oricare altul.

Am citit cărți scrise de maeştri de o mie de ori mai înțelepți decât el, dar nu am simțit dorința de a urma cele spuse de ei, aşa cum am simțit dorința de a fi discipol al lui Maharishi.

IV. Iluminarea tantrică

4 august 1991

Am ajuns la Constanța. Stau trei zile la Liana, apoi plec la yoghini. În vagonul cu care am venit de la Bucureşti s-au dat peste o sută de amenzi la colegii noştri care vroiau să meargă cu naşul. Eu mi-am luat bilet şi nu am regretat. Controlorii au dat amenzi, cu multă răbdare, la toată lumea. Nu au vrut şpagă. În compartiment cu mine am cunoscut o tipă, Lavinia. Trece tot în al doilea an de yoga. E o tipă mişto, cu patru ani mai mare decât mine. Am plăcut-o destul de mult pe Lavinia. Şi cred că nu e singura fată frumoasă pe care o voi vedea în această călătorie.

6 august 1991

La Constanța, plaja e cam murdară, dar marea e destul de caldă. Se pare că unele femei şi-au pierdut sutienele. Cred că la Costineşti îmi va fi ruşine să fac nudism. Ba nu, voi face. Ruşinea e un păcat, nu trebuie să am prejudecăți. Mi-e ruşine şi datorită faptului că ceilalți yoghini, cu o experiență tantrică solidă, sunt mai arătoşi decât un ascet slăbănog ca mine. Nu prea am cu ce să mă laud.

7 august 1991

Am ajuns la Costineşti. Stau, împreună cu Gregorian, la vreo zece minute de plajă. Aici programul yoghin este destul de încărcat. Am zărit-o pe Lavinia. Nu ştiu dacă ea m-a văzut.

Am făcut nudism. La început, după ce mi-am dat jos slipul, am fugit în mare. Mi-era ruşine de ceilalți. Contactul cu apa a fost interesant. Marea e plină de energie feminină, de energie yin. Am simțit-o, gol fiind, cum mă primeşte ca un pat, cum mă face să mă simt una cu natura, una cu întregul cosmos. Senzația aceasta e minunată. Dar până la urmă a trebuit să ies din apă. Am ieşit în fugă şi m-am aruncat pe pătură, cu burta în jos. Dar privind în stânga şi în dreapta, văzând numai trupuri goale, am căpătat curaj. Nu îmi plac bărbații goi, arată cam caraghios. Dar unele fete şi femei îmi plac. E atâta armonie în trupurile lor...

Mi-am schimbat gusturile. Când eram mai mic îmi plăceau fetele slăbănoage, dar acum încep să înţeleg că sânii sunt un magnet eficient. Încep să mă maturizez. Cred că nu îmi va fi prea greu să stau cuminte, pentru că aproape toate fetele sunt cuplate. La 17 ani, faţă de ceilalţi masculi sunt doar un pitic. Nu îmi place asta, dar nu am ce face. I-am zis lui Gregorian că poate nu ar fi atât de rău să trecem prin iniţierea tantrică, dar s-a opus. A zis că cedez prea repede. Da, o să fiu cuminte!

9 august 1991

Am încercat să o chem telepatic pe Lavinia. Mi-am zis: „Dacă Diana a putut să mă cheme de la aşa distanţă, poate reuşesc să o chem şi eu pe Lavinia“. Şi, culmea normalităţii yoghine, a venit. Fără să ştie că vreau să o văd, fără să ştie că mă gândesc la ea. În câteva minute a venit. Asta o fi tot o formă de tantra, tantra albă: când nu are loc contactul sexual, ci numai o formă de comuniune energetică.

Am dansat cu Lavinia şi ne-am simţit foarte bine. Yoghini în discotecă, o situaţie anormală. Dar dansul ne-a apropiat. Ea are un prieten, Gelu, dar nu e nici o problemă. El nu e un tip posesiv. E original. Seamănă cu chipul din icoana lui Iisus.

Se pare că şederea mea aici, în afara meditaţiilor yoghine şi a asanelor de pe plajă şi a programului destul de serios, va avea şi un capitol pe nume „Lavinia“.

Gregorian nu e prea încântat de subiectul Lavinia. El e ca o babă moralistă care nu ştie să vadă frumosul, ci e obsedată nu mai de ceea ce zice lumea despre un subiect sau altul. Gre go rian nu e un yoghin autentic, e doar un creştin care vrea să ju de ce Orientul prin lupă creştină. Şi nu va înţelege nimic din el.

10 august 1991

Am visat ceva legat de Atlantida şi am găsit o piatră ciudată, care seamănă cu un simbol văzut în serialul „Omul din Atlantis“. Am făcut o meditaţie prin care am invocat toţi marii maeştri şi toate spiritele, ca să încarce talismanul meu cu cât mai multă energie. Am chemat-o telepatic pe Lavinia departe, pe plajă, dar nu a venit. Vroiam să fiu singur cu ea. Şi cât de departe m-am dus... Mă îndepărtasem mult de Costineşti. Pesemne că telepatia nu funcţionează întotdeauna cu aceeaşi putere. Sunt cam dezamăgit că nu a venit.

La meditaţia de după-masă de pe plajă, am avut încă o confirmare a puterilor paranormale ale lui Costi. A atins cu mâna o fată care venise lângă noi, n-am înţeles de ce, şi fata şi-a pierdut puterea de a vorbi. Ea nu era yoghină, nu era din grupul nostru. Oricum, nu părea prea speriată. I-am spus să vină să încerc o să o ajut. A fost de acord. M-am concentrat până mi-am consumat toată energia din Ajna-Chakra, dar degeaba. Nu pot dezlega eu ceea ce a legat maestrul meu. Dacă duşmanii lui Costi ar vedea-o pe fată, ar avea o dovadă vie a puterilor sale. Zilele trecute întreba cineva: „Ce maestru de yoga e ăsta care abia face asanele?...“ Iată că, indiferent cum face asanele, Costi are capacităţi paranormale.

Eu m-am făcut de râs, nu am fost în stare să o ajut pe fată să vorbească. Pe viitor trebuie să am mai multă grijă atunci când mă mai bag în aşa ceva.

11 august 1991

S-a făcut astăzi excursie pe la mănăstirile din zonă. Au plecat mulţi yoghini. Eu, din lipsă de bani, am rămas în Costineşti. Îmi place să meditez, să sorb energia soarelui. Îmi doresc din ce în ce mai mult să devin un mare yoghin. În pal me şi în ochi am din ce în ce mai multă energie vindecătoare. Asanele mă ajută să amplific această energie. Seara am fost la concert, la „Celelalte cuvinte...“ Intrarea a fost liberă. Îmi place mult o melodie de-a lor, dar nu au cântat-o. Atmosfera încinsă. Nu degeaba zice Costi că muzica rock e satanică. M-am convins văzându-i pe cei din public.

E atât de bine să ai un mare maestru lângă tine. Costi este şansa vieţii mele. Ştie să îmi arate ce e rău şi ce e bine. El ştie totul. Vorbeşte despre cele mai tari tehnici de meditaţie ca şi cum le-ar fi practicat pe toate.

Ţin la Costi din ce în ce mai mult. Aş da orice ca să mă primească în grupul lui de discipoli apropiaţi. Mi-ar fi mult mai uşor să mă eliberez dacă i-aş sta în preajmă.

Aici nu are loc desfrâul despre care vorbesc gurile rele. Da, am auzit că sunt nişte şedinţe secrete, într-un loc mai îndepărtat, şi că Costi trece de la o fată la alta pentru a le aju ta să îşi ridice nivelul vibraţiilor, folosindu-se de o tehnică tan tri că. Dar chiar dacă ar fi aşa, nu e vorba de sex în grup. Dacă era, m-aş fi dus şi eu o dată, să văd exact ce fac.

Fetele roiesc în jurul lui Costi nu pentru că este un armă sar, ci pentru că este un maestru tantric. Poate că dacă eram femeie aş fi vrut şi eu să am parte de o noapte cu maestrul.

12 august 1991

Mă pot considera un tantric. Am avut o mare şi neaştep ta tă revelaţie. Am încercat să fac prima meditaţie de Tantra albă, stând pe plajă, faţă în faţă cu Lavinia. Ne atingeam doar palmele şi vârful genunchilor. În clipa în care ne-am aşezat în această postură a avut loc revelaţia: în loc să meditez la unirea cu energia Laviniei, am uitat că sunt om; am simţit cei şapte centri de forţă ai Universului. Auzisem ceva vag despre această învăţătură secretă, cum că Universul e ca o fiinţă mare în care există la un alt nivel toate planurile fiinţei, până la conştiinţă, dar revelaţia a fost şocantă. A fost un dar pe care mi l-a făcut Forţa Supremă pentru a înţelege valoarea căii tantrice.

Simţeam că nu exist decât eu şi Universul. Energia cen tri lor de forţă ai cosmosului intra în mine. Eu deveneam ener- gie. Sunt sigur că acest extaz face parte din stările de con ştiin ţă de care au parte marii iniţiaţi. M-am umplut de o pace şi linişte de nedescris. Am gustat raiul yoghinilor.

Aceasta a fost cea mai minunată experienţă din viaţa mea. Îmi dau seama că toate cuvintele din textele yoghine despre extaz pot fi experimentate de către cel care vrea cu adevărat. Sunt un alt om: am gustat nemurirea. Ştiu că noi suntem părticele din Dumnezeu, că Dumnezeu nu e decât conştiinţa Universului şi că noi suntem chemaţi să înţelegem identi ta tea noastră cu Dumnezeu şi să ieşim din lanţul reîncarnărilor, să părăsim necunoaşterea şi ignoranţa. Până azi simţeam un fel de emoţie gândindu-mă la Dumnezeu; nu îmi era clar dacă există ca persoană sau nu. Cred că meditaţia de azi m-a ajutat să îl înţeleg pe Lucifer: să simţi că eşti atât de mare şi să vrei să fii totul.

Acum îmi e greu să mă mai consider un om obişnuit, după ce am gustat din nemurire. Trebuie să înţeleg că sunt Dum ne zeu, că toţi suntem Dumnezei. Şi primul pas pentru cunoaş te rea acestei taine a fost făcut prin meditaţia tantrică.

13 august 1991

O poveste tantrică celebră spune că un pustnic şi-a petre cut toată viaţa în cea mai aprigă asceză dar nu şi-a găsit liniş tea. În cele din urmă, a ajuns pe malul unui râu în care se scăl da o maestră tantrică. Cucerit de feminitatea ei, cucerit de frumuseţea ei, pustnicul a renunţat la asceză pentru ea. Şi lân gă ea şi-a găsit liniştea. Consideram această poveste un pre text folosit de colegii mei din anii mai mari pentru a prac tica viaţa sexuală tantrică; sunt unii dintre ei veniţi la yoga numai pentru a găsi fete care pică în plasă fără prea multe comentarii. Aşa e Radu. Mi-a zis că el nu poartă chiloţi, că tantricii nu poartă chiloţi, ca să poată să se împreuneze mai repede. Poate că cei din India nu poartă, că au robe. Dar să porţi pantalonii pe piele nu mi se pare o idee strălucită.

Şi totuşi, chiar dacă povestea cu pustnicul mi se părea bună numai pentru cei ca Radu, meditaţia de ieri cu Lavinia m-a făcut să îmi schimb radical modul de a înţelege viaţa. Chiar dacă nu voi avea relaţii sexuale cu ea, vreau ca medi ta ţiile de Tantra Albă să facă parte din programul meu yoghin. Oricât aş fi încercat eu prin propriile mele puteri să simt cen trii de forţă ai Universului, nu aş fi reuşit.

Dar fuziunea mistică dintre energia mea şi energia Lavi niei a produs un scurt-circuit. Chiar dacă aş dansa în fiecare zi cu Lavinia, chiar dacă ne-am zbengui ca doi îndrăgostiţi şi dacă am înota până obosim, câştigul pe care îl obţin prin Tantra Albă e mult mai mare decât cel obţinut din asceză.

14 august 1991

Azi-noapte, noapte de pomină cu Lavinia. M-a dus de mână în Golful Francez, un loc tocmai bun de făcut dragoste. Eu, care ziceam că mai devreme de cinci luni nu voi face dra

goste cu ea, am cedat repede gândului. La prima îmbrățișare pe plajă, sub razele lunii, am vrut să o dezbrac. Nu s-a lăsat. Lavinia are o experiență tantrică destul de mare. Şi de aceea a ştiut să îşi stăpânească trupul. Eu m-am înfierbântat repede, dar văzând că ea nu vrea nimic serios, m-am potolit.

După ce ne-am săturat noi de atâtea sărutări romantice, am luat-o pe jos spre celelalte orăşele. Când Lavinia şi-a dat seama că îşi uitase ochelarii în Golf, eu am vrut să ne întoar cem după ei. „Cum să îi găsim pe ditamai plaja, şi numai la lumina lunii? Nu are rost!"

„Ba are", i-am spus şi cum ne-am întors i-am găsit ime diat. Am avut credința că voi fi călăuzit de vreun spirit exact la locul la care trebuie.

Spre dimineață, frânți de oboseală, am adormit aproape de linia ferată, ca să auzim când vine trenul.

16 august 1991

Lavinia e o tipă foarte interesantă. Chiar dacă nu este o fire prea mistică. Azi am încercat să o învăț să joace baschet, dar preferă să mă vadă pe mine cum joc. Chiar dacă Costi a spus că nu are rost să ne cheltuim energia făcând sport, baschetul ră mâne una dintre pasiunile mele. Ca şi dansul. Ieri în toată discoteca numai doi tipi dansau mai artistic decât mine. Îmi face foarte bine mişcarea. Seara am fost la un spectacol cu „Va canța Mare". Au şi poante foarte bune, dar şi poante prea vul gare. Atmosfera era foarte plăcută, stăteam pe pătură şi râdeam.

17 august 1991

Am revăzut-o pe tipa care nu mai putea vorbi, de la faza de pe plajă. Acum poate. Tot Costi a „vindecat-o" de mutenie.

În timp ce ceilalți colegi ai noştri au meditat la Budha-Maitreya, la viitorul Salvator al omenirii, eu cu încă patru yoghini am tras o pepeniadă pe cinste. Am băgat în noi pepene până nu a mai încăput. În loc să facem meditație cu Budha, am făcut meditație la budă. Să eliminăm toxinele. Are Gregorian o vorbă comică: „Am un sentiment lichid în mine...". Toți am avut astfel de sentimente.

Pepenele e foarte sănătos pentru organism, curăță ficatul. Am trecut puțin pe la Costin şi Anca. Ei, stau câte două cu pluri în aceeaşi cameră; n-au avut parte de prea mare intimitate.

18 august 1991

Am fost în camera lui Costin. Acolo am văzut yantra lui Tara, altă putere cosmică. Deşi nu am primit încă inițierea în secretele acestei puteri cosmice, am avut ocazia să cunosc puțin din energia ei. În patul de sub yantra fixată pe perete stătea prietena lui Costin, Anca. Eu, privind la yantră, am simțit cum puterea Tarei intră în Anca. Am început să mă concentrez asupra unirii energetice cu Anca, fiind la vreo trei metri de ea. Stăteam ca hipnotizați, privind unul la celălalt, absorbiți în meditație. Nu ştiu ce a simțit ea, dar ştiu că, deşi ceilalți mai treceau printre noi, fluxul de energie care trecea de la unul la altul nu se micşora. Am simțit că am făcut dragoste cu Anca şi, prin ea, cu Tara. O, Tara, abia aştept să aflu mai multe din tainele tale...

Dacă Costin ar fi fost gelos, s-ar fi putut supăra pe mine: am cunoscut-o pe Anca de o mie de ori mai bine decât o cu noaş te el, deşi au făcut dragoste de nu ştiu câte ori. Am cu nos cut ființa ei energetică atât de bine cum nu se poate spu ne. Şi ea a vrut să mi se supună. Simțeam cum sufletul ei se des chide pentru a mă primi pe mine. Parcă intram în ea. Când meditația s-a terminat, picioarele erau amorțite de abia mă puteam mişca. Mi-aş fi dorit să îmi spună ce a simțit sau măcar să mă mângâie cu dragoste, dar nu a făcut-o. Mă pri vea ca şi cum i-aş fi făcut un dar de nepreţuit.

Laviniei îi place foarte mult cum arăt. Chiar dacă încă nu mi-a crescut părul. O adevărată tantrică nu se poticneşte de aspectul fizic al partenerului. Dar vreau să îmi las din nou să îmi crească părul normal, nu mă mai rad în cap. Ca să mă placă şi mai mult.

Meditațiile tantrice mă ajută să progresez pe zi ce trece. Într-una dintre meditațiile făcute cu încă vreo cinci yoghini, am încercat să intru pe frecvența minții lor. Nu ştiu dacă am reuşit. Simt în ochi şi în palme din ce în ce mai multă ener gie. Centrii de forță sunt din ce în ce mai

încărcați. Mi-aduc aminte cum, prin clasa a opta fiind, m-am concentrat asupra cefei unui domn care stătea în autobuz la câteva scaune îna intea mea. Fiind maşina aproape goală, nimeni nu mă împie di ca. La un moment dat, simțindu-mi privirea în ceafă, s-a în tors la mine şi s-a uitat urât: mi-a fost teamă că o să mă poc nească. Dar uşile autobuzului s-au deschis, fiind stație, şi eu am tulit-o la fugă. Încă de atunci am o putere aparte în ochi.

Am auzit că între noi a fost un yoghin care avea păduchi. De la el s-au molipsit şi alții. Se pare că a fost dat afară definitiv de la cursurile de yoga. Noi nu trăim în India, noi nu trăim ca marii asceți. Trebuie să ne curățăm trupurile, nu să lăsăm să ne mănânce viermii.

19 august 1991

Am ajuns cu Lavinia la 2 Mai. Ni s-a făcut somn şi ne-am culcat pe sacul de dormit. Când a apărut şi Gregorian ne-am trezit. El s-a obişnuit destul de repede cu ideea că Lavinia e prietena mea. Cred că nu s-ar mira dacă i-aş spune că vreau să fac dragoste cu ea. Dar nu ştiu cum e cu tantrismul: bărbatul nu trebuie să îşi piardă sământa, pentru că e plină de energie. Care o mai fi plăcerea? Am înțeles că e mai ales o comuniune spirituală. Dar parcă aş vrea să renunțăm câteva zile să fim yoghini, parcă aş vrea să am parte de o dragoste nebună... Şi totuşi, calea tantrică are regulile ei: ori învăț să îmi stăpânesc trupul, să renunț la orgasm, ori mai bine nu mă apropii de Lavinia. Ea nu face nici un fel de referire la acest subiect. Poate mă consideră prea copil.

Ca să o fac să nu mă mai privească astfel i-am spus de micile mele aventuri, anterioare practicii yoga. I-am spus că m-am apucat de yoga sătul de desfrâu. Dar a râs ironic, nu m-a luat prea în serios.

Lavinia mi-a cântat la chitară. Cântă foarte frumos. Ştie şi melodii celebre, cum sunt blues-uri-le formației „Scorpions". A compus şi ea unele melodii. Una este pentru Costi. Iar alta mi-a zis că e pentru mine. Cred că o compusese cu gândul la viitoarea ei poveste de dragoste. Care sunt eu.

La 2 Mai e mult mai puțină lume. E o atmosferă mai familială. Ne vom întoarce curând în Bucureşti. Am strâns o valiză cu amintiri.

21 august 1991

De când am venit de la mare, sunt prieten şi cu Lavinia, şi cu Ramona. Din punct de vedere tantric nu e nici o problemă. Sunt unii care trăiesc chiar cu soțiile altora şi îşi lasă soțiile să facă dragoste cu cine vor. De fapt, nu le lasă să facă dragoste obişnuită, ci numai să facă Tantra. Diferența e mare. Lavinia nu s-a supărat că sunt prieten şi cu Ramona. Nu vreau să renunț la nici una dintre ele.

Am ieşit azi cu amândouă în Herăstrău, dar nu a fost nimic anormal. E atât de interesant să ții la două fete deodată. Ramona e cam complexată de Lavinia. Nu e nici dezvoltată ca ea, şi nici aşa drăguță. Dar o păstrez şi pe ea.

28 august 1991

Duminica e pentru creştini zi de sărbătoare: nu spală vasele, nu fac treabă. În câte vizite am fost, am observat că preocuparea principală a creştinilor este ca, după ce vin de la slujbă, să se uite la televizor.

Vizitele sunt într-un fel plictisitoare: televizor am şi acasă, numai că nu mă obligă nimeni să mă uit la el.

Eu nu ştiu exact cum e cu ținerea duminicii, dar cred că duminica ar trebui să fie ziua lor religioasă. Adică după ce şase zile merg la serviciu, şi preocupările lor spirituale se reduc la câteva minute de rugăciune, în a şaptea zi ar trebui să îşi încarce bateriile spirituale. Dar în afara mersului la biserică, unde nu ştiu cât se concentrează ca să se umple de energia divină, acasă pierd timpul.

De multe ori am auzit la creştini: „Azi nu spălăm, că e sărbătoare!". Dar nici nu fac vreo meditație caracteristică sărbătorii. Ramakrishna a încercat să treacă pe rând prin toate etapele spirituale ale marilor religii. Nu ştiu să fi scris ceva despre experiența creştină, dar ar fi prins bine acestor creştini care mi se par caraghioşi: ce Dumnezeu or avea, dacă le interzice să spele haine, dar în schimb îi lasă să îşi piardă duminicile cu tot felul de prostii?

10 septembrie 1991

Dimineață mi-a fost rău de foame. Eram cât p-aici să îmi calc postul. Când m-am dus în bucătărie, mi-am adus aminte că Iisus, înainte de a începe să strângă apostoli, a postit patruzeci de zile. Şi mi s-a făcut ruşine. Eu, în a treia zi de post negru, eram gata să cedez. Vreo trei ore mi-a fost mai greu, dar mi-am revenit. Tata m-a înjurat urât de tot. L-a înjurat şi pe Costi. A zis că e un ticălos care se îmbogăţeşte de pe urma noastră.

Dar tata caută astfel de justificări numai pentru că îi este teamă că îi slăbeşte odrasla. În timp ce eu m-aş bucura să ajung numai piele şi os.

Spre seară mi-a fost mai bine şi m-am gândit că ar fi potrivit să postesc şi mâine. Dar am auzit că lipsa apei poate dăuna organismului, aşa că mâine mănânc din nou.

Oricum, dacă voi avea grijă să măresc numărul zilelor de post într-un ritm care nu îmi dăunează sănătății, totul e bine.

14 septembrie 1991

M-a dus Mircea la el acasă şi m-a învățat să navighez pe internet. E foarte simplu. Mi-a spus că uneori stă patru-cinci ore în fața calculatorului şi vede tot ce îi trece prin cap. Are şi mania jocurilor. A încercat să mă convingă şi pe mine, dar am refuzat. Jocurile pe calculator nu fac altceva decât să te tâmpească. Sub pretext că îți dezvolți viteza de reacție, devii hipnotizat de jocuri.

24 septembrie 1991

După cursul de azi, când se strângeau păturile, Gianina stă tea cu fundul aşezat pe călcâie. Eu, ducându-mă să ascult ce vorbeşte, am luat-o de umeri şi am călcat cu tălpile pe tălpile ei.

„Ştii ce înseamnă asta în limbajul tantric?“, m-a întrebat zâmbind.

„Ce?“

„Înseamnă că vrei să ne unim trupurile.“ M-am ruşinat şi m-am aşezat lângă ea. Totuşi, din vocea ei trebuia să îmi dau seama că nu i-ar fi displăcut o astfel de ofertă. Ce ciudat sunt: uneori nu mi-e ruşine deloc, iar alteori mă ruşinez ca un fraier.

6 octombrie 1991

La Palatul Copiilor a avut loc deschiderea noului an de yoga pentru începători. Am avut una dintre cele mai mari revelații de până acum: revelația că Forța Supremă, Dumne zeu, mă iubeşte. În timp ce meditam, am simțit brusc că Dum nezeu este de față, că mă iubeşte. Mi-au dat lacrimile. Nu ştiu exact cine este Dumnezeu, dar am avut senzația că în fața mea stă Cel care a creat totul. Nu era doar o zeitate, nu era doar o putere cosmică. L-am simțit pe Dumnezeu. Nu cred că m-am înşelat. Pe fundal, muzica lui Enio Morricone, cât se poate de potrivită pentru acest moment mistic.

7 octombrie 1991

Primul curs de yoga al Ştefaniei. Sala e foarte departe, prin Rahova. Ea va face cursurile gratuit, pentru că acolo unde sunt doi frați, unul este scutit de taxă.

Nu ştiu cât de repede va progresa Ştefania, dar vreau să o con ving să îi dăruiască fecioria lui Costi. Ar fi o mare cinste pen tru mine să ştiu că maestrul ar primi o asemenea ofrandă. Bine, ea nu are nici şaisprezece ani, mai are timp să mai crească. Dar important este să nu facă dragoste cu vreun alt băiat înainte.

11 octombrie 1991

Maestra care îi ține uneori locul lui Costi arată aproape ca o sculptură din templele tantrice. Nu credeam că voi admira vreo dată forme atât de pline, dar se pare că nu ştiam ce e frumos.

Mi-am pus pătura chiar în fața ei, dar nu prea s-a uitat la mine. Cred că are vreo treizeci şi ceva de ani. Privind-o, mă umplu de energie sexuală. Mă atrage ca un magnet.

13 octombrie 1991

Meditația de astăzi cu Kali a fost foarte reuşită. M-am gândit că dacă ea este o forță feminină, înseamnă că îi place să se unească cu ceea ce este masculin. Şi atunci m-am dăruit acestei puteri cosmice cu toată ființa mea. I-am spus: „O, Kali, fă-mă al tău. Fă dragoste cu mine. Intră în mine şi primeşte-mă în tine. Vreau să fiu una cu tine. Dă-mi puterea de a birui moartea, dă-mi puterea de a stăpâni timpul. Fă-mă al tău“.

Ceea ce am simțit nu are nici o legătură cu imaginea înfricoşătoare, clasică de altfel, a lui Kali. Acolo e pictată cu cranii de lemn la gât, cu un cuțit în mână, cu un cap de om în cealaltă şi cu limba plină de sânge. Dar Kali e înfricoşătoare numai pentru cei care nu îi fac voia, numai cu cei care o su pă ră. Pentru mine a fost cu totul altfel. Am simțit cum mi-a ascul tat dorința şi s-a contopit cu mine. Am simțit-o pe Kali aşa cum e: o femeie uriaşă, o femeie care simte nevoia să fie în comuniune cu orice formă a energiei masculine.

Îmi pare rău că nu am mai des parte de astfel de meditații îm plinite. Meditația de joi, când am încercat să intru în legă tu ră cu spiritul lui Milarepa, nu a fost prea reuşită. Oricât am meditat, nu am simțit prezența marelui iluminat. O fată a avut un vis în care i se spunea să caute aurul lui Milarepa sau ceva de genul ăsta. Se pare că eu nu sunt pregătit să am de-a face cu Milarepa. Of, şi cât mi-aş fi dorit să merg pe urmele lui!

14 octombrie 1991

Pentru meditația de la conferința de azi Costi a ales o muzică care mi s-a părut infernală. Nu m-am putut concentra deloc. Mă uitam la cei din sală, toți cu ochii închişi. Nu ştiu cum puteau să se concentreze. Dacă nu aş fi fost cu Costi, dacă auzeam muzica asta în altă parte, aş fi fost convins că e muzică satanică. Simțeam parcă cum sunt chemați dracii.

Mi se pare ciudat cum, după atâta muzică extraordinar de fru moasă, Costi ne-a pus-o şi pe asta. Doar are teancuri de casete.

Tot aşa m-a mirat un mic desen din revista noastră „Yoga şi viața“, cu un drac urât, cu coarne, lângă care zace o femeie care pare extenuată ca după orgasm. Dracul e drac. Nu văd legătura dintre draci şi yoga. Poate că au ales poza asta tocmai pentru a-i îndepărta pe profani.

Unele poze din aceeaşi revistă par luate dintr-un calendar sexy. Cine nu cunoaşte învățăturile tantrice ar putea crede că suntem obsedați sexual.

17 octombrie 1991

Am fost iar la sală la Ştefania. Îmi prinde bine să fac asane şi la grupa de începători. Le-a pus o casetă audio cu terapie prin râs, de la ashramul lui Rajneesh. Câteva minute s-a auzit un râs foarte molipsitor. Râdeau aproape toți. Râsul face foarte bine sufletului, îl destinde, îl relaxează. Se zice că unele boli se vindecă prin râs. Oricum, din toată sala numai doi nu râdeam: eu şi un tip care încerca să se abțină. Dar după ce s-au oprit hohotele celorlalți, după ce casetofonul a fost oprit, pe tipul ăsta l-a bufnit râsul. Nu s-a mai putut abți ne. Şi râdea atât de molipsitor, încât ceilalți s-au luat după el.

Eu am vrut să văd dacă îmi pot stăpâni râsul şi cel mai uşor mi-a fost să mă gândesc la răstignirea lui Iisus. Medi ca mentul a fost bun şi m-am putut stăpâni.

19 octombrie 1991

Noaptea trecută Lavinia a dormit la mine. Tata nu a zis că ar avea ceva împotrivă. Pe la miezul nopții i-am spus Lavi niei că vreau să facem dragoste. La început a crezut că glu mesc, dar apoi a zis că a venit momentul să mă inițieze în Tan tra Yoga. Ne-am dus în sufragerie. Totul a început cu o me ditație cu unirea Shiva-Shakti. Trupul trebuie stăpânit cu foarte multă grijă, ispita plăcerii trupeşti fiind mare.

Mă aşteptam să fie ceva mai interesant; poate că, fiind începător, nu înțeleg prea multe. Îi rămân dator Laviniei. A ştiut, cu multă grijă, să se strecoare în sufletul meu. Ea va fi de acum înainte partenera mea în Tantra Yoga. Alături de ea am avut revelația de pe plaja de la Costineşti, alături de ea voi merge mai departe. Ea e mulțumită de cum a mers; zice că alții reuşesc mult mai greu să renunțe la orgasm.

Cred că tata şi cu Delia, ultima lui achiziție, s-au prins că le gătura dintre noi e foarte strânsă. Delia s-a uitat la mine cu o privire plină de reproş. Dar cred că lui Dumnezeu îi place de o mie de ori mai mult o unire tantrică decât o rugăciune spusă de o inimă plină de răutate.

9 noiembrie 1991

Dragoş, pe care l-am cunoscut în Făgăraş, a venit la noi cu trei tipi şi au dormit o noapte: pleacă în străinătate. La ple ca re mi-a zis că tipii plecau la furat, sunt hoți profesionişti, dar că de la noi nu au luat nimic. Aşa a fost, nu au luat nimic, dar tata, săracul, s-a supărat tare când a aflat pe cine a găzduit.

Totuşi, unii hoţi, cum au fost şi ăştia, sunt oameni cu oarecare onoare. Nu fură nimic de la cei care îi găzduiesc. Oricum, de la noi nu prea aveau ce să fure. Erau destul de simpatici şi parcă ar fi de preferat asemenea hoţi unor oameni cu suflete murdare, plini de viclenie.

23 noiembrie 1991

Recitisem zilele trecute o parte din *Karma Yoga* a lui Vi ve kananda şi îmi propusesem pentru a nu ştiu câta oară să ucid în mine ataşamentul faţă de orice fiinţă şi lucru, să nu mă mai las influenţat de nimic din cele exterioare, de nimic din ceea ce formază Maya, Marea Iluzie. Dar am fost făcut praf cu multă delicateţe de un film de desene animate. M-am mirat când am auzit că ni se va proiecta un film de desene animate şi eram tare curios să văd dacă e ceva de capul lui.

Dar „Ultimul inorog“ este un film plin de simboluri şi m-a impresionat mai mult decât cartea mea preferată, *India secretă*. Poţi să vezi acest film şi să rămâi doar cu o poveste de adormit copiii, frumoasă ca „Bambi“ sau ca „Albă ca Ză pa da“. Dar eu am văzut filmul ca pe o călătorie mistică. Ulti mul inorog reprezenta încarnarea lui Iisus Hristos, venit să îi mântuiască pe oameni. Şi Taurul Roşu reprezenta diavolul, care vrea să câştige cât mai multe suflete.

Pe inorog nu îl recunoşteau decât oamenii cu inima foarte curată sau vrăjitorii. Şi când a fost recunoscut de o femeie simplă, care a început să plângă şi să îi spună: „O, cât te-am aşteptat...“, mi-au dat şi mie lacrimile. Am simţit că la fel îl aşteaptă sufletul meu pe Iisus. La fel inima mea a recunoscut fap tul că el este ultimul inorog venit să ne mântuiască, venit să ne scoată din lanţul reîncarnărilor. Yoghinii care nu au su fle tele curate nu pot înţelege că Iisus este ultimul inorog şi nu se pot folosi de învăţăturile sale. Şi sunt asemenea yoghini chiar în anii mai mari. Pentru ei Iisus este un balast, este o carte pentru începători. Dar eu nu cred că este aşa.

Oricum, nu mă aşteptam să simt că Iisus a intrat chiar atât de adânc în inima mea. Mă atrage ca un magnet. Şi atracţia pe care o simt pentru el nu trebuie părăsită. Aşa cum nu trebuie părăsită nici atracţia pe care o simt pentru pasionala Forţă a morţii, misterioasa protectoare a Tibetului, Kali.

Karma yoga este o cale prea uscată, prea rece pentru sufletul meu. Şi mi se pare că, urmând calea aceasta, nu de vin un om desăvârşit, ci o bucată de lemn. Nu am eu dreptul şi nici înţelepciunea să judec această ramură a urcuşului yoghin, dar nici nu o pot urma din toate puterile.

Am încercat şi eu să rup orice legătură cu ţara în care trăiesc, să rup orice legătură cu credinţa creştină şi să trăiesc ca şi cum aş locui în India. Mi-ar fi uşor să uit că am familie şi prieteni, mi-ar fi uşor să uit că există Biserica, dar mi-ar fi greu să uit că Iisus s-a răstignit pentru binele nostru. Mi s-ar părea că încerc să renunţ la o mână întinsă. El nu a murit degeaba. A murit şi pentru noi. Chiar dacă nu îmi sunt prea clare anumite lucruri privitoare la existenţa lui Dumnezeu, la ideea de Sfântă Treime, chiar dacă în credinţa creştină sunt şi multe minciuni, nu pot uita că El a murit pe cruce. Moartea Lui mă impresionează vrând-nevrând.

Cât despre yoghinii care nu vor să ţină cont de el, treaba lor. Iisus e prieten bun cu toţi marii maeştri, şi cine vrea să facă abstracţie de El greşeşte mult.

Da, există mari asceţi care au ieşit din ciclul reîncarnărilor fără să ştie de existenţa lui Iisus. Dar ei erau mari asceţi. Pe colegii mei mai mari, care nu prea par interesaţi de asceză sau par mai impresionaţi de tantrism decât de asceză, Iisus i-ar putea ajuta foarte mult.

4 decembrie 1991

Era cât p-aci să mă despart de Ramona. Totul a devenit banal. Ea a propus să încercăm să depăşim plictiseala făcând dragoste. Mâine va avea loc primul nostru contact sexual. Cred că Lavinia nu se supără dacă află, nu e nici un obstacol.

5 decembrie 1991

Nu am reuşit să fac dragoste cu Ramona. A durut-o şi a vrut să ne oprim. Chiar mă enervasem la un moment dat. Când am condus-o apoi acasă, mergea pe stradă cu picioarele ținute strâns. Mi se părea că ştie toată lumea ce s-a întâmplat şi m-am înroşit tot.

Nu am de gând să mă mai apropii de ea. Îmi ajunge Lavinia. Mai bine o lăsam în pace pe Ramona încă de când am venit de la mare.

30 decembrie 1991

Munții Făgăraş nu încetează să îmi facă surprize. Dacă data trecută când am venit aici era să mor în Strunga Dracului, de data asta era să murim tot grupul.

Am venit să ne facem Revelionul într-una dintre cele mai „înalte“ cabane din țară. Eu, Lavinia, Gregorian şi Cezar. Pe tren am venit cu naşul, la vagonul de dormit: când am ajuns în gară trenul începuse să se mişte şi ne-am suit la repezeală în ultimul vagon. Şpaga a fost primită de naş cu multă amabilitate.

Gregorian a calculat greşit distanța, în ore de mers, de la gară până la cabană. La un moment dat, frânți de oboseală, am fost depăşiți de un tip care mergea mai repede decât noi. L-am întrebat dacă pot să merg cu el, pentru că se apropia înserarea şi vroiam să ajung mai repede la destinație, să chem la nevoie salvamontiştii. Tipul ăla era obişnuit cu muntele, fusese şi în Munții Caucaz.

Când am ajuns într-un loc care părea aproape de cabană, am început să mănânc zăpadă – nu mai puteam de sete. Am ajuns la cabană cu mintea cam afectată de frig: am trăit o formă de beție din cauza frigului. După ce am băut al doilea ceai fierbinte, mi-am dat seama că grupul meu e în primejdie, mai ales din cauza Laviniei care mergea mai încet: îi putea prinde noaptea sau se puteau rătăci.

M-am dus la salvamontişti: s-au hotărât să plece mai întâi doi, şi dacă nu se întorceau repede, urma să vină al doilea grup. Primii doi salvamontişti au pornit repede în căutarea grupului meu. Eu, în fugă după ei. Nu m-aş fi aşteptat să mă descurc atât de bine încât să pot ține pasul cu oamenii muntelui.

Când i-am găsit, m-am bucurat mult. Gregorian mi-a zis că Lavinia a apucat să spună că mai vrea să mă vadă o dată, şi apoi poate să moară. Pentru că aceste cuvinte au fost spuse într-o situație limită, nu pot fi decât adevărate. Mult mai ține ființa asta la mine.

Când ne-am întors la cabană, mă aşteptam să fiu primit ca un erou, că doar eu chemasem salvamontiştii. Dar nimeni nu a dat vreun semn că m-ar aprecia pentru asta.

31 decembrie 1991

Diseară e Revelionul. Aici este foarte frig. Şi nu este apă de spălat. Dimineață m-am spălat până la brâu cu zăpadă. La fel a făcut şi Lavinia. Mi-a plăcut mult imaginea. Lavinia s-a schimbat de când e cu mine: nu mai este aşa molatică, e plină de viață. Iubirea pe care mi-o poartă a făcut-o aşa.

1 ianuarie 1992

Revelionul a fost destul de reuşit. După meditația de la miezul nopții, am coborât la masa festivă. Atmosfera a fost plăcută. Cei care au curajul să vină pe frigul ăsta în munți sunt oameni deosebiți; sunt firi puternice.

2 ianuarie 1992

Deşi în seara de Revelion salvamontiştii ne-au anunțat că din cauza zăpezii suntem blocați în cabană pentru câteva zile, totuşi am putut urca până la cabana „Negoiu“, cea mai înaltă din țară. Aici tot oameni frumoşi, oameni de treabă, oameni care nu se tem de nimic.

3 ianuarie 1992

Noaptea de ieri a fost cea mai fierbinte noapte din viața mea. Când toți se pregăteau de somn în camera mare şi se încălzeau la sobă, m-am furişat cu Lavinia în camera de alături, care era complet goală. După o meditație în care ne-am identificat cu Ramakrishna şi cu Sarada Devi, înainte de a începe amorul tantric, pe mine m-a luat tremuratul de frig: în vârf de munte, într-o cameră neîncălzită, puteam răci.

Dar problema s-a rezolvat repede: energia sexuală a produs căldura de care aveam nevoie pentru a nu ajunge în spital. Nu voi uita noaptea aceasta: nici în cele mai tari filme de dragoste nu au loc faze atât de romantice.

Lavinia e din ce în ce mai frumoasă: merge la un curs de manechine şi asta îi prinde bine.

4 ianuarie 1992

Ne-am întors, cu multă părere de rău, în Bucureşti. Prima noapte am rămas cu toţii la Gregorian. Când ne-am sculat şi mi-am dat seama că nu mai suntem în creierul munţilor, unde era atâta linişte, m-am întristat. Am de gând să mă duc la munte cât de des se poate. Natura e minunată şi liniştea ei e molipsitoare.

12 ianuarie 1992

Marius mi-a vorbit despre Rugul Aprins şi despre miş ca rea misticilor de la Mănăstirea Antim. E creştin, dar nu e fa natic ca alţii. E unul dintre puţinii oameni cu care, chiar dacă nu cădem de acord în privinţa drumului spre cer, nu rupem legătura. Eu aflu de la el o mulţime de lucruri interesante, care îmi sporesc elanul pe drumul meu; el caută să mă atragă pe drumul creştin. Nu îşi dă seama că yoghinii sunt mai creştini decât babele care bârfesc în timpul slujbelor, şi se cred mântuite.

Isihasmul, de altfel, nu este decât o tentativă creştină de recuperare a misticii indiene. Citindu-l pe Swami Prabhupa da am văzut cât de mult se aseamănă primirea lui Krishna în inimă cu primirea lui Hristos, obţinută prin meditaţia isihaş ti lor. Aceeaşi Mărie cu altă pălărie...

Nu e aproape nici o diferenţă între a repeta „Hare, Hare, Hrishna“ sau „Doamne, Iisuse...“ Totul ţine de spaţiu geografic. Fiecare cu drumul lui. Însă în clipa în care vrei să urci pe culmi trebuie să ştii ce să iei de la toate celelalte căi.

Ce mi-a spus azi Marius a fost interesant; la fel de interesant ca ceea ce am citit săptămâna trecută despre misticii evrei şi despre înţelepciunea hasidică.

18 ianuarie 1992

Am primit cea mai tare laudă din viaţa mea. Manechinele care sunt colege cu Lavinia au sfătuit-o să îmi cumpere Kama Sutra, Biblia sexologiei hinduse. La care Lavinia a replicat: „Partenerul meu a trecut de mult de Kama Sutra...“

Lavinia mi-a spus că a vorbit cu Costi despre relaţia noas tră tantrică şi a aflat că voi deveni un mare maestru. Nu cred că îmi spune aşa numai ca să mă laude; cred că într-adevăr asta e calea mea. Şi cât de copil eram când vroiam numai şi numai asceză.

Sunt tare mândru că Lavinia merge în fiecare săptămână la locuinţa lui Costi. Nu mulţi au privilegiul ca partenera lor să fie iniţiată de Maestru. Ea mi-a spus că unori percepe o lu mi nă subtilă în timpul unirii trupeşti cu el, semn al haris melor sale.

20 ianuarie 1992

Piatra mea magică e din ce în ce mai plină de energie. I-am dat-o Ancăi şi, după ce a ţinut-o câteva secunde, abia a reuşit să îşi deschidă pumnul: s-a convins de puterea ei. Şi mai spectaculos a fost cu Ştefania, care avea nu ştiu ce dereglări hormonale. După ce i-am dat-o câteva zile, mi-a zis că se simte mult mai bine.

E un talisman de nepreţuit. Îmi aduce aminte de iniţierea mea în Tantra albă, de pe plaja din Costineşti. Îi simt puterea şi o port tot timpul cu mine. O port în loc de cruce şi cred că mă ajută mai mult decât o cruce.

Piatra aceasta e simbolul evoluţiei mele spirituale. Alţii aleargă după tot felul de vraci pentru a căpăta un talisman, dar pe acesta l-am încărcat cu energie eu singur.

Lavinia e mândră de performanţele mele tantrice. Sunt unii bărbaţi care se chinuiesc de luni întregi să îşi stăpâ neas că trupul, dar tot nu reuşesc.

22 ianuarie 1992

M-am certat cu Mircea. Zice că ştie de la taică-său că, pe vremea lui Ceauşescu, Costi ar fi fost închis nu pentru că fă cea yoga, ci pentru că era proxenet. I-am zis că asta a fost doar o acuzaţie necesară pentru a-l băga după gratii. Îmi ve nea să îl iau la bătaie. Şi chiar dacă până la urmă tot eu aş fi fost cel bătut, merita să îmi apăr maestrul. Costi e un om de milioane. Ar

trebui să îi pedepsească pe toți trepăduşii care îl bârfesc. Dacă s-ar concentra o oră, cred că i-ar putea omorî pe toți. Dar nu face aşa ceva. Ar călca legea dragostei.

24 ianuarie 1992

Am făcut o meditație cu Iisus, cu conştiința hristică. O ju mă tate de oră, pe fundal cu tulburătorul „Adagio“ al lui Albinoni. Mi-am înregistrat „Adagio“ de mai multe ori pe ace eaşi casetă, pentru a-mi prelungi starea pe care mi-o pro du ce. Meditațiile cu Iisus mă tulbură tare, şi muzica aceasta pare scrisă pentru ele. Inima mea vrea o relație vie cu Iisus. De câteva săptămâni îl rog să îmi dea botezul adevărat, bo te zul cu foc spiritual. El a murit pentru noi, a murit pe cruce. Mă gândesc că El e pe cruce, aproape de moarte, şi că vrea să fie urmat de cât mai mulți oameni. El, pe cruce. Şi eu în camera mea, încercând să aflu cum pot alina suferințele Sale.

Vreau botezul adevărat, vreau botezul cu foc. Nu ştiu ce înseamnă acest botez, dar simt că aşa trebuie să cer. Botezul cu apă îl au mulți, dar degeaba. Creştinii sunt cea mai mare pia tră de poticneală pentru cei care vor să cunoască învăță turile lui Iisus: atâta păcat între ei, atâtea căderi, atâta teatru.

Vreau botezul cu foc, vreau să fiu cât mai aproape de Iisus. E atât de misterioasă chemarea sa. Cel mai bine am sim țit-o lângă crucile de pe vârfurile din Făgăraş. Îmi doresc să trăiesc într-o legătură foarte strânsă cu El. Oricât de mult aş fi legat de maeştrii Orientului, aceasta nu mă desparte deloc de Iisus.

V. Pe urmele marilor asceți

17 februarie 1992

De poimâine voi începe primul post de o săptămână numai cu apă. Unii dintre colegii mei de la sală au vrut să mă convingă că nu are rost să forțez, că e bine să o iau mai încet, dar cred că pentru a avea folosul maxim trebuie să practic asceza maximă.

Va fi o încercare foarte importantă pentru destinul meu.

22 februarie 1992

A patra zi de post. Primele două zile au fost foarte uşoare, căci deja sunt obişnuit să nu mănânc două zile. Dar ieri mi-a fost rău. Faptul că în acest post beau apă nu şi-a arătat efectul. Ieri am fost asaltat de gânduri de deznădejde: că de ce postesc atât, că poate e mai bine să îmi schimb modul de viață şi să îmi cruț trupul.

Dacă s-ar fi luat tata de mine iar, poate că mă înverşunam să fac ca mine şi m-aş fi încăpățânat să postesc numai ca să nu îl ascult. Dar aşa am fost foarte aproape să renunț la post.

După-masă ni s-a proiectat „Muntele sacru“, unul dintre cele mai tari filme despre calea spirituală. Mi-a plăcut foarte mult modul în care se punea în evidență legătura dintre om şi patima care îl apăsa. Faptul că am văzut filmul mi-a dat curaj să continuu postul.

Atenție: cel care avea puteri paranormale nu putea să se deplaseze decât pe orizontală. El nu putea ajunge în vârful mun telui. E o mare diferență între cei cu puteri paranormale şi cei care sunt aproape de eliberare. Yoghinii sunt acuzați că ei caută astfel de puteri. Nimic mai fals: ei capătă aceste pu teri ca o consecință a elevării spirituale. Cei care caută să îşi dezvolte puterile paranormale nu au nimic în comun cu ade vă ratul urcuş spiritual.

Şi, de fapt, ce poți face cu aceste puteri? Poți levita, poți mu ta obiecte prin puterea gândului, poți citi gândurile oame ni lor, poți schimba metalele în aur. Dar aceste capacități nu te pot face mai înțelept sau mai bun. Aceste capacități îți pot fi piedici spre dobândirea iluminării.

Ele îți sunt de folos în lumea aceasta. Dar nu te ajută să ieşi din ciclul reîncarnărilor.

Singurul avantaj pe care îl pot dobândi, în cazul în care voi căpăta aceste puteri, ar fi că voi avea o dovadă obiectivă a nivelului meu: dacă ele apar ca o consecinţă a elevării spiri tua le, dacă ele apar fără să le caut, pot fi o garanţie a faptului că am progresat spiritual.

Sper să ajung un mare yoghin şi mă aştept să dobândesc marile puteri paranormale, maha-sidhis-urile. Dar sper să nu fac greşeala de a mă lăsa fascinat de ele.

Din film am înţeles că dobândirea sidhis-urilor se poate trans forma într-un viciu, aşa cum este lăcomia sau beţia. Că poţi fi atras de joaca cu aceste puteri cum sunt copiii atraşi de jocurile pe calculator.

25 februarie 1992

M-am certat tare cu Delia. Mi-a zis:

„Mai lasă prostiile şi roagă-te ca Dumnezeu să îţi lumi ne ze mintea."

„Măi Delia, tu te rogi lui Dumnezeu, eu voi deveni Dum ne zeu. Nu am ce vorbi cu oameni ca tine, care nu se pricep la lucrurile spirituale. Tu nu eşti în stare să mergi pe o cale ade vă rată: mergi pe calea Bisericii, pe care merg toate babele şi toţi moşii. Nu ai habar ce înseamnă să fii sus, nu ai habar ce înseamnă elevarea spirituală. Să ştii că m-am săturat să tot aud morala ta cu Biserica. Lasă-mă în pace, nu te mai băga în viaţa mea."

„Să te ierte Dumnezeu, că vorbeşti prostii."

„Ba să te ierte pe tine, că nu îţi vezi de treaba ta."

„Să ştii că nu îţi ajută nimic postul tău, dacă eşti plin de răutate şi de mândrie."

„Ştii care e treaba, cu oameni ca tine nu am ce discuta."

Am încercat să termin discuţia, dar m-am supărat mult. Cu o fiinţă ca Delia e foarte greu să ajungi la linişte. Parcă face tot ce poate ca să mă enerveze. Sunt prea sătul de mo ra la şi de teoriile ei. Mă gândeam că dacă aveam acum puteri pa ra normale poate că, într-un moment de furie, aş fi ucis-o prin forţa gândului. Ştiu că nu e bine să omori pe ni meni, că ţi se murdăreşte aura şi apoi te apasă legea karmei, dar nu ştiu dacă m-aş fi putut abţine. Am momente în care sunt biruit de mânie şi nu e bine.

Un maestru care tocmai se spălase în Gange a fost scuipat de un ticălos. Maestrul s-a spălat iar. Ăla iar l-a scuipat. Şi tot aşa de câteva ori. Până la urmă, impresionat de liniştea maes tru lui, omul a cedat şi şi-a cerut iertare. Parcă a devenit chiar discipol al maestrului. Aceasta este liniştea spre care tind. Şi îmi pare rău de fiecare dată când mă las biruit de mânie.

26 februarie 1992

Astăzi termin postul. A fost un examen pe care l-am trecut cu bine. La 12 noaptea voi mânca. Andra mi-a zis că nu este bine să mănânc prea mult după un post atât de lung, că mi s-a dezvăţat organismul să digere şi s-ar putea să fac indigestie. Sunt foarte bucuros că nu m-am dat bătut atunci când mi-a fost mai greu. La şcoală mi-era cel mai aiurea, că pierdeam timpul în pauze.

M-a dus tata la Biserica Silvestru, la Părintele Galeriu, pe care îl ştiu de când eram mic. Slujba a fost cam plicticoasă, şi forfota prea mare. Pentru că tot şuşoteau câteva babe, nu am înţeles mare lucru. În timpul predicii am vorbit cu un tip al cărui bunic a fost cântăreţ la o biserică de la ţară. Acesta s-a dus în Grecia să studieze Noul Testament şi a găsit pasajele cenzurate de Biserică. Mi-a confirmat ceea ce ştiam de multă vreme: în Biblie au existat dovezi ale reîncarnării, dar au fost scoase la primul Sinod Ecumenic.

La sfârşit, ca o mică răsplată a faptului că l-am însoţit până la Biserica Silvestru, tata mi-a cumpărat două volume din *Filo calia*, XI şi XII. Am auzit că Filocalia este manualul după care sfinţii creştini au învăţat tehnica introducerii minţii în inimă.

27 februarie 1992

Prima masă a decurs normal. Am mâncat orez, mâncare în care deja m-am specializat. O să mă refac repede; nu mă simt prea slăbit. Oricum, sunt învăţat să privesc mereu înainte: mi-am propus ca peste două săptămâni să ţin post negru. Cred că îmi va fi mult mai greu fără apă, dar merită să încerc limita rezistenţei organismului meu. Marii yoghini postesc mult mai mult.

Oricum, cel mai bun efect al postului pe care l-am ţinut este tocmai această hotărâre, ca săptămâna aceea să fie o săptămână specială: e Săptămâna Patimilor, o săptămână în care, şi din punct de vedere creştin, este bine să posteşti cât mai aspru.

Andra mi-a povestit cum a făcut fratele ei rost de serviciu, şantajând-o pe Kali: „Ori mă ajuţi să îmi găsesc loc de mun că, ori de acum înainte voi face meditaţii numai cu Tara“. Mare curaj a avut; mie mi-ar fi fost frică să o şantajez. După câteva zile, s-a întâlnit în metrou cu un fost coleg de şcoală generală, care acum e director la o reprezentanţă străină. Şi directorul l-a angajat într-un post foarte bine plătit.

2 martie 1992

Aureliu mă tot iscodeşte. Cred că ar vrea să ştie cam ce anu me din practica yoga i-ar putea fi de ajutor pentru artele marţiale. Mi-a arătat o carte interesantă despre Ai-ki-do.

Cât priveşte bătaia, am auzit că în filme Bruce Lee nu fo lo sea trucaje, ci chiar se bătea de-adevăratelea. Cu con dam naţi la moarte, cărora li se promitea că li se va schimba pe deap sa dacă scapă cu viaţă. Într-unul dintre filme i-a scos unuia ficatul. Cred că a fost o secvenţă groaznică.

Tot Bruce Lee putea omorî păsările în zbor: scotea un sunet special, ki-ai, şi păsările cădeau moarte.

Îmi aduc aminte cum am încercat să fac karate, după o carte, împreună cu Emil, când eram în şcoală. Era să îl omor, când l-am lovit în gât, iar el era să mă facă una cu peretele printr-o tehnică de judo. E bine că nu m-am apucat de arte mar ţiale. Îmi aduc aminte şi cum m-am bătut cu Ciprian, când mi-am rupt mâna. Cât de groaznic a fost să am mâna pa ralizată. Dacă nu mi s-ar fi vindecat, nu aş fi putut face Hatha-Yoga.

Când am condus-o acasă pe Lavinia, mama ei a ţipat tare de tot la mine: „Lasă-mi fata să se mărite. Nu vezi că eşti doar un puşti? Din cauza ta, iau medicamente de nervi şi de inimă. O să mă ai pe conştiinţă“.

Femeia asta a găsit formula magică prin care să mă în de păr teze de Lavinia: mi-a spus că din cauza mea este bolnavă. Nu am de gând să mă joc cu sănătatea acestei femei. Se pare că mă voi depărta de Lavinia.

3 martie 1992

Am scăpat de un accident de maşină. A avut loc o confe rin ţă la o sală nouă, şi eu nu ştiam bine drumul. Am luat me troul greşit şi mi-am dat seama abia când am coborât. Bani pentru o altă cartelă de metrou nu aveam şi nu ştiam ce să fac. Am întrebat pe cineva încotro duce o stradă, şi când am auzit că duce spre Armata Poporului, m-am agăţat de un ca mion care stătea la semafor.

Culmea norocului: camionul a luat-o spre Piaţa Crângaşi. Dar, cum stăteam agăţat de el, am început să simt dureri în braţe. Nu mai puteam sta în poziţia aia. Vroiam să sar, dar la câţiva metri în spate venea o maşină mică care m-ar fi făcut zob dacă mă lovea. Am început să fac semne disperate, ţinân du-mă numai cu o mână. Când m-a văzut, şoferiţa s-a speriat şi a depăşit camionul. Abia atunci am putut să sar. Dar după ce am sărit, din cauza inerţiei am pus frână pe burtă. M-am lovit rău, am crezut că s-a rupt ceva în stomacul meu. M-am întins pe pământ, pe marginea drumului. Mi-am încrucişat mâi nile, ca un mort, dar nu am murit.

Am ajuns acasă ca o epavă şi am zis: „Sor'-meo, dă-te la o parte că mor!“ Ştefania s-a speriat puţin, dar i-a trecut. A început să îmi facă morală, că mă putea lovi maşina. I-am zis: „Sor'-meo, stai liniştită că nu s-a născut încă maşina care să mă lovească!“. Se vede treaba că nu am reuşit să am grijă de mine. Bine că a avut Dumnezeu.

4 martie 1992

Am adus-o pe Miruna la o conferinţă la Casa Studenţilor. De multă vreme mi-am dorit să se apropie şi ea de calea yoghină, pentru că e o fiinţă tare curată, dar abia acum am reuşit. Şi efortul meu nu a fost zadarnic.

În timpul meditaţiei de la sfârşitul conferinţei, a văzut cum din Costi ieşeau raze de lumină. E clar că ea are o des chidere reală pentru cunoaşterea spirituală. De când vin la cursuri nu am văzut niciodată razele de lumină care ies din guru-ul meu. Şi ea, o începătoare, le-a văzut

imediat. Nu a mai fost nevoie să îl mai laud pe Costi: aşa ceva ar fi fost de prisos după ce s-a convins singură că nu e un om obişnuit.

După conferinţă mi-a povestit o întâmplare foarte tristă din trecutul ei. Tatăl ei, care a murit de mai multă vreme, sau mai degrabă un spirit care a luat forma acestuia, a venit într-o seară la ea în cameră şi a încercat să o violeze. Groaznic, să te lupţi cu un spirit. Bine că a reuşit să scape. E marcată de acest vis. Nu vroiam să lungim discuţia pe acest subiect şi să ne îndepărtăm de cea privitoare la yoga.

Am vorbit la conferinţă cu Andra despre postul pe care vreau să îl ţin. A zis că dacă până acum m-am ţinut bine, nu ar fi rău să încerc. Mi-a zis că trebuie să îmi fac un program foarte precis, de meditaţii şi asane, pentru că altfel pot avea dereglări psihice. Dacă nu suplinesc lipsa de hrană prin asimilarea energiei, folosindu-mă de toate tehnicile pe care le ştiu, s-ar putea să eşuez. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mi-a mai zis să îi cer părerea şi lui Costi, dar mi-e teamă că nu mă va lăsa.

5 martie 1992

Eram să cad foarte repede în plasa altei fete. Cum m-am îndepărtat puţin de Lavinia, Sabina s-a şi dat la mine. Nu mă aşteptam să o văd insistând să ne iubim în parc, în plină zi. Când aproape mă convinsese şi pe mine, am văzut că se apropie, de la mare distanţă, nişte oameni în vârstă. Ea s-a potolit instantaneu.

Sabina nu este o tipă frumoasă, dar eram curios să văd cum se poartă o altă tantrică. Am vrut să diversific expe rien ţa: pe Lavinia o ştiu ca pe buzunarul meu.

Totuşi, mi se pare că nu am procedat bine: ştiu că tantricii nu trebuie să fie posesivi, că şi eu, şi Lavinia avem dreptul să o facem cu cine vrem, dar între noi nu a fost doar o relaţie tan trică: a fost şi o poveste de iubire, care a fost zgâriată pu ţin de elanul Sabinei.

Şi când mă gândesc că în ultimele săptămâni i-am spus La viniei că poate ar fi mai bine să duc o viaţă mai ascetică, să o las mai moale cu Tantra... Nu ştiu ce m-a apucat.

Totuşi, văzând atâţia tantrici care sunt ca nişte câini în călduri, mi-am dorit să fiu altfel decât ei. Mi-am dorit să merg pe o cale ascetică.

6 martie 1992

Cuget, deci exist. Nimic mai fals. Majoritatea oamenilor cugetă la lucruri care nu au nimic de-a face cu viaţa spiri tua lă; cugetarea lor este searbădă. Numai în clipa în care cugeţi la elevarea spirituală, cugetarea te înalţă şi poţi gusta adevă ra ta existenţă. Oamenii care îşi folosesc mintea pentru altce va, oricât de savanţi ar fi, sunt ca nişte animale pregătite de car naval. Lumea în care trăiesc ei este o lume fără nici un rost. Cele mai interesante discuţii culturale sunt la acelaşi nivel spiritual cu al bârfelor obişnuite. O discuţie care nu este decât un schimb de informaţii, fiecare căutând să arate cât e de deştept, nu duce la nimic.

Există o formă de cultură care este poartă spre spiritualitate; sculptura lui Brâncuşi, de exemplu. Brâncuşi este unul din tre cei mai fini cunoscători ai filosofiei orientale. Poate că via ţa trecută a fost un rishi. Când o discuţie pe teme culturale de vine punct de pornire pentru urcuşul spiritual, totul se schim bă. Numai că astfel de discuţii nu poartă nimeni.

Sunt hotărât să tac cât mai mult. Mauna, postul de vorbire, este una dintre armele principale ale asceţilor. Anton a tăcut până şi la Costineşti, vreme de patruzeci de zile. Unii dintre marii rishi vorbesc foarte puţin, câteva cuvinte pe zi. Trebuie să încerc să ajung şi eu la o măsură apropiată de a lor.

7 martie 1992

Am primit de la Andra o casetă cu texte din Ramakrishna: „În ignoranţa sa, omul care nu a atins iluminarea spune că religia sa este cea mai bună şi singura adevărată. Dar când inima sa va fi luminată de adevărata cunoaştere, el îşi va da seama că dedesubtul tuturor acestor certuri între religii şi credinţe se găseşte Pura Existenţă, Pura Conştiinţă, Beatitudinea Absolută“. Prin învăţătura yoga exact asta învăţăm la curs: să căutăm adevărul dedesubtul religiilor şi mai cu sea mă în spatele credinţei creştine.

„Dacă cineva este plin de aspiraţie, orice religie ar urma, va ajunge la Dumnezeu, fie că este hindus, musulman, creştin sau vedan-tic. Da, dacă va fi sincer în căutarea sa spirituală,

fiecare om îl va găsi pe Dumnezeu. Există unii care se ceartă şi spun: Pentru voi nu există nici o speranță dacă nu o veți adora pe Mama Kali. Sau: veți fi pierduți dacă nu veți îm bră ți şa creştinismul. A spune că o religie este adevărată şi că cele lalte sunt false este o dovadă de dogmatism şi este o ati tu dine greşită, căci diverse sunt căile care conduc la Dumnezeu".

Totuşi, parcă Ramakrishna lasă să se înțeleagă că nu exis tă nici o cale curată, nici o cale în care să nu fie mici exage rări, mici greşeli. Da, toate religiile duc la Dumnezeu, dar exis tă şi anumite scurtături, şi anume sistemele care nu au greşelile dogmatice ale marilor religii.

Ceea ce învățăm de la Costi este tocmai un astfel de sis tem: luăm ce este bun de la toate credințele, dar fără să deve nim asemenea lor; păstrăm cu mare grijă Adevărul. Şi nu este o dovadă de „dogmatism" să afirmăm că noi deținem adevă ru rile eterne şi că, spre deosebire de marile religii, la noi ni mic nu este forțat, nimic nu este artificial.

Mesajul lui Ramakrishna este foarte pacifist: toți credin cio şii ar trebui să trăiască în armonie, pentru că de fapt toți urmăresc acelaşi lucru, să progreseze spiritual. Şi cei care sunt mai elevați ar face bine să nu îi arate cu degetul pe cei mai mici, ci să îi lase să se înalțe în ritmul în care le place.

10 martie 1992

Am vrut să mor, să încerc să trec într-o altă lume, para le lă, dar nu am reuşit. În cărți scrie că nu e foarte greu să te de du blezi, dar eu nu am reuşit. Poate că este o copilărie, dar mi-am dorit să văd cum este dincolo. Vreau certitudini.

Sabina o ține una şi bună, că trebuie să mă gândesc şi la ea, că nu are cu cine să facă dragoste. I-am spus că momen tan nu am stare de aşa ceva.

Cu Lavinia relația s-a răcit oricum, de vină fiind mama ei. Dar nici cu Sabina nu vreau să fiu, e prea urâtă. Nu pot depăşi acest handicap, chiar dacă mă străduiesc.

Şi mă bate gândul să merg pe calea ascezei, căci e o cale sigură: tantrismul poate fi înşelător; poți crede că vrei să spo reşti spiritual când de fapt ți-e foame doar de plăceri trupeşti.

12 martie 1992

Încep cele şapte zile fără mâncare şi fără nici un strop de apă. Dacă tot începe mâine Săptămâna Patimilor, mă voi folosi de acest prilej pentru a-mi mări apropierea de conştiin ța hristică. M-am hotărât să îi consacru lui Iisus acest post. Dacă voi trece prin momente greu de suportat, mă voi ruga Lui. Şi dacă nu mă ajută atunci când am nevoie, voi apela la puterea lui Costi. El sigur nu mă va părăsi. Am oscilat dacă să risc, bazându-mă pe ajutorul lui Iisus, sau să apelez de la început la Costi. Şi ceea ce m-a determinat să iau decizia finală a fost tocmai moartea lui Iisus pe cruce. Moarte care nu încetează să mă tulbure.

Puțin am fost influențat şi de faptul că fratele Andrei a făcut rost de serviciu prin şantaj spiritual. Aş fi putut să îi consacru lui Costi acest post şi să apelez la Iisus numai dacă Costi nu ar fi vrut să mă ajute; dar mi-ar fi fost ruşine să mai dau ochii cu Costi după un astfel de şantaj. Dar aşa, având mai mare încredere în puterea lui decât în ajutorul lui Iisus, nu se va supăra dacă îi consacru postul celui care a zis că e Fiul lui Dumnezeu. Cred că Costi va privi această alegere ca pe o copilărie.

Postul acesta voi păstra tăcerea. Vreme de o săptămână nu voi vorbi nimic cu nimeni. Chiar dacă mă caută cineva la telefon, ai mei vor zice că nu sunt acasă.

Cred că pentru a depăşi piedicile pe care le pune viața în hărmălaia oraşului este nevoie de anumiți paşi mai mari. Dacă nu îi voi face, urcuşul meu ar fi mult mai lent.

Mi-am făcut schița programului spiritual al acestei săptămâni, pe care o simt decisivă pentru viitorul meu. După ce am venit de la sală am mai făcut două ore de asane, o meditație cu Ramana Maharishi şi una cu puterile cosmice.

Chiar dacă am primit numai inițierea în Kali, pe Tara am cunoscut-o mistic prin meditația de la mare. Dar şi dacă celorlalte puteri nu le ştiu nici măcar numele, important este că ele există. Şi cred că îmi văd râvna şi că îmi vor veni în ajutor.

Mi-am programat pentru primele trei zile ale acestui post special, azi, mâine şi marţi, o meditaţie cu Brahma, Vishnu şi Shiva. Înainte să mă culc voi face prima meditaţie, cea cu Brahma, Creatorul universului.

14 martie 1992

Nimic deosebit, în afara meditaţiei de ieri cu marii maeştri. Cred că la chemarea mea telepatică au răspuns mult mai mulţi maeştri decât cunosc eu din cărţi. Mi se pare foarte firesc să vii în întâmpinarea celor mai mici care îţi cer ajutorul. În privinţa postului totul decurge normal, este abia a treia zi.

Diseară voi face o meditaţie cu Shiva. Observ totuşi că la ultimele meditaţii, mintea mea a fost din ce în ce mai uşor de stăpânit: e ca un cal pe care îl îmblânzesc.

Faptul că această săptămână va fi una dedicată în între gi me spiritului, că nu vor exista momente de repaus, va fi de mare folos pentru viitorul meu. Înainte, când posteam două sau trei zile pe săptămână, cu apă sau fără, dar în celelalte mâncam, sau când orele dedicate practicii yoga alternau cu orele de risipire, foloasele erau mult mai mici.

Vreau să micşorez la maxim numărul de ore pierdute.

Am început să mă simt totuşi puţin plictisit în cameră. La baie mă duc numai când aud că nu e nimeni pe hol: nu vreau să îi văd pe ai mei, ca nu cumva să mă întrebe ceva.

M-am gândit cum ar fi ca vineri, în locul meditaţiei cu Iisus, să mă rog Lui. Dar rugăciunea e inferioară meditaţiei. Mult mai aproape de Iisus voi fi dacă intru în rezonanţă cu El decât dacă mă rog. Cum s-ar zice, nu e prea rentabil să mă rog.

Oricum, eu mă ţin cu stricteţe de porţia de rugăciune pe care mi-am ales-o: de trei ori „Tatăl nostru“ în fiecare zi.

16 martie 1992

E joi dimineaţă. Primul lucru pe care îl fac este să scriu cum a fost ieri; vreau să scriu şi să nu mă mai gândesc apoi la ce a fost, ci numai la ce va fi.

Ieri mi s-a făcut foarte, foarte rău. Nu mă durea stomacul, ci numai capul. După meditaţia cu Budha m-a luat o ameţeală de nu mă mai puteam ţine pe picioare. Starea s-a intensificat şi am simţit că înnebunesc. Am luat cele două Filocalii primite de la tata şi am încercat să citesc ceva ca să îmi revin. Dar mi-a fost groaznic. M-am rugat: „Iisuse, ajută-mă tu, că altfel apelez la Costi!“ Totuşi, am încercat să rezist până la capăt cu ajutorul lui Iisus. Nici nu puteam să dorm de ameţeală.

Şi nu puteam vorbi cu nimeni, că aş fi călcat postul tăcerii. Mi-a mai scăzut siguranţa că voi depăşi uşor acest post. Mai am trei zile. Şi măcar dacă aş bea nişte apă. Dar sper să nu mă biruie setea.

De fapt, nici nu simţeam senzaţie de foame sau de sete. Ci pur şi simplu ameţeală. Oricum, nu prea mai am multe rezerve de apă în organism: nici pipi nu prea mai fac. Nu mai am de unde să fac, dacă nu beau apă.

Ziua de ieri a fost prima zi din viaţa mea în care am fost aproape de nebunie. Simţeam că mă aflu aproape de limita rezistenţei psihice. Mi-a fost frică că, dacă întrerup postul, toată viaţa voi fi urmărit de obsesia acestui eşec: m-aş fi transformat într-o râmă, într-un melc. Acum îi înţeleg mai bine pe cei care nu se încumetă să facă astfel de cascadorii spirituale. Dar şi dacă o scot la capăt, a mea va fi gloria.

Starea de claustrofobie se accentuează. Nu mă mai simt bine între pereţii camerei. Mâine voi ieşi din casă să văd răsăritul. Aerul curat mă va înviora puţin.

Trebuie să insist să îmi fac programul propus; ieri nu l-am putut ţine.

Filocalia XI, cu sfaturile unui sfânt către un ucenicul său, mi s-a părut o carte care m-ar fi putut ajuta mult, dacă aş fi mers pe drumul creştin. Nu s-a tradus încă o carte similară cu întrebări şi răspunsuri despre urcuşul yoghin. Deşi cred că există. *Filocalia* XII, cu Sfântul Isaia pustnicul, nu mi s-a părut la fel de interesantă. Mi-a fost totuşi foarte greu să citesc din Filocalii; mintea nu putea urmări ceea ce citeam. Am citit pe apucate, un fragment de pe o pagină, o frază de pe alta.

17 martie 1992

O dimineață minunată. Am prins răsăritul în parcul Herăstrău, lângă lac. M-am dus la intrarea dinspre Casa Scânteii. Dimineața, orașul e mult mai liniștit și parcul e aproape pustiu. Natura e splendidă. A fost o mică vacanță.

Am așteptat primele raze lângă un mare crucifix de piatră așezat de curând acolo. Cadru ideal pentru Vinerea Patimilor. M-am simțit ca într-o poveste. Şi nici nu a fost nevoie să mă con centrez. A fost ca o poveste: sorbind razele soarelui, pri vind crucea, liniștindu-mă. M-am bucurat că această săptă mâ nă i-am închinat-o lui Iisus.

Nu știu dacă în noaptea de Paști voi merge la biserică. E atâta aglomerație, că mai bine meditez acasă. Azi mi-a fost mai bine. Mai am doar o zi de post.

19 martie 1992

Nu m-am mai dus la biserică; am făcut Paștele în rezo nan ță telepatică cu Iisus și cu toți colegii mei de curs. Când au venit ai mei de la biserică am mâncat de m-am spart. Printre altele am mâncat vreo șase ouă, și apoi mi s-a făcut rău. Am făcut indigestie.

Am mâncat ca un speriat, vrând parcă să recuperez zilele de post: a fost o mare greșeală, am picat ca un prost în ispita lăcomiei.

20 martie 1992

Marius m-a chemat să stau de vorbă cu un părinte de care e foarte apropiat, părintele Nicolae. Discuția a început foarte pe ocolite, cu faptul că pe meleagurile noastre a pășit chiar Sfântul Apostol Andrei. Şi, în cele din urmă, a ajuns tot la faptul că ar trebui să înțeleg că adevărul e în Biserică:

„Părinte, nu vă dați seama că adevărul nu ține de un loc geografic? Vreți să mă convingeți să cred ce zice Biserica numai pentru că m-am născut în România? Nu aveți nici o șansă. Dacă trăiam în India ce mai spuneați? Ori adevărul e același pentru toți, și românii și indienii ar trebui să îl cunoască, indiferent cât de mare ar fi efortul, ori e fiecare cu adevărul lui, și eu prefer să primesc înțelepciunea Indiei."

„Adevărul e Hristos. Nu există adevăr în afara lui Hristos. Nici un maestru yoghin nu a zis că e «calea, adevărul și via ța». Nu încerc să îți vorbesc despre ortodoxie numai pentru că ne-am născut pe acest pământ pe care l-au sfințit atâtea ge ne rații de creștini. Deși aceasta e o mare binecu vântare. Ortodoxia e pentru toate neamurile. De asta Sfinții Apostoli au plecat să propovăduiască dreapta-credință în toată lumea."

„Da, știu că Apostolul Toma a ajuns până în India."

„Şi atât de înaltă era învățătura spirituală a celor de acolo, încât au găsit de cuviință să îl martirizeze. Asta era măsura spirituală a Orientului, martirizarea propovăduitorilor creștini."

„Părinte, eu cred că toate drumurile urcă în sus, și eu am ales o scurtătură. Dacă nu vreți să veniți pe ea, cel puțin lăsați-i pe alții să meargă."

Le-am întors spatele și am plecat, simțindu-mă atacat de vorbele părintelui. Ajuns acasă mi-a părut rău că m-am purtat așa. Dar venisem puțin nervos, că tata s-a luat de Ştefania. Dacă aș fi venit mai liniștit, ar fi fost mai bine. Din încruci şa rea argumentelor s-ar fi folosit și părintele Nicolae. Eu știu atâtea lucruri care l-ar ajuta să înțeleagă altfel lumea spirituală...

Şi poate că m-ar fi ajutat și pe mine spusele sale. Așa cum mă ajută uneori discuțiile cu Marius. Mi-am propus ca în timp să îi întrec în asceză până și pe marii sfinți creștini. Ei nu știau tehnicile de meditație care le-ar fi grăbit progresul mistic.

Am scris primele două articole din viața mea. Primul, „Mântuire sau eliberare", este despre faptul că religia creş ti nă și yoga au același scop, să îl ducă pe om la desăvârșire. Am încercat să explic celor de vârsta mea că nu au de ce să se teamă de yoga. Există atâta dezinformare, care are doar rostul de a întârzia momentul în care România va deveni Noul Ierusalim. Nu este un articol prea lung, dar pentru început îl consider promițător. Vreau să îl public în revista „Salut", pentru că este o revistă care are succes la tineri.

21 martie 1992

Azi, înainte de întâlnirea yoghină de la Facultatea de Me di cină, am intrat pentru câteva clipe în sala de disecție. Nu ştiu dacă fusese uitată deschisă sau dacă erau şi studenți printre tinerii care se uitau la cadavre.

Trupul secționat arată jalnic. Era o femeie goală, care avea tăiată partea de la buric în jos. Când am văzut-o, mi s-a făcut greață. Trupul fără suflet nu face doi bani. Cei care se în gri jesc numai de trup, fără să poarte grijă de suflet, sunt vred nici de plâns. Sunt nişte cadavre vii.

Mi s-a părut o experiență interesantă. Nu ştiu de ce nu se face un muzeu în care să se expună cadavre secționate: ar fi o lecție unică pentru cei care se gândesc numai la mâncare şi la băutură.

Am văzut la Mircea un creier furat de la facultate. Nu arată deloc scârbos. Mi-a zis că odată a adus o inimă şi a băgat-o în frigider. Maică-sa a crezut că e carne de gătit şi, când s-a uitat la ea, i s-a făcut rău.

VI. Swami Shivamurti şi „botezul" indian

22 martie 1992

Astăzi am auzit-o vorbind pe Swami Shivamurti, de la Şcoala de yoga Bihar, şi m-a fascinat. Ea este discipola lui Satyananda şi are ceea ce căutam: este pe o linie autentică. Nu mă aşteptam să îmi placă atât de mult. M-a fascinat. Şi a vorbit frumos despre Iisus. L-a recunoscut drept un mare maestru. E semn că avem ceva în comun. Oare aş putea să o urmez? Oare m-ar putea duce pe drumul pe care îl caut? Nu ştiu cât de avansată este, dar la o adică, dacă devin un ucenic tare, cred că m-ar trimite ea în India.

Shivamurti este trimisă ca maestră pentru Europa, dacă am înțeles bine. Ea are un ashram în Grecia, cu yoghini ve niți din toată lumea.

Nu ştiu însă dacă am puterea să las toate şi să plec în necunoscut. Nu mi-e frică de viitor, dar mi-e frică ca nu cumva să mă întorc dezamăgit. Cine ştie ce ciudați or fi pe acolo.

Şi poate, dacă mă voi întoarce, Costi va considera că l-am trădat. Am oare dreptul să plec de lângă el, după cât bine mi-a făcut? Am eu dreptul să îi întorc spatele?

Şi totuşi, ceva în sufletul meu îmi spune că nu are rost să mai rămân aici. Sunt prea mulți tantrici pe metru pătrat, iar asceții cam lipsesc. Poate mă voi duce în Grecia, să învăț adevărata asceză.

23 martie 1992

Cu amărăciune constat că trebuie să recunosc un lucru: cei din anii mai mari decât mine nu sunt la nivelul la care mă aşteptam. Încercam să îi văd într-o lumină frumoasă, încer cam să nu îi judec, dar îmi este foarte greu. Unii dintre ei nu sunt decât nişte obsedați sexual, care îşi dau aere de mari tan trici. Sunt trist. Astăzi am văzut-o pe Ileana cu o revistă porno în mână, admirând nişte obiecte de masturbare. Ăsta nu mai este tantrism.

Am venit la Costi hotărât să duc o viață de asceză foarte dură, am venit căutând înfrânarea şi am găsit prea multă des tră bălare. El este un iluminat, dar încearcă să ridice nivelul spi ritual al unor fete pe care, dacă nu aş şti că îmi sunt co le ge, le-aş considera târfe ieftine. M-am cam săturat de atâta re generare sexuală. Vorbesc cu ele despre post negru, şi ele îmi râd în nas, pe motiv că eu sunt încă la liceu. Dar simt că marii maeştrii ar fi de partea mea, dacă ar fi să mă iau la ceartă cu ele.

Da, am început să mă simt cam singur, aş avea nevoie par că de un guru care să mă ajute să dau la iveală tot ce este mai bun în mine. Chiar dacă ar trebui să mă despart de Costi, cred că ne vom reîntâlni noi în cerurile superioare. Aş vrea să îi demon strez că am ajuns mai sus decât unii dintre preferații săi.

Mi-am dat jos posterul cu superba femeie goală. Privin du-l, îmi veneau în cap toate colegele mele de la yoga care arată mai bine. Am crezut că voi fi mai tare decât afişul, dar m-am înşelat. Mintea îmi zboară prea des la sex. Cu o tipă ca cea din afiş nu cred că mi-ar arde de exerciții tantrice; mai degrabă aş fi un mic tăuraş.

Acum îmi dau seama că Lavinia seamănă foarte bine cu ea la trup, nu la față. Numai că Lavinia este mai împlinită şi parcă sânii ei nu hipnotizează chiar ca ai fetei din afiş.

24 martie 1992

Azi am fost tot la grupa Laviniei. Spre sfârşitul cursului, când s-au pus întrebări scrise pe bilețele, am pus şi eu două întrebări care mă frământau de multă vreme. „Care este legătura dintre Iisus şi puterile cosmice?“

„Nici una“, a răspuns Costi. „Sunt planuri diferite, nu se intersectează.“ Răspunsul m-a mirat. Cum, dacă Iisus este un spirit atât de elevat, de ce nu este în legătură cu puterile cosmice? Eu cred că trebuie să existe o ierarhie spirituală, nu se poate ca între Iisus şi Kali să nu fie nici o legătură. Nu mă mir că creştinii obişnuiți văd în Kali doar un diavol. Este greu ca în spatele acestei figuri, care pare înfricoşătoare, să găseşti puterea de a domina timpul. Dar mă mir că Costi spu ne că nu există nici o legătură între Kali şi Iisus. Ar fi putut să îmi spună că Iisus este mai mic decât Kali şi l-aş fi crezut. Dar răspunsul lui mi s-a părut nepotrivit. În inimă mi-a apă rut o umbră de îndoială cu privire la atotştiința lui.

A doua întrebare: „Care cale este superioară, calea asceti că sau calea tantrică“ a stârnit hohote de râs în sală. Răspun sul a fost ceva gen: „Fiecare să meargă pe calea pe care i se potriveşte“.

Hohotele de râs m-au durut. Mi s-a părut că cei care râd sunt nişte obsedați sexual cărora ideea ascezei li se pare stu pi dă. În India, actul sexual dintre maestru şi discipola tantrică are loc numai o dată pe an, când se celebrează Noaptea lui Shiva, unirea mistică dintre principiul masculin şi cel femi nin, unirea lui Shiva cu Shakti. La noi, multe dintre fetele care au avut onoarea de a se fi unit cu maestrul sau cu apro piaţii săi par să nu aibă nimic în comun cu stăpânirea pe care o au yoghinele care practică Tantra în India.

Hohotele de râs arată că unii dintre colegii mei nu înțeleg că urcuşul spiritual nu este numai plăcere sexuală şi că majoritatea marilor maeştri ai Orientului nici nu au mers pe această cale. Ci au mers pe calea celei mai aspre asceze, pe care au mers şi pustnicii creştini.

Vreau să ştiu dacă nu cumva trebuie să o apuc pe o scur tă tură în drumul spre cer; poate ar fi bine să merg pe altă linie yoghină. Calea tantrică mi se pare că ocoleşte cam mult. Rişti să devii obsedat sexual şi să te crezi cine ştie ce mare inițiat.

Nu mi-au primit articolul la revistă. Sunt interesați numai de lucruri banale, de muzică, de modă, de filme... Sunt nişte proşti. Dacă tinerilor nu le dai să mănânce şi altceva în afară de muzică şi destrăbălare, generația de mâine va fi o generație de ratați. Actul recuperator pe care îl face Costi, de a canaliza energiile tinerilor înspre cunoaşterea spirituală, mi se pare fără pereche.

25 martie 1992

După-masă am reuşit să vorbesc cu Swami Shivamurti, să o întreb dacă în ashram-ul ei pot merge pe calea ascezei. Mi-a spus că da. Acum rămâne să mă hotărăsc eu. Mi-aş fi dorit ca Swamiji să fie bărbat, să fie altfel. Aşa cum a fost Maharishi pentru Paul Brunton. Dar să nu fiu prea visător. Am de făcut o alegere care poate fi alegerea vieții mele.

26 martie 1992

Swamiji a ținut ultima conferință în România. Mâine plea că. Am cunoscut o tipă interesantă, de vreo 28 de ani, Cos mi na, cu care m-am împrietenit repede. Mi-a spus că mâine plea că în Bulgaria, după maestră. I-am spus că voi veni şi eu acolo. Nu m-a prea crezut. Şi, culmea, tata mă lasă să plec. Mi-a făcut rost de bani; dimineață voi fi în tren. Nu îmi vine să cred. Există o forță care îmi călăuzeşte paşii. Şi mai există şi maeştrii mei dragi, stelele Orientului, care ştiu ce urmăresc în viață.

Tot nu îmi vine să cred. De emoție nu pot să dorm. În viața mea a apărut schimbarea pe care o aşteptam. Sunt con vins că această plecare va aduce mult bine pentru mine. Nu ştiu clar

de ce sunt atât de emoționat, doar Swamiji nu a pă rut prea pătrunsă de faptul că m-a văzut. Sau cine ştie, poate doar îmi încearcă răbdarea?

Oricum, tata a fost de nota 10, aşa cum era şi în primele luni după ce a murit mama. Când îl văd că e gata să facă orice efort numai să mă bucure, uit toate certurile dintre noi.

27 martie 1992

Era să pierd trenul. Noroc cu Cosmina, femeie descur că rea ță, l-a convins pe şeful de tren să mai stea puțin, pe motiv că aşteaptă un delegat important. La vamă, am dat de nişte bulgari cam proşti: se uitau la yantre şi nu ştiau ce sunt, ce facem noi cu desene aşa mari. Am încercat să le explicăm prin semne că ne concentrăm la ele, dar nu ne-au înțeles.

Cosmina a fost discipola lui Marinov, un controversat yo ghin român. Ea nu este prea încântată de Costi, dar e dreptul ei. Nu ne contrazicem pe tema asta. Fiecare cu calea lui. Oricum, momentan căile noastre s-au apropiat: mergem după Swami Shivamurti. Parcă şi numele ei are o rezonanță aparte: Shivamurti. Eu am făcut multe meditații cu Shiva, care pare distrugător doar pentru cei care îi stau împotrivă. Poate că Shiva m-a călăuzit în acest drum inițiatic.

În Sofia stăm cu alt român, cu Silviu, la nişte yoghini care au multe cărți interesante. Am văzut un pliant foarte frumos, cu cei mai mari inițiați din istoria lumii. Între ei, Iisus. Mă bu cur ori de câte ori văd ceva legat de persoana sa. Sunt yoghin, şi aceasta nu mă separă deloc de Iisus, ci mă apropie. Prin Swamiji mă leg de cunoaşterea pe care a dobândit-o însuşi Iisus, de cunoaşterea Orientului...

28 martie 1992

Swamiji a ținut o conferință yoghină în Sofia. Sala plină de lume. Şeful filialei de aici nu îmi prea place. E un yoghin cam agitat, cam nervos. Dar în lipsă de altceva, e bun şi el. Dimineață, Swamiji ne-a chemat la micul dejun. Am mâncat ceva mâncare tradițională indiană. Nu m-am prea săturat. Dar ne-a pus la video secvențe din mai multe filme religioase şi am uitat de foame. E bine că nu are idei preconcepute, că nu fuge de invențiile secolului XX. Ba asistentul ei are chiar un laptop simpatic. Nu e nimic rău în a te folosi de tehnică, rău e să nu ştii să o faci cu măsură.

Am făcut cu toți o meditație, dar eu m-am cam zăpăcit. Swamiji vorbea prea repede în engleză şi nu o puteam urmări. Aşa că m-am lăsat păgubaş. Cosmina mi-a spus că într-o meditație de acest fel şi-a văzut guru-ul personal. Undeva, într-o peşteră. Îmi pare rău că nu am avut acces la aşa ceva. Trebuie să învăț engleza cât mai bine. Era bine dacă făceam mai multe lecții cu mama. Acum era cu totul altceva.

29 martie 1992

Azi am cam pierdut ziua. Am aflat că Swamiji ține o con fe rința într-un oraş, destul de departe de Sofia. Am încercat să ajungem acolo cu autostopul, dar ne-am rătăcit. Am ajuns într-un oraş cu un nume asemănător. Când am ajuns în sfârşit la destinație, Swamiji plecase.

Bine că bulgarii sunt de treabă. Ne-au dus gratis unii cu autostopul, peste 150 km. Ba şoferul i-a dat Cosminei un tricou cadou. Aşa noroc, mai rar.

Aştept ca Swamiji să îmi comunice numele meu cosmic. Primind acest nume, voi pierde orice legătură cu trecutul. Omul vechi va muri, pentru a se naşte altcineva. Cred că primirea numelui cosmic este mai importantă decât botezul creştin. La botez primeşti un nume cu care nu ai nimic în comun, poate numai faptul că intri sub ocrotirea unui sfânt.

Pe când în ceremonia primirii numelui cosmic afli ce tra seu ai de parcurs, afli ce pecete poartă spiritul tău. Sunt tare cu rios ce nume am. Mintea îmi zboară într-o mulțime de di rec ții, dar nu am cum să ştiu care este cea bună.

30 martie 1992

Aseară am simțit cea mai puternică ispita sexuală din viața mea. Se vede că dacă nu mi-am mai făcut de câteva zile toată seria de asane, trupul devine mai greu de stăpânit. Şi am simțit o mare dorință de a face dragoste cu Cosmina. Poate că dacă eram singuri în cameră o convingeam. Chiar dacă ea nu înțelege calea tantrică.

Totuşi, îmi pare rău că am fost atât de slab. Efectiv, tre muram de dorință. Şi pentru un tantric aşa ceva este inad mi si bil. Trebuie să recunosc că e ceva la Cosmina care mă atra ge. Deşi este cu zece ani mai mare ca mine, nu mi se pare bă trână. Nu are copilăria Laviniei; doar e cu 6 ani mai mare decât ea. Dar are un aer misterios, ştie mult mai multe lucruri decât mine. Aseară, când mi-am făcut public păsul, au râs şi ea, şi Silviu. Dar dacă Silviu ar fi plecat în altă cameră, poate că râsul Cosminei s-ar fi schimbat în altceva. Să am grijă ca nu cumva să părăsesc tantrismul pentru o plăcere de scurtă durată. Nu mi-aş ierta aşa ceva. Cosmina poate fi o ispită serioasă pentru mine.

31 martie 1992

După conferința de ieri, am primit de la Swamiji numele cos mic. Îl trecuse pe o bucată de hârtie: „Bhaktimurti“. Bhakti înseamnă devoțiune pură, cum ar veni sunt „Forma credinței“, dacă am înțeles bine. Maestra mi-a spus că în timp voi înțelege mai bine ce înseamnă numele meu.

M-am mirat că am primit un asemenea nume. Eu, care cău tam tot felul de tehnici de meditație, care disprețuiam credința oamenilor obişnuiți, să fiu Bhaktimurti. Pesemne că de asta m-am simțit atras de Iisus. Nu mă miram dacă nume le meu ar fi fost legat de Kali, căreia m-am dăruit în între gi me. Nu mă miram dacă primeam un nume care să mă lege de tradiția lui Milarepa. Ci am primit un nume la care nu m-aş fi gândit deloc.

Viața este ciudată şi îmi dau seama că am fost superficial când îi judecam pe cei care mergeau pe calea Bisericii. De fapt, credința creştină este o formă de Bhakti Yoga, o formă de adorare a lui Iisus.

Trebuie să recunosc că am primit un ciocan în moalele ca pului. Nu sunt mulțumit de numele pe care îl am. Eram dis pus să renunț cu uşurință la vechiul nume, deşi îl consi deram unul dintre cele mai frumoase nume din lume.

Sunt totuşi copil, se vede că nu m-am maturizat. În loc să mă bucur că mi s-au deschis ochii, mă întristez că nu mă chea mă altfel. Şi ce ciudat, să aflu de la o maestră yoghină că numele meu e acesta... Oricine mi-ar fi spus că am de mers pe calea credinței pure, nu l-aş fi crezut. Dar pe Swamiji o cred, pentru că prin ea îmi vorbeşte întreaga tradiție a Orien tului. Când primeşti un nume, în spiritul tău intră spiritul maestrului, care ştie exact ce cale ai de parcurs.

1 aprilie 1992

Azi am fost duşi de gazda noastră la Catedrala din Sofia, Alexandru Nevski. Ni s-a spus că în biserică, fluxul cel mai mare de energie se poate simți dacă stai chiar sub candelabru. Acolo energia, Duhul Sfânt cum îi spun creştinii, se asimi lea ză cel mai uşor. Am încercat şi să îmi lipesc palmele de zidu rile bisericii, dar aşa nu a avut prea mare efect.

Unii dintre yoghinii de aici par mai apropiați de biserică de cât cei de la noi. Gazda noastră ne-a dus şi la moaştele Epis copului Serafim Sobolev, care se află la Biserica Ruseas că, aproape de catedrală. Acolo, am coborât într-o criptă unde se află moaştele şi unde oamenii zic ce probleme au, şi Sfântul le rezolvă. Acolo am simțit puterea Sfântului.

În criptă erau multe bilețele cu rugăciuni scrise de pele rini. M-am rugat ca în viață să nu fac voia mea, ci să se facă voia lui Dumnezeu cu mine. Şi mi-am scris această dorință pe un bilețel. Cred că Episcopul Serafim mă va ajuta. Acolo am simțit cum viața mea intră pe o nouă cale.

Da, în ashram-ul din Grecia îmi voi lua crucifixul cu mine şi mă voi închina lui Iisus. Titiksha mi-a spus că acolo ai voie să venerezi pe cine vrei. Eu îl voi venera pe Iisus, de care sunt atât de legat. Şi va fi foarte bine. O viață întreagă închi nată lui Iisus... Acum câteva luni o aşa schimbare mi-ar fi părut de neimaginat. Sunt gata să renunț la Costi, sunt gata să renunț la România.

Nu pierd nimic, voi câştiga totul. Şi poate că, peste câțiva ani, mă voi întoarce în țară ca un mare maestru. Mă voi întoarce să îi ajut pe români să iasă din întuneric. Când eram mic, îi spuneam uneori Ştefaniei că simt o chemare de a-i aju ta pe ceilalți oameni, dar nu ştiam cum.

Poate că aceasta este chemarea vieții mele: să mă duc în Grecia și să mă întorc apoi între muritori, să le arăt calea spre nemurire.

Pe coperta broșurii pe care mi-a dat-o Swamiji e o poză cu mai mulți yoghini, pe o creastă de munte. Acolo e un loc liber. E locul care mă așteaptă... Da, Grecia va fi pentru mine poarta pentru India. Da, chemarea este din ce în ce mai puternică.

2 aprilie 1992

Când voi merge spre ashram am de gând să mă opresc pentru o vreme la Muntele Athos. Acolo se află cei mai tari părinți. Acolo au avut loc multe minuni, acolo au trăit mulți sfinți. Și dacă am luat hotărârea ca toată viața să îl venerez pe Iisus, atunci sigur că acolo voi găsi prilejul de a mă apropia de El. Cred că nu merită să pierd această ocazie.

După ce intru în ashram, cine știe peste câți ani voi mai ieși. Dacă vreau să uit de mine, de familia și de țara mea, după ce am intrat în ashram trebuie să îmi iau gândul de la ele. Nu se poate altfel, este nevoie de sacrificiu total. Altfel aș fi ca un elev corigent. Dar examenul vieții trebuie trecut cu nota maximă.

Și cine știe cât de greu îmi va fi acolo, între atâția yoghini din toată lumea. Cine știe câți ciudați voi întâlni. Doar și la Costi am crezut că voi găsi numai discipoli tari și am dat de atâtea cârpe. Trebuie să ajung în Muntele Athos, care este considerat Grădina Maicii Domnului. Sper că Fecioara Maria mă va ajuta ca, în timpul petrecut acolo, să prind putere pentru ashram. Sunt decis să trec prin Athos. Acolo voi înțelege poate mai bine de ce mă cheamă Bhaktimurti și nu Shivamurti sau Krishnamurti. Acolo mă voi cunoaște în ceea ce am mai profund.

Mi-am dat seama că trebuie să fac marele pas, ca nu cumva să fiu biruit de ispită și să renunț la hotărârea pe care o consider eroică: să plec direct în Grecia, fără a mai trece să îmi iau rămas bun de la ai mei.

3 aprilie 1992

Am întrebat-o după conferință pe Swamiji dacă mă pri meş te în ashramul ei. Eram plin de nerăbdare să îi aud răs punsul. Răspunsul a fost cam trist: „Pentru că ai sub 18 ani, legile internaționale cer că pentru o asemenea plecare să ai acordul scris al părinților. După ce primești această apro bare, ești binevenit".

Nu am ce face, trebuie să mă întorc acasă. Oricum, tata îmi va da sigur aprobarea, că dacă nu, fac scandal mare. Nu are dreptul să se pună stavilă în calea desăvârșirii mele. Îl conving eu să mă lase. El să își vadă de viața lui, de femeia lui.

M-aș fi așteptat ca Swamiji să se bucure mai mult de hotărârea mea. Nu își dă seama că voi fi unul dintre cei mai devotați discipoli? Se va convinge ea, la vremea potrivită.

Îmi pare rău că am pierdut acest start. Era momentul oportun să o termin cu tot ceea ce mă lega de trecut. Acum o să mă întorc în țară. Și dacă nu reușesc să plec repede, cine știe ce o să se întâmple. Poate nu voi mai avea puterea să mă rup de Costi.

Sau, în cel mai rău caz, nici nu voi mai avea de ales; poate că lipsa banilor de drum sau lipsa vizei de la ambasada Gre ciei mă vor determina să rămân acasă. Acum, cu Swamiji, credeam că ajung mai ușor în Grecia.

Mă simt cam părăsit de Dumnezeu și de toate spiritele înalte. Dar eu sunt un luptător, eu sunt un Leu și nu mă voi da bătut. Mai devreme sau mai târziu voi ajunge în ashram. Iisus, căruia m-am hotărât să îmi închin viața, mă va ajuta. El a zis să nu ne îngropăm talanții. Și nu vreau să îi îngrop. Dar am nevoie de puțin ajutor pentru a-i folosi cum trebuie.

4 aprilie 1992

Ne-am întors în țară. Tata nu se opune plecării mele în ashram. Nu știu dacă înțelege ceea ce vreau să găsesc acolo sau doar se bucură că a scăpat de povara creșterii mele. Ștefania s-a cam întristat. De când a murit mama, eu i-am fost cel mai bun sprijin și o să îi fie tare greu fără mine. Dar nu am ce să fac. Oricât de puternică ar fi legătura dintre noi, to tul nu este decât o manifestare a iluziei. Este Maya. Eu trebuie să mă rup de aceste lanțuri cauzale, trebuie să rup lan țurile care mă leagă de trecut.

O problemă va fi cum să fac rost de bani pentru drum. Dar am steaua mea... Sunt gata chiar şi să fur, numai să pot ajunge unde îmi doresc. Şi nu cred că ar fi ceva rău să fur, dacă fur cu gând bun.

Mă simt foarte străin în casa în care stau. Mă simt foarte străin în relațiile cu ceilalți. Am senzația că toate vor să îmi stea în cale. Dar eu nu voi ceda.

5 aprilie 1992

Vorbind despre marii maeştri, Gianina m-a întrebat: „Tu nu ştii că Costi este Noul Maitreya, Noul Mesia?". Toți tantricii de la noi ar fi în stare să creadă acest lucru, dar eu am anumite rezerve. Cred că e unul dintre cei mai mari ma eş tri din lume, dar nu şi că e Maitreya. Gianina preferă să crea dă acest lucru pentru că, dacă ar fi adevărat, atunci excesele ei sexuale ar avea o acoperire spirituală. Nu ştiu până la ce limită a negării moralei ar putea ajunge un tantric. Dacă Costi ar fi doar un şarlatan, atunci prin organizația sa ar avea acces la cele mai perfecționate mijloace de manipulare a maselor şi de spălare a creierului.

6 aprilie 1992

Noaptea trecută am crezut că ori ies din trup, ori mor. Am simțit nişte vibrații energetice foarte puternice, în tot trupul. Mi se părea că cineva vrea să mă modeleze energetic. O clipă m-am gândit cine poate fi şi parcă mi se părea că am de ales între Iisus şi Costi. Am zis că îl aleg pe Iisus. Ştiu ce m-a fă cut să iau această alegere: faptul că Iisus e o valoare de ne con testat, în timp ce față de Costi există o umbră vagă de în do ială. În clipa în care am făcut această alegere, parcă vibra țiile s-au intensificat, parcă m-au curățat de ceva.

Poate că nu a fost Iisus, poate că Swamiji a început să se ocupe de mine mai intens, şi că ea vrea să mă rup de Costi. Senzația a fost oricum stranie.

7 aprilie 1992

Andrei a venit azi la mine în pauza de după ora de chimie: „Ştii că ai dreptate cu yoga? M-am pus în lotus şi vreme de zece minute nu mi-a trecut nici un gând prin minte. Mintea mi s-a golit total. E ceva adevărat în yoga asta".

Nu mă aşteptam ca lotusul să fie o asană care să lucreze şi asu pra celor care o fac din curiozitate. Eu am făcut lotusul de atâ tea ori şi nu mi s-a întâmplat aşa ceva. Şi nici la sală nu am auzit ceva similar. Poate că într-o viață trecută şi el o fi făcut yoga.

Andrei mi-a făcut căsuță poştală pe internet. Am adresa crainicul@yahoo.com.

Mă înțeleg din ce în ce mai bine cu Cosmina. Îmi împăr tă şeş te din experiențele ei mistice, din lecturile ei. Uneori îmi tra duce din scrierile iluminaților sau din alte cărți interesante. Extra ordinară mi se pare cartea lui Fritjof Capra despre Tao şi Fizică. Oamenii de ştiință au ajuns la concluzii similare cu ale marilor rishi. Au înțeles că la baza cosmosului stă energi, şi că totul în univers este ciclic. Deşi nu mă pricep la fizică, bă nuiesc că a fost răsturnată, odată pentru totdeauna, con cep ția lineară a trecerii timpului. Biserica spune că lumea a avut un singur început şi că va avea un singur sfârşit. Fals, demon strează ştiința, creația şi disoluția universului au loc ciclic.

8 aprilie 1992

Am început să chiulesc mai des de la şcoală. I-am zis dirigii că vreau să plec din țară, că nu am nevoie să termin cla sa a XI-a dar nu am convins-o. Ține mult la mine şi nu vreau să o supăr. Dar s-ar putea să plec înainte de sfârşitul clasei a XI-a şi nu mi-ar folosi la nimic să am mediile încheiate.

Şcoala este timp pierdut, timp cu care nu mă mai întâl nesc. Dacă nu m-ar obliga tata să merg la ore, aş face yoga toată ziua sau aş sta cu Cosmina.

Vibrațiile acelea ciudate s-au mai repetat de câteva ori. Tot nu pot să îmi dau seama care este originea lor exactă. Parcă un spirit vrea să facă ceva cu mine, nu pot să îmi dau seama ce anume.

9 aprilie 1992

Azi-noapte am intrat cu Cosmina în Grădina Botanică. Era poarta deshisă, cred că paznicul ieşise puțin. A fost o plimbare tare romantică. Credeam că parcul e pustiu, dar mai erau vreo trei-patru oameni.

Cosmina mă face să mă simt student: astfel de plimbări nocturne nu fac parte din deliciile liceenilor. Am încercat să vorbim cât mai mult în engleză, pentru că ea vorbeşte foarte bine. A călătorit mult şi prin străinătate.

10 aprilie 1992

Marius a primit ascultare de la părintele la care se spovedeşte să îşi scrie memoriile:

„Ce părere ai despre asta?“

„Nu ştiu, dacă vrei să o faci, fă-o. De ce crezi că te-a pus să o scrii?“

„Gândul i-a venit după ce a spovedit doi prieteni de-ai mei, pe care i-am convins să vorbească cu el. După ce au terminat de spus păcatele, amândoi s-au dezvinovăţit în acelaşi fel, dar fără să se fi sfătuit înainte: «Părinte, am greşit, dar toţi tinerii de vârsta noastră fac aceleaşi lucruri. Suntem normal dezvoltaţi şi ne tropăie hormonii. Mai o fată, mai o băutură, mai o ţigară. Nu se poate altfel». Părintele nu le-a dat dezlegare de păcate. A vorbit cu ei şi îi mai aşteaptă la el. Dar după discuţia aceasta s-a hotărât să mă pună să scriu cum trăieşte un tânăr viaţa creştină. «E nevoie să se vadă că nu au dispărut toţi tinerii ortodocşi. E nevoie să se ştie că mai sunt tineri care încearcă să trăiască după poruncile lui Hristos».“

„Şi cum o să scrii?“

„Sub forma unui jurnal început la intrarea în liceu. Nu va conţine numai momentele legate de viaţa creştină, voi mai introduce şi alte amănunte din viaţa de zi cu zi, ca să exprim cât mai precis posibil universul meu.“

„Dar de ce nu scrii o carte de memorii?“

„La vârsta asta? Ce tânăr îşi scrie memoriile la 17 ani?“

„Da, e mai bună ideea cu jurnalul. Totul e să ai totul clar în cap când scrii, ca să nu iasă încurcături.“

„Părintele mi-a zis să scriu sub formă de jurnal pentru că aşa transmit mai uşor tot ce aveam în suflet. Stilul unui jurnal e mult mai viu decât al oricărui alt gen literar.“

„Şi dacă o să zică lumea că ai scris ca să primeşti aplauze?“

„Lumea nu o să ştie cine l-a scris, pentru că îl voi publica sub pseudonim. Doar trei prieteni vor şti că eu sunt autorul: vreau să vă dau manuscrisul înainte de a intra cartea în tipar, ca să îmi spuneţi cum vi se pare, şi dacă sunteţi de părere că nu am omis nimic important. Ceilalţi doi sunt de la biserică, nu îi cunoşti.“

„Chiar dacă publici sub pseudonim, nu te gândeşti că vei fi uşor de recunoscut de colegii care vor citi cartea?“

„Şansele sunt destul de mici. Voi schimba numele proprii, voi schimba anul intrării la liceu şi multe date calendaristice, tocmai pentru a îngreuna identificarea autorului. Mi-e teamă de un singur lucru: părintele a zis că ar fi bine să încerc să prezint într-un fel şi lupta pe care o duc cu patimile. Nu în amănunt, ca să nu fie smintitoare. Dar totuşi să se înţeleagă că sunt un tânăr normal. Nu că aş fi un handicapat care, din cauza unor probleme fizice, şi-a găsit refugiul în credinţă.“

„Mare curaj ai dacă scrii asta. Viaţa noastră de tineri ar trebui să fie o viaţă din care să nu lipsească preocupările spirituale. Abia aştept să văd ce iese.“

„Oricum, dacă vreun cunoscut va recunoaşte în carte lucruri care ştie că mi s-au întâmplat mie, strâns cu uşa voi recunoaşte că eu am scris Jurnalul. Îi voi spune însă că am amestecat adevărul cu fantezia şi că nu poate şti precis cât anume din carte reflectă exact trecutul meu.“

„E bine că se va şti că există şi tineri preocupaţi de cre din ţa creştină. Noi avem sute de tineri yoghini în Bucureşti. Când ţinem o conferinţă, se adună atât de mulţi, încât stau şi în picioare. Pe când la voi... Tu singur mi-ai spus că rareori se ocupă toate locurile în sălile în care vorbesc preoţii care răspund problemelor puse de tinerii ortodocşi. Tinerii yoghini sunt o forţă. Dacă ar fi şi tinerii creştini la fel, lumea nu ar fi la fel de rea. Zic asta şi pentru că am primit o bătaie de mi-a sunat apa în cap.“

„Chiar dacă voi aveţi la conferinţe mai mult public, asta nu înseamnă că aveţi şi adevărul. Ar trebui să ne fie ruşine că într-o ţară despre care se zice că e majoritar creştină sunt mai

puțini tineri în biserici și mai mulți pe la diferite rătăciri. Dar prin aceștia puțini se duce mai departe credința noastră și până la sfârșitul veacurilor nimeni nu va putea să o nimicească."

Bine că Marius îmi e simpatic. Altfel întrerupeam orice relație de prietenie cu el. El nu vrea să mă jignească, dar se tot chinuiesc să mă convingă că mă aflu în rătăcire.

Jurnalul lui ar putea fi o carte deosebită. Ar fi fost mai bine să fi fost un jurnal autentic, dar chiar și așa, pentru că scrie cu sinceritate, s-ar putea să iasă ceva bun.

11 aprilie 1992

Am plecat cu yoghinii în pădurea Baciu, vestită pentru manifestările paranormale de acolo. Costi nu mi-a dat voie să merg, pe motiv că sunt prea slăbit. Deși posturile de acum câteva luni m-au cam slăbit, totuși elanul meu spre desăvâr și re a crescut.

De fapt, mă dusesem să o conduc pe Cosmina la gară, nu aveam de gând să merg cu ea și, ca să ne luăm la revedere, ne-am îmbrățișat; prima îmbrățișare de când ne cunoaștem. Dar îmbrățișarea a ținut cam mult, și trenul prinsese viteză. Nu am mai vrut să cobor. Cosmina m-a liniștit, spunându-mi că mă ia în grija ei. Adică are ea putere să se lupte cu even tua lele duhuri rele care s-ar lua de mine.

Un tip care a stat în compartiment cu noi ne-a spus că pe vremuri în Pădurea Baciu a fost un mare centru inițiatic și că aceasta este cauza manifestărilor de acolo. În poze apar tot felul de forme care nu se văd cu ochiul liber. Acolo se aud su nete stranii și se văd lumini de diferite culori. Costi ne-a spus că acolo se află un tunel energetic care face legătura între cer și pământ.

La Cluj am stat la hotel în cameră cu Cosmina. Nu mi-a fost prea greu să o conving cât de plăcută este calea tantrică. Cât despre folosul căpătat în pădurea Baciu, nu mă pot lăuda. Cosmina a văzut o luminiță care mergea înaintea noastră, un fel de spiriduș, dar eu nu am văzut nimic.

13 aprilie 1992

Relația cu Cosmina este din ce în ce mai strânsă. Pe cât sunt de amărât că mi se amână plecarea în Grecia, pe atât îmi este de bine când sunt lângă această ființă misterioasă. Mari nov i-a spus că aduce moartea. Mie nu mi se pare că ar avea ceva rău. Garsoniera în care stă și în care m-a primit și pe mine e chiar lângă Biserica Silvestru. E o zonă plăcută. Chiar dacă n-am terminat liceul, am ocazia să gust din viața studen țeas că. E atât de bine să stai într-o mansardă, fără părinți care să te bată la cap...

14 aprilie 1992

Am descoperit una dintre cele mai frumoase cărți din lu me, *Pelerinul rus*. Am auzit multe lucruri despre rugăciunea lui Iisus, am și făcut-o uneori. E o formă de yoga creștină. Citirea *Pelerinului* m-a făcut să o îndrăgesc mult mai mult. Decât să zic o altă matră, în ashram aș putea zice „Doamne, Iisuse..." Mintea nu îmi coboară în inimă încă, oricât aș forța-o. Poate că trebuie să fac mai mult efort.

15 aprilie 1992

Cosmina este fană a lui Eliade. Mulți yoghini îl citesc pe Eliade ca pe unul dintre cei mai buni cunoscători ai prac ti ci lor yoga, dar la Cosmina e mult mai mult decât o simplă admi rație: îi ține posterul lipit în cameră, ca pe o icoană.

Nu știu de ce Eliade a fost considerat liderul generației creștine interbelice, când a lăsat în urmă atâtea cărți despre Orient și nici una despre credința creștină. Eliade a deschis interesul față de comorile Orientului unor mii și poate chiar unor sute de mii de oameni din toată lumea.

Și, ca o dovadă că nu s-a lăsat influențat prea tare de credința creștină, este faptul că pe patul de moarte a refuzat spovedania și împărtășania. Părintele Gheorghe Calciu, unul dintre cei care au suferit în închisori pentru credința în Iisus, a vrut să îl spovedească, dar Eliade nu l-a primit.

Există un zvon care zice că ar fi murit împărtășit, dar Andrei a auzit chiar de la Părintele Calciu cum a fost. Pentru Eliade spovedania pe patul de moarte ar fi însemnat negarea

cunoaşterii pe care a primit-o în Orient. El nu avea nevoie de spovedanie, a mers spre Absolut pe o cale mai înaltă.

Cosmina mi-a arătat-o pe Mihaela Olteanu, femeia care a condus cursurile de yoga câtă vreme Costi a fost în închi soa re. Aştept prilejul să intru în vorbă cu ea. Ea mi-ar putea lă muri multe. Nu ştiu de ce s-a lăsat de yoga, dar voi afla cât de curând.

16 aprilie 1992

Am fost la sora Cosminei. E prietenă cu un student la teo lo gie. Acolo a avut loc o mică întâlnire yoghină. Mi s-a pă rut că o fată, foarte frumoasă de altfel, a întrebat dacă vom face dragoste la întâmplare. Eu auzisem despre asemenea practici, dar m-am ruşinat. Am plecat în camera cealaltă. Când am ajuns la mansardă cu Cosmina, mi-am dat seama că mi-ar fi plăcut să fiu cu fata aceea. Era foarte frumoasă. Dar poate că ea zisese în glumă chestia cu dragostea la întâmplare.

Înainte de a pleca teologul, mi-a arătat *Patericul egiptean*. În clipa în care am citit câteva rânduri din această carte m-am simţit cucerit de ea. Acolo este adunată înţelepciunea vechi lor pustnici creştini. Îmi doresc să fac şi eu rost de *Pateric*.

18 aprilie 1992

Am vorbit cu doamna Olteanu despre Tăureanu. Mi-a spus că este un om foarte dubios şi că este o mare diferenţă între ceea ce vrea să pară şi ceea ce este. Mi-a spus că cea mai mare parte dintre bârfele care circulă pe seama lui sunt adevărate. Ea ştie foarte bine cum stau lucrurile, deoarece i-a fost foarte apropiată. S-a îndepărtat de el după ce i-a reco man dat să aibă relaţii tantrice cu patru bărbaţi, pentru ca folo sul mistic să fie maxim. Convertirea ei se leagă de rugă ciu nea lui Iisus şi în mare parte se datorează părintelui Gale riu, care acum îi este duhovnic.

19 aprilie 1992

Nu ştiu de ce, îmi este foarte rău când vreau să stau la slujbă în biserică. Cred că din cauza lipsei de aer. În biserici e aglomeraţie şi abia se poate respira. Mă mir cum rezistă ceilalţi. Mie mi se face foarte rău. Şi trebuie să ies de mai multe ori afară ca să iau aer. O vorbă din popor zice: „fugi ca dracul de tămâie..." Parcă aşa simt eu nevoia să fug în timpul slujbelor.

Nu îmi place deloc acest lucru, dar nu cred că este vina mea: este lipsa preoţilor că nu ştiu să pună aer condiţionat. Şi câtă vreme nu mă simt bine, pentru mine slujbele nu prea pot fi frumoase. Dacă intru pentru câteva minute, e bine. Dar dacă vreau să stau mai mult, e jale.

20 aprilie 1992

Tata m-a dus la părintele Galeriu, ca să îmi dea o reco man dare pentru a sta o vreme la mănăstire. Asta ca să mă obişnuiesc cu viaţa de care voi avea parte în ashram-ul din Grecia. Părintele mi-a zis să mă duc la Sihăstria, la Părintele Cleopa. Am auzit de părintele Cleopa, e considerat sfânt în viaţă; dar am auzit şi că este foarte pornit împotriva yoghi ni lor şi a tuturor celor care îşi dezvoltă capacităţile paranor ma le. Zice că sunt eretici şi că se vor duce în iad. Dacă ar avea părintele Cleopa şansa să vadă raiul, ar vedea că este plin de yoghini. Şi de mulţi dintre cei pe care el îi consideră eretici, dar care sunt foarte elevaţi spiritual.

Oricum, mă voi duce la celebra Sihăstrie. Sper să îmi ţin gura ca nu cumva să iasă scandal. Sper să fur tot ce se poate fura din tainele acestui Cleopa, şi să mă îmbogăţesc din tezaurul spiritual al acestei mănăstiri.

Mi-a povestit doamna Olteanu cum a evadat Tăureanu. Mai mulţi discipoli au început să facă meditaţii cu nu mai ştiu ce putere cosmică, despre care se zice că în patruzeci de zile deschide orice uşă şi rupe orice lanţ. Exact după patru zeci de zile de meditaţii, Tăureanu, mergând prin curtea în chi sorii, a văzut pe un zid o scară uitată de muncitori. A urcat pe ea fără să îl vadă nimeni şi aşa a scăpat. Dar l-au prins din nou repede, ascultând telefoanele unor yoghini.

Mi-a mai zis că atunci au mai fost închişi şi câţiva dintre discipoli. Pe surorile gemene le-au chinuit foarte rău. Ce ciudat, să suferi dureri martirice pentru un om ca Tăureanu...

21 aprilie 1992

Am ajuns, cu greu, la mănăstire. I-am spus stareţului că m-a trimis părintele Galeriu, dar neavând o recomandare scri să nu m-a prea crezut. Aici e ca la ţară, munceşti până nu mai poţi. Dar slujbele sunt foarte frumoase. Pe părintele Cleopa nu l-am văzut încă; e cam bolnav. M-am împrietenit cu un frate, Nicolae, care este mai dezgheţat la minte. Am început să îi vorbesc despre reîncarnare. Pare să priceapă.

23 aprilie 1992

Stau în cameră cu un băiat care are epilepsie. Uneori pare a fi posedat de diavol. Când stau lângă el îmi aduc aminte de meditaţia aceea făcută în faţa oglinzii şi mi se face frică. L-am auzit pe părintele Cleopa tunând şi fulgerând împotriva lui Krishna, care a avut 12.000 de femei. Asta e treaba lui Krishna şi nu a unui călugăr care trebuie să îşi vadă de căde ri le lui. Oricum, părintele Cleopa e impresionant. Dacă nu s-ar lua atâta de eretici, cred că i-aş da o notă mare.

24 aprilie 1992

Azi-noapte mi-am visat planeta. A fost un vis tare frumos. Eu sunt aici la o mănăstire creştină, dar trăiesc cu mintea în India şi Tibet. Am văzut în biserică, pe o frescă, un sul de hârtie pe care nu scria nimic. Călugării au pierdut înţelegerea mis te rului. Sulul acela alb este ca un koan zen. Înţelegerea nimicului, a neantului... Of, cât de superficiali sunt creştinii ăştia!

25 aprilie 1992

Azi a fost uşor la muncă. Am fost cu nişte fraţi mai leneşi. Cum auzeam că vine stareţul, puneam mâna pe sapă. Cum trecea stareţul, ne aşezam pe câmp. Pentru ei, se pare că odihna este de bază la mănăstire.

Slujba de noapte îmi place din ce în ce mai mult. Pentru yoghinul din mine pare obositoare, dar pentru Bhaktimurti, nu. Printre călugări sunt unii foarte evlavioşi. Îţi dai seama după modul în care citesc la strană, după modul în care fac mătănii.

Mătăniile fac parte tot din yoga creştină. Oricât ar zice creştinii că nu e bine să faci asane yoghine, efectul produs de metanii este asemănător: produc o echilibrare a energiilor somatice, şi asta relaxează mintea.

M-am apropiat mai mult de fratele Nicolae. E interesat de istoria religiilor, de opera lui Eliade. Încetul cu încetul îl voi transforma într-un călugăraş yoghin.

26 aprilie 1992

Dramă mare. Dacă nu eram atent, se vorbea despre mine la timpul trecut. Îl tot învăţam pe fratele Nicolae cum e cu cunoaşterea ezoterică, de faţă fiind încă un frate despre care auzisem că nu e întreg la cap. Mai o vorbă, mai strângeam nişte fân. Şi tot aşa. Până când, la un moment dat, auzind lucruri diferite faţă de dogmele de la Biserică, fiara din celălalt a răbufnit. A luat furca şi a încercat să o înfigă în mine. Dacă nu îl oprea Nicolae, era vai de mine.

Auzisem despre creştini că sunt fanatici, dar nici aşa. Unde este dragostea de care a vorbit Iisus? Fratele avea probleme cu capul, am înţeles. Dar dacă mă omora...

Am eu un spirit care mă păzeşte. Dar nu mai este cazul să mai stau printre călugări. Am vrut să îi ajut să renunţe la dogmele lor învechite şi să ia aminte la nişte dogme mult mai vechi, la dogmele marilor maeştri. Dar dacă lumina îi arde, plec acasă.

VII. Tainele lumii nevăzute

29 aprilie 1992

După slujba de azi de la Silvestru am făcut cunoştinţă cu un grup tare interesant: A.R.S., Alianţa pentru Renaştere Spirituală.

Au puteri paranormale foarte mari. M-au convins pe loc. Stând cu Cosmina şi cu un coleg din şcoala generală, Laurenţiu, câţiva membri ai acestui grup au intrat în vorbă cu noi foarte direct:

„V-am auzit vorbind despre câmpurile energetice. Voi vedeți aurele oamenilor?“

„Nu, asta se obține după exerciții îndelungate.“

„Cine v-a mințit? Se obține foarte uşor.“

„Textele inițiatice spun că trebuie mult efort pentru a ajunge la acest nivel“, a zis Cosmina, privindu-i cu neîncredere.

„Nu credeți ce spun texele alea. Vreți să învățați pe loc să vedeți aure?“

La această întrebare m-am simțit ca şi cum cineva m-ar fi întrebat dacă vreau să ies din ciclul reîncarnării. Cine or fi deştepții ăştia, mă întrebam în sinea mea.

„Uitați-vă cu atenție aici, deasupra capului meu. Noi ne rugăm şi voi spuneți dacă vedeți ceva sau nu.“

Eu mă uitam, crezând că am dat de nişte şarlatani. Dar Laurențiu a văzut ceva:

„O lumină aurie, ca aura unui sfânt?“

„Vezi ce simplu e?“ Cosmina se uita şi ea cu atenție, ca şi cum ar distinge cu greu ceva. Tipul cu păr lung, pe care îl cheamă Gabi, şi-a dat seama că şi Cosmina vede ceva:

„Uită-te la altcineva, poate vezi mai uşor.“

Cosmina, privind deasupra capului meu, a văzut o lumină argintie: „Parcă văd ceva argintiu“.

„Culoarea argintie este una dintre cele mai înalte culori; e imediat după cea aurie. E şi el destul de curat“, a zis Gabi cu o voce serioasă.

Am încercat să le vorbim despre yoga şi despre tehnicile de meditație pe care le cunoşteam. Ei au zis că drumul lor e de o mie de ori mai bun decât yoga. Au zis că ei cunosc mari spirite venite pe pământ pentru a ajuta la evoluția omenirii, dar nu pot să ne dezvăluie de la început prea multe secrete.

„De ce vrei să pleci în ashramul din Grecia şi să trăieşti ascultând o femeie obişnuită, când la noi în țară trăieşte Sfântul Ioan Evanghelistul?“, m-au întrebat.

Nu aveam chef să le explic că Swamiji nu este o femeie obişnuită, dar auzind că ei țin legătura cu ucenicul preferat al lui Iisus, mi-am ciulit urechile. M-am simțit ca un peşte prins în undiță. Oferta de a-l cunoaşte pe Sfântul Ioan este tentantă.

Pot amâna plecarea în ashram, şi dacă se dovedeşte că merită, aş putea renunța la yoga definitiv: cunoaşterea la care am acces prin A.R.S. pare net superioară celei yoghine. Laurențiu nu avea nici o legătură cu cunoaşterea ezoterică şi l-au inițiat pe loc. E clar că ceea ce ştiu ei se dovedeşte a fi o cale inițiatică mult mai scurtă decât yoga.

Am încredere în ei, mai ales pentru că A.R.S.-ul îl are ca preşedinte de onoare pe părintele Galeriu, unul dintre cei mai faimoşi preoți ortodocşi. Nu sunt o sectă de bolnavi psihic, cum mi s-au părut la început.

1 mai 1992

Prima întâlnire în parc cu cei din A.R.S. I-am cunoscut mai bine şi sunt din ce în ce mai încântat de ceea ce văd aici. Gabi este întruparea Sfântului Arhanghel Gavriil. Cred că Doru, liderul grupului, e Sfântul Ioan Botezătorul. El nu vrea să ne zică cine e, şi nici chiar clarvăzătorii nu pot afla acest lucru. Informațiile despre el sunt la un nivel la care au acces foarte puțini.

Ceea ce este pentru mine o garanție că aici e adevărul este faptul că ceea ce spun ei se poate verifica cu ajutorul clar vă zătorilor. Când cineva minte, aura i se întunecă pe loc.

Se fac tot felul de experimente interesante. Un măr, după ce muşti din el, îşi pierde din energie. Dacă faci cruce dea su pra lui, se luminează. Ei folosesc foarte des semnul sfintei cruci, pentru a îndepărta duhurile rele pe care le observă.

Cu ajutorul semnului sfintei cruci ei deschid drumul de lumină, cu care se vede lumea nevăzută: de la aure până la îngeri, sfinți sau duhuri necurate.

2 mai 1992

Am fost la slujbă pe Titulescu, la Biserica Sfânta Paras chi va. Când a ieşit preotul cu Sfintele Daruri, m-am aşezat în fața altarului, ca să treacă peste mine şi să mă umplu de energie.

După ce m-am ridicat, am văzut că o bătrână mă privea cu mirare; Miruna mi-a zis că în clipa în care stăteam jos, ea a văzut cum s-a luminat icoana Maicii Domnului. A fost un semn că mă ocroteşte în chip deosebit.

4 mai 1992

Iar în parc, împreună cu Ştefania, cu Miruna şi cu ceilalți. Miruna a venit pentru prima dată şi e foarte impresionată.

O femeie care trecea prin parc, auzindu-ne că vorbim despre Ernest Günter şi teoria lui despre hrana vie, a venit şi ne-a spus că a auzit cum plângea fasolea în cratiță atunci când a pus-o la fiert: fasolea nu vroia să fie fiartă, pentru că i se distrugeau proprietățile. Mie mi-a venit să râd când am auzit, dar pentru că ceilalți o lăsau să vorbească, nu am comentat.

Sunt decis să fiu deschis față de orice ciudățenie aflu aici. Sunt învățat cu o sumedenie de chestii false pe care le-am în vă țat la yoga şi mi-e greu să scap de ele. De aceea, lup tân du-mă să scap de rămăşițele yoghine, care au ca efect faptul că drumul meu de lumină este încă închis, voi primi de bun orice aud aici.

5 mai 1992

Sunt hotărât să nu mai plec în Grecia. Mi-a fost destul de greu să renunț la visul meu de a trăi lângă un maestru adevărat, dar acum înțeleg că orice maestru ar însemna pentru mine un pas înapoi.

Dumnezeu m-a rupt de yoga în ultima clipă. Încă nu îmi vine să cred că totul a depins de sfatul primit de la Swamiji de a lua aprobarea tatălui meu înainte de a intra în ashram. Dumnezeu a lucrat prin ea: dacă mi-ar fi îngăduit să intru în ashram fără formele legale, că doar nu mă căuta poliția, m-aş fi îndepărtat de România, de acest loc binecuvântat de Dumnezeu.

6 mai 1992

Am ajuns să mă supăr că nu pot vedea aurele. Îi învăț pe atâția şi eu nu văd nimic. Am pus-o pe Ştefania să stea sprijinită de un perete şi m-am concentrat vreo zece minute. Pentru câteva clipe am văzut o lumină în jurul capului ei, o lumină violet de vreo zece centimetri lățime. Dar mi-e teamă să nu fi fost autosugestie.

Nu mi-am imaginat nimic, dar aşteptam să văd ceva. Şi poate că a fost autosugestie. Sau poate că nu a fost. Poate că încetul cu încetul scap de blocajele mentale de la yoga.

7 mai 1992

La slujbă, de la o lumânare, i-a luat foc părul unei tipe. Doruleț ştie că ea e vrăjitoare şi crede că nu a fost o coincidență faptul că i s-a întâmplat aşa ceva.

Ce ciudat, vrăjitoarele vin la Biserică... În *Istoria filosofiei oculte* scrie că pe una dintre cele mai fioroase vrăjitoare din Franța au arestat-o când ieşea de la Liturghie. Ea omora copii, făcea multe alte ticăloşii, dar duminica mergea la biserică şi plângea. Ca lumea să o considere o femeie evlavioasă.

Oricum, ciudați mai sunt oamenii. De fapt, mulți vin la biserică ca să îşi facă porția de manifestare a credinței. Şi în restul săptămânii, chiar dacă nu slujesc întunericului precum vrăjitoarele, slujesc numai patimilor şi poftelor.

Asta este lumea.

Raluca crede că este zeiță. Unul dintre argumentele ei de bază este că nu clipeşte deloc din ochi. Era să mă bufnească râsul când am auzit. Ea este fiica unuia dintre redactorii revistei „Arhetip spiritual". Mi se pare că dacă stai prea mult cu nasul în cărți despre paranormal, aşa cum stă ea, o poți lua razna.

„Evanghelia" A.R.S.-ului sunt scrierile unui mare spirit: Scarlat Demetrescu. Acest mare vizionar are cele mai înalte învățături despre realitățile spirituale. Eu nu prea înțeleg ce scrie în unele locuri. Am de gând să îl studiez serios, să îmi fac conspecte din el. Deocamdată îi cer lămuriri lui Gabi ori de câte ori nu înțeleg ceva.

8 mai 1992

Am fost acasă la surorile din grupul A.R.S., Mihaela şi Ana. E cea mai frumoasă casă creştină în care am intrat până acum. Plină de icoane, multe dintre ele pictate chiar de sora Mihaela.

Ne-am rugat împreună, am citit Paraclisul Maicii Domnu lui şi alte rugăciuni. Fetele astea duc viață sfântă. Sfințenia lor este o dovadă a adevărului de care se împărtăşesc. Am vorbit mult despre maica Veronica şi despre părintele Ioan. Ele ştiu o sumedenie de lucruri interesante. Sper să ne mai invite pe la ele, că tare bine ne-am simțit.

Doruleț mi-a spus că sunt reîncarnarea lui Rama. Nu mi-a venit să cred. Cât de mult mi-a plăcut mie să citesc Rama yana... Şi nu îmi trecea prin cap că de fapt citesc propriile mele fapte eroice. Eu, Rama... Nu mi-ar fi trecut prin cap că sunt chiar atât de mare.

Ar trebui ca oamenii care trec pe stradă să îmi facă plecăciune: rar mai au ocazia să stea în preajma unui spirit atât de înalt...

9 mai 1992

Azi, după Liturghia de la Biserica Silvestru, m-a miruit sora Mihaela cu mir de la Ierusalim. Am simțit cum sufletul îmi iese din trup. „Ia uită-te la el, vrea să urce la cer!“, a zis ea, simțind că mi se întâmplă ceva deosebit. Ce antene spirituale fine are, dacă a ştiut ce simt...

10 mai 1992

În sfârşit, în vis mi s-a arătat un înger. Nu mă aşteptam la o aşa surpriză. Era un înger mare, din lumină de mai multe culori, care vroia să mă ridice la cer. În timp ce mă ridica, mi-am adus aminte de Miruna. I-am spus îngerului să o luăm şi pe ea şi am coborât. Mare mi-a fost bucuria când urcam spre cer împreună cu ea.

Visul ăsta mi-a arătat că nu trebuie să o neglijez pe Sita. Da, Miruna este reîncarnarea Sitei, care a fost femeia lui Rama. Din câți clarvăzători am întrebat, trei mi-au confirmat că ea este Sita; ceilalți nu au acces la un asemenea nivel.

E atât de ciudat să ştiu că am fost liderul spiritual al Ori en tului... Bine că Miruna a fost alături de mine şi atunci, ca şi acum. Cât mă bucur că ne-am regăsit. Destinele noastre nu pot fi separate.

Miruna a zis că nu e atât de important dacă a fost sau nu Sita, ci important este ce facem acum. Dar nu este aşa. Pur şi simplu de noi a depins istoria lumii.

11 mai 1992

Azi la şcoală trei spirite malefice îmi dădeau dureri de cap. Alin le vedea cum zboară în jurul meu. Nu am mai putut sta la ore. Am plecat la Miruna la liceu, să văd cum se simte ea. Dar era bine. Am mai avut încă un vis în care am primit mesaje din cerurile superioare, dar nu îmi aduc aminte ce mi s-a spus. Oricum, deşi din cauza reminiscențelor yoghine nu mi s-a deschis drumul de lumină, bine că funcționează călăuzirea prin vise.

12 mai 1992

Cred că mi s-a comunicat data unui cutremur: mi-au venit în cap nişte cifre. M-am gândit că poate fi data unui cutremur, ziua, luna şi ora. Ultima cifră nu ştiu ce o fi. Nu ştiu de ce cred că este vorba de cutremur, dar singura explicație pe care mi-o dau este asta.

13 mai 1992

Alin mi-a zis că vede că eu sunt stigmatizat. Port în palme semnele răstignirii, dar nu pot fi văzute de orice clarvăzător. E semnul că sunt un ales al cerului. Ştiam oricum că sunt un ales, dar mă bucură că am stigmatele. Le am dintr-o viață trecută. I-am mai zis şi lui Andrei despre posibilul cutremur. Nu vreau să vorbesc cu prea mulți, ca nu cumva să mă fac de ruşine. S-ar putea să fi fost doar o chestie pe care mi-am imaginat-o.

14 mai 1992

M-a sculat din somn telefonul lui Andrei: „Eşti prooroc mă, a fost cutremur!“ Credeam că mă ia peste picior, că nu simțisem nimic. „Când a fost?“

„La ora la care ai zis tu, de fapt cu două minute mai târziu. Eu n-am simțit nimic, dar am auzit la radio.“

După ce am închis telefonul, vroiam să strig de bucurie. E prima proorocire pe care am făcut-o. Şi s-a împlinit. Trebuia să îmi dau seama că ultima cifră, 6, era gradul cutremurului. Îmi pare rău că nu i-am anunțat din timp pe toți cunoscuții mei. Acum m-ar fi privit cu mult mai multă seriozitate.

15 mai 1992

Prima profeție pe care am făcut-o în viața mea s-a îm pli nit. Cine ştie ce surprize mă mai aşteaptă de acum înainte. Pe calea yoghină nu aş fi ajuns nici în câțiva ani de zile la pro gre sele pe care acum le fac după câteva luni.

Am citit că Maica Domnului e în cerul al nouălea, împre ună cu Budha şi alte spirite. Nu trebuie disprețuită deci nici învățătura orientală. Dar tantrismul este o învățătură de-a dreptul diavolească. Tantricii sunt spirite joase, carnale.

Totuşi, cum o fi ajuns Budha în acelaşi cer cu Maica Domnului? Eu aş fi băgat mâna în foc că e într-unul dintre cerurile inferioare.

16 mai 1992

După atâta aşteptare s-a întâmplat şi ceea ce aşteptam de mult: am plecat spre Sfântul Ioan Evanghelistul, la Recea. Călătoria cu trenul nu a fost plictisitoare, deoarece Doruleț a făcut călătorii în trecut şi ne-a spus numai lucruri interesante. El e unul dintre cele mai mari spirite din univers, dar nu vrea să ştim exact cine este. La un moment dat au venit contro lo rii şi, pentru că din compartimentul nostru nimeni nu avea bi let, am dat buletinul şi mi-au trecut patru amenzi, pe distanța Bucureşti Alba-Iulia. Se va rezolva într-un fel cu ele.

Ca să mai facem rost de nişte bani, Doruleț a încercat să tragă la Loz în plic uitându-se la culoarea energiei care ieşea din lozuri. Dar experimentul nu a mers. Ne prindeau bine nişte bani pentru amenzi.

În oraş ne-au cazat nişte creştini care nu ne cer nici un ban; au văzut că sunt cu noi măicuțele şi au făcut milostenie. Mâine e Liturghie la Catedrală, slujeşte patriarhul. Maicile sunt foarte supărate pe el pentru distrugerea bisericilor, pe vremea lui Ceauşescu. Spun că e omul diavolului.

Îmi place viața curată pe care o duc. Au citit toată seara rugăciuni şi au comentat scrierile maicii Veronica. Ce păcat că sunt atât de prigonite... Nici ele nu vor să se laude din care ceruri superioare s-au întrupat.

Le-aş putea spune că sunt întruparea lui Rama, că eu am fost conducătorul spiritual al Orientului, dar nu vreau să crea dă că mă laud; ele sunt oricum mai sus în ierarhia cosmică.

De-abia aştept să ajungem la Recea: cum o arăta Sfântul Ioan Evanghelistul? Ce onoare pentru noi, să mergem la ucenicul iubit al lui Iisus, la cel care a pus capul pe pieptul Mântuitorului... Şi ceilalți nu au habar de această taină.

Teoctist ar trebui să alerge să îi sărute picioarele, că doar e mai mic un patriarh decât un apostol. Da, lumea se va separa în cei care sunt cu adevărul şi cei care sunt cu dogmele. În spiritele superioare şi cele inferioare.

Întâlnirea cu Sfântul Ioan este pentru mine crucială; prin ci palul motiv pentru care mai întâi am amânat plecarea la Swami Shivamurti, şi apoi am renunțat la ea, a fost de a-l cu noaşte pe marele apostol. Dacă nu era Sfântul Ioan, dacă nu era A.R.S.-ul, eu eram acum între yoghini. Şi acolo nu îmi pu team pune în valoare harismele şi misiunea mea pe această planetă.

Am auzit că la prima întâlnire sfântul se poartă mai rece cu cei care vin pentru prima dată la el, deoarece stareța mânăstirii e o securistă pusă de Patriarhie să îl supravegheze. Şi abia după ce te încearcă, abia după ce te goneşte o dată, abia atunci îți spune mesajele pe care cerul i le pune în gură. De emoție mi-a cam trecut somnul. Dar trebuie să mă odihnesc, ca să am mintea limpede.

17 mai 1992

Unii dintre creştinii ăştia sunt nişte ticăloşi. Dimineață am fost la Liturghia ținută de Teoctist. La un moment dat una dintre maicile noastre a început să strige că Teoctist este securist şi să spună alte lucruri adevărate. Eu auzisem că au curajul de a-l înfrunta pe patriarh,

dar nu ştiam că o vor face şi azi. Lumea a început să le bată. Au scos tot grupul nostru în pumni şi picioare. Fratelui Ionel i-a ţâşnit sângele pe nas. El a lovit atunci cu pumnul în tava în care se strângeau bani pentru biserică, şi toate monezile au sărit în sus. A fost parcă o secvenţă de film. Cei care îşi spun creştini ne prigonesc fără teamă. Eu am încercat să îl protejez pe Ionel, ca să nu mai dea în el. Ca prin minune, pe mine m-au lăsat în pace.

A apărut şi un poliţist, dar i-am arătat legitimaţia de la Policlinica Ministerului Apărării Naţionale şi s-a cam speriat. A crezut că sunt cine ştie ce fiu de colonel. Dacă nu aveam legitimaţia asta, putea fi mai rău.

Restul grupului nu mai vrea să vină la Recea, se întoarce la Bucureşti. Doar eu cu Cosmina vom ajunge la mănăstire. Merită osteneala.

Am pus mâna pe o carte recent apărută care mă atrage ca un magnet: *New Age*, de Bruno Wurtz. E scrisă foarte savant, şi multe lucruri nu le înţeleg. Dar simt o atracţie specială faţă de carte.

18 mai 1992

A avut loc întâlnirea cu Sfântul Ioan. Cum am ajuns la Recea, el era aproape de poarta mânăstirii. Cum ne-a văzut, a zis: „Voi sunteţi yoghini, nu-i aşa? Afară de aici, rătăciţilor! Aici e mănăstire, nu e loc pentru voi. Ce căutaţi în acest loc sfânt? Auzi, băiat cu fată împreună la mănăstire. Păcătoşilor, nu vă este ruşine? Aţi mai venit şi împreună... Steineriştilor, teozofilor...“, bombănea, intrând în clădirea cu chiliile.

Nu mă aşteptam la o primire atât de rece. Da, suntem yoghini sau, mai bine zis, am fost. Cosmina l-a citit pe Rudolf Steiner. Părintele făcea tot circul numai de ochii stareţei, deşi aceasta nu se vedea prin preajmă.

Am intrat în biserică, gândindu-ne că nu ne va scoate afară. Peste câteva clipe a intrat şi părintele. Ne-a arătat cu degetul şi zicea oamenilor: „Uitaţi-vă la ei... Credeţi în reîn car nare, nu?“ „Da, am răspuns“, convins că trebuie să apăr adevărul. În faţa mulţimii, de emoţie, m-am zăpăcit puţin.

„Credeţi că sunt Ioan Evanghelistul, nu?“ „Da“, am răs puns cu tărie. Mi s-a părut că din ochii Cosminei curgeau la crimi. Nici ea nu se aştepta la o primire atât de războinică. Eu, care eram hotărât să primesc orice mustrare, ştiind că e doar de ochii lumii, rezistam eroic.

„Afară din biserică, rătăciţilor. Aici e Casa Domnului şi dacă nu vă lepădaţi de rătăcire, nu aveţi ce căuta în ea.“ Nu mă aşteptam chiar să ne gonească din biserică. Ştiam însă că, atât în tradiţia creştină, cât şi în cea orientală, învăţătorul încearcă uneori răbdarea ucenicului în cele mai neaşteptate moduri. Şi eu nu aveam de gând să cedez.

„Sunteţi cu maicile de la Vladimireşti, nu? Cu diavoliţele alea... Ori renunţaţi la toate prostiile, ori plecaţi de aici!“

Era momentul să plecăm. Sfântul nu dădea nici un semn că ar vrea să ne comunice ceva. Ce păcat că e obligat să joace atâta teatru, numai şi numai pentru a păcăli ierarhia... El tună împotriva Vladimireştiului, unde a slujit atâta vreme, unde a făcut atâtea minuni, şi de fapt abia aşteaptă să se întoarcă acolo. Măicuţa Veronica a scos deja potirul mare cu care împărtăşea el. Potirul îl aşteaptă, şi la vremea potrivită sfântul se va întoarce la Vladimireşti.

Cosmina nu este prea mulţumită de modul în care au decurs lucrurile. Se aştepta la un dialog pe teme ezoterice cu Sfântul Apostol. Dar altădată va avea parte de el. Şi treaba asta, că ce căutăm noi la mănăstire, băiat şi fată... Relaţia dintre mine şi Cosmina, indiferent cât va mai ţine, ne ajută să trăim tinereţea la maxim. Asta e vârsta. Înainte de a pleca din Alba-Iulia, ne-am dus în parcul de distracţii. Şi chiar dacă mie nu îmi plăcea să mă dau în lanţuri, cu Cosmina mi-a plăcut.

Nu trăim o poveste de dragoste, dar trăim ca şi cum am fi doi îndrăgostiţi, şi asta ne convine. Am nevoie de aventura asta, măcar până se clarifică lucrurile cu traseul meu spiritual. Nu îmi va fi greu să încep din nou o viaţă ascetică după ce ne despărţim.

19 mai 1992

Cei din Bucureşti aşteptau întoarcerea noastră. Nu s-au mirat de peripețiile prin care am trecut. „Sunteți tari, dacă v-a dat afară atât de brutal, prin asta a arătat cât vă apreciază. Dar data viitoare vă va spune tot ce are de spus."

Nici nu ne-am întors bine şi de-abia aştept să plec din nou la Recea. Sfântul e atât de impresionant... Nu seamănă cu ceea ce ştiam din icoane, pentru simplul motiv că în icoane pare tânăr. Voi face tot ce îmi stă în putință ca să mă întorc la el.

20 mai 1992

Am povestit la şcoală cum a fost la Alba-Iulia şi la Recea. Alin nu s-a mirat că cei care au lovit grupul nostru erau credincioşi. A zis că în multe biserici sunt credincioşi care ți-ar da cu parul în cap dacă ar considera că fac un bine. Cât priveşte întâlnirea de la mănăstire, a fost cam dezamăgit. Vroia ceva mai palpitant.

21 mai 1992

O conduceam aseară pe Cosmina la mansardă, când pe drum, aproape de Biserica Silvestru, a văzut nişte spirite rele. Erau ca nişte lumini negre. S-a speriat foarte tare. M-a rugat să rămân încă o noapte la ea, ca să nu fie singură. Nu prea vroiam asta, vroiam să doarmă fiecare la casa lui. Dar era prea speriată şi am acceptat. Nu mă aşteptam ca ea, care era atât de echilibrată, să reacționeze aşa. Parcă ea era copilul şi nu eu. Şi totuşi, ce căutau duhurile rele pe lângă biserică? Oare de ce vroiau să o sperie pe Cosmina?

22 mai 1992

Povestea cu Cosmina s-a terminat foarte simplu: după ce m-a implorat să mai facem dragoste o singură dată, că îi spusesem că nu vreau să mai păcătuim, ne-am mai văzut de câteva ori şi ne-am dat seama că nu mai are rost să fim împreună.

M-am dus la Miruna să citim din „Ligurda" şi să mai vor bim despre vedeniile maicii Veronica. La un moment dat, i-am mărturisit cât de îndrăgostit eram de ea după ce ne-am văzut prima oară. Mi-a zis că şi ea m-a iubit mult. Nu au tre cut prea multe clipe şi ne sărutam, plini de pasiune. În ca me ra cealaltă erau maică-sa cu bunică-sa. N-au intrat, spre noro cul nostru. A început o nouă idilă a vieții mele.

Ce ciudat, ne ştim de atâta vreme şi abia acum ne-am spus că în urmă cu trei ani am fost îndrăgostiți unul de celălalt. Eu eram mort după ea. S-ar putea să ajung din nou să țin la ea ca înainte.

23 mai 1992

Repede m-am reîndrăgostit de Miruna. E cam grasă, dar nu am ce face. În schimb, la suflet e foarte curată. Bine că n-am apucat să o duc la yoga decât o dată, atunci când i s-a părut că din Tăureanu ies raze de lumină; dacă ar fi venit mai des nu ar mai fi rămas la fel de curată. Cred că o corupeam uşor să facem dragoste.

Pe Ştefania a distrat-o faptul că m-am împrietenit cu Miruna. Lui tata şi Deliei nu le place de ea. Dar nu e treaba lor. Doar ei s-au băgat atât de mult şi cu Lavinia şi poate că dacă nu se băgau aş fi trecut peste crizele maică-sii şi eram împreună. Hotărât lucru, de Miruna nu mă vor despărți.

24 mai 1992

Am vrut să îi fac masaj Mirunei, că o durea spatele. De la spate am început să îi mângâi picioarele, şi cine ştie ce se întâmpla dacă nu apăreau ai mei acasă. Trebuie să am grijă, că tantrismul nu mi-a ieşit din sânge. Şi nu ar fi bine să mă culc cu ea. Ar fi un mare păcat.

25 mai 1992

Mi-am cumpărat azi „Paranormalul". Revista asta e o co lec ție de minciuni; oamenii le cumpără pentru simplul motiv că le este lene să caute Adevărul şi atunci se mulțumesc cu adevărurile ieftine de la chioşcurile de ziare.

Într-o revistă atât de renumită, abia câteva articole conțin lucruri reale. Restul sunt minciuni: şi despre viitorul lumii, şi despre astrologie, şi despre vindecările paranormale. Ăştia amestecă adevărul cu minciuna şi apoi îl vând, iar fraierii îl cumpără. Ar merita să folosesc revista ca hârtie igienică, să nu regret că am dat banii pe ea.

Şi au apărut atâtea cărţi la tarabe, care de care mai sen zaţionale şi de fapt toate conţin grămezi de minciuni. Dacă ar spune aceleaşi lucruri, aş avea dovada că există o amplă con spi raţie împotriva adevărului. Dar, deşi astfel de conspiraţii exis tă, varietatea teoriilor prezentate în astfel de cărţi arată clar că autorii nu s-au influenţat reciproc: de fapt sunt toţi conspiratori ai diavolului.

Tăureanu ne zicea că din moment ce el se luptă cu puterile întunericului, nu poate fi acuzat că e slujitor al acestora. Dar sunt atâtea tabere care susţin că au adevărul şi că ceilalţi se înşală, încât afirmaţia lui e uşor de combătut. Sunt mulţi care cred că se luptă cu întunericu, şi prin aceasta li se pare că sunt fii ai luminii: cât de uşor este să ai impresia că deţii adevărul...

26 mai 1992

Am de gând să organizez ceva oficial la liceu: vreau să iniţiez un cerc despre cunoaşterea spirituală. Îmi este de folos experienţa de la conferinţele de yoga: voi folosi aceeaşi structură – prezentarea unor materiale şi apoi întrebări. În locul meditaţiei, ne vom ruga sau chiar îi voi iniţia pe alţii în deschiderea drumului de lumină.

27 mai 1992

Mi-a zis diriga să mă duc cu cererea la director şi, victo rie, am primit aprobarea pentru a ţine cercul săptămânal, în sala de festivităţi. Mirela şi Alin s-au bucurat şi ei. Sunt cu rios câţi dintre colegii noştri se vor înghesui să primească ade vărul la tavă. Mâine ţin prima şedinţă.

28 mai 1992

S-a supărat Georgescu că tot vorbesc în orele lui. M-a întrebat la pauză despre ce tot şuşotesc: ştia că m-am lăsat de yoga. I-am vorbit despre clarvedere, dar nu l-am convins. Nu prea aveam chef să vorbesc cu el. Totuşi, în timp ce îi expli cam despre culorile energiei, când i-am spus să se uite în jurul corpului meu, s-a întâmplat ceva interesant: mi-a văzut aura. Nu mă aşteptam ca un om care părea atât de sceptic să o vadă aşa uşor. M-a oprit şi m-a întrebat: „Aura nu e lumina asta mare care te înconjoară?" şi mi-a desenat cu mâna cam cât de mare era aura pe care o vedea. Cum stăteam jos în ulti ma bancă, a văzut un semicerc de vreo treizeci de centimetri în jurul meu.

Mi-a zis că şi el e interesat de astfel de chestii, pentru că în tinereţe a văzut şi el un fakir stând în aer, fără să se spriji ne de nimic.

Victoria asta e mare. Cred că voi avea mai multe şanse de a-l convinge pe director să mă lase să ţin cercul acela. I-am găsit un nume trăsnet: „Cercul de Metarealitate".

Nu cred că acest cuvânt, „metarealitate", există în dicţio nar. Dar exprimă clar faptul că ceea ce vom discuta acolo de pă şeşte cu mult realitatea pe care o cunosc ceilalţi. Dacă cu vân tul ezoteric nu era folosit atât de des, i-aş fi spus „Cercul de cunoaştere creştină ezoterică".

29 mai 1992

Începutul a fost cam modest. Ca orice început. În ditamai sala, de vreo şase sute de locuri, eram numai vreo zece persoane. Am vorbit despre telepatie, despre viitorul lumii şi despre maica Veronica.

Pe vreo cinci fete le-am văzut pentru prima oară, nici nu ştiam că suntem colegi. Au venit pentru a li se deschide ochiul lui Shiva. Le-am explicat că noi nu facem yoga, deşi clarvederea noastră seamănă mult cu cea a yoghinilor. Cu greu am reuşit să îi deschid uneia drumul de lumină.

2 iunie 1992

Întâlnirile din parc sunt extraordinare. Doru e atât de sfânt, încât şi ţigara pe care o ţine în mână devine aurie. Am văzut câteva experienţe cu copiii din parc, aleşi la întâmplare. Foarte uşor vedeau aurele.

Pe mine mă impresionează foarte mult Doru. Are o privire pătrunzătoare şi arată ca un înţelept. Are şi familie, dar nu prea vrea să vorbească despre ea. Aşa mi-l imaginam pe marele maestru pe care aş fi vrut să îl întâlnesc când făceam yoga.

Gabi zicea că multe spirite înalte s-au născut şi se vor mai naşte în ţara noastră. Dovada am avut-o în faţa ochilor: copiii din parc.

Prin parc vine un moş pe care l-am văzut şi la conferințele de yoga: porecla lui e „nea Gică extraterestrul". E foarte convins că e extraterestru. Dar pare mai degrabă un om cu probleme psihice. Are la el un sac cu cărți de vânzare, cele mai multe xeroxate. Unele sunt cărți apărute în perioada interbelică, cum e Scarlat Demetrescu. Are toate trei volumele.

5 iulie 1992

Am venit la bunica: cum am ajuns aici, am încercat să o învăț să vadă aure. A fost foarte uşor: la început îi venea să râdă de mine, dar totuşi era atentă la ce îi spuneam. A văzut o lumină violet care îmi înconjura corpul. Nu am încercat să o obosesc mai mult din prima zi.

6 iulie 1992

Bianca mi-a zis să vin şi eu în tabără la Izvoarele şi m-am dus. Nu e departe de Baia Mare.

Tabăra este un prilej excelent pentru a iniția cât mai mulți copii în vederea lumii duhovniceşti.

Azi am făcut prima „lecție deschisă": am aşezat un cearceaf într-un suport, astfel încât în spatele unui copil care stătea ca un cobai să fie fond alb. Cobaiul stătea turceşte, şi grupul de copii la vreo trei metri de el, lângă mine.

Profesoarele nu au vrut să vină lângă noi, ziceau că asta e o joacă de copii. Dar iată că în câteva minute copiii au înce put să vadă. Eu am inventat o metodă rapidă de deschidere a drumului de lumină. Zicând cuvintele: „În numele Sfintei Treimi, să ți se deschidă drumul de lumină", le pun mâinile pe cap şi ochii duhovniceşti li se deschid.

Sunt şi eşecuri, nu toți copiii cu care am încercat erau pregătiți pentru aşa o experiență. Dar mai mult de jumătate, aproape trei sferturi, au fost.

7 iulie 1992

Prima şedință de hipnoză: pentru că Lili se purta foarte rece cu băieții, şi nici ea nu ştia de ce, m-am gândit că prin hipnoză am putea afla cauza. Era nevoie de hipnoză pentru că nu i-am putut deschide drumul de lumină: mi-ar fi fost mult mai uşor atunci.

Am intrat în cort cu ea. Îmi era teamă că nu voi reuşi: tot ceea ce ştiam despre hipnoză aflasem din câteva cărți, dar nici una dintre ele nu mi s-a părut o carte serioasă.

Am folosit metoda clasică cu număratul până la zece. Am reuşit. Lili era hipnotizată. Era aşa cum am văzut în filme. Am început să o întreb ce anume a marcat-o negativ în anul acesta. Nimic. Am luat-o un an în urmă: nimic. Doi ani în urmă: nimic. Şi ne tot întorceam în trecut. Eu credeam că nu ajungem la nici un rezultat, dar până la urmă misterul s-a lămurit. Fiind mică, au dezbrăcat-o nişte țigănuşi, la țară. Şi norocul ei a fost că a strigat-o bunică-sa, că cine ştie ce îi făceau. Şi de atunci avea complexul ăsta, nu suporta prezența băieților.

În partea a doua a şedinței de hipnoză, am încercat să îi vindec rana sufletească. Cred că am reuşit.

După ce şedința s-a terminat, Lili era mult mai bine. Mi-a zis că simte că în ea a avut loc o schimbare pozitivă.

Mi-a părut rău că nu am acordat mai multă importanță acestei şedințe: fiind obişnuit să cotrobăi în trecutul oame ni lor cărora le deschid drumul de lumină, nu mi s-a părut mare lucru o şedință de hipnoză. Dar sunt mulți oameni care au drumul de lumină închis şi nu le-aş putea veni în ajutor decât hipnotizându-i.

10 iulie 1992

Cum am revenit în Bucureşti, m-am certat iar cu Delia. Nu vrea să înțeleagă că Gabi e de fapt Arhanghelul Gavriil.

„Înțelege că a venit pe pământ cu o mare misiune."

„Hai, lasă prostiile, că îngerii nu se pot naşte ca oameni obişnuiți. Cum poți să crezi aşa o prostie? Auzi, că e arhanghel..."

Înainte, când se lua de Tăureanu, avea dreptate. Dar acum se înşală şi nu am cum să o conving.

Îmi dau şi eu seama că e destul de greu de crezut că între noi trăieşte un arhanghel. Dacă i-aş spune că sunt şi alte spirite, mai înalte decât Gabi, cu siguranță nu m-ar crede.

Delia e prea legată de dogmele Bisericii şi nu vrea să înţeleagă că acum cerul s-a coborât pe pământ şi că putem vorbi direct cu cei pomeniţi în Evanghelii.

19 iulie 1992

Sper să ajung cât mai repede la maica Veronica. Mi-ar prinde bine o discuţie cu ea.

3 august 1992

L-am cunoscut pe domnul Petrescu, primul maestru al lui Tăureanu. E un bătrânel simpatic, care locuieşte la Piaţa Victoriei. Are casa plină de icoane. Mi-a spus că Tăureanu i-a fost un discipol sârguincios, dar că desfrâul tantric l-a pierdut. L-am întrebat de ce nu încearcă să îl tragă de mână pe drumul cel bun. Mi-a zis că a încercat, dar că nu mai are nici o influenţă asupra lui. Mai merge uneori să îl vadă la conferinţe. Lucrul acesta nu îl înţeleg: ori nu e de acord cu calea tantrică, şi atunci ce caută la conferinţe, ori este de acord, şi atunci ce are contra fostului său discipol?

13 august 1992

Cu mari emoţii am ajuns la Vladimireşti: de multă vreme îmi doream să o văd pe Maica Veronica. Prin Bucureşti circulă zvonul că ea ar nega faptul că scrierile mistice îi aparţin şi chiar că ar avea vreo legătură cu „Viaţa Maicii Veronica".

Cel mai bun argument împotriva unor astfel de afirmaţii va fi chiar întâlnirea mea cu Maica. Am fost cazat într-o chi lie foarte curată. Aici o parte dintre maici şi surori ţin cu Mai ca, iar restul cu patriarhia. De fapt, sunt două cete destul de compacte. Noi nu vorbim despre cerurile superioare sau de spre drumul de lumină decât dacă nu este nici un spion de faţă.

Cu fratele Costel şi cu fratele Andrei, care muncesc pen tru mănăstire, m-am împrietenit repede. Ei nu sunt de multă vre me în grupul clarvăzătorilor şi de aceea mă tot întreabă ce nu le este clar.

15 august 1992

Azi a fost linişte. Grupul nostru s-a dus în altă parte, la vreo catedrală. S-or fi dus să îi mai cânte lui Teoctist.

Am văzut aici o slujbă de intrare în călugărie. Au călu gă rit vreo opt maici. Slujba a fost impresionantă. Cât de frumos este să trăieşti numai şi numai pentru Dumnezeu. Cine ştie, poate vreodată voi ajunge şi eu călugăr.

16 august 1992

Nu am reuşit să vorbesc cu Maica Veronica. Este foarte ocupată. Oricum, am vorbit cu ucenicele ei şi am aflat un lucru foarte important: deşi oficial Maica e obligată să spună că nu are nici o legătură cu scrierile care circulă sub numele ei, ca să nu aibă probleme cu episcopul, totuşi are curajul să scrie în continuare.

Mult curaj mai are: dacă ar afla patriarhia că ea mai scrie, ar da-o jos din stăreţie. Nu le ajunge cât au prigonit-o sub Ceauşescu.

Şi mi s-a confirmat faptul că Maica îl aşteaptă pe părinte. Revenirea părintelui Ioan la Vladimireşti este unul dintre marile semne pe care le aşteaptă tot grupul nostru.

20 august 1992

Arhanghelul Gavriil a încercat să o corupă pe Simina, pri e tena Mirunei. Ea a venit la mine plânsă şi mi-a zis că nu mai vrea să îl vadă. El spune că asta e o manifestare a dra gos tei, dar în Evanghelii nu am auzit nimic de aşa ceva. Mie mi se pare că e o pornire de curvie clasică, deşi el susţine altceva. Încep să am rezerve asupra lui. Are ceva din aerul lui Costi.

21 august 1992

Nu, Gabi nu e deloc arhanghel. Dolly, după ce s-a culcat cu el o vreme, timp în care i-a plăcut să primească daruri scum pe, s-a săturat de compania lui. Mi-a zis că o pune să facă tot felul de perversiuni. Am de gând să mă iau de el, chiar dacă o fi să mă ia la bătaie. Să îşi vadă de prietenii lui, pe ai mei să îi lase în pace.

Şi dacă nu e arhanghel, de ce totuşi nimeni nu are curajul să se ia de el? De ce îl iau în serios ceilalţi?

22 august 1992

Din nou la Recea. De astă-dată singur. Din păcate, părinte le Ioan s-a arătat la fel de potrivnic învățăturilor de la Vla di mireşti. Nu mai ştiu ce să cred. Când s-a răstit la noi prima dată, credeam că joacă teatru. Dar acum nu mai avea nici un rost. Ori m-a încercat a doua oară, ori el nu este Sfântul Apostol Ioan, ci doar părintele Ioan Iovan şi atât.

Dacă ar fi Sfântul Apostol, de ce nu mi-a spus nimic de spre planurile sale spirituale? Dacă nu e decât părintele Ioan, înseamnă că tot ceea ce ține de Vladimireşti este în şe lare. Am auzit şi ideea asta, că el însuşi s-ar fi rupt de maicile de acolo şi că tot încearcă să atragă atenția asupra peri co lu lui pe care îl constituie acel focar.

De unde a ştiut că eu şi Cosmina am făcut yoga? De unde a ştiut că suntem cu Vladimireştiul? E puțin probabil să îşi fi dat seama de aceasta numai privindu-ne. Cred că părintele Ioan e văzător cu duhul, aşa cum se spune. Şi dacă Dum nezeu i-a descoperit că suntem pe un drum greşit, a făcut-o spre întoarcerea noastră.

Auzisem despre părinții care sunt văzători cu duhul, dar nu mă aşteptam ca întâlnirea să fie atât de şocantă. Da, cred că părintele Ioan ne-a mustrat serios, nu doar de ochii sta re ței. Toată povestea cu starețа securistă îmi pare drept minciu nă gogonată.

Poate Cosmina şi-a dat seama că părintele nu glumea. Şi nu mi-a zis nimic pentru că îmi vedea fanatismul. Ea, fiind mai matură decât mine, a înțeles situația. Îmi pare rău că nu a încercat să îmi deschidă ochii încă de atunci. Cred că o terminam pe loc cu toate rătăcirile.

Sunt ca o corabie care pluteşte în derivă. Nu ştiu ce să mai cred. Sunt atât de sătul de trecerea de la o rătăcire la alta... Mă voi duce prin mai multe mânăstiri, în Moldova. Acolo este centrul duhovnicesc al României. Poate mă voi lămuri acolo cum stau lucrurile.

26 august 1992

După mai multe mânăstiri, am ajuns şi la Pângărați. Sta re țul de aici este foarte prietenos. M-a întrebat dacă ştiu să fră mânt aluatul pentru pâine. Am zis că da, deşi nu ştiu. M-am apucat să frământ, dar am făcut numai cocoloaşe. Dacă nu îmi sărea în ajutor un frate de la bucătărie, stricam făina. To tul s-a terminat cu bine. Pe unde trec, încerc să mai inițiez frații de mănăstire în tainele lumii nevăzute. Aici este un frate pe care l-am învățat să vadă la distanță. A prins foarte repede. Cum mă rog, Dumnezeu le şi deschide drumul de lumină. Să fie aici ceva rău?

Nu îmi iese din minte a doua întâlnire cu părintele Ioan. Nu mă aşteptam să mă gonească iar. De fapt, a zis că oricând voi fi gata să primesc învățătura creştină, el este dispus să mă spovedească. Oare unde o fi adevărul? Deocamdată plutesc în derivă şi nu a apărut nici o luminiță.

28 august 1992

Am ajuns la Sihla, unde voi sta câteva zile. Aici a trăit o mare pustnică, pe care o hrăneau corbii. Ea trăia într-o peşteră micuță. O să mă duc la peşteră mâine. De când sunt în Moldova am început să zic cât mai des rugăciunea lui Iisus; mai ales în timpul slujbelor de noapte. Îmi place foarte mult la Sihla.

30 august 1992

Aseară a venit la mine un părinte cu barbă albă, cu față de sfânt. Eu stăteam în fața chiliei, cu Biblia în mână. Părintele mi-a cerut cartea, m-a pus să citesc un pasaj şi a plecat fără să îmi mai spună nimic. Pasajul era despre pedeapsa celor care sunt în rătăcire. Oare de ce m-a pus să citesc tocmai acest pasaj? Ceva gen „ereticii să se ducă în iad“. Dar eu nu sunt eretic. Sau sunt?... Mi-e groază de acest lucru. Vreau să mă lepăd de toată înşelarea şi să slujesc adevărul. Dar care este adevărul?... Am făcut yoga, fiind convins că adevărul e în India. M-am apucat de Tantra, fiind convins că Costi este cel mai mare maestru din lume. Am vrut să plec în Grecia, la Swamiji, dornic de o viață ascetică. Am trecut apoi la A.R.S., convins că aici trăiesc marii sfinți ai Bisericii. Părintele Ioan zice că sunt în rătăcire, şi părintele ăsta vine şi îmi dă să citesc despre acelaşi lucru. Dacă nu ar fi avut o față de sfânt, aş fi crezut că diavolul l-a pus să mă ispitească.

Nu ştiu ce să fac, pe ce cale să o apuc. Mă rog cu disperare ca Dumnezeu să mă lumineze.

1 septembrie 1992

Peştera e foarte aproape de mănăstire. Cum am intrat, am început să mă rog. Se vede că locul este binecuvântat de Dumnezeu, căci mintea se roagă foarte uşor acolo. Se zice că, fiind urmărită de turci, Sfânta Teodora s-a rugat şi i s-a deschis peretele de stâncă, de parcă ar fi fost o uşă. Aşa a scăpat de turci.

Masa e foarte bună aici. Stareţul mă lasă să mai rămân vreo trei zile. Am de gând să vin să mă rog o noapte întreagă în peşteră. Cred că aşa Dumnezeu va înţelege că vreau să mă rup de toată înşelarea. Cred că adevărul este în Biserică. Deşi am multe argumente care stau împotriva învăţăturilor Bise ri cii, simt că adevărul este în Biserică. Îmi e groază: nu cumva eu, care am trecut prin atâtea rătăciri, care i-am învăţat şi pe alţii toate rătăcirile, nu cumva eu nu sunt decât o unealtă a diavolului? Poate că de asta m-au lăsat dracii să mă rup de Kali, de blestemata zeiţă a morţii, şi de Shiva, tocmai pentru că ei ştiau că îi voi sluji în continuare. Dacă adevărul este în Bi serică, atunci învăţăturile de la A.R.S. sunt la fel de peri cu loase ca cele de la yoga. Ba chiar mai periculoase, căci par autentic creştine.

Am început să mă rog lui Dumnezeu ca, ori să mă omoa re, să îmi ia viaţa dacă nu pot fi convertit, ori să îmi dăruiască să mă convertesc. Da, prefer să mor decât să îi mai înde păr tez pe alţii de adevăr. Mi-e teamă când îi cer lui Dumnezeu moar tea, dacă sunt predestinat la rătăcire.

Ştiu că Biserica învaţă că nu există predestinare, deci sunt liber să mă apropiu de adevăr. Ştiu că şi Sfântul Apostol Pa vel, al cărui nume îl port de la botez, a fost şi el duşman al adevărului. Oricum, mă rog ca Sfântul Apostol Pavel să aibă grijă de mine.

2 septembrie 1992

Am fost iar în peştera Sfintei Teodora, ca să mă pregătesc pentru ce mă aşteaptă la noapte. Lucian a zis că o să vină cu mine, dar nu ştiu dacă o să aibă curaj. E atâta linişte în peş teră... Acolo zic cu foarte multă uşurinţă rugăciunea lui Iisus. Sunt decis să mă rog. Ori îmi dă Dumnezeu să cunosc dreapta-credinţă, ori prefer să îmi ia viaţa. M-am săturat de atâtea oscilări. Cred că Sfânta Teodora, văzând că vin în casa ei, va mijloci înaintea lui Dumnezeu pentru mine.

Viaţa pustnicească mă atrage de ani de zile. Cred că e atât de bine să fii singur... Aş fi vrut să ajung prin Himalaya, şi iată că voi gusta din liniştea pustnicească chiar aici, la Sihla. În Himalaya nu puteam să îl aflu pe Dumnezeu. Aici pot. Poate voi avea o revelaţie. Aştept un semn de la Dumnezeu, aştept să îmi spună care este calea mea. Sau să îmi ia viaţa. Cred că obsesia aceasta a Dumnezeului care ucide mi-a rămas de la distrugătorul Shiva. Poate că Dumnezeul creştin mă va cruţa.

3 septembrie 1992

Cea mai lungă noapte din viaţa mea. Am trecut pe lângă spitalul de nebuni. Mai trăiesc numai prin mila lui Dumne zeu. Aseară, înainte să plec spre peşteră, i-am cerut binecu vân tare stareţului pentru aceasta. Zâmbind, mi-a dat-o. Asta a fost şansa mea.

Am plecat singur, pentru că Lucian s-a răzgândit. În drum spre peşteră se auzeau animalele prin pădure. Acum vreo câţiva ani un turist mânca zmeură, şi de cealaltă parte a tufei era ursul. Mi s-a făcut foarte frică, inima bătea gata să îmi sară din piept. Aşteptam să ajung în peşteră ca să mă liniştesc. Dar nu a fost aşa.

Am ajuns în peşteră, mi-am aprins lumânarea şi am început să zic „Doamne, Iisuse...“ Imediat au apărut liliecii. Am fost de mai multe ori ziua, dar nu am văzut nici un liliac, deşi în peşteră era la fel de întuneric. Zburau pe lângă mine şi îmi era foarte scârbă. Mă gândeam că dacă mi se înfige vreunul în păr, am încurcat-o. Pentru câteva clipe mi-am pus haina în cap; bine că mi-a zis stareţul să mă îmbrac gros. M-am gândit apoi că dacă e voia lui Dumnezeu să nu mi se întâmple nimic, voi scăpa oricum. Şi am lăsat capul descoperit. Între timp şoriceii au început să se suie pe ghetele mele. Ziua nu era nici o urmă de şoarece, dar noaptea erau o grămadă. Nu erau mari, dar erau mulţi. Şi mi-era foarte scârbă şi de ei.

Nu am putut să rostesc deloc „Doamne, Iisuse...“. Mintea nu se putea aduna. Mi-am adus aminte că aveam la mine o carte mică de rugăciuni, cu Paraclisul şi Acatistul Maicii

Domnului. Am citit-o şi răscitit-o până dimineață. Ceas nu aveam la mine şi aşteptam să se facă ziuă, ca să pot pleca.

Mi-am dat seama cât de greu este să fii pustnic. În mândria mea, credeam că marea problemă ar fi lipsa hranei. Dar marea problemă e lupta cu dracii. Îmi simțeam moartea prin preajmă şi mă rugam să nu îmi pierd mințile. Ziceam: „Doamne, nu mai fac asemenea nevoințe peste măsurile mele. Ştiu că am greşit, că m-am mândrit venind să mă rog toată noaptea, ca marii pustnici. Dar, pentru binecuvântarea stareţului, ajută-mă să nu înnebunesc".

Aproape plângea sufletul în mine. Îmi repetam că am avut binecuvântarea stareţului. De spaimă ziceam: „Doamne, pentru puterea ascultării, păzeşte-mă!". Eu nu aveam ascul ta re, ci doar primisem binecuvântare. Dar mintea nu mai func ționa normal.

Oboseala mă apăsa. De-abia mai țineam ochii deschişi. În liceu, la petrecerile de toată noaptea puteam să dansez ca un apucat şi nu aveam nimic, dar în peşteră picam de somn. Mi-era frică că dacă adorm, o să îmi intre vreun liliac prin păr. Şi atunci, când mi-era mai greu, țineam lumânarea în aşa fel încât ceara fierbinte să îmi curgă în palmă. Mă ardea pu țin, dar cel puțin nu aveam cum să adorm. Cum mă lua som nul, mă ardea ceara. Bine că am avut multe lumânări la mine.

La un moment dat, cum stăteam în rugăciune cu spatele spre ieşirea din peşteră, am auzit clar paşii unui animal mare. Nu putea fi decât ursul. Am simțit că îmi pierd mințile. Să mă întorc cu fața la el şi să mă lupt, nu rezolvam nimic. Nu aveam nici o şansă să omor cu mâinile goale un urs.

După paşii pe care îi auzisem, se afla exact aproape de ieşirea din peşteră. Nu puteam fugi pe lângă el. Mi-am zis: „Gata, o să mori. I-ai cerut Domnului să îți ia viața, ca nu cumva să îi mai duci pe alții în rătăcire, şi ți-a trimis ursul". M-am gândit că cel mai bine este să mor în rugăciune. Stăteam tot în genunchi, aşteptând să simt labele ursului pe spinarea mea. Totuşi, nu s-a mai auzit nici un zgomot. Credeam că ursul aşteaptă să vadă ce fac. Dar când am avut curajul să mă întorc cu fața spre ieşirea din peşteră, nu am văzut nici un urs. Ciudat, ursul nu putea pleca fără să se audă chiar nimic.

M-am rugat în continuare până la ziuă. Dimineața a venit la mine Eugen, să vadă cum mă simt după o asemenea experiență. Am plecat cu el spre mănăstire, abia ținându-mă pe picioare. Eram convins că părul mi-a albit de frică, sau că măcar mi s-a deschis la culoare. Îmi simțeam tot trupul bătrân. Aşa cred că simt bătrânii, că fiecare dintre celulele organismului lor e bătrână.

Cum am ajuns la chilie, m-am uitat într-o oglindă. Parcă nu îmi venea să cred că părul meu nu şi-a schimbat culoarea. I-am relatat lui Eugen toată peripeția. Mi-a zis că nu crede că ăla a fost urs, că ursul nu putea pleca fără nici un zgomot. Într-adevăr, dacă ar fi fost ursul acolo unde am auzit paşii, nu ar fi avut loc să se întoarcă. Trebuia să intre până la mine. Eugen crede că a fost diavolul, venit să mă înfricoşeze. Dacă stau să mă gândesc puțin, e într-adevăr mult mai probabil să fi fost diavolul, căci ursul nu putea pleca fără să îl aud.

Eugen nu a părut prea impresionat de lilieci şi de şoricei. E uşor aşa, când auzi de la altcineva, să zici că ai putea rezista. Eu nu mai calc noaptea în peşteră până mor. Sau cine ştie, poate va trebui să mai calc...

Dumnezeu nu mi-a dat nici un semn. Sau, mai bine zis, mi-a arătat că trebuie să îmi văd lungul nasului, că trebuie să nu mai fiu atât de plin de mândrie. Şi semnele de la El nu vin la comandă.

După-masă am dormit zdravăn, dar tot nu mi-e bine. Îmi vor trebui câteva zile ca să mă refac. Poimâine plec cu Lucian spre Sihăstria. Abia aştept să îl revăd pe părintele Cleopa.

4 septembrie 1992

Azi-noapte cred că a venit semnul pe care îl aşteptam. Într-un vis în care căutam o carte cu canoane; când mă între bam ce canon ar trebui să fac pentru ca să mi se ierte păcate le, am auzit o voce clară, puternică: „Canon: să îi înveți pe cei din afară filosofia Sfinților Părinți!" M-am trezit imediat. Nu cred că visul a fost de la oboseală. Cred că asta vrea Dumnezeu de la mine. Dar de ce filosofia şi nu teolo gia? Sfinții Părinți au fost teologi, nu filosofi. Nu îmi este

clar. Dar vocea aceea îmi răsună încă în urechi. O să mă sfătuiesc cu câțiva preoți, să îmi spună ce este cu visul ăsta.

Ştiu, sunt şi vise de la diavol, doar am avut şi eu câteva. Dar vocea de azi-noapte e cu totul altceva. Voi căuta să aflu cât mai repede cum stau lucrurile.

5 septembrie 1992

Am ajuns cu Lucian la Sihăstria. Mi-a zis că are ceva probleme cu capul. E mai bine că nu a stat cu mine în peş te ră, cine ştie ce crize făcea. Părintele Cleopa e cam bolnav, nu ştiu dacă voi putea vorbi cu el. Noaptea, am intrat singur în biserică şi m-am rugat iarăşi ca, dacă nu mă pot con verti, Dumnezeu să nu îngăduie să ies viu din biserică. Am mers în ge nunchi de la uşă până aproape de strană, unde un părinte citea la Psaltire. Iar m-am temut că voi muri, dar Dumnezeu m-a lăsat în viață. Mă obsedează ideea că poate voi nimeri în altă mocirlă. Dar inima îmi spune că am ajuns în sfârşit la lu mi nă. De acum nu voi mai cere moartea, ci numai îndrep ta rea mea cât mai grabnică.

Slujba de noapte mi-a plăcut mai mult decât la Sihla. Încet-încet, intru într-o lume nouă, lumea Bisericii, lume pe care am cunoscut-o foarte puțin până acum.

6 septembrie 1992

Azi-noapte am plecat cu Lucian să prindem slujba de noapte de la Secu. Lui i s-a făcut tare frică pe drum, că era întuneric. Dar drumul era bun, era drum de maşină. La Secu se citesc des Moliftele Sfântului Vasile. Aici a trăit un părinte cu viață sfântă, părintele Elefterie.

Mâine dimineață plec spre Recea.

VIII. Întoarcerea fiului risipitor

7 septembrie 1992

Am ajuns iarăşi la Recea. Părintele Ioan m-a primit cu dragoste. Mi-a zis să mă pregătesc pentru spovedania de mâine. Aştept cu nerăbdare clipa în care voi primi dezlegare de păcate. Ştiu că nu sunt vrednic să mă împărtăşesc, dar va veni şi clipa aceea binecuvântată. În viața mea se va trage o linie clară. Voi primi puterea să mă lupt cu patimile care mă apasă, voi fi al lui Hristos.

Nimeni nu poate şti ce bucurie e în sufletul meu. Şi ce în cor dare. M-am uitat puțin prin îndrumarul de spovedanie al pă rintelui Nicodim Măndiță, îndrumar pe care mi l-a împru mu tat o soră de aici. Eu auzisem că acest îndrumar îl folosesc numai habotnicii.

„Soră, dar am auzit că nu e prea bun îndrumarul ăsta!“

„E cel mai bun îndrumar care există. Deşi are mici exa ge rări, este de mare folos celui care vrea să se spovedească aşa cum trebuie. Cei care resping îndrumarele de spovedanie o fac pentru că nu vor să recunoască faptul că multe dintre fap te le care lor li se par acceptabile sunt trecute la păcate. Cel mai banal exemplu e cu fumatul. Sunt fumători care se spo ve desc, dar care ascund faptul că fumează. Astfel, păcatul nu numai că nu primeşte dezlegare, ci spovedania însăşi este com promisă. Cel care ascunde de bunăvoie păcate la spo ve da nie nu poate primi dezlegare de păcate.

O să constați tu singur cât de mult te ajută astfel de în drep tare de spovedanie. Mai ales la început. Pentru că după câteva spovedanii, după ce ştii ce anume trebuie spus, nu mai ai nevoie de ele. Dar fără ele, începutul este mult mai greu.“

„Dar dacă uit ceva? Uite, acum mi-am adus aminte cum, copil fiind, am strigat în biserică, în noaptea de Paşti, „Hai Dinamo!“ E păcat sau nu? Sau faptul că furam bani din hainele musafirilor care veneau în vizită la părinții mei. Sau altele asemenea. Nu se poate să îmi aduc aminte chiar tot. Şi s-ar putea să uit chiar şi păcate mai mari şi mai recente.“

„Spovedania nu trebuie făcută în grabă. Ai destul timp până mâine. Iei îndrumarul şi la fiecare păcat te gândeşti dacă l-ai făcut sau nu. Şi dacă se întâmplă să uiți ceva la spovedania asta, când îți aduci aminte, scrii pe o hârtie şi la spovedania viitoare îi spui părintelui.“

„La spovedanie mă duc cu lista de păcate?“

„E mai bine așa, ca să nu uiți nimic. Dar o să vezi că nu mai la început va fi mult de scris. Apoi va fi de scris din ce în ce mai puțin. Asta dacă duci lupta cea bună. Oricum, după ce te spovedeşti să arzi hârtia, ca să nu o mai citească şi alții.“

„Am auzit că nu trebuie să spun prea multe detalii, ca să nu îl smintesc pe părinte.“

„Trebuie să spui toate păcatele. Dar să nu spui şi amănun te care transformă spovedania în ceva comic. Un bețiv nu spu ne: «După opt beri, am băut şi doi litri de coniac de cinci stele». Ci spune doar că s-a îmbătat. Înțelegi?“

„Da, înțeleg. Se pare că am mult de scris la spovedanie. Mulțumesc pentru carte.“

M-am liniştit puțin. Mă apuc să îmi scriu spovedania.

E ora 1.00 noaptea. Am scris şapte coli mari, pline de pă ca te. Le-am scris, dar totuşi îmi dau seama că nu ştiu ce în seam nă pocăința. Faptul că am început viața sexuală devreme mi se pare un lucru de bravură. Ştiu că este păcat, dar nu îmi pare rău. Îmi pare rău că am făcut Tantra Yoga, dar nu îmi pare rău pentru multe alte prostii pe care le-am făcut.

Vreau să primesc iertare de păcate, dar totuşi nu am la crimi de pocăință. Regret că am făcut rău celor din jurul meu, dar nu îmi dau seama cât L-am supărat pe Însuşi Dumnezeu prin păcatele mele.

8 septembrie 1992

Am simțit cum spovedania curăță sufletul. După ce am citit lista de păcate parcă mi s-a ridicat o piatră de pe suflet. I-am spus părintelui că îmi dau seama că nu am adevărată pocăință.

„Cel puțin vrei să te lepezi de păcatele pe care le-ai făcut, şi de acum înainte să nu mai păcătuieşti?“

„Da, părinte. Îmi doresc ca de acum înainte să trăiesc numai pentru Dumnezeu.“

„Asta e prima treaptă. Să vrei să te rupi de păcat. Şi, în timp, o să cunoşti şi ce înseamnă pocăința adevărată.“

Spovedania a ținut foarte mult, dar nici nu putea fi altfel. Dacă m-ar fi luat repede, nu mi-aş fi putut deschide sufletul.

După spovedanie mi s-a făcut puțin frică. Având sufletul curat, oare voi putea să nu îl întinez iarăşi? Sper că mă va ajuta Dumnezeu.

Oricum, părintele mi-a spus să mă împărtăşesc mâine:

„Dacă e dorință sinceră de îndreptare, Dumnezeu iartă păcatele. Nu ai avut pe nimeni care să îți arate calea Bisericii. De aceea îți îngădui să te împărtăşeşti. Dar ai grijă, dacă nu îți schimbi viața, spovedania îți va fi spre osândă.“

9 septembrie 1992

M-am împărtăşit. Parcă Hristos era întreg în fața mea şi mă invita să Îl primesc în inima mea. Împărtăşania a fost un moment extraordinar. Numai creştinii înțeleg ce mare lucru este să Îl primeşti pe Hristos. Trupul şi Sângele Domnului, primite din potir.

Mi s-a părut că abia acum intru în Biserică. Mi s-a părut că Biserica este de fapt comunitatea oamenilor care îl păs trea ză în inimile lor pe Hristos, pe care L-au primit prin Sfân ta Îm păr tă şa nie. Parcă timpul se oprise: eram numai eu şi potirul, de care îmi era teamă să mă apropii. Mă simțeam cum cred că s-au sim țit oamenii care L-au auzit pe Hristos propovăduind cre din ța cea adevărată: Hristos era atât de real în Sfânta Împărtăşanie, încât mi se părea mai real decât oamenii din biserică.

După ce m-am împărtăşit am simțit dorința de a-L păstra în inima mea pe Hristos până la sfârşitul vieții mele. Îl sim țeam pe Hristos ca pe o floare firavă, pe care orice păcat săvârşit de mine ar fi putut-o îndoi. Adică nu, Hristos nu poate fi îndoit. Simțeam că prin cel mai mic păcat L-aş fi alungat din inima mea.

10 septembrie 1992

Nu-mi vine să cred cât de repede mi s-a schimbat viața... Acum câteva luni eram printre cei mai fideli yoghini de la şcoala lui Tăureanu. Dacă cineva mi-ar fi spus că voi deveni creştin, i-aş fi râs în față.

Oare care a fost principalul motiv al convertirii? Cred că prima întâlnire cu părintele Ioan. Chiar dacă atunci când m-a dat afară din mănăstire am fost convins că o face doar de ochii lumii, totuşi întâlnirea m-a şocat.

Ce straniu... M-a văzut pentru prima oară în viața lui şi a ştiut că am făcut yoga cu Tăureanu, a ştiut că eram cu Vla di mi reştiul... Şocul primei mustrări l-am resimțit abia după ce m-a gonit a doua oară.

Şi totuşi, nu părintele m-a convertit. Ci Hristos. Am simțit că pur şi simplu m-a luat de mână şi m-a tras la lumină...

11 septembrie 1992

Citesc din *Minunile Maicii Domnului*. Aproape fiecare mi nune îmi sporeşte evlavia față de Împărăteasa Cerurilor. Câți bolnavi a vindecat, câți necăjiți a ajutat... Ultima parte e numai cu minuni din secolul nostru. Din afară mi se părea că ortodocşii sunt obligați să aibă evlavie la sfinți şi la Maica Domnului. Dar văzând cât de grabnic ajutătoare e Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, am simțit că e greu să nu ai evla vie sinceră față de ea. Ea ne iubeşte, ea ne ocroteşte, ea ne acoperă cu sfântul ei acoperământ. Cum să nu îi mulțumesc? Cum să nu o iubesc, ştiindu-i grija față de toți cei credincioşi?

La minunile care mi se par mai deosebite, mă pun în genunchi şi zic: „Maica Domnului, apărătoare a neamului creştinesc, aşa cum l-ai ajutat atunci pe omul acela, aşa să mă ajuți şi pe mine când voi fi încercat de necaz..."

17 septembrie 1992

Credința fără fapte este moartă. Din clipa în care alegem binele nostru în loc să ne gândim la binele aproapelui, credința e îndoielnică.

M-am suit azi în autobuz şi, fiind aglomerație, m-am bucurat când s-a eliberat un loc. Eram atât de obosit că nu am vrut să mă mai uit dacă nu cumva e vreun bătrân care ar vrea să stea jos. „Sunt prea obosit."

Când m-am ridicat să cobor, am văzut cum o bătrânică s-a şi repezit la scaun. M-am uitat la ea mirat şi s-a simțit ruşinată: „Vin de la operație..."

Îmi pare rău că nu i-am cedat locul mai devreme.

18 septembrie 1992

Înainte să mă lepăd de rătăcire, mi se părea că în biserică nu este destul aer. Acum îmi dau seama că aceasta era o senzație falsă. Chiar dacă în unele biserici aerul e destul de închis, asta nu provoacă stările prin care am trecut eu. Cred că diavolul era cel care mă scotea afară. Şi nu îmi dădea gânduri de plictiseală, ci pur şi simplu îmi dădea stări de rău fizic. Parcă nu îmi vine să cred că a fost aşa, dar altă expli ca ție nu există.

Pentru mine statul la slujbă era o veritabilă tortură. Pre fe ram să fac o meditație de jumătate de oră în fața unei icoane decât să stau un sfert de oră la slujbă.

19 septembrie 1992

A venit părintele Ştefan să ne facă sfeştanie. A zis Molif te le Sfântului Vasile pe dinafară. E un om deosebit. După sfeş tanie am avut o lungă discuție despre viitorul meu. El a încercat să mă convingă să nu mă călugăresc:

„Să ştii că în mănăstire nu este cum ai citit tu în cărți. E multă muncă, şi viețuirea duhovnicească a scăzut mult."

„Părinte, dar dacă o să caut, voi găsi şi o mănăstire în care să se ducă viață sporită, că doar nu s-au ruinat toate."

„Nu pleca la mănăstire. E foarte bine că vrei să îți închini viața lui Dumnezeu, dar în lume ai şansa să ajuți şi mai mult."

„Da, părinte, dar şi la mănăstire ar putea veni la mine mirenii care au nevoie de un cuvânt de folos. Dacă aş fi la măsura la care să îi pot folosi pe alții."

„Nu este acelaşi lucru. Dacă toți oamenii duhovniceşti ar fugi la mănăstire, atunci lumea ar deveni un iad. În lume ar rămâne doar cei care trăiesc în patimi. Sunt unii care au chemare să se ducă la mănăstire şi alții pe care Dumnezeu îi vrea în lume."

„Câți sfinți mireni cunoaşteți?"

„Nu judeca pripit. Gândeşte-te la cetele de martiri. Marii mucenici au fost mireni.“

„Da, dar martiriul celor mai mulți dintre ei a avut loc înainte de anul 313, când Sfântul Constantin a dat edictul prin care s-a declarat libertatea credinței creştine. Monahis mul a apărut abia prin secolul al III-lea, de aceea martirii au fost mireni.“

„Să ştii că şi după 313 au fost mucenici care au suferit pentru dreapta-credință. Gândeşte-te la lupta de apărare a icoanelor, în care au suferit nu numai monahi sau clerici, ci şi mi reni. Şi să ne uităm şi în mileniul acesta: sute de neomar tiri greci, ucişi de musulmani. Sau, şi mai curând aceştia, miile de martiri care au fost ucişi de fiara comunistă.“

Nu ştiu aproape nimic despre lupta pentru apărarea icoa ne lor şi mi-a fost ruşine să îi cer părintelui amănunte. Până acum câteva zile mă credeam atoateştiutor, mă gândeam nu mai cum să îi molipsesc şi pe alții de înțelepciunea mea. Îmi e greu să recunosc faptul că am multe minusuri în ceea ce priveşte credina creştină. Sper să scap de ele cât mai repede.

20 septembrie 1992

Când am organizat „Cercul de Metarealitate“ nu îmi tre cea prin cap că va veni vremea în care voi regreta mult aceas tă acțiune. Eu m-am rupt de rătăciri, dar cei cărora le-am fost dascăl nu vor să mă asculte. Gabi le-a băgat în cap că am fost influențat de anumite puteri oculte care vor să îi îndepărteze şi pe cei de lângă mine de cunoaşterea adevărului.

Am încercat să le aduc argumente, să le spun cum părinte le Ioan m-a scăpat de o înşelare pe care o cunoştea bine, să le spun ce am aflat prin mănăstiri, dar degeaba. Am avut do vada clară că uneori oamenii sunt mai flămânzi de paranor mal decât de adevăr.

Faptul că am inițiat atâția oameni în demonica vedere a lumilor paralele, care nu sunt de fapt decât meşteşugite ară tări diavoleşti, e unul dintre cele mai mari păcate ale mele. Şi aşa cum cei din liceu nu au vrut să se lepede de prostii, cred că tot aşa nu se vor lăsa nici ceilalți. Sau o mare parte dintre ei.

Am fost, la nici 18 ani, dascăl al rătăcirii. Şi cât îmi doream să fiu dascăl al adevărului...

Întâlnirea de azi a fost cât se poate de tristă pentru mine. Au venit Gabi, Doruleț şi câțiva dintre foştii mei „ucenici“. După ce ne-am încrucişat aproape fără nici un rost argumente teologice, mi-a venit în minte soluția care mi s-a părut salvatoare:

„Uite, Gabi, tu zici că eşti Arhanghelul Gavriil, că împre ună cu Doruleț slujiți adevărului. Zici că el are puteri para nor male, că poate vedea la distanță, că poate să vadă chiar alte lumi. Eu îți propun un târg: eu țin la spate un obiect. Şi dacă Doruleț vede ce țin în mână, înseamnă că adevărul este la voi. Dar dacă nu ghiceşte, înseamnă că adevărul este la mine.“

Am avut credință că Dumnezeu care a făcut atâtea minuni pentru apărarea credinței nu mă va lăsa fără ajutor în fața acestor eretici.

Gabi a fost foarte parşiv. Înainte să spună dacă acceptă sau nu târgul, l-a pus pe Doruleț să spună ce țin în mână. Doruleț s-a concentrat câteva secunde, secunde care mie mi s-au părut foarte lungi. Colegii mei aşteptau cu emoție să vadă sfârşitul confruntării.

Eu țineam în mână cheile de la casă. Doruleț s-a mai concentrat puțin şi cu aceeaşi siguranță cu care ne spunea de obicei ce vede în alte oraşe sau în alte ceruri a zis:

„Două ceasuri. Unul este al tatălui tău.“

S-a păcălit. Tata nici măcar nu are ceas. Am deschis pumnul, plin de bucurie. Dar totuşi efectul nu a fost cel scontat. Gabi, în loc să îşi recunoască înfrângerea, m-a atacat cu tupeu:

„Ce, vroiai să facă minuni la comandă? Să ştiți că din cauza energiei sale malefice nu a putut Doruleț să vadă ce ține în mână.“

Culmea, cei de față erau tentați să îl creadă. Şi acum câtăva vreme mă tratau ca pe învățătorul lor!

„Lăsați prostiile, nu există nimic din cerurile superioare care se văd pe drumul de lumină; ăsta nu e nici un arhanghel Gavriil, e un om ca noi toți. Cum de nu pricepeți? Tot ce v-am învățat eu nu e altceva decât învățătură drăcească. Dacă ați putea ajunge la părintele Ioan v-ați convinge singuri.“

„Taci, a zis Gabi, tu nu eşti în măsură să vorbeşti despre marele spirit de la Recea.“

„Înţelegeţi că părintele Ioan m-a adus pe drumul cel bun...“, am încercat să îi conving, dar nu au înţeles. Mi se părea chiar că le plăcea să ţină cu Gabi, deşi era evident că adevărul este la mine. Sau mai exact că eu sunt de partea adevărului.

Nu ştiu câţi dintre ei vor mai rămâne peste câteva luni alături de Gabi.

Ceea ce mă doare este că nu am cum să îi ajut, dacă ei nu vor să se lase ajutaţi.

21 septembrie 1992

Tot nu mi-am revenit după bătălia de ieri. Oare cum pot fi unii oameni atât de orbi?

Mie nu îmi arde să plâng păcatele altora. Dar nu mă pot împăca cu ideea că mulţi dintre cei pe care i-am învăţat să creadă în minciunile A.R.S.-ului vor rămâne pe această cale. Dacă ei nu îşi dau seama de înşelare, se vor duce direct în iad.

De fapt, şi Miruna mi-a spus că ea crede că la Judecată voi da socoteală şi pentru sufletele pe care le-am băgat în noroi. Azi-noapte nu puteam să dorm de frământare. Dacă eu voi duce de acum înainte o viaţă de pocăinţă, o viaţă bine plă cu tă lui Dumnezeu, dar la Judecată voi fi osândit pentru că i-am atras pe mulţi în întuneric?

23 septembrie 1992

L-am cunoscut pe părintele Teofan. Auzisem lucruri fru moa se despre el şi abia aşteptam să îl văd. E plin de dra gos te. E aşa cum ar trebui să fie orice preot. Are un chip care exprimă foarte bine dragostea pe care o poartă în inimă. S-a pur tat cu mine ca şi cum ne-am cunoaşte de ani de zile.

Mi-am adus aminte de posterul pe care l-am ţinut atâta vreme în cameră când eram yoghin. Era un poster superb, dar cât mi-a spurcat mintea... Şi el e de vină că m-am lăsat amă git de tantrism. Şi mai de vină decât posterul e chiar tata. Oare din Rusia nu îmi putea aduce o icoană? Dacă mi-ar fi adus un afiş cu o icoană, poate că Dumnezeu m-ar fi scos mai repede din mocirlă.

Sunt din ce în ce mai atras de icoane. Am primit o copie după o icoană a Maicii Domnului pictată de Rubliov. Îmi place foarte, foarte mult. Icoanele modelează încetul cu încetul sufletul.

Asta era şi posterul din Rusia pentru mine: un fel de icoană negativă care, în loc să liniştească mintea, îmi stârnea patimile. Şi cât de nevinovat părea...

25 septembrie 1992

Când am fost alaltăieri la Cernica, un părinte mi-a dăruit „Pelerinul rus“. Am recitit-o cu multă bucurie. Aşa cum un film sexy stârneşte pofta păcatului, această carte trezeşte râv nă pentru practicarea rugăciunii. Ar fi bine ca toţi creştinii să citească astfel de cărţi, care sunt magneţi care te apropie de slujirea lui Hristos.

E foarte greu să nu îndrăgeşti rugăciunea lui Iisus citind această cărticică. De la prima spovedanie, când părintele Ioan mi-a zis că practic rugăciunea minţii tot ca pe o tehnică yo ghi nă, nu am mai zis: „Doamne, Iisuse...“. Dar acum cred că e bine să zic din nou. De altfel, şi părintele Galeriu mi-a zis să spun cât mai des rugăciunea minţii.

27 septembrie 1992

Am vorbit cu părintele Nicolae. Mi-am cerut iertare pen tru că i-am întors spatele data trecută.

I-am spus că mi-e teamă să nu ajung în iad pentru că i-am atras pe alţii în rătăcire. Mi-a spus că din moment ce am spo ve dit, cu durere în suflet, faptul că am fost învăţător al rătă ci rii, Dumnezeu m-a iertat. Dacă însă nu mă voi ţine de drumul Bisericii, ci voi cădea în altă rătăcire şi voi muri în ea, atunci într-adevăr voi fi osândit şi pentru cei pe care i-am rupt până acum de adevăr. Păcatul spovedit este iertat. Dar dacă îl faci din nou, batjocorind iertarea primită, osânda va fi foarte mare.

Oricum, eu nu am de gând să mă mai rup de Biserică. Calea cea mai simplă este să urmez învăţăturile ei, şi dacă vreuna mi se pare neclară, să o cred, chiar dacă nu o înţeleg. Şi poate, în timp, o voi înţelege.

Din moment ce toate învățăturile Bisericii au fost mărtu ri si te de Însuşi Hristos sau de Apostolii Săi, înseamnă că în ele este adevărul. Şi din moment ce nu sunt la nivelul sfinților, e fi resc să nu iau drept bune părerile mele, ci numai ceea ce au învățat ei.

29 septembrie 1992

Zic rugăciunea cât pot de des, pe stradă şi acasă. Mi-am făcut un scăunel de rugăciune şi mi-am propus ca în fiecare zi, un sfert de oră dimineața şi un sfert de oră seara, să zic „Doamne Iisuse“. Încerc să găsesc cu mintea locul inimii, dar nu reuşesc, oricât de mult m-aş forța.

Am dureri de cap, dar cred că sunt ispite de la diavol. Nu mă las. Nici la canon nu mi-e mai bine. Dar nu vreau să mă las, vreau să ajung la rugăciunea inimii.

1 octombrie 1992

Am fost iarăşi la domnul Petrescu. E foarte sceptic în privința fenomenelor paranormale despre care i-am spus că au loc în A.R.S. Zice că George Văsâi, după ce s-a căsătorit cu maica Veronica, a venit la el ca să afle cum să practice actul sexual tantric, astfel ca maica să nu rămână însărcinată. A fost un şoc pentru mine să aflu că oamenii pe care eu îi consideram atât de sus în ierarhia cerească au năzuințe atât de carnale.

2 octombrie 1992

Mi-a venit acasă amenda pentru călătoria spre Alba-Iulia. Bine că tata nu şi-a dat seama că amenda este aşa mare pentru că e pentru patru persoane. Altfel se supăra tare. El credea că e aşa mare din cauza penalizărilor.

Putea să facă scandal mare, dar nu a făcut. De când a murit mama, asta e cea mai mare dovadă de dragoste pe care mi-a arătat-o.

3 octombrie 1992

Părintele Nicolae zice că ar fi bine să existe numai icoane pictate. Dar ce ne-am face atunci fără reproducerile icoanelor celebre? Dacă s-ar găsi peste tot icoane bizantine, la un preț accesibil, ar putea să-şi ia toți oamenii. Dar, decât să îmi iau o icoană urâtă, numai pentru că e pictată, mai bine îmi iau una lipită pe lemn, dar care mă impresionează.

Şi până şi copiile pe hârtie ale icoanelor făcătoare de minuni au făcut la rândul lor minuni. Ar fi bine ca fiecare creştin să îşi aleagă o icoană făcătoare de minuni şi să facă rost de o reproducere fotografică a acesteia. Oricâte icoane s-ar face după „Portărița“, nici una nu e mai impresionantă decât poza ei.

4 octombrie 1992

Am ajuns la spovedanie la părintele Teofan; după ce mi-am spus păcatele l-am întrebat cum să scap de durerile de cap din timpul rugăciunii lui Iisus. În loc să aprecieze râvna mea, părintele m-a mustrat:

„Ți-am dat eu binecuvântare să practici rugăciunea minții?“

„Părinte, am simțit o râvnă ca a pelerinului rus pentru aceasta.“

„Şi tu eşti pelerinul rus? Nu ai văzut ce viață dusese el îna inte, câte mătănii făcea? Mintea lui era pregătită pentru asta. Şi nici el nu a practicat de capul lui, ci sub îndrumarea unui părinte iscusit.“

„Şi ce părinte, e rău că vreau să fiu al lui Hristos, e rău că vreau să mă rog tot timpul?“

„Tu ce crezi?“

„Nu e rău, e bine.“

„Da, e bine, dar trebuie să parcurgi anumite etape. Şi să te fereşti de râvna exagerată. Aceasta o dă diavolul pentru a te îndepărta de la calea de mijloc şi pentru a te arunca mai apoi în prăpastie.“

„Părinte, sunt gata să o iau de la zero. Sunt gata să încep de unde a început pelerinul.“

„Asta e una dintre ispitele clasice. Compararea cu alții. Mulți cred că pot porni de unde a pornit pelerinul. Dar pelerinul rus a avut o viață mult mai aşezată decât a lor, încă înainte de a începe să zică rugăciunea. Sunt mulți astăzi, mai ales tineri, care, citind cartea sa, vor să îi urmeze calea. Dar faptul că mințile lor au suferit din cauza anumitor păcate le este piedică.“

„Cum adică?“

„Un tânăr, după ani de studenție cu beții şi desfrâu, vrea să ajungă la rugăciunea lui Iisus în câteva zile. Aşa ceva nu se poate. Oricum, există trei categorii de potențiali practi canți: cei cuminți, care nu au căzut în păcate de moarte, cei care au căzut în astfel de păcate, dar nu s-au lepădat de credința ortodoxă, şi cei care au căzut în erezii.

Duhovnicii care nu au practicat rugăciunea minții nu se pricep să-i călăuzească pe nici unii dintre aceştia. Dar cei cu experiență fac aşa: celor dintâi le dau încă de la început binecuvântare să zică rugăciunea. Cu rare excepții. Celor care au păcătuit, le dau şi lor. Doar că excepțiile sunt mai numeroase. Nu e o regulă pentru toți. Oricum, între cele mai bune arme pentru ridicarea din cădere este chemarea cât mai deasă a Domnului.

Cât priveşte categoria celor care au căzut în rătăciri, şi în această categorie te afli şi tu, lucrurile sunt ceva mai compli ca te. Ei, mai ales dacă au făcut yoga sau alte tehnici de meditație, şi-au vătămat mintea. Chiar dacă ei vor să practice rugăciunea, nu sunt capabili să o facă, deoarece mintea lor mai poartă rana rătăcirii. Şi ei sunt capabili să transforme rugăciunea într-o tehnică de meditație, cum e yoga."

„Aşa zicea şi părintele Ioan de la Recea."

„Cei ca tine trebuie să aibă răbdare ca mintea lor să şteargă ştampila rătăcirii. Şi, unii peste câteva luni, alții peste câțiva ani, primesc binecuvântare pentru a începe, cu multă grijă, practicarea rugăciunii lui Iisus. Sunt unii care nu o primesc niciodată; dar nu numai asta e cale spre mântuire, ei se mântuiesc zicând canoanele obişnuite din Ceaslov."

„Sunt şi aici excepții?"

„Da, foarte rare, şi numai duhovnicii le pot observa. Atunci Dumnezeu biruieşte neputința omenească. Dar, deşi aproape toți convertiții simt că sunt ei înşişi excepții, tocmai acesta e semnul că se înşală. Excepțiile le simt duhovnicii, care poartă răspunderea asupra sufletelor pe care le conduc."

„Dar eu zic rugăciunea asta chiar de când m-am lăsat de yoga. Ba am zis şi înainte."

„Tu nu eşti capabil acum să înțelegi diferența dintre repetarea cuvintelor rugăciunii lui Iisus făcută de un creştin şi cea făcută de un yoghin. Cuvintele sunt aceleaşi, dar modul de rostire e foarte diferit."

„De asta am dureri de cap?"

„Mai ales de asta. Durerile de cap sunt semnul unei minți suprasolicitate. Rugăciunea nu trebuie spusă ca o formulă magică, nu aduce rezultate la comandă. Să ştii că mulți dintre cei care se apucă de rugăciune au dureri mari de cap. Mai ales mirenii care, fiind în tulburarea oraşului, fac mari efor turi ca să se liniştească. Forțându-şi mintea nu obțin însă nimic."

„Şi care e soluția, să renunț la dorința de a fi în întregime al lui Hristos? Să duc o viață căldicică?"

„Aici se vede greşeala ta. Crezi că fără rugăciunea lui Iisus nu poți fi al lui Iisus. Au fost şi sfinți, mari sfinți, care nu practicau rugăciunea aceasta. Şi nu am zis că nu o vei practica niciodată. Ci doar că acum nu e momentul."

„Nu mă bucură ce aud. Eu eram plin de râvnă."

„Vrei sfințenie? Îți dau binecuvântare să zici şi trei acatiste în fiecare zi. Acatistul mi se pare rugăciunea care tămăduieşte cel mai uşor rănile produse de yoga sau alte rătăciri. Acatistul picură linişte în inimă, fără să necesite o încordare psihică exagerată."

„Părinte, chiar îmi cereți să nu mai zic «Doamne, Iisuse...»?"

„Nu numai că îți zic, dar chiar te leg, cu puterea mea de duhovnic."

Am venit acasă foarte trist. Parcă m-ar fi furat hoții. Mi-a trecut prin cap să îl părăsesc pe părintele Teofan. Poate îl voi părăsi.

6 octombrie 1992

Am fost acasă la părintele Galeriu, ca să îi cer părerea în privința facultății pe care o voi urma. Şovăiam între teologie şi filosofie; mă gândeam că, decât să pic la Teologie, neavând voce şi neştiind muzică, mai bine dau la Filosofie.

Părintele m-a pus să îi cânt „Tatăl nostru". Eu rugăciunea o ştiam, dar melodia aproape deloc. Am încercat să inventez o melodie. Părintele mi-a cerut să cânt după el. Am reuşit să

scot nişte sunete, dar nu prea semănau cu ce cânta părintele. „Argentino, ia vino să îl auzi pe băiat!“, a chemat-o pe soția sa. Preoteasa nu părea prea convinsă.

În cele din urmă părintele a hotărât: „Da, la Teologie trebuie să dai. Îți va folosi mult mai mult decât Filosofia...“

Voi da la Teologie, după cum m-a sfătuit el. Sunt sigur că nu îşi mai aduce aminte cum, având eu vreo opt ani şi ducându-mă tata la el, mi-a pus mâna pe frunte şi a zis: „Fruntea asta arată o minte deosebită. Va fi un om mare...“

Mi-ar plăcea să se adeverească vorbele sale. Mi-ar plăcea să devin un om mare, numai şi numai pentru a putea face cât mai multă misiune creştină. Oricum, chiar dacă părintele s-a înşelat, chiar dacă nu voi fi „mare“, voi fi creştin. Şi toți creştinii sunt „mari“ în fața lui Dumnezeu. Cât despre proba de muzică de la examenul la Teologie, cum o vrea Dumnezeu.

7 octombrie 1992

Voi căuta un duhovnic mai iscusit. Voi căuta un duhovnic care să mă ducă la Hristos prin rugăciunea inimii. Asta e cea mai tare cale ortodoxă. Am avut de ales, între ea şi părintele Teofan. Şi am ales rugăciunea.

Mi s-a părut că alegerea a fost cea bună. Sunt puțin dezorientat, sunt destul de legat de părintele Teofan, dar nu e cazul să îl idolatrizez. O să plec fără să îi cer binecuvântare, că poate nu mi-ar da.

8 octombrie 1992

M-am întâlnit în fața blocului cu Petruța. Nu am mai vă zut-o de multă vreme. Mi-era ruşine să dau ochii cu ea. Îna in te de a mă apuca de yoga o convinsesem să se culce cu mine. După multe împotriviri, de câteva săptămâni, a accep tat: îi spusesem că dacă nu cedează o părăsesc. Fiind noapte, ne-am dus în parcul de lângă biserică, că era pustiu. Când să îi dau jos pantalonii, brusc cineva a pus lanterna pe noi: poli ția. Polițiştii credeau că au prins un viol în direct. Când au văzut că era altceva, ne-au zis:

„Dacă nu e viol, vă lăsăm în pace. Nu ne băgăm“. Şi au plecat. Dar noi n-am mai continuat operațiunea de teamă să nu ne vadă polițiştii, dacă mai treceau pe acolo.

Aşa a mai rămas ea fecioară o vreme. Dar acum e o femeie ca orice femeie, o face cu toți iubiții ei. Am încercat să îi spun ceva despre credința în Hristos, dar nu m-a luat în serios. I se pare o zăpăceală de-a mea trecătoare.

„Încă mai regret că nu ai fost primul bărbat din viața mea...“ Când mi-a zis asta mi-am adus aminte ce luptă de convingere am dus ca să o corup şi mi s-a făcut scârbă de mine. Am fost ca un câine. Şi chiar dacă nu am apucat să îi stric fecioria, faptul că a acceptat să o facă i-a marcat viața în rău. După ce a acceptat să păcătuiască cu mine, a acceptat să o facă şi cu alții. Şi cu ei a reuşit.

10 octombrie 1992

Am vorbit cu părintele Nicolae despre hotărârea mea de a mă rupe de părintele:

„Tu îți dai seama ce prostie vrei să faci? Tu ştii ce om e părintele Teofan? Ce viață a dus în închisoare? Tu ştii ce experiență de duhovnic are, de te crezi mai deştept ca el? Uite, aşa faceți voi, care vă credeți mari convertiți. Imediat vi se pare că sunteți mai sfinți decât ceilalți.“

„Eu nu mă cred, părinte.“

„Nu? Atunci de ce nu l-ai ascultat pe părintele Teofan? Tocmai prin reacția ta s-a dovedit că avea dreptate. Eşti prea mândru, prea plin de tine, prea plin de râvnă nesăbuită. Vrei să pleci de la el? Pleacă. Şi o să îți dai seama ce ai pierdut. Azi, când atât de puțini duhovnici se pricep la practicarea rugăciunii minții, tu te crezi mai deştept decât unul dintre ei. Tare smerit mai eşti, nu am ce zice...“

„Sunteți de părere că ar fi bine să mă întorc la el? De fapt, nici nu ştie că l-am părăsit.“

„Du-te şi spovedeşte faptul că te-ai lăsat biruit de iubirea de sine şi te-ai crezut mai priceput decât călăuza ta.“

„Şi dacă se supără pe mine?“

„Hristos S-a supărat deja. Dacă se supără şi părintele, nu ai decât să faci tot posibilul ca să te ierte. Greşeala ta a fost mare, chiar dacă mi se pare că încă nu îți dai seama de acest fapt.

Dar eu, din câte îl cunosc, nu o să se supere. O să se bucure că ai venit înainte să faci cine ştie ce prostie. Dacă ai fi plecat la un duhovnic care nu cunoaşte lupta rugăciunii minții, dar care dă binecuvântare pentru această luptă ucenicilor, atunci chiar ai fi suferit mult. Puteai ajunge să îți pierzi mințile. Sfinții Părinți atrag atenția asupra acestui pericol."

Nu mi se pare prea grav faptul că am vrut să plec de la părintele. Totuşi, voi ține cont de sfatul părintelui Nicolae. Cred că o să mă duc să mă spovedesc.

12 octombrie 1992

M-am rugat în fața icoanei Maicii Domnului să îmi arate ce e bine să fac. Şi cred că m-a luminat într-un fel. Mi-am adus aminte ce citisem despre râvna nesăbuită: cei înşelați nu îşi dau seama că prin nevoințele lor exagerate îl bucură pe diavol. Aşa se pare că mi s-a întâmplat şi mie. Râvna mea era sprijinită de draci. Mi s-a făcut puțin teamă. Credeam că dacă am primit credința cea curată drumul va fi mai lin. Credeam că nevoințele vor fi plăcute şi nu îmi imaginam că drumul va fi atât de plin de pericole. Am depăşit unul dintre ele. Dar oare câte vor mai fi?

14 octombrie 1992

Ziua Sfintei Paraschiva de la Iaşi. Nu am reuşit să plec în Moldova, deşi tare mi-aş fi dorit să mă închin la sfintele moaşte.

Într-un an, în timp ce o credincioasă adusese la raclă o per nuță, ca să fie aşezată sub capul sfintei, Cuvioasa Paras chi va a ridicat capul până i-au pus pernuța.

Mai bună dovadă că sfinții sunt vii nu îi trebuie nimănui.

Tot aşa, în timp ce îi schimbă pantofii Sfântului Spiridon al Trimitundei, îi găsesc pe talpă urme de la locurile în care a fost în chip minunat. Într-un an i-au găsit chiar alge...

Mare e credința ortodoxă şi mare e puterea celor care s-au sfințit mergând pe calea arătată de Biserică.

15 octombrie 1992

Am fost cu Sofia la discotecă; eram curios să văd cum mi se pare acum discoteca. M-am simțit aiurea.

Blues-urile, care înainte îmi plăceau atât de mult, mi s-au părut cu totul altfel: prea multă patimă în ele. Înainte nu îmi dădeam seama de asta. Am încercat să fac abstracție de faptul că mă aflu în discotecă şi să mă las purtat de muzică: nu am reuşit. Blues-urile au ceva care stârneşte patima.

Ca să nu zic că eu nu aveam ce căuta în discotecă. E un loc de pierdere a sufletelor. Cred că dracii stau grămadă aco lo. Discoteca e locul în care intri cu sufletul curat şi te molip seşti de patimă.

De câte ori am intrat în discoteci înainte de a mă apropia de Biserică, nu simțeam nimic în neregulă: numai plăcerea dan sului. Singura posibilitate de a nu lăsa trupul să îmi ruginească este să fac sport. De dansat, ar fi bine să nu mai dansez.

Totuşi, am nevoie să fac mişcare: mintea are nevoie de rela xarea pe care o dă sportul.

16 octombrie 1992

Am fost azi la biserică. S-a făcut slujbă de parastas pentru doamna Sântimbreanu. Şi s-au dat pomană, în loc de pache țe le cu mâncare, pachețele cu cărți. Ce idee bună!

Decât să dai mâncare, mai bine să dai cărți. Cel mai bine e şi mâncare, la săraci, dar şi cărți, celorlalți.

Mie mi se părea normal ca pomenile să se facă pentru sufletele celor răposați şi totul să se împartă săracilor. Dar dacă tot s-au învățat oamenii să împartă şi la cunoscuți, mai bine să le dea cărți.

17 octombrie 1992

Sunt biruit de deznădejde, mi se pare că Dumnezeu m-a părăsit. Am avut chiar gânduri de sinucidere, dar le-am respins cum au apărut. Mi se pare că Dumnezeu m-a părăsit. Nu ştiu ce să fac în viață, mi se pare că nu am nici un rost, că trăiesc degeaba.

Neînţelegerile cu tata sunt aproape permanente şi nu am nici un prieten cu care să comunic, nu am pe nimeni care să mă înţeleagă. De obicei găseam sprijin la părintele Teofan, dar acum nu pot ajunge la el, că nu e în Bucureşti.

Am dureri de cap groaznice, simt că îmi pocneşte creierul. Şi mă simt extrem de singur. Mi se pare că nu sunt bun de ni mic, că degeaba m-am convertit. Îmi dau seama că în mine nu e nici smerenie, nici dragoste adevărată pentru ceilalţi. Dacă i-aş iubi, nu i-aş judeca atât de mult. Şi acum, măsurân du-mă pe mine cu aceeaşi măsură cu care îi judec pe alţii, îmi dau seama că nici eu nu sunt la o măsură prea înaltă. Dacă aş fi propriul meu profesor, m-aş lăsa corigent. Îmi vine să urlu de singurătate. Îmi vine să merg pe stradă şi să urlu.

18 octombrie 1992

Părintele Nicolae, aducându-şi aminte de ispita mea cu schimbarea duhovnicului, mi-a spus ceva trist. La el la paro hie a fost un credincios care practica rugăciunea minţii şi care ducea o viaţă curată. Citind în Filocalii despre rugă ciu nea inimii, s-a forţat să ajungă şi el la această măsură. Du hov nicul lui de la mănăstire i-a spus să mai aştepte. Dar el nu a ascul tat. A început să aibă tot felul de vise, în care diavolii i se ară tau în chip de sfinţi. În cele din urmă, cre din cio sul a re nun ţat la orice sfat duhovnicesc. Făcea numai ce i se părea lui că e bine. După câteva luni în care a făcut jocul diavo lu lui, când şi-a dat seama că a fost înşelat, omul a re nunţat cu to tul la ru gă ciune. S-a rupt chiar de slujbele Bise ri cii şi se ocu pa numai de viaţa de familie şi de serviciu. Ba chiar a că pă tat o slujbă mare. Şi uite aşa, încet-încet, diavolul l-a făcut praf.

Aşa mi s-ar fi întâmplat poate şi mie. Cât de groaznic mi se pare un asemenea scenariu. Doamne-fereşte!

19 octombrie 1992

M-am mai gândit la credinciosul de care mi-a vorbit părintele Nicolae. Îmi dau seama că nu sunt pregătit pentru rugăciunea lui Iisus. Voi face ce îmi zice părintele Teofan.

20 octombrie 1992

Părintele Teofan a venit iarăşi în Bucureşti. M-am spo ve dit la el, fiindu-mi evidentă înşelarea în care căzusem. Părin tele nu a părut mirat:

„La cât de mult i-ai slujit tu diavolului, nu mă mir că ţi-a în tins această cursă. Mă aşteptam să ai ispite. Şi vei avea ispite mult mai grele decât aceasta. Pune-ţi nădejdea numai în Dumnezeu. În clipa în care eşti sigur pe tine, eşti o pradă uşoară pentru vrăjmaş.

Lasă-mă să îţi fiu eu călăuză pe calea mântuirii. Acesta e rostul duhovnicului. Şi în privinţa rugăciunii minţii, nu te în tris ta. Chiar dacă nu te vei îndeletnici cu ea vreme îndelun ga tă, ai grijă ca râvna ta pentru cele sfinte să nu se împuţineze."

Am primit sfaturile sale şi cred că sunt bune. Dar în inimă mi-a rămas o anumită tristeţe. Mi-a rămas tristeţea de a nu putea avea piatra scumpă care este rugăciunea inimii.

21 octombrie 1992

Am avut cu Marius o discuţie care a sunat cam aşa:

„Numai tâmpenii dau ăştia în ultima vreme la televizor. Parcă s-au tâmpit."

„Ce, tu ai timp să te uiţi la televizor?"

„Nu prea, dar mai văd şi eu câte ceva, serile. Mai o ştire, mai un film, mai un documentar interesant."

„Îţi pierzi timpul. Doar ştii şi tu despre studiile care arată cum vatămă mintea statul în faţa televizorului."

„Vatămă dacă te uiţi ore în şir, dar aşa, o oră-două pe zi, nu e ceva rău."

„Mă miră că spui aşa ceva. Ştiam că îţi place să mai citeşti din scrierile Sfinţilor noştri..."

„Şi ce spun sfinţii despre televizor? Ştii vreun canon pri vi tor la televizor? A dat vreun sfânt vreo interdicţie?"

„Şi azi înţepi. Dar îţi răspund la întrebare: da, sfinţii au predicat şi au scris sute de pagini despre televizor."

„Mă mir că nu zici că au scris şi despre Cernobâl sau despre telefonul mobil."

„Ia zi, despre revistele porno au zis ceva?"

„Pe vremea lor nu erau reviste de nici un fel. Dar au scris despre modul în care patima desfrâului spurcă minţile oame ni lor. Şi e evident că cele spuse de ei se referă, chiar dacă nu direct, la aceste reviste. Nu sunt atât de prost încât să nu îmi dau seama că tu vrei să mă convingi că cele spuse de Sfinţii Părinţi s-ar putea referi şi la televizor, dar nu îmi dau seama cum îţi argumentezi această idee.“

„Poate te aştepţi să vin cu două-trei canoane, ca să îmi răspunzi că interpretarea mea e subiectivă. Am să îţi aduc un motiv cât se poate de clar ca să îţi arăt că am dreptate. Zi ce rost are privitul la televizor.“

„Te uiţi, vezi lucruri interesante, emisiuni culturale, ştiri, fil me, te mai relaxezi, uneori mai sunt şi emisiuni de umor reuşite...“

„Să o luăm încetul cu încetul. Ştirile le invocă cei mai mulţi oameni pentru a justifica nevoia de televizor.“

„Mă iei prea metodic. Acum îmi spui propriul tău punct de vedere?“

„Îţi spun ce ştiu de la duhovnicul meu şi mi-am dat seama că are dreptate.“

„Hai, zi, că de-abia aştept să te contrazic. Erai la ştiri.“

„Crezi că e bine să se uite oamenii la ştiri?“

„Întrebarea mi se pare cam aiurea. Ţi se pare că e bine că oamenii merg cu metroul?“

„Întrebarea ta mi se pare foarte justă şi te voi lămuri de ce. Da, nu e nimic rău în asta. Metroul e un cal modern şi pentru cine are mult de mers, metroul e un cal de mare viteză. Însă asocierea pe care o faci între metrou şi televizor arată atitudinea ta faţă de problema televizorului.“

„Adică?“

„Adică nu ai stat să te gândeşti înainte de a-mi răspunde la întrebare. Ţi se pare un lucru evident că e bine ca oamenii să se uite la ştiri.“

„Da.“

„Zi-mi ce îţi arată la ştiri.“

„Ce se întâmplă în ţară, ce probleme economice avem, ce ticăloşii mai fac politicienii, ce violuri au mai avut loc în ultimele ore, ce maşini s-au mai ciocnit, ce greve mai sunt.“

„Gata, de ajuns. Te poţi folosi duhovniceşte din ceea ce vezi?“

„Nu, dar nu asta caut când mă uit la televizor.“

„Dar, totuşi, ce efect au ştirile asupra sufletului tău?“

„De obicei simt că mi se împrăştie mintea.“

„Îţi poţi face canonul imediat după ce ai stins televizorul?“

„Uneori mi-l fac, dar îmi vin în minte des lucrurile pe care le-am văzut mai înainte. Dar nimeni nu mă obligă să îmi fac canonul imediat după ce mă uit la televizor.“

„Oricum, un prim punct de reper în ceea ce vreau să îţi demonstrez: lucrurile văzute îţi rămân în minte. Nu simţi că te molipseşti într-un fel de ceea ce vezi?“

„Nu te mint. Ba da. Uneori îmi dau seama că televizorul mi-a alungat puţina linişte pe care o am în suflet. Dar nu e vina lui, e vina mea că sunt slab.“

„Asta e falsă smerenie. E şi vina televizorului că nu ţi-a arătat altceva mai ziditor. O primă concluzie: ştirile împrăştie mintea. Mulţi copii află de la televizor ce este o crimă, ce este un viol. Adică, să nu exagerez, nu află. Dar una este când ştie ce înseamnă un cuvânt, şi altceva este când îl arată pe violator cu cătuşe la mâini, relatând violul. Televizorul spurcă orizon tul copiilor. Nu vorbim acum despre desenele animate pline de violenţă sau de magie, că am lungi discuţia.“

„Ca să nu o lungim, îţi dau dreptate şi îţi spun: da, ştirile, chiar dacă sunt interesante, de multe ori sunt vătămătoare. Şi chiar dacă nu e uşor de observat, împrăştie tare mintea. Mă gân deam şi eu că devii interesat de o puzderie de lucruri care nu au nici o legătură cu viaţa ta. Cele mai banale ştiri sunt pre zentate în aşa fel încât să te atragă. Dintr-o emisiune de ştiri de o oră, abia vreo zece minute mă interesează cu ade vă rat. Restul le văd pentru că nu am posibilitatea de a-mi da seama dinainte care vor fi cele zece minute de ştiri care mă interesează.“

„În anumite situații, sunt şi ştiri care sunt interesante, care au legătură directă cu viața noastră. Dar ca să le putem vedea numai pe acestea ar trebui să facem sacrificii prea mari. Eu mă uit extrem de rar la ştiri, numai când e vreo problemă foarte importantă. O dată la câteva luni, după ce aflu de la alții ce s-a întâmplat. Pierd noutatea ştirii, dar câştig mult mai mult."

„La sfârşitul emisiunilor de ştiri îmi dă starea vremii. De unde vrei să o aflu?"

„De câte ori la televizor a spus că va fi cald şi a fost frig? Sau invers?"

„De multe."

„De câte ori aveai într-adevăr nevoie să ştii cum va fi vremea a doua zi?"

„Poate nici de două ori pe lună. Mult mai sigur e ceea ce vezi dimineața afară. Cei de la starea vremii au greşit de atâtea ori, că nu pun prea mare bază în previziunile lor."

„Încă un lucru interesant: nu ai prea mare încredere în ce spun, ți-e mai bine să îți dai seama singur cum va fi într-o zi, în funcție de ceea ce vezi dimineața, şi totuşi ți se pare util să vezi la televizor starea vremii."

„Iar ai dreptate. Aşa face toată lumea. E un fel de reflex."

„Noi, creştinii, nu prea ar trebui să avem reflexele ce lor lalți. Ar trebui ca în tot ceea ce facem să ştim că mergem pe un drum bun. Starea vremii ar trebui să te intereseze numai când pleci într-o excursie, când pleci în altă localitate, şi atunci emisiunea de la televizor te poate ajuta. Ca să nu te duci în tricou acolo unde e ploaie."

„Bine că nu mă pui să ascult atunci starea vremii la radio."

„Radioul e oricum mai bun decât televizorul. Nu împrăştie mintea la fel de mult, şi cele auzite nu se imprimă cu aceeaşi putere în minte. Să ştii că radioul poate fi un bun prieten dacă vrei să scapi de dependența produsă de televizor."

„Aici sunt de acord că dependența produsă de televizor e foarte nocivă. Ştiu că în Occident chiar se studiază această boală, nu mai ştiu cum îi zice. Boala de a schimba tot timpul canalele..."

„Eu vroiam să terminăm discuția mai repede că trebuie să mă duc în vizită la fosta mea învățătoare. Dacă vrei, vino duminică după-masă pe la mine, ca să continuăm discuția."

„Să fie o discuție chiar atât de importantă?"

„Din punctul meu de vedere, problema privitului la televizor e una dintre cele mai fierbinți teme pentru viețuirea creştină. Dar dacă nu ai timp să continuăm discuția..."

„S-ar putea să vin."

Şi o să mă duc. Nu îmi place că Marius are un aer de superioritate când explică ceva, dar vede lucrurile dintr-o perspectivă care mă interesează. Deocamdată a fost ca el. Poate cădem la pace şi vedem că adevărul e la mijloc. Sunt atâtea filme foarte interesante, doar nu îmi recomandă să renunț şi la ele.

22 octombrie 1992

Mi-e foarte foame... Delia şi tata nu îşi dau seama că mă țin într-un regim de hrană mai mult decât ascetic... Am dureri de cap foarte dese. Ş când le spun, îmi reproşează că mănânc mult. Uneori Delia e de treabă: ne face prăjituri, ne găteşte mâncare bună. Dar de multe ori mă ia amețeala de foame.

E mult mai greu să rabzi foamea când nu ai ce să mănânci decât să ții post negru. Când posteşti de bunăvoie, ai linişte, te aduni altfel.

Când postesc fără voie mă apasă tristețea: oare de ce Dumnezeu nu îmi trimite mai multă mâncare? A zis că dacă voi căuta Împărăția Cerurilor mi se vor adăuga toate celelalte. Am căutat Împărăția Cerurilor şi totuşi fac o foame de îmi e frică să nu cad pe stradă.

Mi-e greu şi să scriu în jurnal.

23 octombrie 1992

„Credința e bună pentru cei bătrâni!" Ideea asta prinde repede la oameni. Dar poate fi demontată foarte uşor. Dacă abia la bătrânețe sufletul ar putea cunoaşte dragostea lui Dumnezeu, atunci ar fi de înțeles de ce tinerii stau deoparte. Dar Dumnezeu nu a pus o limită de vârstă pentru a stabili cine trebuie să meargă şi cine nu trebuie să meargă pe calea

mântuirii. Ba chiar a spus că de nu vom avea sufletele ca ale copiilor nu vom putea intra în Împărăţia Cerurilor.

Cu cât oamenii care nu vin la biserică înaintează în vârstă, cu atât sufletele lor sunt mai întunecate. Şi cu atât mai greu le este să se spovedească.

De ce cad tinerii în patimi? Pentru că aşa se simt bine. Dar dacă ar înțelege că ar fi mult mai fericiți dacă ar merge pe calea credinței, atunci poate ar merge pe această cale.

Credința nu e numai pentru bătrâni. Unii aşteaptă bătrânețea pentru a duce o viață creştinească, gândindu-se că oricum, ajungând la o vârstă la care nu vor mai putea să îşi satisfacă toate patimile, vor avea timp să se apropie de Dumnezeu.

Puțină dreptate au: sunt mulți bărbați care se lasă de fumat sau renunță la băutură numai de frica de a nu îşi ruina sănătatea. Şi dacă înainte cu câțiva ani nu ar fi renunțat nici în ruptul capului la aceste „mici plăceri“, de frica morții renunță instantaneu.

Numai că în ceea ce priveşte obişnuința păcatului lucrurile stau altfel: bătrânețea nu este un teritoriu în care nu se poate păcătui. Chiar dacă trupul e prea bătrân pentru unele păcate, mintea nu îmbătrâneşte.

Şi obişnuința unei vieți departe de Dumnezeu îşi spune cuvântul. Un banal exemplu e pasiunea femeilor în vârstă: bârfa. Nemaiavând momente prea interesante în propria viață, femeile în vârstă îşi ocupă timpul comentând ce fac ceilalți. Şi aşa îşi ocupă timpul: criticând scăderile celorlalți.

Dacă şi-ar da seama că moartea le va pune față în față cu Dumnezeu ar schimba lucrurile. Ar avea grijă de propriile suflete. Dar, după ce au trăit o viață întreagă aducându-şi aminte de Dumnezeu numai la nevoie, pe ultima sută de metri nu mai vor să facă efortul de a se schimba. Îşi ratează până şi ultima şansă.

Cât de frumoşi sunt bătrânii care cred în Dumnezeu... Fețele lor sunt senine, ochii lor sunt blânzi. Tinerii se simt bine în preajma lor şi vor să învețe de la ei.

Tinerii dau de multe ori note celor mai în vârstă: fiind apropiați de cei pe care vârsta i-a înțelepțit, stând departe de cei pe care vârsta i-a făcut reci la inimă.

Cât de bine mă simt în preajma doamnei Ileana... Această văduvă de nota 10, „gospodina parohiei“ cum i se spune, e o femeie absolut deosebită. Nu numai pentru modul în care a ştiut să păstreze memoria soțului ei, fiind singură din floarea vârstei. Nu numai pentru grija cu care în fiecare săptămână se osteneşte să facă bunătăți pe care le împarte în biserică.

Ci mai ales pentru viața sfântă pe care o duce: se roagă mult, citeşte mult şi încearcă să îi ajute pe toți care îi cer aceasta. Îşi pune inima pe tavă.

Odată, când a scos din cuptor o tavă de prăjituri pe care vroia să o aducă la biserică, o cruce mare de aluat ieşea în evidență; ea face cruce pe bucatele pe care le pregăteşte. Şi de acea dată Dumnezeu i-a arătat că e bine ce face: nu putea fi o coincidență, aluatul nu se putea umfla în formă de cruce cu brațe drepte.

24 octombrie 1992

Părintele Nicolae s-a întors de la Sfântul Munte impresionat:

„Nu există loc mai aproape de rai decât Athosul. Am ple cat acolo fără să îmi dau seama cât de mult mi se va bucura sufletul... Sunt zeci de sfinți cu moaşte, zeci de icoane fă că toare de minuni şi multe alte lucruri alese.

Am văzut brâul Maicii Domnului, am văzut «Prodromi ța», am văzut atâtea şi atâtea lucruri care mi-au sporit dra gos tea de Dumnezeu. Acolo e ca în rai. Dacă ştii să mergi ca un pelerin, şi nu ca un turist, totul e extraordinar.

La tot pasul afli minuni. Şi mai sunt şi părinți cu viață sfân tă, mai ales la schituri. Acolo trăieşti în altă lume. Se gă sesc şi acolo motive de sminteală, că doar diavolul face tot ce poate ca să distrugă Sfântul Munte. Dar sminteala o găsesc numai cei care o caută cu dinadinsul.

Dacă vrei să găseşti liniştea, du-te la Sfântul Munte. Aco lo sunt părinți care nu au nimic în comun cu duhul vremu ri lor noastre. Sunt părinți care zic rugăciunea inimii, sunt pust nici. Nu se poate să nu rămâi marcat de ceea ce vezi.

Chiar dacă se ajunge destul de greu, merită orice efort. Aco lo e altceva. Acolo te poți regăsi, te poți liniști. Condiția este să nu te duci ca turist. Turiştii văd foarte multe, dar ră mân cu foarte puține. Mai bine vezi mai puține, dar le vezi în linişte. Şi te laşi pătruns de ele.

Sunt profeții care spun că atunci când va veni sfârşitul Atho sului, o să vină şi sfârşitul lumii. Deja se încearcă să se trans forme Athosul în loc turistic: vor să facă şosele, să facă ho teluri. Cel mai rău e că vor să lase femeile să intre în acest loc, în care Maica Domnului nu vrea nici o femeie.

Când o să intre femeile în Athos, lumea o să zică că a avut loc o mare revoluție culturală; că femeile, care sute de ani au fost ținute departe de Capitala Ortodoxiei, acum pot vedea frumusețile de care au fost lipsite.

Dar atunci va veni sfârşitul. Nu mai e mult până atunci. Încetul cu încetul, Sfântul Munte va fi infectat cu microbul confortului şi al modernismului.

Diavolul va face tot posibilul să ruineze Sfântul Munte: va da bani pentru şosele, va da bani pentru construirea de ho te luri. Va da bani chiar pentru reconstruirea mănăstirilor, ca să pară filantrop. Dar după ce va da banul, îşi va cere drepturile. Diavolul nu face pomană. Va lua cu dobândă ce a dat.

Să ne păzească Dumnezeu să vină prea repede sfârşitul Athosului. Va fi vai şi amar de cei care nu sunt pregătiți să îşi mărturisească credința."

Mi-a vorbit multe părintele şi mi-a aprins în inimă dorința de a merge şi eu acolo. Mă gândeam că nu are rost să merg acolo până nu văd toate mănăstirile mai cunoscute din țara noastră. Dar greşeam.

Părintele Nicolae a fost şi la mormântul unui mare părinte făcător de minuni din zilele noastre, părintele Porfirie Bai rak tis. Părintele vedea cu duhul, vindeca bolnavi, îi ajuta în fel şi chip pe cei care îi cereau ajutorul. Iar după moarte fai ma sa s-a răspândit în toată lumea: „Cine citeşte minunile fă cute de sfinții primelor veacuri poate zice că sunt minciuni go go nate. Cum s-ar putea verifica faptele descrise acolo? Dar sfinții zilelor noastre fac minuni asemănătoare. O parte dintre vindecările făcute de părintele Porfirie au fost supuse co mi siilor medicale, şi doctorii au recunoscut intervenția pu te rii dumnezeieşti.

Citim că un sfânt a vorbit cu un străin a cărui limbă nu o cu noştea şi totuşi s-au înțeles. «Poveşti», zice lumea. Dar asta se întâmplă chiar şi în zilele noastre. I s-a întâmplat şi părintelui Porfirie. Minunile sfinților de azi sunt mai uşor de veri ficat: te duci, întrebi şi te convingi că aşa a fost.

Şi cu cât află oamenii mai multe despre minunile sfinților secolului nostru, cu atât mai mult înțeleg că nimic nu e fals în Viețile Sfinților."

25 octombrie 1992

Foame... Foame... Foame... Îmi vine să mă dau cu capul de pereți de foame... O singură dată mi-a fost mai rău în ultimii ani: atunci când am ținut săptămâna de post negru.

Mintea nu mă mai ascultă. Îmi vine să zac în pat. Dar nici în pat nu îmi este mai bine. Nu îmi rămâne decât să mă duc în vreo vizită. O să plec la Marius şi aşa o să îmi mai amă gesc foamea.

M-am săturat de modul acesta de a scăpa de foame. În cele din urmă se vor sătura şi părinții lui de mine...

26 octombrie 1992

Discuția cu Marius despre televizor a continuat în fața unei farfurii pline cu prăjituri de post. Foarte bune de altfel:

„Eram la dependența de televizor, la televizorită."

„Vreau mai întâi să terminăm prima parte a discuției. Cu ştirile şi cu starea vremii am lămurit-o cât de cât."

„Să zicem."

„Să vorbim despre emisiunile culturale."

„Tu de unde vrei să aflu lucrurile care sunt date mură în gură de emisiunile televizate?"

„Parcă îmi pui numai întrebările pe care le aştept. Oame nii de azi refuză să se mai obosească citind ceea ce îi inte re sea ză şi preferă să primească informaţiile de la televizor. Efor tul este mult mai mic.“

„Sunt emisiuni de jumătate de oră care sunt mai clare decât o carte.“

„Da, dar sunt şi cărţi care sunt mai clare decât zece emi si uni la un loc. Însă lumea nu prea are timp să le citească. Vezi diferenţa: cultura asimilată prin televizor ia locul culturii asi mi late prin citit. Diferenţa este că atunci când citeşti îţi alegi foar te precis ceea ce te interesează. Dar când te uiţi la tele vi zor, vezi lucruri pe care nu ai fi avut dorinţa de a le afla din cărţi. Pur şi simplu te laşi fermecat de cât de interesante sunt emisiunile respective. Există milioane de lucruri intere san te, în ceea ce priveşte cultura în lunga şi fascinanta ei isto rie, şi nu ţi-ar ajunge o viaţă ca să afli nici măcar a mia parte dintre ele. Ai de ales cum îţi organizezi viaţa, ce anume vrei de la viaţă. Dacă scopul vieţii este să ştii cât mai multe lu cruri inte resante, atunci nu ai decât să te uiţi la televizor până îm bă trâneşti. Dar dacă scopul vieţii este mântuirea, îţi dai sea ma că orele pierdute în faţa televizorului nu ţi-au fost de nici un folos duhovnicesc.“

„Decât să îmi pierd timpul cu altceva...“

„Vorbim mai încolo şi despre timp. Acum să ne referim la filme.“

„Abia aştept să văd ce ai de zis. Ai ceva împotriva filmelor? Ai ceva împotriva «Cămăşii lui Hristos», a filmului lui Zefirelli? Despre viaţa Mântuitorului? Ai ceva împotriva lui «Pintea», sau împotriva lui «Iancu Jianu»?

„Nu, nu am nimic cu aceste filme. Ecranizarea lui Zefi re lli a fost cea mai bună, celelalte sunt prea copilăreşti. Mie îmi place acest film şi îmi place şi pentru faptul că mulţi oameni s-au apropiat de Biserică după ce l-au văzut. Am anumite reţineri faţă de anumite secvenţe, ca şi faţă de ideea în sine, ca un actor să joace rolul Fiului lui Dumnezeu. Nu vreau să intrăm în detalii. Cu toate reţinerile mele, filmul mi-a plăcut. Dar tu ai făcut referire numai la filme care mi-au plăcut, asta e problema. Astfel de filme pot fi un imbold pentru sporire în viaţa duhovnicească. Dar cât de des se uită creştinii la astfel de filme? Dă-mi un răspuns aproximativ. Câte filme vede pe săptămână un creştin obişnuit? Dacă are timp, unul pe zi. În cel mai bun caz, trei pe săptămână. Dar sunt şi unii care nu se uită deloc la filme, dar nu la aceştia ne referim acum. Din trei sau cinci filme văzute pe săptămână, câte sunt de folos?“

„Greu de spus, filmele din care poate avea un folos sunt mai rare. Să zicem că în fiecare săptămână vede vreo două-trei, maxim cinci secvenţe care îi sensibilizează sufletul într-un anumit fel. Iar filme care îi pot fi de folos mult mai rar. Poate unul pe lună.“

„Dacă nu are chiar şi acesta anumite secvenţe care stâr nesc vreo patimă. Secvenţe care nu sunt privite cu prea mult interes, dar care se cuibăresc în minte şi dezvoltă patimile.“

„Cred că îţi înţeleg raţionamentul. Lasă-mă să spun cum cred că vezi lucrurile.“

„Încearcă!“

„Sunt anumite filme despre care putem spune că ne sunt de folos. Astfel de filme sunt puţine. Pentru că oamenii cre din cioşi se uită la multe filme, văd automat şi filme care îi va tămă. Eu cred că soluţia ar fi să se uite numai la filmele care le sunt de folos, nu să le respingă pe toate la un loc.“

„Tu aşa faci?“

„Nu, până nu văd un film nu îmi pot da seama dacă îmi e de folos sau nu. Şi trebuie să recunosc că după multe filme îmi scapă un: Of, iar am pierdut timpul!“

„Nimeni nu vrea să vadă filme proaste. Nimeni nu îşi poa te da seama dacă un film este bun sau nu până nu îl vede. Şi atunci, nu ne rămâne decât să punem pe un cântar, să ne gân dim ce ne este de folos: să vedem câteva filme care ne sunt, sau mai degrabă ni se par de folos, şi odată cu ele să vedem şi alte zeci de filme care ne spurcă mintea, sau să renunţăm la orice fel de film?“

„Cred că e mai bună soluţia a doua. Dar nu înţeleg de ce spui că filmele celelalte spurcă mintea. Nu toate au faze erotice sau de violenţă.“

„Astea sunt cel mai uşor de încadrat la categoria de filme dăunătoare sufletului. Ceva mai greu este să înțelegem cum ne spurcă mintea celelalte, care ne modelează după modele diferite de cele creştine. Cele care îi învață pe bărbați că e firească o viață de compromisuri, cele care le învață pe femei cum să renunțe la firesc şi să cultive superficialul. În aceste filme cel mai periculos mi se pare faptul că te învață criteriile după care trebuie să iei decizii în viață."

„Adică?"

„Omul este tentat să copieze comportamentul celor pe care îi apreciază, celor care îi plac, celor care într-un fel sau altul îi stârnesc admirația. Eroii filmelor, vorbesc aici de marea majoritate a cazurilor, trăiesc într-o lume din care Dumnezeu lipseşte. Chiar dacă apar secvențe cu preoți sau secvențe din slujbe, modul de gândire al personajelor face abstracție de Dumnezeu. Când sunt puşi în fața unei hotărâri, ei aleg în funcție de propriile lor patimi şi pasiuni. Dacă o femeie nu se culcă cu cumnatul ei care o place, nu o face dintr-o mie de motive. Sau, dacă apar mustrări de conştiință sau dacă unii se gândesc la Dumnezeu, totul este o chestiune superficială, ca să închidă gura habotnicilor."

„Asta nu e greu de observat."

„Îți dai uşor seama că Dumnezeu nu e prezent în viața de zi cu zi a celor de pe ecran. Şi, de obicei, personajele caută să îşi satisfacă poftele cu o nonşalanță fără margini. Cam asta ai de învățat de la filme: cum să trăieşti fără Dumnezeu, cum să îți satisfaci dorințele fără să te gândeşti la mântuire."

„Nu mi-am dat seama de treaba asta. Da, aşa e, şi eu am tendința de a copia personajele mele preferate. Atât în cele bune, cât şi în cele rele: mă refer mai ales la aerul mândru, aerul de siguranță şi încredere prea mare în propriile puteri."

Discuția s-a încheiat iarăşi aici. Marius a trebuit să plece de la gară, ca să îl ia pe vărul lui care a ajuns în Bucureşti mai repede decât anunțase. O să o continuăm curând. Vreau să aflu ce zice despre televizorită.

27 octombrie 1992

Am fost la Cernica, la moaştele Sfântului Calinic. Cum am intrat pe poarta mănăstirii, la vreo câteva sute de metri de biserică, m-a izbit un miros puternic de mir: mirosul sfintelor moaşte. Am mai trecut şi în alte dăți pe la Cernica, dar niciodată nu am simțit mirosul moaştelor decât atunci când le sărutam. Şi chiar când le sărutam, uneori simțeam mirosul, alteori, nu. După slujbă m-am dus în cimitir, ca să aprind lumânări la mormântul Preacuviosului părinte Benedict Ghiuş, de la Rugul Aprins. În închisoare a fost unul dintre cei mai activi preoți: parcă despre sfinția sa am citit că dădea dezlegare pentru spovedanie prin Alfabetul Morse. Cuvântul lui „Despre liniştirea în mijlocul cetății" mi se pare unul dintre cele mai frumoase cuvinte duhovniceşti. Se vede că autorul ducea viață sfântă. Părintele Calciu scria că a văzut cum la o Sfântă Liturghie părintele Benedict era înconjurat de lumină. Cum stăteam la mormânt a venit la mine un călugar care mă văzuse că dau cu tămâie. „Bine faci că ai grijă de mormântul părintelui. E un sfânt al vremurilor noastre. Pentru că ai dragoste față de el, îți voi spune o taină a lui, pe care o ştie foarte puțină lume: la un moment dat, părintele a auzit cum a intrat cineva în cameră. Credea că e doctorița. Dar când a simțit un cap plecat pe pieptul său, a deschis ochii şi L-a văzut pe Hristos. Îți dai seama la ce măsură ajunsese?" După ce ne-am rugat pentru odihna sufletului acestui părinte sfânt, părintele acela mi-a mai zis:

„Noi ne rugăm pentru odihna sufletului său, chiar dacă bănuim că s-a mântuit. Dumnezeu ne ascultă rugăciunea şi îi dă mai multa lumină părintelui. Iar părintele ne priveşte cu dragoste."

Apoi părintele m-a dus la un alt mormânt, la cel al poetului Daniel Turcea:

„Înainte am fost la mormântul unui ieromonah sfânt. Acum ne aflăm la cel al unui mirean care, prin pocăință, a dobândit sfințenia." A început să îmi spună câte ceva despre Daniel Turcea: „Înainte de a se converti, trăia în patimi ca orice artist. Era scriitor, foarte apreciat de lumea literară. Era una dintre speranțele Uniunii Scriitorilor. A scris un volum, *Entropia*, plin

cu toate rătăcirile din lume. Cele mai ciudate idei filosofico-religioase se află acolo. Cât despre credinţă, nici urmă. Chiar dacă mama lui era foarte credincioasă, el nu avea nici o legatură cu Biserica. Idolatriza ştiinţa, căutând să fie la curent cu cele mai recente descoperiri. În rest, viaţă pătimaşă: femei, beţii zdravene. Şi, la un moment dat, Dumnezeu Şi-a arătat mila. Venind acasă după ce timp de o săptămână ai lui nu ştiuseră nimic despre el, a avut un vis minunat: a visat că era în faţa unei biserici căreia nu îi vedea intrarea. A încercat să îi cheme în ajutor pe Budha, pe alţi întemeietori de religii, dar nu a primit nici un răspuns. O putere nevăzută, ca puterea care a împiedicat-o oarecând pe Maria Egipteanca să intre în biserică, îl oprea să se apropie de biserica din vis.

Dar când a strigat: «Mântuitorule, ajută-mă!», atunci au coborât doi oameni, unul îmbrăcat în haine de ostaş, al doilea în veşminte de episcop, care l-au luat pe sus şi l-au băga tîn biserică pe sus, prin turlă. A văzut în zbor toate frescele din biserică.

Când au atins pământul, cei doi însoţitori au intrat în icoanele din stânga şi din dreapta altarului. Înainte de asta cel în haine de ostaş a zis: «Pe acesta îl iau e»u"

Celălalt a răspuns: «Ba îl iau eu, că eu am grijă de tineri».

După ce s-a sculat din vis, Daniel a căutat cu înfrigurare biserica. Şi când a ajuns la Biserica Elefterie, a recunoscut-o. A intrat înăuntru, şi ceea ce a văzut era exact ceea ce văzuse în vis. Deşi călca pentru prima oară pragul acelei biserici.

În stânga şi în dreapta altarului, în mărime naturală, icoane cu Sfântul Mucenic Gheorghe şi Sfântul Sfinţitul Mucenic Elefterie. Ei i se arătaseră în vis.

Convertirea a fost tulburătoare. Poate cea mai tulburătoare convertire din ultimul secol.

După ce a ajuns şi s-a spovedit la părintele Arsenie Papacioc, viaţa lui Daniel s-a schimbat cu totul. A dus o viaţă de mare nevoinţă creştină.

Se zice că a fost radiat de securitate pentru că încerca să îi aducă pe calea credinţei şi pe cei din cercul său de prieteni intelectuali; şi că boala care i-a adus moartea a fost provocată de duşmanii lui Hristos.

Modul în care a răbdat el chinurile bolii care i-a adus moartea l-au făcut să urce pe culmile sfinţeniei.

Versurile pe care le-a scris după convertire l-au făcut pe părintele Stăniloae să îl considere cel mai mare poet creştin.

Când mai vii pe la Cernica să aprinzi o lumânare şi aici".

28 octombrie 1992

De multe ori principala piedică în trăirea unei vieţi de sfinţenie în lume este duhovnicul. Sunt destui duhovnici care încearcă să îşi convingă ucenicii că e de ajuns să ţii poruncile Bisericii şi să zici seara „Tatăl nostru" înainte de culcare ca să te mântuieşti. Numai că nu e deloc uşor să ţii poruncile Bisericii. Şi fără un sprijin mai susţinut din partea duhovnicului, cazi.

În cazul în care duhovnicul e sporit în viaţa duhov ni ceas că, ucenicul are un sprijin enorm. Dar se loveşte totuşi de un mare dezavantaj faţă de fraţii din mănăstire: ei au în faţa ochi lor sute şi mii de sfinţi monahi. Îi au pe pereţii bisericilor, îi au în icoane. Au vieţile lor şi, cel mai important, scrierile lor.

În mănăstiri se poate trăi ca în secolul al şaptelea sau al cincilea. Manualele de sfinţenie există: călugărul are răspun suri la toate nelămuririle sale. Adică, deşi acum trăim în se co lul XX, ceea ce este esenţial pentru un monah este că are lângă el poveţele Sfinţilor Părinţi.

Noi, mirenii, nu avem astfel de manuale.

Ni se zice în biserică că toţi suntem chemaţi la sfinţenie, dar nu prea găsim sfinţi mireni. Ori sfinţenia e pentru toţi creştinii, ori e numai pentru călugări; în acest caz, mântuirea tot pentru călugări e.

29 octombrie 1992

Sărăcia e una dintre cele mai interesante căi duhovniceşti. Cum zice în *Pateric* că erau unii atât de bolnavi că nu puteau să se roage vreme îndelungată, ci doar răbdau boala fără să Îl

hulească pe Dumnezeu, tot aşa cred că e cu sărăcia: cine ştie să rabde sărăcia fără să cadă în deznădejde dobândeşte mult folos duhovnicesc.

Într-un fel, am citit de atâtea ori predici în care se făcea referire la săracul Lazăr, încât am început să mă satur de subiect şi să aştept şi alte exemple.

Dar totuşi exemplul lui e zdrobitor: a răbdat sărăcia şi a ajuns în sânul lui Avraam. Am citit de curând şi viața Sfân tului Alexie, omul lui Dumnezeu. M-am gândit că el a ales de bunăvoie crucea aceasta a sărăciei, în timp ce alții fug de ea.

Sărăcia este un fenomen atât de răspândit, încât aproape nimeni nu mai are ochi pentru a vedea măreția purtării individuale a acestei cruci. Mulți sunt săraci şi nu îşi dau seama că sărăcia lor e foarte diferită de a celorlalți. Dacă doi oameni trec prin aceeaşi încercare, o resimt în mod diferit. Oamenii au impresia că sărăcia e monotonă. Ce viață duhovnicească e atât de monotonă?

Scriu despre sărăcie pentru că am răbdat atâta vreme foamea; şi bănuiesc că sărăcia e tot un fel de foame, pe toate planurile: foame de haine, foame de casă şi, nu în ultimul rând, foame de hrană.

30 octombrie 1992

Sfântul Ignatie Briancianinov zicea: „Noi credem şi învățăm astfel de la Sfinții Părinți că dacă Însuşi Domnul nu va da cuiva să înțeleagă calea ascultării, acela de la oameni nimica nu va primi, că şi dacă va fi povățuit de Sfinții Apostoli, până şi asupra lor va arunca cu pietre“. Nu îmi dau seama care monah ar putea să fugă de ascultare. Poate doar cei care s-au călugărit numai pentru a scăpa de necazurile din lume. Dar în ceea ce priveşte mirenii, cuvântul e foarte potrivit. Mirenii caută duhovnici care să fie aparate de dezlegat păcate, nu povățuitori. Cât mă bucur că Domnul mi-a arătat calea ascultării...

Aproape ori de câte ori mă rog lui Dumnezeu să îmi spună ce am de făcut, în inimă îmi apare imediat un gând: ascultarea.

Sfântul Simeon Noul Teolog: „Fără părinte şi învățător duhovnicesc, este cu neputință unui om de a păzi poruncile lui Dumnezeu“. Ce bine că îl am pe părintele Teofan... Lângă duhovnic sfințirea este cu putință. Puțini au fost cei care au dobândit sfințenia fără a fi călăuziți pas cu pas de un duhovnic îmbunătățit.

Nelu zicea că el ar vrea un duhovnic bun, dar nu găseşte unul pe măsura lui.

„Crezi că există în Bucureşti un duhovnic căruia să i te supui în ascultare?“

„Nu.“

„Ai căutat?“

„Nu mult. Am căutat în câteva biserici, dar nu am găsit ceva care să îmi placă.“

„Crezi că în mănăstiri există vreun duhovnic de care să fii mulțumit?“

„Da. Dar nu am timp să mă duc până acolo.“

Uite-aşa rămâne Nelu departe de sfânta spovedanie. Nici nu vrea să se spovedească la vreunul dintre părinții de aici, nici nu merge la mănăstiri, ca să găsească unul de care să fie mulțumit.

1 noiembrie 1992

După-masă părintele Dumitru a citit Acatistul Sfintei Cruci. Biserica a fost plină. Eu nu am avut stare să mă rog, toată slujba m-am gândit că dacă sfânta cruce ar avea putere, atunci ar trebui să simt puterea ei. Mă gândeam că din moment ce, oricâte cruci mi-aş face, ispita deznădejdii nu mă părăseşte, înseamnă că e ceva în neregulă. Şi am crezut că de vină e crucea. M-a făcut praf diavolul, mi-a dat gânduri de îndoială în puterea sfintei cruci.

După slujbă, la mirungere, i-am sărutat mâna părintelui, dar nu am vrut să îl las să mă miruiască. I-am zis că am gânduri de îndoială în puterea sfintei cruci. Părintele s-a întristat tare. I-a lăsat pe ceilalți să aştepte şi a încercat să mă convingă să înțeleg că mă aflu în înşelare.

Mi-au dat lacrimile de întristare. Plângând, i-am spus: „Părinte, doar ştiți că vreau să trăiesc şi să mor pentru Hristos, doar ştiți ce vreau de la viață“. Mi-am dat seama că picasem în cursa vrăjmaşului. Parcă nu îmi venea să cred că mi s-a putut întâmpla să mă îndoiesc de

puterea crucii. Parcă m-aş fi lepădat de Hristos. De fapt, chiar asta am făcut, deşi nu mi-am dat seama. M-am lepădat de Hristos.

După ce şi-a dat seama că am depăşit momentul de criză, părintele mi-a dat canon să fac pe loc două sute de mătănii, dar m-a oprit după ce am făcut vreo cincizeci. Nu îmi venea să cred că scăpasem de ispita care s-a abătut asupra mea. Totul a trecut foarte repede: deznădejdea s-a transformat în necredinţă în câteva secunde. Şi tot în câteva secunde mi-am revenit, după cele două ore în care, dacă muream, m-aş fi dus direct în fundul iadului.

Chiar dacă totul a ţinut mai puţin de două ore, timpul a părut foarte lung. În jurul meu era numai întuneric. Mi se părea că dacă sfânta cruce nu are putere, dacă viaţa creştină nu e posibilă, atunci nu îmi rămâne decât să mă tăvălesc în patimi. Am înţeles ce a vrut să zică Sfântul Apostol Pavel prin cuvintele: „Dacă Hristos nu a înviat, atunci hai să bem şi să ne distrăm“.

Da, viaţa lipsită de orientarea creştină nu are sens, e o viaţă searbădă. E lesne de înţeles de ce oamenii care nu sunt credincioşi nu cunosc adevărata linişte. Toate preocupările lor sunt pământeşti şi trăiesc într-un spaţiu sufocant. Nu au cum să iasă din închisoarea patimilor. Tot ceea ce caută ei este deşertăciune. În momentele de maximă îndoială din bi se rică am înţeles puţin din tristeţea oamenilor necredincioşi: ei înţeleg că viaţa lor este clădită pe fum, înţeleg că nu vor putea lua cu ei nimic din bunătăţile cu care se desfată, dar nu văd nici o posibilitate de a schimba lucrurile.

2 noiembrie 1992

Ziarele sunt pline de articole depre paranormal. Lumea e obsedată de paranormal. Cred că datorită mass-media o mulţime de draci au rămas şomeri. Munca lor e făcută de altcineva.

Pare absurd să porneşti o discuţie împotriva reîncarnării cu un om care e la curent cu multe cazuri de aşa-zisă amintire a vieţilor anterioare. Şi totuşi eu am încercat să o conving pe Ileana că reîncarnarea e o scorneală drăcească.

„Lasă teoriile Bisericii, faptele sunt fapte.“

„Eu nu neg faptele, eu nu neg că o sută de oameni au spus cu precizie ce s-a întâmplat cu ani de zile înainte ca ei să se nască în locuri pe care nu aveau de unde să le cunoască, eu doar spun că toate se datorează diavolilor. Cazurile respective sunt cazuri clare de posesie.“

„Chiar aşa, în atâtea cazuri să se bage diavolul?“

„Păi, ce altceva are de făcut, decât să se bage? Care e ocu paţia lui? Nu îţi dai seama că de când sfinţii noştri au distrus prin rugăciune capiştile idoleşti, dracii au încercat să îşi găsească alte metode de a înşela lumea?“

„Lasă asta, că doar şi în Biblie se vorbeşte despre reîncarnare.“

„Unde?“

„Nu ştiu, ce crezi că eu sunt ca sectanţii, să ştiu versetele pe dinafară?“

„Dar ai citit versetele acelea?“

„Am citit câteva, dar ştie toată lumea despre ele.“

„Asta e problema, că sunt câteva lucruri despre care ştie toată lumea că apar în Biblie şi totuşi nu apar. Tot aşa se zice că în Biblie scrie că Dumnezeu, în mila Sa, Îi va mântui pe toţi oamenii.“

„Nu schimba subiectul, zi ce ai contra reîncarnării.“

„Eu nu am nimic, doar că este o minciună gogonată. Tu crezi că nu mi-ar conveni să existe reîncarnare, să ştiu că dacă nu m-am mântuit din prima, mai am dreptul la câteva încercări? Numai că adevărul nu este aşa cum ne place nouă să fie. Dacă s-ar fi putut să ne reîncarnăm, crezi că Dumne zeu nu ne-ar fi lăsat? Nu, Dumnezeu nu este habotnic şi nici sadic. El nu se bucură văzând că unii ajung în iad. Dumnezeu nu are nici un câştig văzând că unii suferă chinurile iadului.“

„Dar totuşi, dacă nu îi scapă pe păcătoşi din iad, dacă nu le mai dă o şansă, asta ce înseamnă, că e iubitor de oameni?“

„Ţi-am mai spus că nu putem măsura noi adevărul după mintea noastră. Alegerea nu e între a ne reîncarna sau a nu ne reîncarna. Aşa vrei tu, poate, să existe ambele opţiuni. Alege rea pe

care a avut-o Dumnezeu când ne-a făcut, dacă pot spu ne aşa, a fost între a crea oameni după chipul şi asemănarea Sa sau a crea oameni marionete."

„La ce te referi?"

„Sufletul nostru e de o măreție pe care numai Dumnezeu o poate aprecia la justa valoare. Dumnezeu ne-a dat darul libertății, ni l-a dat pentru totdeauna. Noi avem de ales între bine şi rău, între rai şi iad. Nu se poate ca într-o viață să alegem iadul, şi apoi să ne întoarcem pe pământ pentru a ne răzgândi. Alegerea noastră e hotărâtoare: ce căutăm, aia găsim. Vrem viață pătimaşă, ajungem în iad. Vrem sfințenie, ajungem în rai."

„De ce totuşi nu e altfel?"

„Nu putem noi înțelege de ce a fost atât de important ca oamenii să aibă de trăit o singură viață pe pământ, şi în funcție de faptele lor să ajungă în rai sau în iad. Sunt convins că nu putea fi altfel: Dumnezeu ne-ar fi dat şansa reîncar nă rii, dacă ar fi fost cu putință. Dar noi nu ne dăm seama de mă reția sufletului: e făcut după chipul şi asemănarea lui Dum nezeu. Nu se poate ca după moarte să uite tot, şi să înceapă o viață nouă. De fapt, m-ai atras într-o cursă. Încerc să îți explic cu argumente raționale de ce sufletul nu se reîn car nează. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să ştim mai multe despre aceasta, ne-ar fi spus prin Sfinții Părinți. Dar Dum ne zeu a vrut să ştim numai că avem de trăit o singură viață, după care ne aşteaptă Judecata."

„După ce ai spus ce ai avut de spus despre acest subiect, îți dau un singur argument care demontează toată vorbăria ta: nu era nevoie să vorbească sfinții despre reîncarnare: a vorbit chiar Hristos. Un exemplu îmi aduc aminte. Când a zis despre Sfântul Ilie..."

„Nu, nu se poate să îmi aduci tot exemplul acesta. Toți care credeți în reîncarnare nu aveți alt exemplu mai bun decât acesta. M-am plictisit să îl aud."

„Lasă-mă să termin, că nici eu nu te-am întrerupt. Exemplul te plictiseşte pentru că nu poate fi demontat, e prea evident."

„Spune ce ai de spus şi apoi vedem care are dreptate."

„Ce sigur eşti pe tine... Oare cum mă vei mai contrazice acum? Hristos a zis despre Sfântul Ioan Botezătorul: «El este Ilie, cel care trebuia să vină!» A zis aşa sau nu a zis? E clară afirmația despre reîncarnare? Nu era nevoie să folo seas că tocmai cuvântul reîncarnare, dar ideea e clară."

„Ți se pare. Dacă întorci câteva pagini din Evanghelia după Matei, vedem ce se întâmplă la Schimbarea la Față. Pe cine au văzut apostolii vorbind cu Mântuitorul? Pe Moise şi Ilie. Nu pe Sfântul Ioan Botezătorul, pe care l-ar fi recu nos cut. Dacă Sfântul Ioan ar fi fost reîncarnarea Sfântului Ilie, atunci la Schimbarea la Față s-ar fi arătat ca Ioan, nu ca Ilie. S-ar fi arătat ca cel din ultima viață, nu?"

„Da, în principiu da. Dar poate că Sfântul Ilie a fost mai important decât Ioan Botezătorul."

„De ce încerci să tot găseşti argumene care să mă con tra zi că? Cum putea fi un prooroc mai mare decât proorocul care L-a botezat pe Hristos în Iordan? De altfel, Hristos a măr turisit că Sfântul Ioan a fost cel mai mare om născut din femeie, cel mai drept bărbat de până atunci. Mântuitorul a zis despre el că este Ilie referindu-se la faptul că avea duhul pro o rocesc al Sfântului Ilie. De altfel, dintre proorocii Vechiului Testament, Sfântul Ioan Botezătorul s-a asemănat cel mai mult cu marele Ilie: în râvna pentru păstrarea credinței în Dum nezeu şi prin spiritul de jertfă. Amândoi au preferat mai degrabă să moară decât să tacă. Cum e, ți se pare că mai stă în picioare teoria cu reîncarnarea Sfântului Ilie?"

„Mai sunt şi alte argumente în favoarea ei, pe care nu mi le aduc aminte acum."

„Şi celelalte argumente sunt la fel de serioase. Nu te gân deşti că dacă era ceva adevărat, Hristos ar fi vorbit mul ți milor despre reîncarnare? Doar a venit să ne învețe adevărul."

„Poate că Biblia a fost cenzurată."

„Nu vii cu idei prea noi. Ştii şi tu că eu am crezut în re în car nare şi atunci eram convins că Noul Testament a fost cen zu rat la primul Sinod Ecumenic. Dar acum, când aud aşa ceva, îmi vine să râd. Păi oare sfinți ca Sfântul Spiridon al Tri mitundei, care a făcut minunea cu cărămida, arătând că exis tă o dumnezeire în trei străluciri, crezi că asemenea sfinți ar fi

îngăduit să fie pocită Scriptura? În viața Sfântului Ierarh Spiridon scrie că s-a supărat pe un diacon numai pentru că a înlocuit un cuvânt cu altul, foarte asemănător ca sens."
„Am citit şi eu viața Sfântului Spiridon, dar nu m-am gândit că ar avea vreo legătură pasajul acela cu textul Scripturii pe care o avem azi."
„Cum să nu? S-au descoperit manuscrise şi fragmente de manuscrise ale Noului Testament mai vechi de anul 325 şi sunt identice cu ceea ce citim noi în Biblia noastră."
I-am adus şi alte argumente, dar nu am putut să o conving. Concluzia la care am ajuns este că argumente raționale se pot aduce pentru ambele teorii. Numai că oamenii aleg în funcție nu de ceea ce este adevărat, ci de ceea ce le place lor să creadă.
Cei care cred în Hristos înțeleg repede că reîncarnarea este o rătăcire, dacă cineva stă să le aducă argumente.
Dar cei care nu cred în Hristos nici nu au cum să înțeleagă falsitatea teoriei reîncarnării. Într-un fel, le şi convine să creadă în ea: dacă teoria reîncarnării ar fi adevărată, atunci ceea ce învață Biserica ar fi fals. Şi atunci, poate că păcatul nu ar fi chiar atât de grav pe cât îl prezintă Biserica. Da, pe oameni îi sperie posibilitatea ca Hristos să fie Fiul lui Dum nezeu, ca Biserica să spună adevărul. Unii cred că dacă se mint singuri responsabilitatea lor este mai mică.
3 noiembrie 1992
Cuprins de disperare, am crezut că poate Dumnezeu mă va ajuta să scap de foame ajutându-mă să câştig la „Loz în plic". Am tras azi opt lozuri, dar nu am câştigat nimic. Mai bine îmi luam nişte plăcinte cu mere de banii ăştia.
Cum o să fac rost de bani, voi mai încerca să trag un loz câştigător.
4 noiembrie
L-am întrebat pe părintele Nicolae cum îl pot ajuta pe Nelu:
„Ceea ce spune el nu e ceva nou pentru mine. Pe mulți îi aud că nu au găsit încă un preot destul de vrednic care să îi spovedească. Cei care spun aşa sunt înşelați de diavol, dar nu îşi dau seama. Ar trebui să se spovedească la primul preot pe care îl întîlnesc, chiar dacă ar fi cel mai păcătos preot din lume. Şi după ce îşi spovedesc păcatele, cu sufletul curat se pot ruga ca Dumnezeu să îi ajute să îşi găsească un duhovnic mai sporit.
De multe ori au fost unii care trăiau aproape de mănăstiri cu duhovnici sfinți, şi totuşi diavolul le băga în cap că nu e bine să se spovedească la aceia. Mulți au murit nespovediți, tot aşteptând să găsească un duhovnic care să le placă. Dar Biserica nu învață că numai preoții cu viață sfântă au puterea de a ierta păcatele. Toți o au.
Omul trebuie să se spovedească în fiecare post. Şi dacă totuşi simte că vrea să ducă o viață de nevoință mai aspră, o viață de rugăciune, poate să caute un duhovnic care să îi arate această cale.
Unii şi-au găsit duhovnici prin Moldova, ajung la ei de două ori pe an, şi atunci stau la spovedanie puțin, pentru că mai aşteaptă şi alții afară. Ei nu îşi dau seama că greşesc: ar trebui să se spovedească în fiecare post. Şi când nu pot ajun ge în Moldova, să se spovedească la preotul din parohia unde locuiesc sau unui alt preot la care pot ajunge fără probleme."
„Se pare că asta e soluția pentru cei care vor să sporească în rugăciune: să îşi găsească un duhovnic cu viață sfântă, prin vreo mănăstire sau chiar de mir. Dar, în acelaşi timp, să aibă un preot la care să se spovedească cel puțin în cele patru posturi, dacă nu şi mai des, după fiecare vătămare sufletească.
Şi la părintele de la mănăstire să se ducă când pot, ca să discute problemele mai importante. Cele mai uşoare le poate lămuri şi preotul de parohie."
„Foarte puțini sunt credincioşii pentru care e nevoie de povețe mai iscusite decât cele pe care le dă, prin harul lui Dumnezeu, preotul din parohia în care se află. Pentru unii e ca o modă, să se spovedească la duhovnici de mănăstire. Important este ca atunci când te spovedeşti să ai credință că nu te spovedeşti unui om, ci lui Dumnezeu. Zice în rugă ciu nea de dezlegare că preotul e doar un «martor» al spoveda ni ei. E martorul rânduit de Dumnezeu pentru a primi spovedania.

Aşa că trimite-l pe Nelu cât mai degrabă la spovedanie. Că poate până găseşte el un duhovnic sfânt, îl aruncă diavolul în păcate de moarte şi apoi nu va mai vrea să se spovedească. Ştii şi tu că nu e greu ca un tânăr să renunțe la dorința de a se spo vedi. Îi trimite diavolul o prietenă care îi oferă bucurii tru peşti, desfătări pătimaşe şi gata: s-a dus dorința de spovedire a păcatelor."

„Nelu e băiat cuminte..."

„Bine că e. Dar asta nu înseamnă că dacă stă departe de spo vedanie poate rămâne în picioare. Căderea vine într-o clipă."

Am vorbit cu părintele Nicolae şi despre visul de la Sihla. Mi-a zis că timpul va adeveri dacă a fost sau nu de la Dum ne zeu. La nelămurirea mea privitoare la cuvintele „să îi înveți pe cei din afară filosofia Sfinților Părinți", m-a lămurit că în primele veacuri, pentru Sfinții Părinți teologia era una cu fi lo sofia, adică cu iubirea de înțelepciune. Filosofia Sfin ților Pă rinți este tocmai învățătura ortodoxă. Deci nu am de ce să am rețineri față de porunca din vis. Poate că Dumnezeu mi-a po runcit prin cuvintele acelea să mărturisesc învățătura orto do xă tocmai pentru a mă ajuta să îmi dau seama că visul nu este de la autosugestie. Dacă ar fi fost de la autosugestie, aş fi auzit: „să îi înveți pe cei din afară teologia Sfinților Părinți".

Dacă era vorba de autosugestie ar fi trebuit să țin seama de cunoştințele mele religioase. Ori, nefiind vorba de autosu gestie, e clar că a fost ori de la Dumnezeu, ori de la diavol. Părintele m-a lăsat să înțeleg că a fost de la Dumnezeu şi că nu trebuie să mă mândresc pentru acest lucru. După câte păcate am făcut, nu trebuie decât să mă bucur că Domnul vrea să Îi slujesc.

5 noiembrie 1992

De două zile nu am în cap decât bani: cum să îmi trimită Dumnezeu cât mai mulți bani. Am pierdut banii pe care trebuia să îi dau lui Nelu şi acum iată-mă la pământ: vreau bani.

Nu am bani nici măcar cât să mai trag câteva lozuri. Până şi când îmi fac canonul tot numai bani am în minte. Cred că dacă fac rost de bani voi avea din nou linişte şi mă voi ruga cu mai multă atenție.

6 noiembrie 1992

„Ce e mai rău, m-a întrebat Nelu, un comunist sau un drac?"

„Dracul."

„Nu e dracul, e comunistul. Că dacă dai cu agheasmă pe drac, îl arde, dar dacă dai pe comunist, nu zice nimic."

De mult timp nu am mai auzit aşa glumă bună.

Nu sunt de acord cu cei care zic că noi, creştinii, nu tre buie să râdem deloc. „Hristos nu a râs niciodată. Sau ai găsit tu în Biblie că a râs?"

Nu am găsit. Dar cred că încă nu sunt la măsura la care să nu mai râd.

Râsul mă destinde: e cel mai bun duşman al sufletelor posace, sterile.

Chiar Sfântul Antonie învăța că nu e bine să strângem prea tare coarda arcului, că se rupe. Fiecare măsură cu ale ei.

Nu am de gând să scap de râs. Ştiu că dacă voi spori în dragoste de Hristos, şi mintea mea se va ocupa numai cu cele sfinte, râsul nu îşi va mai avea locul. Dar trecerea va fi firească.

7 noiembrie 1992

Marius a fost răcit şi abia azi m-am revăzut cu el, ca să continuăm discuția despre privitul la televizor:

„Unde eram?"

„Ziceai de copierea comportamentului personajelor."

„Da. Nu mă refeream la copierea unor crime sau a unor violuri. Cred că nu negi totuşi că multe dintre aceste ticăloşii au avut şi au loc mai ales datorită ecoului pe care îl au filmele cu astfel de subiecte. Mă refeream la înțelegea unui nou tip de viețuire, a unuia în care Dumnezeu este prezent ca spectator."

„Adică, dacă s-ar face un film despre viața unor creştini care postesc, care se roagă nu numai dimineața sau seara câte trei minute, ci care îşi fac canonul în linişte, care se spovedesc şi se împărtăşesc, un astfel de film le-ar părea occidentalilor drept science-fiction."

„Ai înțeles mai bine decât mă aşteptam."

„Dacă ar exista un astfel de film, cei care nu sunt creştini ar rămâne şocați să vadă că există oameni care îşi rânduiesc viața în aşa fel încât să fie în toate bineplăcuți lui Dumnezeu. Oameni care au patimi, dar se luptă cu ele. Oameni care nu se ascund cu capul în nisip atunci când păcătuiesc, ci au curajul de a-şi înțelege greşeala şi de a-L ruga pe Domnul să îi îndrepte."

„Da, un astfel de film ar pune automat în evidență întu ne ri cul filmelor care, oricât de celebre ar fi, oricâte Oscaruri ar lua, te învață să trăieşti după cum îți şopteşte vrăjmaşul: în patimi."

„Cum era melodia aia, «Road to hell», drum spre iad. Încetul cu încetul, spre acest drum te călăuzesc unele multe filme."

„Mai e ceva. Mai sunt şi filme care, deşi sunt vătămătoare, au nişte secvențe care pe unii i-ar putea ajuta să fie mai buni, mai blânzi. Să luăm un exemplu: un film e foarte plăcut, are secvențe psihologice interesante, te ajută să-i înțelegi mai bine pe cei handicapați fizic. Dar filmul are două faze sexy. Să zi cem că doi soți, după ce văd acest film, nu simt că li s-a stâr nit pofta trupească. Dar dacă filmul e văzut de un ado les cent, îi poate trezi pofte trupeşti şi îl poate împinge spre păcat."

„Există filme care pe unii îi pot folosi puțin, dar pe alții îi pot duce în prăpastie. Numai că nu poți preciza la fiecare film cine s-ar putea folosi din el."

„Sunt filme pe care cei mai tari duhovniceşte le pot vedea fără să se smintească, dar care pe cei mai slabi îi smintesc. Şi nu poți spune: acest film e recomandat numai sfinților, că nimeni nu ar avea smerenia să nu se uite la el."

„Mai e şi un alt element subiectiv. Poate că un om mai slab, văzând un anumit film, reuşeşte să nu se smintească şi să îl vadă fără să se vateme. Dar altul, mai sporit duhov ni ceş te, se poate vătăma. Sunt o mie de factori subiectivi în aceas tă problemă."

„Şi aici sunt de acord cu tine. Sunt subiective aprecierile de acest gen. Şi cel mai subiectiv e mai ales folosul pe care îl au creştinii din vederea filmelor. Puțini sunt cei care, după ce văd un film care i-a vătămat, au curajul de a recunoaşte că mai bine renunțau să îl vadă."

„Da, găsesc tot felul de lucruri interesante prin care caută să ascundă eşecul: se mint singuri, numai să nu recunoască o greşeală. Numai în cazul în care filmul a fost plicticos au tăria de a recunoaşte că şi-au pierdut timpul."

„Acum să vorbim despre televizorită. Cred că ți-ai dat şi tu seama ce uşor devine drog privitul la televizor. Oamenii nu mai ştiu cum să scape de necazuri, cum să uite de greutăți, cum să îşi odihnească mintea."

„Şi televizorul este oricând la îndemână. E prietenul care la nevoie se cunoaşte. Omul pune mâna pe telecomandă şi nu îi mai dă drumul. La un moment dat ajungi că tot schimbi canalele, tot căutând ceva mai interesant, şi negăsind trebuie să te mulțumeşti cu ce găseşti."

„Privitul la televizor creează o dependență psihică. Însă la noi nu e ca în Occident, unde sunt oameni care s-au îmbol nă vit psihic din dependența de televizor. Televizorul este aerul lor, fără televizor sunt morți. Cel mai clar exemplu e cu tele no velele. Dacă vreo femeie pierde un episod din telenovela ei pre ferată, zici că are de dat un examen. Devine nervoasă, agitată..."

„Nu toate femeile se uită la telenovele."

„Nu, altele se uită la talk-show-uri de succes, care le înva ță cum să renunțe la ceea ce e mai curat în viața lor. Cum să se îndepărteze de ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la ele."

„Din moment ce atât de multe femei văd aceste emisiuni, cele care nu se uită riscă să fie luate peste picior. Nu numai fe meile se uită la talk-show-uri, se uită şi bărbații. Nu fac de o sebire aici. Doar că sunt unele femei care stau în casă mai mult decât bărbații, şi televizorul

stă deschis tot timpul. Cât de spre luatul peste picior, ăsta e prețul pe care l-au avut de plă tit dintotdeauna creştinii: riscul de a fi luați în râs de ceilalți."

„În ceea ce priveşte televizorul, eşti deci de părere că ar fi bine ca cei care se consideră creştini să renunțe la el?"

„Da. Şi cel mai simplu argument este că noi, creştinii, nu avem timp liber. Sau nu ar trebui să avem timp liber. Când avem ceva timp liber putem citi, putem merge la slujbele din timpul săptămânii. Ca să nu zic că întotdeauna se găseşte cineva care să aibă nevoie de ajutorul nostru. Nu vorbesc de aju torarea bolnavilor din spitale sau a orfanilor. Vorbesc de lucruri mai uşor de făcut. Putem să îi ajutăm pe prietenii noştri sau pe rudele noastre să înțeleagă mai bine învățăturile Bisericii."

„Şi cu odihna?"

„Să ştii că odihna adusă de televizor e o odihnă superfi cia lă, care închide inima şi răceşte mintea. Şi când ai nevoie de pu țin repaos, nu te împiedică nimeni să faci o plimbare, sin gur sau cu prietenii. Nu te împiedică nimeni să găseşti un mij loc de relaxare care să nu te vatăme."

„Ăsta e principalul tău argument: că viața e scurtă şi că tre buie să facem tot ce ne stă în putință pentru a ajunge în rai. Privitul la televizor nu e ceva care să ajute la ajungerea în rai."

„Acum vorbim despre televizor şi nu despre cum să ne ocupăm timpul, aşa că nu intru în detalii."

„Dar dacă preotul ar spune omului obişnuit să nu se mai uite la televizor, crezi că l-ar asculta cineva?"

„Important este să spună, indiferent câți îl ascultă sau nu. Chiar dacă unii îl iau în râs. Dar alții vor înțelege că televi zo ri ta este o patimă şi vor încerca să se lupte cu ea. Oricum, pă rintele trebuie să atragă atenția credincioşilor asupra faptului că păcatul cu gândul, păcatul la care te îndeamnă de atâtea ori emisiunile de la televizor distruge sufletul. Chiar dacă acțiu nea lui e mai lentă, e mortală."

„Şi crezi că poți scăpa pe loc?"

„După ce spovedeşti o cădere, primeşti puterea să te lupți cu ea. Aşa şi cu televizorita: primul pas este să iei hotărârea de a nu te mai lăsa întinat de ceea ce îți oferă televizorul. Unii pot să renunțe dintr-o dată la el, aşa cum alții renunță dintr-o dată la fumat. Dar cei mai mulți renunță treptat, încetul cu încetul."

„Nu există nici o broşură cu astfel de îndrumări."

„Deocamdată nu, dar o să apară. În toate vremurile Domnul a avut creştini, mireni, dar mai ales clerici şi monahi care au dat un răspuns creştin problemelor care s-au ivit. Aşa o să fie şi cu televizorul."

„Poate că deja s-au scris astfel de broşuri, dar nu ştim noi. Poate peste trei sute de ani creştinii vor citi cărți despre privitul la televizor scrise de sfinții care trăiesc în vremurile noastre. De sfinți care vor fi canonizați până atunci."

„Sfântul este cel care observă cel mai bine cursa vrăj ma şu lui şi cum te poți feri de ea. Dar nu este nevoie să apară cărți împotriva televizoritei. Trebuie să ai un duhovnic care să ştie să aplice povețele din scrierile sfinte şi, cu ajutorul lui, scapi cel mai uşor."

„Ce părere ai despre revistele cu programele TV?"

„Sunt o armă excelentă pentru cel care vrea să scape de televizorită. Dacă înainte te uitai trei ore zilnic, acum îți faci semn, şi îți faci semne la emisiunile sau filmele care crezi că nu te vatămă prea tare. Şi le vezi numai pe acelea. Câştigi timp, pe care îl foloseşti la cele duhovniceşti. După câtva timp, constați că e bine să vezi mai puține emisiuni. Că e bine să reduci privitul la televizor la câteva ore pe săptămână."

„Măcar de ar ajunge toți creştinii la măsura asta."

„Nu îi împiedică nimeni. În afară de propriile patimi şi de diavol. Dar Dumnezeu vine în ajutor."

„Nu crezi că e o utopie ideea că ar fi bine ca adevărații creştini să renunțe la televizor?"

„Nu e o utopie faptul că ar trebui să părăsim păcatul pentru a fi ai lui Hristos?"

„Nu, nu e."

„Atunci nici lepădarea risipirii minții cu ajutorul tele vi zorului nu e o utopie. Câtă vreme vor fi creştini iubitori de patimi, cu siguranță va avea cine să butoneze televizorul. Dar, în acelaşi timp, vor fi şi creştini iubitori de Hristos care vor şti să ducă lupta cu patimile şi vor renunța la televizor. Ştii, important este nu să fie convinşi de preoți să renunțe definitiv la televizor. Duhovnicii să îi ajute măcar să renunțe la toate emisiunile care vatămă mintea. Şi după ce vor avea acest şoc, de a scăpa de sub hipnoza micului ecran, în timp vor fi singuri în stare să scoată televizorul din priză."

„Cred că dacă s-ar uita mai puțin la televizor, creştinii ar trăi altfel."

„Eu sunt sigur: televizorul ține astăzi locul spectacolelor din arenele romane, spectacolelor cu lupte de gladiatori şi celorlalte prostii. Sfinții Părinți îi opreau pe creştini să mear gă la astfel de spectacole şi tot aşa i-ar opri şi pe creştinii de azi să privească cea mai mare parte a emisiunilor de la tele vizor. Asta dacă nu i-ar opri chiar de la toate."

„Pâine şi circ!, asta vroiau cei care mergeau să vadă spectacolele din arene. Cam asta dă şi televizorul."

„Televizorul nu dă decât circ. Nici măcar pâine nu dă."

Cam ăsta a fost sfârşitul discuției despre televizor. Nu l-am reprodus prea exact, sunt cam obosit, dar cam aceasta a fost discuția. Singurul punct asupra căruia mai şovăi puțin este că dacă Marius are dreptate, ar fi bine să mă uit mai rar la televizor.

8 noiembrie 1992

Nu mă aşteptam să îl conving atât de repede pe Nelu să se spovedească: alaltăieri i-am spus ce am vorbit despre el cu părintele Nicolae şi mi-a dat dreptate. A zis că şi el simțea de multe ori că e gata să fie biruit de păcat şi se gândea că, dacă apucă să păcătuiască, nu o să mai vină la spovedanie:

„Ştii, m-am gândit că dacă tot o să cad, ar fi o prostie să mă mai spovedesc. Ori merită să păcătuiesc, şi atunci nu mă spovedesc pentru că ar trebui să renunț la păcat, ori nu merită, şi atunci nu o fac. În momentele mai grele prin care am trecut în ultimele luni mă gândeam că dacă fac dragoste cu Tatiana o să îmi fie mai bine: voi avea parte de momente de bine. Şi Tatiana îmi oferea tot sprijinul, dar m-a lăsat să stabilesc eu când sunt pregătit sufleteşte pentru asta. După spovedanie însă, am renunțat la ideea de a face dragoste cu ea până ne căsătorim. Ne-am hotărât: dăm la facultate şi apoi ne căsătorim."

E mare lucru că au puterea de a lua viața în piept. Ce chestie, să te căsătoreşti la 19 ani... De fapt, cred că e mai bine aşa. Decât să cazi în curvie, şi apoi să porneşti la drum cu sufletul murdar... Nu ştiu dacă m-aş căsători imediat după terminarea liceului. Cred că mai aştept până după facultate. Dar dacă nu o să mai rezist dorinței de a face dragoste cu fata iubită, o să mă căsătoresc. E cât se poate de firească o astfel de dorință. Prin secolul al patrulea, fetele se măritau la 12 ani. Vârsta a tot crescut, şi azi aproape nici o fată nu se mai mărită fecioară.

A fost un scandal la o clasă de liceu din nu mai ştiu ce oraş şi toate fetele au fost duse la control medical: numai două mai erau fecioare. Restul, femei. Şi clasa avea puțini bă ieți. De vină sunt părinții, că ne lasă să ne căsătorim abia când li se pare lor că suntem maturi.

9 noiembrie 1992

Când cumpăram un loz, l-am văzut pe Marius. Mi-a zis că o să se roage să nu am parte de nici un loz câştigător:

„Nu îți dai seama? Banii câştigați la jocurile de noroc sunt bani murdari. Dumnezeu nu te încearcă acum cu sărăcia ca tu să Îl rogi să te ajute prin lozuri. E ca şi cum mama ia cuțitul din mâna copilului ca nu cumva să se taie, şi copilul se joacă atunci cu foarfeca. Dacă Dumnezeu vrea să te încerce prin foame, rabdă. Încercarea va trece. Bucură-te că nu ai câştigat până acum: dacă ți-ar fi pus dracul în fața ochilor un loz cu o sumă mare de bani, să vezi prin ce ispite ai fi trecut. Să nu crezi că eşti ferit de patima iubirii de argint. Tu nu îți dai seama, dar faptul că ai ajuns să tragi la loz arată o lipsă de încredere în grija lui Dumnezeu. Ori Dumnezeu nu există, şi atunci fă rost de bani cum ştii, ori El există, şi atunci încearcă să faci rost de bani în aşa fel încât să nu faci vreo greşeală."

Nu prea m-a convins. Sunt atât de flămând încât vorbele lui n-au avut prea mare ecou în inima mea.

Am aflat că cele doi surori de mănăstire din grupul A.R.S. s-au îndepărtat de drumul lor spre „cer“ şi au poposit într-un bar, pe post de chelnerițe. Nu mă miră acest lucru. Diavolul care inspira tot circul cu vedenii a pus stăpânire pe ele, şi apoi le-a mai târât şi prin puțin desfrâu. Dumnezeu m-a scăpat la țanc.

12 noiembrie 1992

Dimineață, când îmi ziceam rugăciunile, mi-a trecut prin cap gândul cel bun: mare prostie făceam cu lozurile. Fugeam de cruce. M-am rugat de atâtea ori să mă curețe Dumnezeu de păcate, şi totuşi cum au venit încercările am cedat.

Ştiam că e o greşeală să tragi la loz în plic, dar pur şi simplu mi se părea că Dumnezeu îmi va înțelege disperarea. Încetul cu încetul dorința de a avea bani, cât să scap de foame pentru o vreme mai lungă, mi-a pătruns adânc în inimă.

Nu am putere să Îi mulțumesc lui Dumnezeu că trec prin această grea încercare, dar cel puțin îmi dau seama unde am greşit. Dumnezeu a îngăduit să trec prin această încercare şi imediat m-am simțit părăsit, imediat mi s-a părut că Domnul nu are grijă de mine, deşi sunt făptura Sa.

Doamne, îmi e atât de greu să rabd foamea... Credeam că e de ajuns să cred în Tine ca să am puterea de a răbda încercările. Dar nu îmi dădeam seama cât de slabă este credința mea... Nu îmi dădeam seama că voi ceda la încercări atât de uşoare.

13 noiembrie 1992

Oamenii sunt săraci. Sărăcia asta e o consecință a păcatului. Asta se vede clar din cuvintele pe care Dumnezeu i le-a zis lui Adam: „în sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea, până când vei muri“.

Situația de astăzi e foarte tristă: din ce în ce mai mulți şomeri, care sunt lipsiți până şi de posibilitatea de a-şi câştiga pâinea cu sudoarea frunții.

20 noiembrie 1992

Ce groaznic este când îmi dau seama că, deşi aş vrea să fac cele bune, mă las păcălit de cele rele... Cred că acum, în zilele acestea, dracii m-au lăsat în pace, au intrat în inventar. Eu mi-am făcut rău şi fără contribuția lor. M-am închinat „icoanei vorbitoare a fiarei“.

Oricât de sceptic am fost eu față de criticile aduse emi siunilor şi filmelor de către anumiți monahi mai îndârjiți, iar trebuie să recunosc faptul că dreptatea nu a fost de partea mea.

Acum vreo opt zile am vrut să văd un film. Când s-a terminat, schimbând canalul, am mai văzut unul. Noaptea mă tot gândeam la filmele pe care le voi vedea a doua zi. Am văzut şi filme şi emisiuni care, deşi nu erau interesante, reu şeau să mă facă să le urmăresc. A treia zi la fel: numai că in tra sem sub hipnoza televizorului. E stare plăcută, de relaxare, de viață fără griji. Tata credea că sunt la liceu, dar eu studiam „telecomanda“. M-am uitat în câteva zile la televizor mai mult decât într-un an de yoga.

Îmi tot spuneam: „lasă, că o să vină şi filme mai intere san te, din care voi avea ce învăța“. Sau: „e bine că aflu atâtea lucruri despre preocupările celorlalți, ca să nu devin un şoa re ce de bibliotecă preocupat numai de cărți duhovniceşti“.

Am ajuns să simt nevoia să privesc televizorul. Am sen za ția, nu ştiu dacă o fi aşa, că mintea ajunge la un fel de depen den ță de televizor, dependență care seamănă cu cea a yoghi ni lor care simt nevoia de a medita. Creierul funcționează altfel, e greu de descris cum.

22 noiembrie 1992

Am ajuns la Mănăstirea Peştera. Locurile sunt minunate. După-masă am fost cu un grup mic în Peştera Ialomicioarei şi am coborât până în locul numit Hades. Acolo e ca un cap de monstru, dar crescut din stâncă. Se zice că aici au fost inițiați marii hierofanți ai dacilor; doar e „peştera lui Zalmoxis“.

25 noiembrie 1992

Prima spovedanie din post. Din cauza mândriei începusem să cred că am voie să mă joc cu gânduri de desfrâu. În ultima vreme mi-au venit în cap amintiri de la Tantra. Cu imagini

pasionale. Şi mă gândeam că aş mai fi putut face dragoste şi cu alte colege şi măcinam astfel de gânduri fără să îmi dau seama că sunt păcălit de draci.

Când am spovedit că mi-a trecut prin cap să fac dragoste cu Miruna, părintele Teofan m-a mustrat tare. M-a îndemnat să zic o rugăciune scurtă ori de câte ori îmi mai vin gânduri pătimaşe. Nu îmi dau seama cum am început să primesc iarăşi gânduri de desfrâu.

27 noiembrie 1992

Ce le pot face preoţii oamenilor săraci: să le dea tuturor de mâncare? Nu. Mulţi săraci ar putea fi ajutaţi de creştinii care au o situaţie materială bună, dar nu toţi. Ce s-ar putea face cu ceilalţi? Şi, de fapt, ce se poate face cu săracii care vin să cea ră cuvânt de folos, în condiţiile în care creştinii mai în stă riţi chel tuiesc mult pentru câinii cu care ies la plimbare, dar pen tru săraci nu au de gând să dea un ban?

Mi se pare că soluţia ţine de planul duhovnicesc: preoţii i-ar putea să înţeleagă altfel crucea pe care o duc. Sărăcia e o cruce foarte grea. E dificil să înţelegi singur cum trebuie pur ta tă. Dacă însă preotul care îţi vorbeşte ştie ce înseamnă viaţa de înfrânare, cuvântul lui e nu numai plin de mângâiere, ci şi de putere. Părintele Teofan, cu nevoinţele sale pustni ceşti, cu suferinţele din închisoare, este un om care ştie să îşi întăreas că ucenicii care trec prin necazuri.

28 noiembrie 1992

Au venit radiestezişti la mănăstire. Sunt cazaţi în vila de peste pod. I-am dus în peştera mare, trimis de părintele ca ghid.

Nu ştiu exact ce năzbâtii au prin cap, deşi ştiu că sunt rătăciţi. Şeful lor, comandorul Laurian Sârmulescu, mi se pare un tip foarte puternic, e genul de om care îi manipulează cu mare uşurinţă pe cei din preajma sa.

Fratele Nicolae mi-a spus că l-a chemat pe comandor la el în chilie, spunând că îl doare spatele. Vroia să vadă dacă comandorul va ghici unde anume îl doare. Mi-a zis că avea de gând, în cazul în care Laurian i-ar fi spus unde îl doare, să nu recunoască că este aşa. Dar, culmea, comandorul i-a arătat precis cele trei locuri în care îl durea spatele, nu numai unul singur. Fratele Nicolae s-a mirat de puterile comandorului: „M-am jucat cu dracul. Vroiam să îl fac de ruşine, şi când colo m-a lăsat mască".

Această întâmplare arată că radiesteziştii au puteri evi den te. De la draci le au.

Stând în faţa peşterii mari am auzit o întâmplare tristă. Pe creasta muntoasă din faţa peşterii stăteau doi tineri îndră gos tiţi. Ea s-a aplecat să culeagă o floare de colţ şi era să cadă în prăpastie. El a încercat să o salveze, dar au căzut amândoi. Au murit pe loc. Cred că pentru jertfa pe care a făcut-o încer când să-şi salveze prietena, el s-a mântuit.

29 noiembrie 1992

Am văzut câţiva radiestezişti în peşteră: făceau spiritism, chemând duhul Maicii Domnului. Ei credeau că Maica Dom nu lui le vorbeşte prin mişcările sârmei radiestezice. Mi-a părut rău că nu am priceperea de a-i convinge că sunt rătăciţi. Părintele Teofan mi-a spus că pe unii i-a întors, dar marea ma joritate sunt fanatici. Aşa eram şi eu când mergeam la cursurile lui Tăureanu.

Radiesteziştii, „sârmiştii" cum li se mai spune, sunt mai pe ri culoşi decât yoghinii. Pentru că părând mai apropiaţi de Biserică, este destul de greu să spui cu exactitate ce e greşit la ei. Biserica catolică i-a blestemat pe toţi şi a dat anatemei radiestezia. Dar Biserica Ortodoxă nu are o poziţie clară faţă de ei. Părintele Arsenie zice că, din moment ce la Sinoadele Ecumenice s-a dat anatemei orice formă de erezie, înseamnă că şi învăţătura radiesteziştilor este anatemizată. Dar ar fi fost bine dacă Biserica Ortodoxă ar da anatemei fiecare erezie contemporană, pentru ca oamenii să ştie de ce să se ferească.

După ce în primul mileniu ereticii se separau de Biserică, şi Sfinţii Părinţi nu pridideau să scrie împotriva ereziilor lor, în mileniul al doilea ereticii au căutat să se ascundă în Biserică. Nu toţi; unii s-au despărţit cu surle şi trâmbiţe. Dar alţii au rămas aproape de Biserică tocmai pentru că şi-au dat seama că rătăcirea lor va fi vădită mai greu.

Dacă radiesteziştii nu ar veni la biserică, lumea ar înțelege că sunt eretici. Dar aşa... Ei nu vin la biserică din aceleaşi mo tive pentru care venim noi. Noi venim ca să ne unim cu Mi rele Bisericii, cu Hristos. Să lepădăm toată grija cea lu meas că şi să Îl primim pe Hristos. Lepădăm tot ce intră în con tra dic ție cu învățătura Părinților Bisericii.

Radiesteziştii vin la biserică pentru a se umple de energie, pentru a-şi purifica canalele energetice. Şi iau din învățăturile sfinților numai partea care nu intră în contradicție cu învă ță tu ra lor. Şi totul e atât de firesc pentru ei... Profesorii lor, care au grade mai mari îi trimit la biserică. Poate spune cineva că profesorii sunt răi sau că îi învață cele rele?

Dacă profesorii lor sau comandorul însuşi le-ar spune să nu meargă la biserică, atunci ar putea apărea semne de în tre bare. Sau dacă nu le-ar spune nimic şi ei ar intra întâmplător în vreo biserică, şi şi-ar da seama că ceea ce predică părintele nu seamănă cu ceea ce ştiu ei de la cursuri, iarăşi ar fi motive de îngrijorare.

Dacă la prima întâlnire cu părintele Ioan de la Recea nu aş fi crezut că tot ce mi-a spus e teatru făcut de ochii lumii, dacă aş fi venit fără prejudecăți, convertirea mea ar fi avut loc atunci. Sunt aproape sigur de asta.

Dar diavolul asta face: îşi ia măsuri de precauție ca nu cumva ucenicii săi să se lepede de înşelare. El încearcă să re du că la zero posibilitatea ca ei să se convertească. Numai că nu e atotputernic. Întotdeauna mai rămâne o şansă de întoarcere.

Radiesteziştii îi înşală pe mulți: merg la biserică, fac pelerinaje prin mănăstiri, ba fac şi donații serioase. Dar astfel de donații ar trebui refuzate, pentru că sunt strânse cu prețul pierderii unor suflete.

30 noiembrie 1992

Sfântul Apostol Andrei. Nu credeam că voi da de un om care să mă domine psihic aşa cum m-a dominat Laurian. Nici la Tăureanu nu am simțit atâta putere diavolească în ochi cât am simțit la el. Deşi părintele Teofan îmi dăduse ascultare să nu vorbesc cu el, l-am chemat la mine în cameră ca să stăm de vorbă. Crezând că părintele exagerează puțin şi că nu are ce să mi se întâmple, am vrut totuşi să vorbesc cu coman do rul. Eram curios să văd cam ce fel de om e şi cam ce prostii are în cap.

A urcat la mine în cameră şi a început să îmi zică tot felul de prostii, cea mai mare fiind următoarea: „Tu ai un diavol în tine de când ai făcut yoga. Numai eu pot să ți-l scot. Nici dacă te călugăreşti nu va ieşi. Şi dacă nu mă laşi să ți-l scot eu, la Judecată o să îți pară rău că ți-ai ratat singura şansă de îndreptare."

Eu nu credeam ce îmi spunea. Dar în timp ce îmi vorbea, uitându-se fix în ochii mei, ca şi cum ar vrea să mă hipnoti ze ze, simțeam cum din ochi îi iese o putere care intră în mine. Simțeam această putere ca pe ceva fizic, care îmi făcea rău. Îmi venea să vomit. La un moment dat, nu am mai rezis tat şi am fugit după părintele Teofan. Era în biserică, vorbind cu o femeie. Mie îmi era atât de rău, încât l-am rugat să mă asculte cât mai repede. I-am spus ce mi s-a întâmplat, şi în timp ce îi vorbeam simțeam cum sufletul mi se uşurează. Am ieşit din biserică liniştit, dar hotărât să nu mai calc ascultările pe care le primesc.

Dacă l-aş fi ascultat pe părintele, totul ar fi fost bine. Dar pentru că am judecat ascultarea şi am călcat de bunăvoie cuvântul părintelui, mi-am primit pedeapsa cuvenită.

1 decembrie 1992

Nu mi-am făcut canonul. Mi se pare prea obositor să zic în fiecare zi Paraclisul Maicii Domnului şi Acatistul Sfântului Dimitrie Basarabov. Nici ieri nu mi l-am făcut. Ar fi putut şi părintele să îmi dea un canon mai mic.

2 decembrie 1992

Înainte de a mă întoarce acasă am vorbit iar cu părintele Teofan. M-a mustrat că nu mi-am făcut canonul: „Cine nu îşi face canonul se face de râsul dracilor. Ți se pare canonul prea lung: vino şi spune-mi, poate îl mai micşorez. Canonul e medicamentul pentru suflet: refuzi medicamentul, rămâi bolnav. Altfel nu se poate".

„Mă plictisesc repetând Paraclisul. L-am învățat aproape pe dinafară. Şi Acatistul Sfântului Dimitrie nu îl înțeleg: ce rost are să îi spun sfântului să se bucure? Mai bine i-aş cere să mă ajute cu ceva."

„Da, canonul e plictisitor la început. Pentru că nu ştii să te rogi. Dracii îți dau gânduri de plictiseală şi tu le primeşti. Ia să văd, cum te rogi?"

M-a pus să citesc prima cântare din Paraclis.

„Nu e bine. Ia fii atent la mine. Dacă ți-aş vorbi repede de tot, m-ai înțelege?"

„Cred că nu."

„Atunci cum vrei să te înțeleagă pe tine Maica Domnului dacă te rogi atât de repede? Nu eşti aproape deloc atent la ceea ce citeşti. Se vede că vrei să termini canonul cât mai repede.

Dacă vrei ca Maica Domnului să îți asculte rugăciunea, trebuie să te rogi fără grabă. Trebuie să încerci să fii atent la fiecare cuvânt. Fiecare cuvânt din rugăciune este important. Trebuie să rosteşti cuvintele clar şi rar, astfel încât dacă ar mai fi lângă tine altcineva, să se poată ruga împreună cu tine. Să îți înțeleagă cuvintele.

Ştii, Dumnezeu şi sfinții ne înțeleg oricât de repede ne-am ruga, şi dacă terminăm Paraclisul în cinci minute. Dar mintea noastră nu poate pătrunde duhul rugăciunii decât dacă ne rugăm fără grabă: un Paraclis nu trebuie făcut mai repede de jumătate de oră. Sau măcar douăzeci de minute. Ştiu că fiecare are ritmul lui, dar nu putem nici să ne rugăm fără să pricepem ce spunem. Trebuie să înțelegem ceea ce cerem Dom nului sau sfinților. Cum vrei să te asculte Maica Domnu lui, dacă nici tu nu ai timp să înțelegi ceea ce îi ceri?

Roagă-te fără grabă, şi vei înțelege dulceața rugăciunii.

Cât despre acatiste... E atât de frumos să îi spui unui sfânt: «Bucură-te...» Aşa îi arăți evlavia pe care o ai față de el. Şi heretisind un sfânt, dragostea pe care i-o porți creşte. Nu îi ceri nimic sfântului, dar spunându-i acatistul mintea ta se cu răță, şi sfântul intervine în viața ta.

Viața creştinilor este o viață în care sfinții şi puterile cereşti îşi arată tot timpul puterea ocrotitoare. Aşa cum dracii caută la fiecare pas să ne piardă, tot aşa la fiecare pas sfinții şi îngerii ne sprijină.

Spune acatistul în continuare. Şi în câteva săptămâni îți va da Dumnezeu să îi cunoşti frumusețea. Totul e să te rogi cum ți-am zis, fără grabă şi cu luare-aminte.

Dacă vor fi momente în care te va birui oboseala, atunci poți zice şi mai repede; dacă nu grăbeşti ritmul, mintea înce pe să zboare. Şi asta e rău.

Găseşte-ți un ritm intermediar: nici prea repede, ca să nu poți lua aminte la ce zici, dar nici prea rar, ca să îți zboare min tea. De fapt, în timp mintea va ajunge să se îndulcească de fiecare cuvânt al rugăciunii. Ritmul se va modifica de la sine.

Foarte important este ca niciodată când îți faci canonul să nu te gândeşti la ce urmează. Caută o oră în care eşti liber, o oră în care nu ai altceva de făcut, şi atunci roagă-te. Dacă stai presat de ceea ce ai de făcut după canon, mintea nu poate fi atentă la rugăciune.

Un mijloc foarte bun de pregătire a minții pentru rugă ciu ne este citirea dintr-o carte duhovnicească. Cititul linişteşte mintea, o adună din împrăştiere. Când citeşti, sufletul capătă râvnă pentru rugăciune."

3 decembrie 1992

După ce m-am miruit, în biserică a intrat un domn pe care l-am văzut pentru prima dată:

„Părinte, sora mea, cu care ați vorbit alaltăieri, e moartă. S-a sinucis."

Părintele Dumitru a început să îi explice omului că nu o poate înmormânta, că sinucigaşii nu pot avea parte de ultima slujbă, pentru că s-au rupt de Dumnezeu şi fără să vrea au ales iadul.

Omul nu vroia decât să fie puțin consolat de părinte, dar părintele s-a tulburat tare când a auzit că femeia s-a sinucis:

„Nu înțelegi, ți-am zis de mai multe ori, nu îi pot face slujba!" Dar omul înțelesese. Părintele era atât de supărat, încât nu mai era atent la ce îi spunea omul ăla. Bine cel puțin că

domnul respectiv era o ființă răbdătoare, că altfel pleca scâr bit de comportamentul părintelui şi poate nu mai călca prin biserică până la sfârşitul vieții.

El nu avea de unde să ştie că părintele se poartă aşa numai pentru că a văzut o biruință a diavolului şi s-a simțit învins. Este firesc să ai mustrări de conştiință când îți dai seama că poate, dacă aveai mai multă înțelegere față de omul din fața ta, acesta se lăsa luat de mână.

Cât de grea este preoția... Dai socoteală pentru fiecare suflet de care nu te-ai îngrijit cum trebuie. Din câte îl cunosc eu pe părinte, mi s-a părut că motivul supărării a fost că nu a ştiut să fie mai aproape de femeia care s-a sinucis.

Îmi vine în minte imaginea femeii moarte. Cât e de groaz nic să nu mai ai nici o posibilitate de a repara greşeala făcu tă! Îmi dau seama de ce părintele Teofan se supăra când îi spuneam că am gânduri de sinucidere. De la primirea unor astfel de gânduri se poate ajunge la făptuirea lor.

4 decembrie 1992

Cât de impresionat am fost eu cu timp în urmă de pro fe ții le lui Sundar Singh şi de fapt textele nu sunt autentice. Sun dar Singh a crezut că sfârşitul lumii va fi exact aşa cum îl de scrie Apocalipsa, şi despre asta a vorbit nu o dată în confe rin țe le sale. Dar cine a scris „profețiile“ s-a bazat pe faptul că va trece multă vreme până când va fi dat în vileag. Slujitorii Bi se ricii nu s-au preocupat să combată astfel de bazaconii, dar ele au prins la lume. Şi era atât de uşor să dai în vileag falsul...

Oricum, isteria asta cu Noul Ierusalim prinde uşor la ro mâni. Înşelarea demonică de la Pucioasa mi se pare un exem plu grăitor. Chiar dacă ierarhii sunt împotrivă, nici unul nu i-a dat până acum anatemei pe „pucioşi“. Dar Sfinții Părinți i-ar fi anatematizat imediat şi pe Marian Zidaru, şi pe toți acoliții lui. Cât despre „Sfânta“ Verginica, am auzit că i-au deschis sicriul şi în loc să găsească sfinte moaşte au găsit resturi urât mirositoare. Asta e sfințenia de la Pucioasa...

Oricum, îmi pare rău că nu avem şi noi un artist atât de priceput cum e Zidaru... Dacă ar fi fost ortodox cu adevărat, şi nu doar cu numele, ar fi fost capabil de multe. Dar se pare că diavolul stă la pândă şi cum vede că cineva are mai mulți talanți de la Dumnezeu, se grăbeşte să îl tragă de partea lui.

5 decembrie 1992

Primul lucru pe care l-am făcut când a murit mama, a fost să pun mâna pe o Biblie. Cât regret acum că am vrut să încep cu începutul, adică cu Vechiul Testament... Am închis cartea imediat. Acum am ajuns la concluzia că nu e de folos nimă nui să înceapă cu Vechiul Testament. Trebuie citit Noul Tes ta ment în linişte, de câteva ori, şi abia apoi se poate trece la Vechiul Testament.

Noul Testament e cartea mea de căpătâi. Mai ales Sfintele Evanghelii. Mântuitorul ar vrea să înțelegem toți că Sfânta Scriptură e scrisă şi pentru noi. Tot ce apare acolo nu a fost scris numai pentru cei care au trăit pe vremea Sfinților Apostoli, ci pentru toți creştinii de până la a Doua Venire a Domnului.

Noul Testament mă ajută să trăiesc după alte criterii decât ale lumii moderne. Citesc şi îmi dau seama că diavolul vrea să mă rupă de Evanghelii.

Dumnezeu e dragoste. Nimeni nu fuge de dragoste. Dracii le spun oamenilor că Dumnezeu e Judecătorul aspru, care stă cu bâta pe noi, gata să pedepsească cea mai mică abatere. Dar Evangheliile ne arată un Dumnezeu blând, iubitor, un Dumnezeu care are grijă de noi, care suferă pentru noi. Cum zice Sfântul Isaac Sirul: „Doamne Iisuse Hristoase, care ai plâns pentru Lazăr şi lacrimi de milostivire ai vărsat pentru dânsul, primeşte lacrimile mele...“

Noi cunoaştem din Evanghelii dragostea lui Dumnezeu şi învățăm să ne bucurăm de dragostea Lui. Şi atunci când ajungem la greu, e bine să ne aducem aminte de grija cu care i-a mângâiat Hristos pe cei aflați în necazuri.

Recitind ultimele patru rânduri m-am întrebat de ce scriu la plural. Acesta e doar un jurnal, şi pluralul arată că scriu de spre ceva trăit de mai mulți. Dar mi-e greu să folosesc sin gu larul atunci când scriu despre ceva ce e specific întregii co mu nități creştine. Nu numai eu prind

putere citind Sfânta Scrip tură, ci toți ceilalți. Nu scriu numai aici la plural, ci peste tot unde ceea ce scriu e valabil şi pentru alții. De altfel, mi-ar fi mai greu să scriu: „Eu cunosc din Evanghelii dra gos tea lui Hristos. Când ajung la greu e bine să îmi aduc aminte de grija Sa..."

Poate astfel de cugetări nu au ce căuta într-un jurnal. Cred că după ce voi umple caietul acesta mare o să îmi schimb fe lul de a scrie. O să trec la două caiete separate. Unul cu jur na lul propriu-zis, cu lucrurile care mi se întâmplă, şi altul cu gân durile mele despre credința creştină şi cu dialogurile mai importante la care iau parte.

6 decembrie 1992

Sfântul Nicolae. Ce binecuvântare pentru noi, bucureşte nii, că avem mâna Sfântului Nicolae...

Aseară i-am făcut acatistul şi am simțit multă bucurie în suflet. Parcă simțeam că sfântul mă ocroteşte.

15 decembrie 1992

Citind în viața Sfântului mucenic Nestor cum l-a bătut pe păgânul Lie, mi-a trecut prin minte că la fel aş fi putut să îl bat pe Ueshiba, marele sen-sei, inițiatorul „artei păcii". Am credința că dacă aş fi participat la o demonstrație în care el îi invita pe cei din public să îl lovească, fiind convins că nimeni nu îl poate lovi, Dumnezeu m-ar fi întărit să îi dau o palmă.

Mi-am imaginat sala plină, pe Ueshiba stând în sei-za, şi pe mine ducându-mă în fața lui.

„Maestre, până acum nimeni nu v-a putut lovi fără să îi per miteți aceasta. Dacă eu reuşesc să vă dau o palmă, recu noaş teți că puterea care mă întăreşte este mai mare decât pu te rea pe care o folosiți dumneavoastră?" Dacă nu înțelegea engleza, i-ar fi tradus translatorul.

Sunt convins că Ueshiba ar fi acceptat târgul, fiind sigur că nimeni nu poate fi mai tare decât el. Şi cred că Dumnezeu m-ar fi întărit să îi dau o palmă. Cred că ar fi fost cea mai ră su nătoare victorie a credinței creştine împotriva tuturor for me lor de arte marțiale.

Ueshiba a murit şi nu a lăsat nici un urmaş la fel de tare. Şi poate că nici el nu era atât de tare pe cât se zice.

Acum, când scriu, şi îmi place din ce în ce mai mult să scriu, pentru că mă înțeleg mai bine, îmi dau seama că dacă ar fi fost voia lui Dumnezeu ca Ueshiba să fie ruşinat, ar fi trimis un alt creştin să îl pocnească. Cine ştie de ce nu a făcut-o...

Oricum, nu oricine ar fi putut să îl pocnească pe Ueshiba. Pentru că asta ar fi fost o palmă dată diavolilor. Şi totuşi, chiar dacă sunt păcătos, am credința că, dacă aş fi primit binecuvântarea duhovnicului, aş fi putut să îl lovesc pe Ueshiba. Dacă duhovnicul mi-ar fi dat binecuvântare, atunci diavolul nu ar fi avut nici o putere asupra mea.

17 decembrie 1992

Oricât de tare ar fi huliți ierarhii ortodocşi de gurile rău-voitoare, câtă vreme mai avem episcopi ca Fericitul Ioan Maximovici, făcătorul de minuni din San Francisco, e semn că Dumnezeu nu ne-a părăsit.

Să trăieşti în secolul XX, să fii episcop, şi să fii nebun pentru Hristos... După moarte a făcut zeci de minuni. S-a arătat cuiva în vis şi i-a spus: „Deşi am murit, sunt viu!"

Biserica rezistă, oricât de puternic ar fi lovită de duşmanii văzuți şi nevăzuți.

Vlădica Ioan a avut mari necazuri în timpul vieții. A ajuns chiar să fie judecat la tribunal. A pătimit cam ca şi Sfântul Nectarie de Eghina. Suferințele lor arată că diavolul nu sufe ră ierarhii cu viață sfântă. Încearcă să îi scoată din luptă.

Ce bine că mai avem ierarhi sfinți... Aceştia sunt păstorii pe care îi iubeşte Hristos: cei care defăimează bogăția şi înțe lep ciunea acestei lumi pentru a-şi face comoară în ceruri.

18 decembrie 1992

Am citit Viața Sfinților Bonifatie şi Aglaida, care se prăz nu iesc mâine. Nu ştiu dacă mai există vreo viață de sfânt care să mişte sufletul spre pocăință aşa cum o mişcă viața Sfân tu lui Bonifatie. Mi se pare că a fost oarecum nedreptățit: Sfânta Maria Egipteanca e cinstită de toată lumea, iar despre Sfântul Bonifatie lumea nu ştie aproape nimic. Sau, mai bine zis, ştiu numai cei care se îndeletnicesc cu citirea *Vieților Sfinților*.

Bonifatie a fost şi beţiv, şi desfrânat, dar în acelaşi timp era iubitor de străini şi de săraci şi pe mulţi îi ajuta. Aglaida, stăpâna şi amanta lui, îi era alături nu numai la păcat, ci şi la săvârşirea faptelor bune.

Bonifatie şi Aglaida mi se par reprezentativi pentru creş ti nii din zilele noastre, care amestecă virtutea cu patima. Ceea ce îi deosebeşte pe ei de creştinii de azi e un lucru de căpătâi: ei suspinau adesea înaintea lui Dumnezeu pentru a fi izbăviţi de păcatele în care trăiau.

O parte dintre creştinii de azi trăiesc într-o stare de com pro mis permanent, pe care îl justifică printr-o generalizare a păcatului în întreaga societate: „Dacă şi ceilalţi păcătuiesc, şi chiar mai mult ca noi, înseamnă că noi suntem aproape curaţi".

Bonifatie şi Aglaida nu căutau să îşi justifice păcatul, ci îşi recunoşteau neputinţa şi doreau să se ridice din cădere. Cred că tocmai conştiinţa propriilor păcate i-a dus mai apoi pe calea sfinţeniei.

Vreau să învăţ bine istoria lor, ca să o pot spune câtor mai mulţi oameni. Numai diavolul s-a opus ca Sfântul Bonifatie să fie cunoscut mai bine. Într-un fel, faptul că de Sfânta Maria Egipteanca ştie toată lumea, iar de Sfântul Bonifatie ştiu doar foarte puţini, are un efect clar: puţini oameni, citind viaţa sfin tei din Egipt, se recunosc în ea. Multe femei zic: „Ia uită-te, cât de desfrânată a putut fi... Nu e de mirare că a fost ne voie de atâtea nevoinţe ca să se curăţească". Prea puţini oameni se regăsesc în Sfânta Maria Egipteanca. Numai cei care au puţină smerenie şi vor să se ridice din păcate văd în ea un mo del real de îndreptare a vieţii. Ceilalţi o consideră un caz inte re sant, extraordinar, dar care nu are ecou în pro pria lor viaţă: că doar ei nu au păcătuit cât ea, ci au păcătuit atât cât păcă tu iesc oamenii „normali", ca Bonifatie şi stăpâna sa.

Când Aglaida i-a cerut lui Bonifatie să meargă în Răsărit, ca să aducă moaşte de sfinţi, Bonifatie a întrebat-o: „Dacă mă vor aduce pe mine moaşte, va fi bine?". Aglaida i-a spus doar atât: „Beţivule!". Mi se pare foarte important momentul acesta. Aglaida a dat verdictul obişnuit pe care societatea noastră îl dă celor care vor să Îl slujească pe Hristos: „Păcătoşilor, vedeţi-vă de treabă!"

Nu ştiu dacă Bonifatie se gândea serios la martiriu când a pus acea întrebare. Dar cert este că lucrul acesta i-a trecut prin cap. De păcătuit păcătuia, dar inima lui nu era îndestulată, nu era mulţumită. S-a gândit la martiriu.

Oamenii de astăzi s-au obişnuit să elimine din mintea lor orice gând privitor la o viaţă jertfelnică.

Mă frământă cum trăiesc cei de lângă mine. Mă gândesc la ei, scriu despre ei, dar nu îi judec. Aş vrea să îi înţeleg cât mai bine, ca să îi pot ajuta să se ridice. Mă doare că din ce în ce mai puţini oameni vor să ducă o viaţă închinată lui Dumnezeu. Sfântul Bonifatie este unul dintre cei care au puterea de a ne ajuta să ne ridicăm.

Eu am mare nevoie de ajutorul său pentru a-mi pune viaţa în ordine. S-ar putea ca alţii să nu fie impresionaţi de viaţa lui. Chiar dacă pe alţii nu îi va mişca, cel puţin eu trebuie să arăt prin viaţa mea că întâlnirea cu sfântul nu a fost întâm plă toa re. Aşa simt când citesc fiecare viaţă de sfânt sau de cuvios: că mă întâlnesc cu ei. Că întâlnirea aceasta trebuie să aibă roade. Şi că dacă viaţa mea se schimbă în bine, înseam nă că întâlnirea a rodit.

Dacă voi rezuma „întâlnirea" mea cu Sfântul Bonifatie la câteva rugăciuni şi trei discuţii cu prietenii, voi pierde esen ţia lul: faptul că pocăinţa lui Bonifatie trebuie să îmi fie exem plu. Că trebuie să arăt prin faptele mele că i-am citit viaţa.

În timp ce o citeam, când mă apropiam de sfârşit, mi-au venit în minte cuvintele Psaltirii: „Gata este inima mea, Dum nezeule!" Adică: „Acum e momentul în care trebuie să fiu al Tău, Doamne. Acum şi nu mai încolo!"

Oricât de slab aş fi, oricât de păcătos aş fi, dacă voi fi pus să Îl mărturisesc pe Hristos, ar trebui să o fac fără să îmi fie teamă. Şi când mă gândesc la mărturisire nu mă gândesc strict la martiriu.

Dacă pe Sfântul Bonifatie nu l-ar fi ucis, deşi el şi-a dorit martiriul, şi dacă s-ar fi întors acasă, sunt convins că se întorcea cu totul alt om. Sunt convins că nu s-ar mai fi culcat cu Aglaida şi că s-ar fi lăsat de băutură.

Din momentul în care a vrut să Îl mărturisească pe Hristos, el a devenit un alt om. Sfânta Mare Muceniță Tecla nu a murit în chinuri, nu a fost martirizată. A murit la nouăzeci de ani, în pustie, după ce a petrecut o viață de ru gă ciu ne şi nevoință. Dar datorită pătimirii ei pentru Hristos în tinerețe, Biserica a cinstit-o cu numele de Mare Muceniță.

Cam tot aşa cred că era şi cu Bonifatie: dacă ar fi scăpat cu viață din chinurile la care a fost supus, el ar fi dus o viață de sfințenie. Importantă a fost hotărârea lui de a-L mărturisi pe Hristos.

Oare ce a fost în mintea lui? Să laşi traiul comod, băutura şi pe Aglaida şi să mergi la moarte... Bonifatie mi se pare tipul clasic al păcătosului pentru care S-a răstignit Hristos. Hristos nu a venit numai pentru cei care s-au pocăit de păcate şi şi-au îndreptat viețile de la prima spovedanie.

Aşa e cel mai bine, ca prima spovedanie să însemne sfârşitul păcatului şi începutul vieții de pocăință. Dar mul to ra le este greu să se pocăiască de la prima spovedanie şi le este şi mai greu să părăsească păcatul.

Prima spovedanie trebuie să însemne oricum începutul luptei. Şi chiar dacă mai există căderi, chiar dacă mai există poticniri, lupta cu păcatul trebuie dusă mai departe. Trebuie dusă cu nădejdea că Hristos vine în întâmpinarea celui căzut. Dacă Aglaida nu i-ar fi cerut lui Bonifatie să aducă moaşte de sfânt, dacă ei nu îşi doreau ca, pentru rugăciunile muce ni ci lor, să primească puterea de a se ridica, atunci viețile lor ar fi decurs lin. Şi ar fi ajuns amândoi acolo unde ajung păcăto şii care se pocăiesc superficial şi amână îndreptarea: în iad.

Faptul că îşi doreau să îşi îndrepte viețile i-a mântuit (e aproape două noaptea, îmi pică ochii de somn şi totuşi scriu; îmi place din ce în ce mai mult să vorbesc cu bunul meu prieten de hârtie, jurnalul).

Esențial este să vrei, să ai curajul de a te lupta cu tine, cu toate neputințele tale. Vreau să merg pe urmele Sfântului Bonifatie. Chiar dacă nu voi avea parte de sfârşitul lui, viața de zi cu zi îmi dă o mie de prilejuri de a-mi mărturisi cre din ța. A fi creştin astăzi e aproape un martiriu. Pentru că atât de tare a intrat păcatul în sufletele oamenilor, încât cei care vor să se lupte cu el sunt imediat etichetați drept fanatici.

Dacă la căsătorie mirenii şi-ar schimba numele şi ar primi un nume nou, aşa cum primesc monahii la călugărie, eu aş fi vrut să îl port pe cel al lui Bonifatie.

Mă duc să mă culc, ca să nu îmi fie rău mâine. Ştiu că e bine să păstrez măsura şi să nu mă joc cu oboseala.

19 decembrie 1992

O discuție interesantă cu Marius. L-am întrebat:

„De ce crezi că unii dintre cei care trec la sectanți duc o viață mai curată decât a multora dintre ortodocşii de care s-au despărțit?“

„Crezi că există un singur om care a trecut la sectanți cu sufletul mai curat decât al celui mai mare păcătos ortodox?“

„Evident. Sunt o grămadă. Nu încerca să mă convingi că toți ortodocşii sunt sfinți, iar sectanții sunt păcătoşi.“

„Oricum, chiar dacă numai puțini ortodocşi sunt sfinți, Ortodoxia este calea sfințeniei. Iar sectele, oricât de râvnitori ar fi sectanții, sunt drum al întunericului. Nici un sectant nu poate dobândi sfințenia. Sfințenia se dobândeşte numai prin Biserică. Pentru asta există Biserica.“

„Şi cu sectanții care nu fac păcate?“

„Cei care părăsesc Ortodoxia nici nu trebuie să mai facă alt păcat. Au intrat direct în brațele Satanei. Cât despre cei care s-au născut în secte, au trăit toată viața în secte şi nu au cu nos cut Ortodoxia, păcatul lor nu este la fel de mare. Uite, să ne re fe rim la protestanții din Germania. Se nasc, trăiesc şi mor de par te de Ortodoxie. Nu cunosc nimic despre Ortodoxie.“

„Cum nu? Doar aud şi ei la radio, la televizor, că există ortodocşi.“

„Acum ești ironic şi nu e cazul. Da, văd la televizor că există ortodocşi. Dar ce ştiu ei despre ortodocşi? Că sunt unii care s-au abătut de la învățătura lui Hristos, inventând o grămadă de ritualuri care nu au legătură cu viața creştinilor din primul secol al propovăduirii Evangheliei. Le este foarte greu ca, văzând la ştiri două minute dintr-o Sfântă Liturghie de Paşti, să înțeleagă că adevărul e în Ortodoxie. Le e şi mai greu ca, citind despre căderile unor anumiți clerici, să aibă cu riozitatea de a afla ce este Ortodoxia. Să ştii că foarte pu țini occidentali au habar ce este Ortodoxia.

Tu crezi că poate refuza cineva comoara ortodoxă în cu noş tință de cauză? Nu. O refuză numai cine nu îi înțelege va loa rea! Câtă vreme preoții ortodocşi nu vor face mai multă misiune, protestanții nu vor veni de bunăvoie la Ortodoxie. Pentru ei, Ortodoxia este o credință moartă, o religie care are prea multe elemente care nu au nimic în comun cu Scriptura.

Ca să nu lungesc vorba, pe protestanții care nu au auzit despre Ortodoxie, Dumnezeu îi va judeca mult mai îngădu i tor decât pe ortodocşii care au trecut la protestanți."

„Crezi că ei se vor mântui?"

„Ştiu că drumul lor, protestantismul, este un drum greşit. Sunt hulitori ai icoanelor şi ai Maicii Domnului. Ca de altfel toți frații lor neoprotestanți. Dar poate că unii dintre ei vor fi miluiți de Dumnezeu. Eu ştiu că Biserica nu susține predes ti na rea. Cred că nici unul dintre oameni nu este predestinat la iad. Ce vină au chinezii sau afganii că în țara lor misiunea ortodoxă e aproape nulă? Cred că în tot Afganistanul nu e nici un ortodox. Cum să cunoască afganii Ortodoxia?"

„Da, cred că ierarhii noştri greşesc astăzi că nu mai susțin misionarismul ortodox în țările necreştine. Ar trebui ca în țările musulmane să fie mărturisitori ca în primele veacuri ale Bisericii. Mi se pare o greşeală că astăzi lumea se împarte în două: în țări creştine şi țări necreştine, unde nimeni nu are de gând să Îl mărturisească pe Hristos."

„Oare Hristos nu a venit şi pentru afgani? Oare are cineva dreptul să tragă o linie pe globul pământesc şi să spună că de aici încolo Ortodoxia nu trebuie să se facă auzită? Nu."

„Şi tu ce propui? Observăm că lucrurile nu sunt bune, dar dând din gură nu facem nimic."

„Să ştii că nu mă limitez doar să dau din gură. Mă rog în fiecare zi ca Dumnezeu să trimită mărturisitori în astfel de locuri. Şi Dumnezeu nu trece cu vederea nici o rugăciune."

„Ştii care e problema? Dumnezeu ar vrea să existe măr tu ri sitori în țările musulmane. Şi dacă tu te rogi pentru asta, şi dacă nu te rogi, cei care se nasc acolo tot zidirea lui Dum ne zeu sunt. Dumnezeu vrea mântuirea lor şi vrea ca cineva să se ducă să facă misiune acolo. Dar dacă toți ne-am ruga pen tru aceasta, dar nici unul nu ne-am duce, efectul ar fi aproape nul."

„Şi ce, vrei să mă duc acolo? Nu am atâta credință. Sunt prea slab pentru aceasta."

„Ai auzit de Sfântul Mucenic Bonifatie?"

„Da, i-am citit viața."

„Ce, el era vrednic de mărturisirea credinței? Uite că a fost. Important este să ai dorința de a-L mărturisi pe Hristos şi să se vadă asta din viața ta. Restul sunt vorbe."

„Eu nu sunt ca Sfântul Bonifatie."

„Nici Sfântul Bonifatie nu era ca Sfântul Mina sau ca Sfântul Gheorghe. Important este să ai curajul mărturisirii."

„De ce nu te duci tu?"

„Nu ştiu dacă Dumnezeu vrea să mă duc. Dacă ar vrea, mi-ar arăta într-un fel asta. Şi dacă mi-ar arăta-o, chiar şi numai prin sfatul duhovnicului, m-aş duce."

„E uşor să spui asta. Greu este să o faci. Aşa, din gură, şi eu sunt gata de moarte. Dar dacă aş fi acum în fața morții, nu ştiu ce aş face. Şi mă gândesc atât de des la moartea pentru Hristos..."

Marius e un tip deosebit. E bine că îl frământă astfel de lu cruri. Eu am adaptat proverbul: „Spune-mi ce prieteni ai ca să ştiu cine eşti!" astfel: „Spune-mi ce te frământă ca să ştiu cine eşti". Cea mai bună oglindă a oamenilor sunt propriile lor gânduri. Unii se gândesc la modă, alții la băutură, alții la des frâu, alții la cele sfinte. Acum Marius se gândeşte, printre mul te

altele, şi la martiriu. Poate peste câţiva ani va înţelege că nimic nu îl împiedică să ducă o viaţă de martiriu fără-de-sân ge, o viaţă în care să îşi pună sufletul pentru aproapele său. Ar putea fi o lumină pentru ceilalţi.

20 decembrie 1992

Am revăzut la Radu, la video, „Iancu Jianu". În prima par te e foarte bine reprezentată clipa convertirii sale, a trans for mării sale din zapciu, din om al lacomei stăpâniri, în hai duc. Se arată tensiunea dintre cele două lumi, lumea iubirii de sine şi lumea slujirii celor necăjiţi. Sfârşitul celei de-a doua părţi e şi mai impresionant: prins de poteră, e condam nat la moarte şi scapă cu viaţă numai datorită faptului că o domniţă de la curte îl ia de bărbat. Din nou trai bun, cu mese alese şi tot confortul.

Intră într-o cârciumă. La un moment dat, ţăranii, care nu ştiau că el e lângă ei, încep să cânte cântecul lui Iancu: „Auzit-aţi de-un Jian..."

Începe o bătaie între ţărani şi arnăuţi, şi Iancu stă aparent liniştit la masă. După care răstoarnă masa şi tot ce e pe ea. Nu a putut să rabde traiul bun, când alţii mureau de foame. S-a ridicat iar la luptă. Discursul lui de pe cal: „Fraţilor, ridi ca ţi-vă. Care are arme, cu arme,...", mi-a mers la inimă. Aşa trebuie să ne ridicăm şi noi la lupta duhovnicească. Aşa cum eroii neamului au apărat cu arma în mână acest pământ stră mo şesc, tot aşa şi noi trebuie să apărăm cu armele duhov ni ceşti Biserica lui Hristos. Arme avem: rugăciunea, postul, ce le lalte nevoinţe, dar mai ales credinţa, dragostea şi nădejdea. Toate acoperite cu smerenie. Nu degeaba ziceau Sfinţii Pă rinţi că viaţa duhovnicească e o luptă.

21 decembrie 1992

Când eram yoghin nu aveam habar cât de greu e postul creş tin. Vedeam doar renunţarea la mâncare, care e uşoară. Dar postul creştin înseamnă paza minţii: să nu primesc gân duri păcătoase, să nu aud lucruri urâte, să nu văd lucruri smin titoare, să nu vorbesc deşertăciuni.

Acesta este postul: cu mintea, cu gura, cu ochii, cu ure chi le. Înfrânarea de la mâncare este şi ea importantă, dar nu poa te fi separată de înfrânarea minţii de la păcat.

Putem posti post negru, dar dacă nu ne păzim mintea, nu scăpăm de cursele dracilor.

23 decembrie 1992

Spovedania a fost foarte lungă. Eu venisem aproape ne pre gătit pentru spovedanie sau, mai bine zis, venisem hotărât să îi spun părintelui cât de bine mi-am păzit mintea, că nu am pri mit nici măcar un singur gând de desfrâu. Cum îmi venea vreo prostie în minte, imediat mă rugam, şi gândul acela se risipea.

În loc să mă laude, părintele s-a întristat. Mi-a zis o pildă din *Pateric*: un părinte a găsit un copil, l-a luat, l-a crescut în pus tie, l-a învăţat să trăiască în cea mai aspră nevoinţă. Şi după ce tânărul a murit, părintele s-a rugat ca Dumnezeu să îi ara te unde se află sufletul lui. Şi i s-a descoperit că se află în iad, pentru că mândria îi acoperise virtuţile.

„Aşa şi tu, te lauzi că nu ai primit gânduri de desfrâu, dar eşti plin de mândrie. Ai mare grijă, că mândria este poartă spre prăpastia iadului. Şi de la yoga ai rămas nu numai cu rana desfrâului, ci şi cu rana mândriei. Cei mai mulţi yoghini care se convertesc rămân marcaţi de mândrie. Virusul mân dri ei nu se lasă alungat decât foarte greu. Învaţă un sfânt pă rin te că sunt mai bineplăcuţi înaintea Domnului cei care au că zut şi s-au pocăit, decât cei care nu au căzut, dar s-au mândrit."

„Şi ce să fac, să păcătuiesc ca să nu mă mândresc?"

„Nici în glumă să nu mai zici aşa. Că sunt unii care pă cătuiesc şi zic că tot e mai bine decât să fie mândri. Parcă şi Nae Ionescu zicea că e nevoie de păcat ca să nu te mândreşti. Vezi, nici intelectualii de marcă nu scapă de asemenea curse. Nu. Tu trebuie să te lupţi cu păcatul, dar în aşa fel încât să nu te biruie mândria. Să ştii că cei care păcătuiesc, minţindu-se că astfel scapă de mândrie, nu rezolvă nimic. Mândria se ascun de într-un alt cotlon mai îndepărtat al sufletului. De împărtăşit te împărtăşeşti altă dată; prin gândurile de mândrie pe care le-ai primit în ultima vreme ai călcat postul. Trebuia să păzeşti şi cu mintea, nu numai cu trupul."

Părintele, prin argumente precise, a ştiut să mă pună faţă în faţă cu mine însumi. Eu nu sunt un suflet însetat de Dum ne zeu, care tânjeşte după binele aproapelui. Sau, mai bine zis, sunt însetat de binele aproapelui, dar mândria vrea să spur ce tot ce este frumos în mine. Vrea să întineze idealul meu de sfințenie, sprijinindu-l. Dacă s-ar pune împotrivă, i-aş obser va mişcările. Dar aşa, sprijinind dorința mea de a-L sluji pe Dumnezeu, mă biruie uşor.

În loc să îmi văd neputințele şi scăderile, în loc să îmi plâng păcatele, văd numai cât de virtuos sunt. Şi aşa păcătuiesc.

După ce părintele a terminat de vorbit, mă simțeam oare cum separat de cel care s-a desfătat cu gândurile de mân drie. Spovedania mi-a dat puterea de a renunța la imaginea falsă pe care o aveam despre mine. Simțeam că pot să încep o via ță curată, deşi îmi era clar că nu mă pot schimba dintr-o dată.

24 decembrie 1992

Ajunul Crăciunului. Bucuria colindelor îmi încălzeşte inima. Oare cum ar fi evoluat lumea dacă nu S-ar fi întrupat Mântuitorul? Oare ce fel de oameni ar fi fost astăzi dacă Hristos nu S-ar fi născut acum două mii de ani? Ar fi fost o lume foarte tristă... Oamenii ar fi avut sufletele mult mai murdare.

Cât de groaznic ar fi fost ca oamenii să fie lipsiți de lumina dreptei-credințe. O lume din care lipseşte credința creştină mi se pare o lume de coşmar. Dacă Hristos nu S-ar fi făcut om pentru mântuirea noastră atunci ar fi fost de înțeles eforturile oamenilor de a cuceri cerul prin propriile puteri. Astfel de eforturi sunt inutile astăzi. Dar, dacă Hristos nu ar fi venit ca Fiu al Omului, toate eforturile yoghinilor ar fi fost vrednice de apreciere. Yoghinii sunt ca nişte oameni care, aflându-se într-o cameră întunecată, aprind o lumânare. Şi asta numai pentru că nu ştiu să aprindă lumina.

26 decembrie 1992

Am văzut o superbă felicitare de Crăciun, pe care scria ceva gen: „Istoria a fost plină de oameni care au vrut să fie dum nezei, dar numai Dumnezeu a vrut să fie Om“ (în ima gi ne, alături de Hristos în ieslea din Bethleem, erau Budha, Maharishi Mahesh Yogi, Hitler, Lenin şi alții ca ei).

Istoria lumii, de la Naşterea Domnului până astăzi, s-a des făşurat între aceste două extreme: unii au vrut să Îl pri meas că în inimile lor pe Fiul lui Dumnezeu, făcut om pentru mân tuirea noastră, iar alții s-au chinuit să ajungă ei înşişi dum nezei; cei mai de plâns sunt yoghinii, pentru că drumul lor e drumul autonimicirii sufleteşti.

Când spun altora că yoga e un drum greşit, mă privesc ca şi cum aş fi un fanatic creştin: „Ei, aşa ți se pare acum“. Nu mi se pare deloc: scopul elementar al practicilor yoga este de a-l face pe om una cu Absolutul, de a-l topi pe om în Abso lut. Ceva asemănător a vrut şi Lucifer: să fie una cu Dumnezeu.

De fapt, yoghinii îşi doresc ca prin eforturile lor să iasă din ciclul reîncarnării, să devină eliberați. Şi cum reîncarna rea e doar o poveste, toate eforturile lor sunt zadarnice.

Pe yoghini nu cred că are cum să îi mântuiască Dumnezeu dacă nu se convertesc la dreapta credință: nimic mai straniu decât un yoghin în rai.

În rai, toți Îl slăvesc pe Dumnezeu şi se bucură de viața veş nică. Comuniunea dintre cei mântuiți nu are nimic în co mun cu singurătatea yoghinilor: yoghinii ar căuta şi acolo sin gurătate, ar căuta să scape de ceilalți şi să mediteze în liniş te. Dar în rai aşa ceva nu este cu putință.

Nu îmi stă în putere să judec cum stau lucrurile, dar cred că un yoghin care a progresat în meditație nu are cum să simtă bucuria raiului: a ucis în el tot ce era mai sensibil, tot ce însemna deschidere față de ceilalți. Dar din clipa în care cine va progresează în yoga, e ca un sinucigaş: a rupt orice le gă tură cu viața reală.

Nu am auzit de nici un caz de convertire la credința creş ti nă printre marii yoghini.

Rabbi Maharaj, care a scris *Moartea unui guru*, nu apu ca se să îşi distrugă facultățile intelectuale; dar nici el nu mai avea mult până să rateze posibilitatea de întoarcere spre Dumnezeu.

Păcat că el a cunoscut doar o formă de protestantism şi nu a avut prilejul să Îl cunoască pe Dumnezeul Sfinţilor Pă rinţi. Poate că dacă ar fi cunoscut Ortodoxia ar fi fost unul dintre cei mai mari trăitori ai secolului nostru.

3 ianuarie 1993

Cât de simplu e să te obişnuieşti cu mâncarea bună... Am şi uitat zilele în care zăceam de foame.

Acum mă gândesc că, deşi eu am fost orb şi nu mi-am dat seama că nu există încercare fără rost, că Dumnezeu vede toate necazurile prin care trecem, totuşi foamea a avut un mare rol pentru mine.

Da, au fost zile în care cedam şi mă lăsam biruit de deznă dej de. Dar au fost mult mai multe zile în care mergeam, de-abia ţinându-mă pe picioare, şi aveam nădejde că Dum ne zeu mă va ajuta să trec şi de încercarea aceea.

Cât de repede m-a biruit iubirea de arginţi! Am tras un loz, mai mult în joacă, şi m-am supărat că a fost necâştigător. Am mai încercat o dată şi, văzând eşecul, m-am hotărât să trag cât mai multe lozuri, ca măcar să îmi recapăt banii cheltuiţi.

Al doilea pas a fost cel prin care m-am rugat ca Dumne zeu să mă ajute să câştig la loz. Am fost atât de orbit că nu îmi dădeam seama ce greşeală mare făceam. Eram conştient că spovedania m-ar putea ajuta să scap de obsesia banilor. Dar aşteptam să câştig mai întâi bani şi abia apoi alergam la spovedanie. Cât de evidentă mi se părea înşelarea celor care aşteaptă să păcătuiască, gândindu-se că se vor spovedi după cădere, şi totuşi, fiind eu însumi prins în aceeaşi cursă, nu am fost în stare să am mintea limpede.

Ce ciudat este păcatul... Se fixează în suflet cu o viteză uimi toare. Şi cel mai aiurea e că nu îl simţi întotdeauna ca pe ceva distrugător pentru suflet. Conştiinţa trage alarma, dar nu destul de tare. Glasul păcatului o acoperă imediat. Cât de bine ar fi fost să nu trag al doilea loz. Ar fi fost doar o joacă de copil. În cazul în care mi-ar fi trecut prin cap să mă spovedesc, poate aş fi zis şi asta. Sau nu? Ba da, cred că aş fi zis.

Cel mai bine era să nu trag nici un loz. După primul loz mintea mea nu a mai fost la fel de limpede. Scriu şi parcă nu îmi vine să cred despre ce scriu. Când scriu că am făcut păcatul de a trage la loz în plic, lucrurile par banale: parcă aş face din ţânţar armăsar. Dar ce a fost în mintea mea numai eu ştiu. Cât m-au obsedat banii...

Cel mai rău îmi pare că am fost atât de prost încât vroiam să îl amestec până şi pe Dumezeu în prostiile mele. Mă ru gam nu numai Domnului, ci şi Preasfintei Născătoare de Dum ne zeu să mă ajute să câştig banii. Am fost chiar la moaş tele Sfân tului Dimitrie Basarabov, dar degeaba.

Bine cel puţin că Nelu m-a mai păsuit cu datoria: „Până la bacalaureat!“ O să văd cum o să fac ca să îi dau atunci.

8 ianuarie 1993

Vizită scurtă la Mănăstirea Sihăstria. Am ajuns ieri. M-a cazat în cameră cu un părinte, Pahomie de la Bistriţa. Părintele nu doarme în pat obişnuit. Am adus în cameră două băncuţe şi şi-a făcut pat din ele.

Bucuria mea a fost că m-a luat cu el la părintele Cleopa în chilia în care nu primeşte decât puţină lume. Au început să vorbească fără să ţină seama de mine: ce canoane se dau la spovedanie, cum trebuie călăuziţi fraţii care vor să înveţe să se nevoiască mai mult... Afară ploua, şi noi stăteam în tindă. A fost ca în poveşti.

Când mă ducea spre părintele Cleopa, părintele Pahomie mergea în faţa mea prin ploaie. Aşa tare m-am bucurat că m-a luat cu el! Una e să îl asculţi pe părintele Cleopa vorbind mulţimii, şi alta e să asculţi cum l-am ascultat noi. Pentru câteva clipe am uitat că trăiesc în secolul XX, mi se părea că sunt cu secole în urmă, şi că asist la o discuţie din *Pateric*.

9 ianuarie 1993

Răsfoind un album din Italia, am văzut şi o poză cu ceremonia păgână din Asissi, din 1986. Atunci papa s-a rugat cu buddhiştii, cu musulmanii, cu închinătorii la foc. Au venit chiar şi unii ortodocşi. Dar ce a fost acolo nu a avut nimic în comun cu învăţătura lui Hristos. S-au

rugat cu toții pentru pace. Aşa au învățat Sfinții Părinți, că trebuie să ne rugăm cu ereticii şi cu păgânii? Ăsta e prețul pentru ca pe planeta noastră să fie pace? Decât o pace care e urâciune înaintea Domnului, decât o pace obținută prin compromisuri, mai bine lipsă: nu ar fi de mirare ca Dumnezeu să răsplătească „nevoința“ celor care s-au rugat la Asissi îngăduind urgia unui nou război. Asta ca să pricepem cât de mult i-a plăcut rugăciunea pentru pace. S-a urcat înaintea lui Dumnezeu nu ca o tămâie bineprimită, ci ca fumul de țigară.

10 ianuarie 1993

Trecând aseară pe lângă Gara de Nord, am fost acostat de o țigancă grasă care m-a întrebat dacă nu vreau o partidă de sex. Prețul era foarte mic: mai mic decât pentru două porții de pizza. Nu mi-ar fi trecut prin cap că o femeie poate fi atât de ieftină. Țiganca mi-a spus că în preț intră şi perversiunile. Când am citit într-o revistă că în Asia prețul la prostituatele ieftine e mai mic de doi dolari, m-am mirat. Dar când mi-am dat seama că la acelaşi preț orice tânăr de vârsta mea îşi poate comanda o femeie, şi asta în Bucureşti, m-am întristat. Ce îl împiedică pe un tânăr de vârsta mea să se culce cu o astfel de cadână? La prețul ăsta, nimeni nu poate zice că nu are bani.

M-a îngrijorat tariful pe care l-am aflat; mi-am dat seama că nu mai e nici un fel de oprelişte financiară pentru desfrâul de acest gen. De ce să reziste tinerii acestei ispite? Ori pentru că sunt timizi, ori pentru că le este frică de boli vene rice, ori pentru că o fac cu prietenele lor. Cine se înfrânează pentru că e păcat? Aproape nimeni.

Mircea mi-a zis să nu mă mire prețul de aseară, că ăsta e tariful cartierelor mai mărginaşe. Mi-a zis chiar că, dacă îi spuneam femeii că nu vreau şi perversiuni, se putea obține chiar o reducere de preț. El ştie din experiență: cum se ceartă cu vreo prietenă, fuge acolo să se relaxeze.

13 ianuarie 1993

Nae mi-a vorbit de o vecină de-a lui care a trecut la nu ştiu ce sectă care îi promisese avantaje materiale. Dar nici de avantaje materiale nu a avut parte: a primit un şampon, şi după-amiază a murit. Nici nu a apucat să se spele pe cap.

Ce ciudat, să îți vinzi sufletul pentru un şampon... Cum îşi pierd oamenii mântuirea, primind bunătăți trecătoare...

Cât de ticăloşi sunt sectanții care dau românilor bani şi mâncare, numai ca să intre în grupările lor... Îmi aduc aminte de un om care venise la Mănăstirea Râşca să cerşească nişte haine: „Am fost la secta cutare, aveam casă, aveam serviciu. Cum am vrut să mă rup de ei, m-au dat afară de la serviciu şi m-au gonit din casă. Casa e pe numele sectei. Sunt muritor de foame“.

16 ianuarie 1993

Am văzut „Quo Vadis“. Filmul acesta a schimbat ceva în mine. Aveam o tresărire de frică atunci când citeam că sfinții martiri au fost dați la fiare. Dar în film s-a pus în evidență faptul că robii lui Hristos mureau senin, mureau cântând. Ar trebui ca astfel de filme să fie văzute de toți creştinii.

Martirii mureau cântând. Mi-era teamă când citeam de spre jertfa lor, gândindu-mă ce m-aş fi făcut eu în fața leilor flămânzi, mi se făcea puțin teamă. Dar martirii nu rezistau prin propriile puteri. Martirii erau întăriți de Dumnezeu, în care îşi puneau nădejdea.

Dacă eram în fața leilor, nu aveam cum să rezist prin puterile mele. Dar în arenă nu eram singur. De asta unii sfinți, ca Sfântul Ignatie Teoforul de exemplu, îi rugau pe ceilalți creştini să nu mijlocească eliberarea lor din lanțuri. Vroiau să moară pentru Hristos.

17 ianuarie 1993

De câteva săptămâni e mai bine. S-a făcut pace cu Delia şi avem destulă mâncare. După ultima ei ceartă cu tata s-a schimbat; îmi e mai uşor să o suport. M-a ispitit dorința de a mânca şi eu mai bine, dar am simțit ispita lăcomiei şi m-am oprit.

Încerc să mănânc exact atât cât îmi trebuie ca să nu îmi slăbească organismul şi cât să nu mai am dureri de cap. Mă aşteaptă bacalaureatul, şi dacă nu am grijă de mine nu voi fi capabil să fac față examenului.

18 ianuarie 1993

Mulți zic: „Eu cred în Hristos". Dar, în același timp, cred într-o grămadă de prostii. Vise, reîncarnare, horoscop. Im por tant e nu să crezi în Hristos, ci să crezi că Hristos e Fiul lui Dumnezeu care S-a făcut om pentru mântuirea noastră. Şi că El a întemeiat Biserica pentru ca noi, crescând în Biserică, să mergem pe calea mântuirii.

Biserica nu ne învață decât lucruri adevărate. Teologia ortodoxă nu e o filosofie despre lumea văzută şi nevăzută şi despre raportul Făcătorului cu zidirea Sa. Ci este expresia adevărului. Biserica nu îşi dă cu părerea cam cum e cu în ge rii, cum au căzut şi altele asemenea. Biserica descrie ade vă rul: spune exact cum a fost şi cum este. Dogmele nu sunt decât descrieri ale adevărului.

Sfinții Părinți nu s-au apucat să inventeze nimic. Ci doar au descris adevărul. Teologia nu e o colecție de idei fixe pe care Biserica încearcă să le impună. Aşa cum Sfânta Scrip tu ră relatează evenimentele importante din istoria mântuirii, fără a inventa nimic şi fără a modifica adevărul, tot aşa dogmele Bisericii exprimă realitatea spirituală. Sfinții Părinți nu şi-au imaginat această realitate; ei nu au făcut altceva decât să mărturisească adevărul.

19 ianuarie 1993

Părintele Nicolae: „E bine că eşti iubitor de jertfă, că te gândeşti că dacă ai fi trăit în vremea prigoanelor ai fi vrut să îl mărturiseşti pe Hristos, dar vezi să nu cazi într-o extremă periculoasă: cei care gândesc ca tine sunt ispitiți să îşi pună nădejdea în propriile forțe şi părăsesc nădejdea în Dumnezeu. Se cred buni de martiriu. Prin Viețile Sfinților, parcă în viața Sfântului Pahomie cel Mare, apare un monah care se credea gata de martiriu. Şi când a fost prins şi torturat, s-a lepădat.

Nădejdea trebuie să fie numai la Dumnezeu, şi Domnul rân duieşte fiecăruia mântuirea. Aşa, făcându-i pe unii să se creadă gata de martiriu, îi aruncă în mari ispite după care, dându-şi seama de propriile neputințe, aceia se lasă biruiți de deznădejde. Tot ce a fost bun în ei s-a năruit. E bun gândul pe care îl ai, de a duce o viață închinată lui Hristos, dar să îl creşti cu mare grijă. Diavolul vrea să facă praf toate gândurile bune".

20 ianuarie 1993

Pe cât de tare m-a fascinat aşa-zisa „Evanghelie a lui Toma", acum îmi este uşor să îmi dau seama că nu poate fi autentică: „Mama m-a născut, dar adevărata Mamă mi-a dat viață". „Acolo unde sunt trei zeități, ele sunt doar zeități. Acolo unde sunt doar două sau una, Eu sunt cu ea."

Încă o dată simt lipsa spiritului apologetic al clerului nos tru. Ar trebui ca preoții să arate că „Evanghelia după Toma" nu are nici o legătură cu învățătura lui Hristos. Sau mai bine zis are tot atâtea în comun cât oricare alt text eretic. Sfântul Apostol Toma nu putea scrie asemenea bazaconii. Numai un individ inspirat de diavol putea născoci o asemenea pseudo-evanghelie.

Aş fi gata să scriu despre falsitatea acestui „document". Dar faptul că am multe goluri în cea ce priveşte învățătura de credință a Bisericii mă împiedică să scriu. Aş putea folosi argumente care nu rezistă sau, mai rău, aş putea combate o idee greşită prin propriile mele idei, care pot fi la fel de rătă ci te. Nu are rost deci să mă apuc de combaterea rătăcirilor până ce nu voi cunoaşte bine învățătura ortodoxă.

21 ianuarie 1993

Marius a fost iar în Moldova. A cunoscut un părinte pust nic, schimonah, care zice doar câteva cuvinte pe zi. Rareori vorbeşte mai mult şi numai când găseşte pe cineva râvnitor de spor duhovnicesc.

„Singurul lucru despre care mi-a vorbit a fost folosul tăcerii: «Oamenii vorbesc mult, sute şi mii de cuvinte în fiecare zi. Vorbesc din nevoia de a scăpa de singurătate. Une le dintre vorbele lor sunt necesare. Dar celelalte, nu. Omul simte că fără Dumnezeu nu e întreg. Simte această lipsă, dar nu îşi dă seama din ce cauză sufletul său e neli niştit. Şi în cear că să umple această lipsă prin vorbirea cu ceilalți. Dar vor băria nu îi poate aduce linişte: ci doar îl face să scape de senzația de neîmplinire.

Creştinii vorbesc. Dar vorbele lor de multe ori nu sunt decât ocazii de a-şi împrăştia mintea. Sfinții Părinți au învățat că vorbirea despre cele sfinte e de argint, iar tăcerea e de aur. Şi dacă vorbirea despre cele sfinte e de argint, îți dai şi tu sea ma ce valoare are sporovăiala despre toate nimicurile.

E foarte greu să înțelegem această taină: tăcerea e mai valoroasă decât vorbitul. Pentru că tăcerea duhovnicească nu e tăcere obişnuită, nu e somn al minții, ci e vorbire cu Dumnezeu.

Vorbitul risipeşte mintea. Te poți ruga două ore, şi după zece minute de discuții mintea s-a risipit ca şi cum nu te-ai fi rugat deloc.

Pentru noi, călugării, e uşor. Nimeni nu ne forțează să vorbim. Pentru mireni e mai greu. Nu îți pot spune să taci cum tac eu. Îți spun doar atât: caută să vorbeşti cât mai puțin şi să spui numai ce e necesar. Roagă-te cât de des poți: acasă, pe stradă, în autobuz. Şi, când vrei să vorbeşti cu cineva, gândeşte-te dacă e mai bine să întrerupi rugăciunea sau să te rogi în continuare.

Eu alt sfat nu dau oamenilor: numai să tacă şi să se roage. Vei vedea că tăcerea te ajută să te cunoşti pe tine însuți, să înțelegi mai bine războiul duhovnicesc.

Cine ştie să îşi păzească gura îşi va păzi mai uşor trupul. O să înțelegi cum se leagă împrăştierea prin vorbire de patimile trupeşti. Cu cât vei vorbi mai puțin, cu atât îți va fi mai uşor să îți înțelegi aproapele. De multe ori oamenii vor besc, dar fiecare e preocupat numai de ceea ce vrea el să spu nă. Lumea nu mai ştie să asculte. Tăcând tu, vei învăța să îi asculți pe ceilalți. Şi când vei vorbi, cuvintele tale vor avea putere.

Şi, când vorbeşti, nu ridica vocea. Când vorbeşti cu voce tare atunci inima se închide şi domină mintea. Dacă vorbeşti încet, liniştea inimii se răsfrânge în cuvintele pe care le spui. Eu atât am vrut să îți spun: Taci şi roagă-te. Roadele vor veni de la sine»..."

Marius e impresionat de liniştea pe care schimonahul o transmitea când spunea ceva: „Mă simțeam ca ucenicul din *Pateric* care se sătura numai privindu-l pe avva. Chiar dacă nu mi-ar fi vorbit, mi-era de ajuns să îl văd. Avea trăsăturile sfinților din icoane. Parcă era din altă lume.

Cât despre vorbitul în şoaptă, cineva mi-a spus mai de mult: «când vezi că un părinte vorbeşte cu voce tare, să ştii că rugăciunea lui iese din minte. Când vor beşte încet, asta poate fi semn că rugăciunea iese din inimă.»"

22 ianuarie 1993

L-am sunat pe părintele Nicolae şi, printre alte lucruri, mi-a vorbit cu multă înflăcărare despre mucenici, un subiect la care ține mult: un unchi de-al lui a făcut ani grei de temniță.

„Nici nu îți trece prin minte cât de mulți mucenici a dat neamul românesc în secolul nostru. În secolul acesta, a avut şi Antihrist înainte-mergătorii lui, care au prigonit credința, dar a avut şi Dumnezeu mărturisitorii Săi. Deasupra fiecăreia dintre închisorile aşa-zis politice s-ar putea ridica biserici, căci acolo au fost locuri de martiriu."

„Şi de ce nu se prea ştie asta?"

„Se ştie, dar diavolul face tot ce îi stă în putință ca lumea să uite de jertfele acestor sfinți."

„De ce credeți asta?"

„Nu e doar o simplă părere a mea. Una dintre cele mai mari probleme cu credincioşii de astăzi este că, iubind păcatele, nu mai vor să meargă pe drumul mântuirii. Oamenii de astăzi nu mai vor să ducă o viață de sfințenie, ci îmbină viața de creştini cu viața de păgâni. Argumentul lor principal este că toți ceilalți mireni, şi chiar unii preoți, trăiesc la fel."

„Şi care e legătura?"

„Dacă în zilele noastre ar trăi mai mulți părinți făcători de minuni, nu crezi că viața lor de nevoință ar fi o pildă pentru alții?"

„Ba da."

„Tocmai asta e ideea, că martirii sunt mărturii ale faptului că nimic nu trebuie călcat în picioare în ceea ce priveşte credința în Dumnezeu. Martirii vremurilor noastre sunt, sau ar trebui să fie, un imbold de a ne preocupa mai mult de cele duhovniceşti. Ar fi bine să citeşti cât mai multe dintre cărțile de memorii scrise de foştii deținuți. Nu toate, numai cele scrise de

cei care şi-au păstrat credinţa. Cei care, din cauza chinurilor, s-au lepădat de Dumnezeu şi nu s-au mai ridicat din cădere, au o viziune foarte pesimistă. Dar cei care au rezistat şi şi-au păstrat credinţa au urcat pe culmile sfinţeniei."

„Credeţi că toţi cei care au murit în închisori sunt martiri?"

„Nu. Numai cei care au suferit pentru credinţa ortodoxă. Unii au fost chinuiţi numai pentru că făceau propagandă politică, cei ai căror partide sunt la modă acum. Dar şi printre aceşti oameni care făceau politică înainte de arestare au fost cazuri de întoarcere în bine. Adică unii care înainte nu aveau timp de cele sfinte, fiind în situaţia de a nu avea altă scăpare decât de la Dumnezeu, au avut înţelepciunea să caute această scăpare."

„Aţi auzit de minuni făcute în închisori?"

„Da, am auzit. Dar cea mai mare minune a fost faptul că robii lui Dumnezeu, supuşi unor condiţii de viaţă inimaginabil de dure, au supravieţuit. Şi, fiind supuşi torturilor, nu s-au lepădat de credinţa cea dreaptă. Diavolul nu vrea ca lumea să ştie cum s-au jertfit aceşti sfinţi. Ei sunt dovada că, oricât de puternici erau comuniştii, li se putea rezista. Şi dacă s-a putut duce o viaţă de sfinţenie acum cincizeci de ani, de ce nu s-ar putea duce şi în zilele noastre? Cei care au murit în închisori pentru dreapta credinţă sunt, fără putinţă de tăgadă, sfinţi. Din clipa în care au murit, au intrat în ceata sfinţilor. Tocmai de aceea diavolul, pe care îl supără pomenirea sfinţilor, ţine totul sub tăcere."

„Dar ce, numai mucenicii au fost sfinţi?"

„Nu, am avut şi călugări sporiţi în rugăciunea lui Iisus, am avut şi preoţi care au ars ca nişte candele pentru Hristos, mistuiţi de dorinţa de a-L sluji pe Domnul."

„Cei care au murit la revoluţia din decembrie au fost sfinţi?"

„Nu toţi. Dar au fost acolo şi oameni, mai ales tineri, care au protestat pentru prigoana dusă de Ceauşescu împotriva cre dinţei. Au fost tineri care au preferat să moară decât să ducă o viaţă de compromis, o viaţă de păcat, o viaţă fără Dumnezeu. «Vom muri şi vom fi liberi!», aşa au strigat, şi unii dintre cei care credeau că prin moarte primesc libertatea celor mântuiţi, au aflat această libertate. Mă întristează însă că cei care au rămas în viaţă nu au ştiut să ducă mai departe mesajul lor: că e mai bine să mori decât să duci o viaţă căldicică. De altfel, n-ai văzut ce repede a uitat lumea de jertfele din decembrie? Pe oameni îi interesează mai ales dedesubturile politice şi alte lucruri cu care îşi risipesc timpul."

„Şi eu m-am gândit la asta. Făcea cineva o observaţie interesantă: nu s-a făcut nici un film artistic în care să se pună în evidenţă cu măiestrie eroismul lor şi nu s-a scris nici o carte care să privească jertfa lor prin prismă creştină. Acolo au murit mireni. Aţi auzit şi de mireni care au ajuns la sfinţenie fără să moară ca martiri?"

„Da, am auzit de câţiva mireni care, neştiuţi decât de duhovnicii lor, trăiau în sfinţenie. Am avut şi mulţi preoţi, de mir sau monahi, foarte sporiţi în rugăciune. Dar diavolul a încercat să îi oprească pe cei care vroiau să scoată la lumină vieţuirea cea sfântă a celor trecuţi la Domnul; ori, dacă totuşi lumea afla ceva bun despre aceştia, încerca, prin zvonuri mincinoase, să producă tulburare: «Părintele cutare nu era chiar sfânt, avea legături cu ereticii». «Cine, părintele cutare? Nu, lua din banii Bisericii.» Sau: «părintele acela a făcut politică. A vrut să sufere pentru neam, nu pentru Hristos.»"

„Asta mi se pare o exagerare."

„Exagerare? Interesează-te de ce nu sunt canonizaţi părinţii care au murit muceniceşte în temniţele comuniste. Li se aduce acuzaţia că făceau politică. Dar ei au prefăcut temniţele în altare. Poate o să îl auzi pe părintele Calciu po ves tind cum era acolo. Te cutremuri... Cine e creştin ortodox are datoria de a cunoaşte atât jertfa martirilor din primele vea curi, cât şi a martirilor din secolul acesta. Noi, sârbii şi mai ales ruşii, peste tot cete de martiri.

Cât priveşte politica, faptul de a-i acuza pe creştini că sunt agitatori fascişti a fost o trăsătură specifică ateilor comunişti. Nu numai în ţara noastră, ci şi la ruşi mărturisitorii au fost acuzaţi de acelaşi lucru: că sunt unelte fasciste care vor să aducă la putere capitalismul. Am citit actul de condamnare al unor ierarhi ruşi: toţi erau acuzaţi că sunt în slujba fasciştilor.

Trist e că unii oameni simpli au luat în serios aceste acuzaţii. Şi, după ieşirea din lagăre, mărturisitorii au fost priviţi cu suspiciune.“

23 ianuarie 1993

Cele spuse de părintele Nicolae la telefonul de ieri sunt adevărate. Am avut cete de martiri care nu sunt pomeniţi aproape deloc. Din moment ce marea majoritate a celor care nu s-au plecat în faţa comuniştilor antihrişti au ajuns în temniţe, e lesne de înţeles de ce ţara a rămas pustiită. Cei cu viaţă sfântă au fost aruncaţi în închisori, iar ceilalţi, văzându-se singuri, au făcut pactul cu diavolul. Nu toţi cei care mergeau la biserică au rezistat. Ceilalţi, care nu mai veneau la slujbe de frică să nu aibă probleme şi necazuri, s-au lepădat. Nu cred că a fost un pact conştient, ci pur şi simplu a fost o apostazie generală, în care fiecare îşi justifica lepădarea prin comportamentul celorlalţi.

După ce elita spirituală a ajuns în temniţe, ceilalţi nu au mai avut repere. „Vreţi să fiţi credincioşi? Vă trimitem în închisoare.“

24 ianuarie 1993

De ce unii necredincioşi duc o viaţă atât de curată? Pentru că diavolul nu le stă împotrivă. Nu îi luptă. Le dă o mul ţu mi re de sine care le anulează orice dorinţă de schimbare a vieţii.

25 ianuarie 1993

Cel mai frumos cuvânt despre necaz mi se pare cel al Sfântului Ioan Gură de Aur, care a zis că „darul de a răbda necazurile este mai mare decât darul de a învia morţii. Pentru că dacă învie cineva un mort, atunci îi rămâne dator lui Dumnezeu, pentru că rugăciunea i-a fost ascultată. Dar dacă cineva rabdă necazurile, atunci acestuia Însuşi Dumnezeu îi rămâne dator“. Cred că am reţinut destul de bine citatul.

Atâta vreme am căutat spectaculosul, vindecările minunate, exorcizările, pentru că mi se părea că acolo pot vedea cum lucrează Dumnezeu. Dar Sfântul Ioan Gură de Aur vede lucrurile exact invers: mai mare lucru este răbdarea decât învierea unui mort. Cine ar fi crezut?

Părinţii duhovniceşti au căpătat darul discernământului şi puteau vedea în cele mai mici şi mai neimportante fapte din viaţă aspectul duhovnicesc. Credinţa creştină e uimitoare: deşi prin yoga faci eforturi disperate pentru a dedica cât mai mult timp preocupărilor spirituale, ca creştin înţelegi că lu cru rile stau exact invers: nu tu îţi calculezi pasul următor, ci Dumnezeu. El ştie exact la ce măsură eşti şi, prin încercări, te ajută să urci şi mai sus.

Din acest punct de vedere viaţa creştină nu are pauze; în fiecare moment eşti chemat să te porţi creştineşte: şi când mănânci, şi când vorbeşti cu alţii, şi când eşti la serviciu, şi când eşti la plimbare, tot timpul dai examene. În viaţa duhov nicească nu poţi sta pe loc nici o clipă: ori urci, ori cobori.

26 ianuarie 1993

Mi-e atât de dor de mama... Uneori mă gândesc cu groază că dacă nu ar fi murit, poate viaţa mea ar fi fost o viaţă de distracţii şi petreceri. Dacă mama nu ar fi murit, poate că preocuparea mea pentru cele spirituale s-ar fi spulberat la episodul Diana. Oricum, dacă mama ar fi trăit, ar fi avut grijă să scap repede de influenţa lui Tăureanu. În sufletul meu, îi reproşez lui tata că nu a ştiut să îmi deschidă ochii asupra lui. Ba, mai mult, tata mi-a trezit interesul pentru yoga. Câtă inconştienţă... Acum puteam fi la spitalul de nebuni. Am auzit despre unul dintre cei care fac yoga în Călăraşi că a început să ţipe în timpul şedinţei de asane. Şi tot ţipând, a luat-o razna. Eu nu am văzut pe nimeni făcând aşa la noi la sală, dar aud din ce în ce mai des că spitalul de nebuni are de furcă cu „iniţiaţi“ care şi-au pierdut minţile.

Unii dintre marii sfinţi ai Bisericii au fost crescuţi pe calea Bisericii prin grija mamelor lor, femei cu adevărat sfinte. Cât de minunat este să ai o mamă creştină... Dacă va fi voia lui Dumnezeu să mă căsătoresc, mi-aş dori ca pruncii mei să crească şi să trăiască ca nişte creştini care să mărturisească prin viaţa lor că sunt robi ai Domnului. Îmi dau seama că singura şansă ca generaţia de mâine să nu se piardă este ca părinţii să ştie să îşi crească copiii cât mai aproape de Dumnezeu. Orice alt tip de educaţie se dovedeşte ineficace faţă de problemele cu care se confruntă copiii de astăzi.

27 ianuarie 1993

La televizor, o emisiune despre cei mai cunoscuți vinde că tori din Anglia. Păreau foarte convingători. Mass-media este astăzi un fidel slujitor al diavolului. Dacă cineva ar vrea să spu nă ceva împotriva vrăjitorilor, ar primi foarte greu apro ba rea de a apărea pe micul ecran. Ar primi-o mai ales în cazul în care nu ştie să îşi argumenteze punctul de vedere, şi s-ar putea face de râs.

Cred că cel mai simplu argument pentru a-i convinge pe credincioşi că puterile ăstora sunt diavoleşti este că aproape nici unul dintre ei nu este ortodox. Aproape toți cred în reîncarnare sau în rătăciri de acest fel. Chiar dacă vindecătorii din țara noastră susțin cu fermitate că sunt ortodocşi, câtă vreme nu se spovedesc şi nu se împărtăşesc, ortodoxia lor e discutabilă. Mai grav e cu cei care vin la spovedanie dar ascund rătăcirile pe care le practică.

Şi mai grav mi se pare cazul în care preoți cu o cultură teologică care se reduce la câteva cărți citite în seminar nu îşi dau seama că aceşti vindecători sunt unelte ale diavolului. La noi cel mai mare succes îl au radiesteziştii, care reuşesc să păcălească câțiva duhovnici, şi primesc de la aceştia dezlegare la împărtăşanie: „Că doar nu fac nimic rău, vindecă oameni".

Da, dar o fac cu puterea diavolului. „Păi, Sfinții Bisericii nu au făcut vindecări?" Sfinții noştri nu au transmis nici un fel de energie cosmică prin palmele lor, ei doar făceau semnul sfintei cruci sau se rugau şi bolnavii se vindecau.

Chiar dacă bioterapeuții de astăzi folosesc şi ei „tehnica rugăciunii" sau puterea sfintei cruci, o fac numai pentru a amăgi oamenii. Aşa cum vrăjitoarele moderne de la noi au în casă cruci mari, țin pe pereți icoane şi îi stropesc pe bolnavi cu agheasmă, totul este făcătură drăcească.

Este adevărat că în primele secole ale Bisericii existau anumiți harismatici care, fără să fie preoți, aveau darul de a vindeca bolile. Dar ei nu foloseau nici o tehnică specială de vindecare; prin rugăciunile lor însă mulți bolnavi primeau tămăduire. Sfântul Ioan Gură de Aur scria că o parte dintre aceşti harismatici nu au ştiut să folosească cu vrednicie talanții primiți. Încetul cu încetul, Dumnezeu a rânduit ca numărul lor să se împuțineze, până nu a mai rămas nici unul.

Biserica nu are nevoie astăzi de nici un fel de supliment de energie: prin Sfântul Maslu Dumnezeu vindecă şi astăzi bolnavi. Prin sfintele icoane făcătoare de minuni, prin moaştele sfinților sau prin rugăciunile preoților, vindecările au loc fără oprire.

Acum înțeleg duritatea părintelui Cleopa față de aceşti vindecători. Când spune că ei sunt vrăjitori, şi cei care merg la ei trebuie să primească acelaşi canon cu cei care aleargă la vrăjitoare, părintele Cleopa spune un mare adevăr. Ce păcat că vehemența lui nu e molipsitoare, că nu ajunge şi prin Bucureştiul împânzit de vindecători închipuiți...

28 ianuarie 1993

Nu mă mai satur privind icoanele. Ce lucru minunat să îi ai în fața ta pe sfinți, pe Maica Domnului, pe Mântuitorul Hristos. Uneori, după ce îmi fac canonul, stau şi mă mai uit la icoane. Mi se pare că a privi icoanele e un lucru extraor di nar. Oamenii nu mai ştiu să acorde atenție acestui lucru. Se uită la icoane ca şi cum acesta ar fi un lucru de rutină. Dar să ştii că îl ai în fața ta pe Sfântul Spiridon, pe Sfântul Nicolae, că atunci când te rogi în fața icoanei sfântul te vede şi te aude, mi se pare extraordinar.

Cred că diferența dintre icoanele noastre şi tablourile catolice este enormă. Când vezi o Madonă grasă, cu părul des pletit, e greu să te gândeşti că eşti în fața Maicii Dom nului. Dar în fața icoanelor bizantine, în care Maica Dom nu lui e înfățişată atât de smerit, e greu să nu fii impresionat.

Eu mamă nu mai am. Dar ea e Maica mea. Şi ori de câte ori uit de dragostea ei, ori de câte ori încerc să scap de necazuri fără să-i cer să mă ajute, mă biruie deznădejdea.

Acum câteva luni credeam că de icoane au nevoie numai cei care nu au sporit în rugăciune. Dar cred că, oricât de sporit ai fi, nu ai de ce să te desparți de icoane.

29 ianuarie 1993

Mântuirea... Raiul... Atât de mult îmi doresc să ajung acolo, cu Hristos, cu Maica Domnului, cu sfinții.

Ştiu că nu sunt vrednic de mântuire, nu sunt vrednic să stau între cei care au dus viață curată, dar mai ştiu şi că raiul nu e numai pentru sfinți.

Vreau să învăț ce e pocăința, vreau să învăț ce e smerenia, vreau să fiu al lui Hristos.

Judecata o să vină, vreau, nu vreau. Dar dacă mă pregătesc de ea încă de pe acum, dacă încerc să trăiesc o viață cât mai curată, nădăjduiesc că Dumnezeu se va milostivi de mine.

3 februarie 1993

Ispita practicării uneia sau mai multora dintre formele de yoga este din ce în ce mai răspândită. Omul obişnuit cade uşor în această cursă. E greu să nu te apuci să faci asane când efectul asupra sănătății este aproape imediat. „Dar ce ai cu mine?, m-a întrebat Andrei. Fac asane, nimic mai mult. E doar o gimnastică.“ Nu am reuşit să îl conving cum pe mulți această gimnastică i-a îndepărtat în timp de Biserică. Efectul asanelor asupra minții este imposibil de controlat. Creştinii care practică asane din motive medicale încep să devină, din punct de vedere psihic, yoghini. Adică mintea lor suferă o transformare fină. Ajung mai liniştiți, mai calmi, şi asta e bine. Dar faptul că li se răceşte mintea, că inima lor duhovnicească se închide, e cât se poate de rău.

4 februarie 1993

Am fost cu Grațiela la Zlătari, la moaştele Sfântului Ciprian. Speram că sfântul o va ajuta să se spovedească. Acum vreo lună, Chief şi-a bătut joc de ea la o petrecere, a amețit-o cu băutura şi apoi s-a culcat cu ea. Ea şi-a dat seama ce se întâmplă exact când i s-a rupt himenul. Luna asta s-au mai culcat de câteva ori.

Speram că se va spovedi şi că va şti să se ridice din cădere.

Ne-am rugat pe rând la moaşte. Ea s-a ridicat cu ochii în lacrimi: „Sfântul Ciprian mi-a zis să mă spovedesc...“ Nu mă aşteptam la aşa ceva.

„Spovedeşte-te.“

Eu am ieşit din biserică, să nu aud ce vorbeşte cu părintele. Când a ieşit şi ea, nu mai avea lacrimi în ochi.

„Ce părinte e ăsta? Când i-am zis că mi-am pierdut fecioria, m-a întrebat, ca şi cum asta ar fi ceva normal, ce alte păcate am mai făcut. Eu vroiam să îmi spună vreun cuvânt ca să mă ajute să mă ridic, dar m-a tratat ca şi cum păcatul meu e neimportant. Parcă nu m-aş fi spovedit. Nu vreau să mă împărtăşesc, pentru că nu simt că asta a fost spovedanie. Şi de fapt, dacă aşa văd preoții problema, înseamnă că nu are rost să mă pocăiesc. Ştii ceva, nu am chef să mă mai spovedesc.“

Părintele ăsta a distrus un suflet: cine ştie cât timp va mai trece până ce Grațiela se va spovedi din nou. M-am tulburat tare. Dacă Bonifatie şi Aglaida ar fi avut un duhovnic la fel de iscusit, nu ar mai fi ajuns în Sinaxare.

Am citit că s-a construit chiar o biserică cu hramul lor. E clar, el a murit martir, dar ea a devenit sfântă numai şi numai prin pocăință. Pe ea a întors-o jertfa lui.

Ce interesant, omul cu care ai făcut dragoste de atâtea ori, mai bine zis omul cu care ai păcătuit de atâtea ori, să ajungă sfânt. Aglaida putea să se lase biruită de deznădejde, putea să îi pară rău că şi-a trimis sluga preferată după sfinte moaşte. Dar Aglaida a fost la înălțime: a ştiut să îl urmeze pe Bonifatie. Aglaida ar trebui să fie model pentru fetele care trăiesc în păcat cu tineri care se apropie de Biserică. De multe ori, fetele se îndepărtează de ei, numai şi numai pentru că nu au puterea de a-şi schimba viețile în bine: „Ai luat-o cu Biserica, cu Biserica să rămâi. Adio!“

În clipa în care o fată vede că iubitul ei s-a apropiat de Bi se rică, şi ea are curajul de a-l urma, atunci calcă pe urmele Sfintei Aglaida. Dar de obicei fetele sunt cele care vor să se apropie de Biserică, şi băieții le şantajează: „ori eu, ori Biserica“.

Cât de greu îi este unei fete să facă această alegere... Graţiela venise la biserică hotărâtă să nu mai cadă cu Chief: „ori stă potolit, ori îl părăsesc...“ După spovedania asta cred că va alerga direct în patul lui Chief. O înţeleg.

Biserica ar trebui să ofere tinerilor care vor să îşi îndrepte viaţa un cadru afectiv care să îi ajute să se ţină pe picioare. Tinerii de azi se simt foarte singuri în Biserică: nu îi înţelege şi nu îi sprijină nimeni. Nimeni nu prea are timp şi înţelegere pentru ei. Am simţit asta pe pielea mea.

Singura şansă sunt duhovnicii iscusiţi, duhovnicii care sunt asaltaţi de tineri. Prin ei rezistă Biserica. Aceşti duhov nici, şi unii dintre ei sunt tineri, sunt stâlpi de lumină. Cât de mult mi-aş dori să ajung un duhovnic bun, la care cei ca Graţiela să găsească îndrumarea de care au nevoie...

8 februarie 1993

Nu cred că Gurdjieff era chiar atât de tare pe cât zicea Tăureanu. Nu mai cred că îşi muta discipolii pe lună ca să le ţină acolo lecţii despre evoluţia spirituală. Primeam cu uşurinţă orice mi se zicea, numai şi numai pentru că aveam încredere că Tăureanu este un eliberat.

Şi cine ştie câte lucruri mincinoase ni se mai spuneau, şi noi le luam drept bune.

Unul dintre exemplele care îmi vin în minte este cel al lui Rajneesh. Tăureanu îl ţinea la mare cinste pe acest escroc, care a atras atenţia autorităţilor din mai multe părţi ale lumii prin ticăloşiile sale.

Când citeam în scrierile lui că „diavolul este un Dumne zeu neevoluat“, mi se părea că aceasta este învăţătură ezo te rică înaltă. Şi, de fapt, nu era decât o minciună gogonată spu să de un mare ticălos: în ashramul lui una dintre metodele de ele vare spirituală era bătaia. Am văzut astfel de imagini în documentarul „Invazia păgână“: discipolii erau bătuţi cu sălbăticie, ca nişte vite.

Dacă aş fi văzut imaginile acestea când eram la Costi, cred că m-ar fi pus pe gânduri. Pe-atunci îl văzusem la televizor pe Rajneesh circulând cu o maşină de lux şi păzit cu mitraliera ca un preşedinte şi ştiam că are vreo douăzeci de Rolls-Royce-uri. Dar credeam că prin luxul în care trăieşte nu face altceva decât să îi îndepărteze pe cei care nu vroiau să renunţe la barierele minţii.

9 februarie 1993

Dimineaţă m-am sculat cu o durere groaznică de rinichi. Nu puteam merge. Pe fond nervos mi s-a blocat partea dreap tă a stomacului şi ficatul. Muşchii se întăriseră. Îmi venea să urlu de durere. M-am rugat să mă întărească Dumnezeu să ajung până la policlinică. Ajuns acolo, am rugat lumea să mă lase să intru primul; abia mă ţineam pe picioare şi eram alb la faţă.

Am nisip la rinichi. Când mă apucă criza, durerile sunt foarte greu de suportat. Doctoriţa spunea că uneori durerile simţite în timpul crizelor de rinichi sunt mai mari decât ale femeii care naşte.

Durerea e greu de suportat. Când văd alţi bolnavi, mă gân desc că Dumnezeu îi încearcă cu puţină suferinţă şi nu îi înţeleg când îi văd biruiţi de tristeţe. Dar crucea bolii este foarte grea.

11 februarie 1993

Au venit la noi la biserică aşa-zisele maici din grupul de la Vladimireşti. Părintele Dumitru a oprit slujba şi le-a invitat să spună ce au de spus. Ele au strigat de câteva ori: „Teoctist – securist!“ şi altele asemenea, dar şi-au dat seama că lumea le priveşte cu milă şi cu compătimire şi s-au oprit. Părintele le-a cerut să plece şi au făcut-o. Of, cum a trecut timpul! Parcă ieri făceam parte din A.R.S., parcă ieri am fost cu ele la Alba-Iulia.

Acum lucrurile mi se par cu totul altfel. Brutalitatea cu care le-au lovit atunci oamenii mi se pare oarecum explica bi lă. Cei care le-au lovit erau oameni cu necazuri, cu greutăţi, care veniseră la slujbă să guste puţin din liniştea comuniunii cu Dumnezeu. Şi când au auzit strigătele care au tulburat slujba, au lăsat la o parte liniştea şi le-au gonit ca pe nişte vrăjitoare. De fapt, grupul de la Vladimireşti este tot un soi de grup de vrăjitoare, chiar dacă sunt mai civilizate. Nu de gea ba părintele Ioan de la Recea zicea despre ele că sunt diavoliţe.

Nu le dau dreptate celor care le-au lovit, dar îi înțeleg. Trebuie să fii sporit duhovniceşte ca să ai dragoste față de aceste ființe care tulbură slujba ori de câte ori au ocazia.

Ura pe care i-o poartă patriarhului este molipsitoare. Mi-au transmis-o şi mie atunci. Acum, după ce am intrat în Biserică, mi-am dat seama că patriarhul nu e aşa cum spun ele. E o ființă blândă, care vrea binele credincioşilor. Când este pomenit la slujbă patriarhul, mă rog să îi dea Dumnezeu cât mai mulți ani, să poată face cât mai mult bine. Nimeni nu cine ştie cine va veni după el. Oricum, aş vrea să avem parte de ierarhi cât mai luminați, de ierarhi care să se asemene celor despre care am citit în Viețile Sfinților: ierarhi care şi-au dedicat întreaga viață slujirii turmei cuvântătoare, şi aşa au dobândit mântuirea.

În curtea bisericii, o bătrânică la cerşit. Stătea într-un cărucior, nu putea merge. M-a rugat să o duc până acasă. Am încercat să trag de mânerul căruțului, dar după câțiva metri o roată a căzut. Cu chiu, cu vai, am reuşit să găsesc o bucată de sârmă şi am reparat căruciorul. Bătrânica era foarte bucuroasă.

Ce univers ciudat au cerşetorii... Credeam că sufletele lor sunt întunecate de atâta sărăcie.

Dar bătrânica mea, „doamna“, are ochii senini. Ştie să se bucure ca un copil. La fel se bucura bunica atunci când repa ram ceva prin casă. Mi se pare un lucru extraordinar să reu şeşti să îți menții vioiciunea sufletească trăind din mila trecă torilor, într-un cărucior amărât.

Îi spun „doamnă“ ca să înțeleagă că pentru mine faptul că cerşeşte nu o coboară în ochii mei. Puteam fi eu cerşetorul.

12 februarie 1993

Am fost la Mănăstirea Cernica, să mă închin la moaştele Sfântului Calinic. Am trecut şi pe la părintele Argatu. Era plin de lume. Părintele tocmai îi citea unui demonizat nişte rugăciuni de exorcizare.

Când vedeam la televizor secvențe din vreo exorcizare, nu părea aşa înfricoşător. Dar să ştiu că la doi metri de mine se duce o luptă crâncenă între Dumnezeu şi diavol...

Nu mi-a fost teamă: dracii nu au putere asupra creştinilor spovediți. Dar atmosfera era greoaie.

Până să iasă din om, dracii horcăiau. Înjurau de cele sfin te, amenințau că se vor răzbuna.

Când au ieşit din om, acesta nu mai ştia cum să îi mulțu meas că părintelui. Era normal, nu ai fi zis că tocmai ieşiseră dracii din el. Dacă îl vedeam pe stradă nu mi-ar fi trecut prin cap că a fost chinuit de diavol.

Pesemne că cei care zic despre exorcizări că sunt trucaje sau că posedații sunt doar bolnavi psihici nu au văzut nici o exorcizare reală: posedații ştiu când părintele îi atinge cu crucea pe spate, văd cu ochii închişi cum părintele se închină la icoane.

Sunt şi cazuri de false exorcizări, prin care diavolul în cear că să ne convingă că toate exorcizările sunt teatrale. Dar cele făcute de către părinții cu viață sfântă sunt de netăgăduit.

13 februarie 1993

Nu ştiu cum puteau unii părinți din vechime să sufere boli grele. E uşor să vorbeşti despre răbdarea bolii şi greu să rabzi boala.

Durerile de rinichi mi-au mai trecut; dar câteva zile am trăit între o criză şi alta. Aşteptam criza următoare cu frica în suflet. Nu credeam că am o credință atât de slabă.

14 februarie 1993

Cât de înțelept a rânduit Dumnezeu ca Biserica să dețină adevărul de credință... Dacă am avea un fel de papă care să pretindă că este luminat de Dumnezeu şi că nu poate greşi, ar fi clar că nu suntem pe drumul cel bun. Oamenii sunt supuşi greşelii. Tocmai de aceea la baza învățăturii noastre stau dogmele stabilite în Sfintele Sinoade Ecumenice. Sinoadele Ecumenice nu pot greşi. Dumnezeu trimite Duhul Sfânt peste cei care se adună acolo. Chiar dacă părinții reuniți la sinoade erau oameni supuşi greşelii, în adunare nu au vorbit prin puterea lor. Ci Însuşi Domnul i-a luminat.

„Părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă...“ Aşa au spus Sfinții Apostoli, şi aşa au spus şi Sfinții Părinți adunați în Sfintele Si noade Ecumenice. Ei nu au stabilit vreo filosofie ome neas că. Ci au dat mărturie despre adevărul dumnezeiesc.

Asta credem noi: că Dumnezeu poartă de grijă Bisericii, luminându-i prin adevărul dogmelor pe creştini.

17 februarie 1993

Dumnezeu e dragoste... Îmi aduc aminte de meditația pe care am făcut-o la Palatul Copiilor pe muzica lui Enio Morri cone, când mi-au dat lacrimile simțind dragostea Domnului. Dacă nu S-a scârbit de mine când eram tantric, înseamnă că nu Se scârbeşte şi nu o să Se scârbească nici de un păcătos care vrea să alerge la El.

Cred că nu m-aş sătura să vorbesc altora despre dragostea lui Dumnezeu față de oameni. Omul din ziua de azi e plin de singurătate. Merg pe stradă şi mă uit la fețele oamenilor: aproape nimeni nu mai zâmbeşte, aproape nimeni nu mai e senin. Şi unul dintre motive e singurătatea. Nimeni nu mai are intenția de a-şi bucura aproapele. Şi tocmai aşa se dobân deşte mântuirea, trăind pentru ceilalți.

Dumnezeu e Cel care poate alunga tristețea din inimi, mângâindu-ne.

Azi m-a rugat „doamna“ şi am coborât din autobuz cu două stații înainte de biserică, ca să o aduc şi pe ea, că nu avea cine să tragă de cărucior. Câțiva oameni, vecini de-ai ei, mi-au spus că nu trebuia să mă obosesc, că putea să o aducă „târfa de sor-sa, care e şi vrăjitoare“.

Bătrânica trăieşte într-un fel de magazie de lemn, ca vai de ea. Am văzut-o pe sora ei, dar nu a vorbit cu mine. Sora ei stă în casa de lângă magazie.

18 februarie 1993

La Mănăstirea Antim l-am văzut slujind pe părintele So fian. M-a impresionat modul în care se roagă; e atât de blând, atât de curat la inimă... Şi are ochii atât de senini! Într-ade văr, e din altă lume. Chiar dacă Antimul e în mijlocul Bucu reş tiului, părintele Sofian trăieşte în altă lume: trăieşte în ace eaşi lume cu Sfinții Bisericii, cu Sfântul Simeon Noul Teolog şi cu ceilalți. Am auzit că la fel ar fi şi părintele Justin Pârvu. Părintele Justin e unul dintre marii mărturisitori din prigoana comunistă. Coleg de suferință cu părintele Arsenie Papacioc, alt părinte cu viață sfântă.

Nu ştiu dacă şi părintele Sofian a trecut prin închisori, dar se vede că e un părinte cu viață sfântă. La Judecată, prin ei va străluci neamul românesc.

Marea durere a celor care îi cunosc este că nici unul nu a lăsat un ucenic ca urmaş al său. Dar sunt sigur că urmaşii lor există şi nu se poate să nu iasă la lumină. Chiar dacă încă nu sunt cunoscuți de lume, vor ieşi la lumină.

Chiar dacă mor bătrânii, țara nu va rămâne pustie. Dumnezeu ne va trimite alți păstori aleşi. Până la sfârşitul lumii, Dumnezeu va avea păstorii Săi cu viață sfântă.

19 februarie 1993

Praznicele sunt momente de bucurie de care sufletul are nevoie pentru a rezista în lupta pentru mântuire.

Toți oamenii simt nevoia unui moment de relaxare: unii merg la tot felul de petreceri, alții au obiceiul să meargă la concertele de operă, alții să meargă la munte.

Mintea simte nevoia să îşi găsească un refugiu în viitor. Aşa cum elevii aşteaptă următoarea vacanță chiar din primele zile ale anului şcolar, tot aşa oamenii mari aşteaptă conce diul. Numai că, deoarece perioadele de concediu sunt rare, ei îşi găsesc refugiul în micile momente de destindere.

Aşa cum până în clasa a X-a simțeam dorința de a merge la cât mai multe petreceri de toată noaptea, aşa aştept acum cu bucurie praznicele care se apropie.

Mi-am făcut semne pe calendarul de pe perete. De la înce putul lunii ştiu ce sfinți mai importanți sau ce sărbători se apropie.

Una dintre micile mele pasiuni este să îmi descopăr oglin zi le sufletului omenesc, faptele care pun în evidență starea duhov nicească a omului.

Între alte „descoperiri“, aceasta mi se pare de mare însem nă tate: „spune-mi ce aştepți ca să ştiu cine eşti“.

Proverbul românesc: „spune-mi cu cine te însoțești ca să știu cine ești“ m-a ajutat să alcătuiesc o serie de proverbe asemă nă toare, proverbe care oglindesc starea lăuntrică a omului.

„Spune-mi ce aștepți ca să știu cine ești.“ Sper ca viața să nu mă îngenuncheze. Sper ca dragostea pentru cele sfinte să nu mi se împuțineze, ci să sporească.

20 februarie 1993

Am citit despre o mulțime de vindecări minunate, de la orbi, la paralitici, până la bolnavi de cancer. Nu există boală pe care Dumnezeu să nu o poată vindeca. Dar mai mare lucru este să primești puterea de a răbda boala.

Boala este un cuțit care curăță sufletul de patimi. Scurta dar intensa mea suferință cu rinichii m-a ajutat să simt asta: cununa se dobândește în boală foarte simplu: prin răbdare. Îmi treceau prin cap multe gânduri murdare, de la dezn ă dej de, la frică și chiar de hulă: „Dumnezeu e nedrept, nu vede cât suferi?“, îmi spunea gândul. Dar încercam să nu iau aminte la el.

Lupta cu gândurile e foarte aprigă: vrăjmașul trimite gândurile de deznădejde pentru a arunca sufletul în disperare. Câtă vreme bolnavul mai are nădejde în Dumnezeu, boala e spre mântuire.

22 februarie 1993

„Iubi-te-voi, Doamne, vârtutea mea, Domnul este întărirea mea și scăparea mea și Izbăvitorul meu.“ Am cântat de multe ori azi acest imn. Cred că m-au auzit și vecinii. Târziu mi-am dat seama că aș putea fi auzit de alții. Știind că sunt singur acasă, am cântat cât de tare am vrut.

25 februarie 1993

Aproape toată slujba au vorbit lângă mine două femei și nimeni nu le-a atras atenția că deranjează. Abia spre sfârșit, după epicleză, au plecat.

M-au supărat tare: în loc să fiu atent la rugăciune, tot așteptam să tacă ele.

Am greșit: mai bine aș fi încercat să mă adun. Nu trebuie să las ca liniștea mea sufletească să depindă de ce fac alții.

„Doamna“ mă iubește mult. Și mie îmi e dragă. Lumea nu are habar ce suflet cald are ea. În timp ce trag de cărucior mă gândesc cum Sfântul Hristofor L-a purtat în spate pe Hristos, care luase înfățișarea unui bolnav, și L-a trecut râul.

27 februarie 1993

Una dintre cele mai mari victorii ale dracilor este să ne convingă că nu există. Ei nu vor să ne dăm seama de influența pe care o au asupra noastră. Ei ne îndeamnă la păcat, dar o fac în așa fel încât să credem că gândurile sunt ale noastre.

Dracii există. Și au îngăduința de a ne ispiti, tocmai ca prin răbdarea ispitelor noi să ne mântuim. „Ridică ispitele și nimeni nu se va mai mântui!“, zice *Pateric*ul.

Numai prin sporire duhovnicească putem înțelege cât de vicleană e lupta pe care o duc împotriva noastră îngerii căzuți.

Doamne, ferește-ne de cursele vrăjmașilor mântuirii noastre!

1 martie 1993

Noapte foarte tensionată: a venit la mine Bianca, supărată că acasă a luat bătaie. Când să ne culcăm, eu i-am spus că dorm pe patul de lemn, și ea poate dormi pe canapea. Patul de lemn este singurul vestigiu yoghin din camera mea: prefer să dorm pe el, că e tare și asta îmi face bine la coloană. Dormitul pe ceva tare e recomandat de altfel și celor care au ispite trupești.

După ce m-am așezat în pat, m-am întors puțin cu fața spre Bianca, să îi spun ceva. Era în picioare în mijlocul camerei. Nu mă gândeam că exact atunci își va da jos sutienul. Fără să vreau, mi-au picat ochii fix pe pieptul ei.

M-am întors cu fața la perete și m-am gândit la părintele din *Pateric* care și-a ars degetele la lumânare ca să nu cadă în păcat. Când mă gândeam că și eu sunt la fel de tare ca părintele acela, Bianca m-a chemat lângă ea.

„Nu, nu vin.“

„Hai, vino, că nu se întâmplă nimic. Vreau doar să fii lângă mine.“

Nu cred că avea de gând să mă mintă. Dar, cât de inconştientă a fost. Dacă mă duceam lângă ea, aş fi luat-o în braţe, ca să o mai liniştesc. Şi după ce o luam în braţe, nu ştiu dacă rezistam ispitei de a face dragoste cu ea.

Am avut o noapte tare agitată. Ea a plecat dimineaţă, dar pe mine m-a lăsat cu ispita în suflet. Dacă aş fi căzut cu ea, Miruna ar fi fost în stare să mă părăsească. Dar nu de ea îmi era mie frică, ci de pedeapsa lui Dumnezeu.

Am avut încă o dovadă a faptului că voi avea de luptat cu această ispită multă vreme şi nu are rost să mă cred întărit.

2 martie 1993

Venind de la liceu, am avut o surpriză: am găsit casa deschisă. Am intrat înăuntru, crezând că tata vrea să schimbe yala. Dar am văzut imediat că toate sertarele şi uşile mobilei din sufragerie erau deschise. Am fugit la vecinul de deasupra şi l-am rugat să stea de pază la uşa casei, în timp ce eu am intrat să văd dacă nu cumva hoţii se mai aflau în vreuna dintre camere.

Mi-a fost foarte frică să nu fiu lovit în cap. Dar hoţii plecaseră deja. Poliţia a venit destul de repede, dar nu ştiu dacă vor găsi vinovaţii. E a cincea spargere în blocul nostru. Cred că hoţii au greşit etajul. Deasupra stă un pilot pe curse internaţionale, şi mai jos stă unul dintre şefii de la TAROM.

Culmea ghinionului, la noi nu au găsit aproape nimic de furat. Au plecat cu mâna aproape goală, numai cu vreo 50 de dolari care erau ţinuţi într-un sertar.

I-am spus părintelui Teofan despre spargere şi mi-a povestit una dintre cele mai interesante întâmplări cu hoţi: pe vremea Părinţilor *Pateric*ului, o căpetenie de tâlhari a vrut să jefuiască o mănăstire de maici. S-a îmbrăcat în călugăr şi a fost primit cu mare dragoste. Crezând că e un părinte îmbunătăţit, maicile i-au spălat picioarele. Ba chiar una dintre ele, care era bolnavă, oloagă parcă, şi-a turnat apoi din acea apă pe trup, având credinţa că se va vindeca. Şi chiar s-a vindecat de îndată.

Această vindecare minunată l-a adus pe tâlhar la pocăinţă. Le-a zis maicilor cine este el de fapt, dar până nu le-a arătat sabia cu care vroia să le taie, nu l-au crezut. Din acel moment şi până la sfârşitul vieţii, el a dus o viaţă de pocăinţă şi de aspră nevoinţă.

4 martie 1993

Bătrânica mea a murit. Au înmormântat-o ieri. Am trecut azi să o iau şi am aflat că a trecut la Domnul. Căruciorul zăcea în faţa casei „vrăjitoarei“.

M-am despărţit de una dintre cele mai blânde persoane pe care le-am cunoscut. Dacă prin mila Domnului voi fi mântuit, nu m-aş mira să o văd între cetele sfintelor.

7 martie 1993

M-a sunat Denisa, pe care am cunoscut-o la Izvoarele. Avea chef de glume:

„Ce faci, sfinţişorule, am auzit că înveţi pentru Teologie? Da’ nu ai vrea să faci o pauză, să facem nişte nebunii? Sau le-ai uitat?“

I-am zis să schimbe placa. Se purta de parcă mi-ar fi fost vreodată iubită.

„Ce, vrei să zici că acum eşti de piatră, că nu te pot co ru pe? Vrei să vin la tine să îţi arăt că te corup? Lasă vrăjelile.“

Nu ştiu ce a apucat-o, poate că băuse ceva, altfel nu îmi explic telefonul ei. Cred că dracul a pus-o să mă ispitească. I-am zis să mă lase în pace, dar după ce am închis telefonul am regretat că nu a venit la mine. Îi dovedeam că nu mă poate corupe. O lăsam să mă sărute, să îmi facă ce vrea. Şi cred că dacă eram rece ca o stană de piatră şi-ar fi dat seama că numai Dumnezeu mă întăreşte.

Sau nu... Of, cât de repede sunt gata să sar în prăpastie. Îi cer lui Dumnezeu să nu mă ducă în ispită şi în acelaşi timp caut de bunăvoie ispitele. Dacă ar fi venit Denisa la mine şi ar fi încercat să mă corupă, poate aş fi rezistat. Dar mândria ar fi crescut în mine grămadă.

9 martie 1993

Scandal cu mama Mirunei. Să o las pe fiică-sa în pace, că am înnebunit-o cu Biserica. Ce atâta credinţă?!

A pus-o să dea jos icoanele de pe pereți. Nu e prea sănătoasă. Ar trebui dusă la un control medical, că prea e nervoasă.

Am dat telefon la ofițerul Stării Civile, să văd dacă ne putem căsători civil cât mai repede. Nu mă aşteptam să fie aşa amabil. Mi-a dat toate lămuririle necesare. Dar, pentru că Miruna e minoră, ne trebuie acordul scris al mamei ei. Groaznic. Căsătoria mi se părea singura şansă de a scăpa de maică-sa. Nu ştiu din ce am fi trăit, dar eram alături de ea.

10 martie 1993

A venit la biserică un băiat paralitic, Gabriel. L-au adus părinții lui. Merge cu picioarele strâmbe, de-abia târându-se. Am încercat să stau puțin de vorbă cu el. Se plictiseşte de unul singur. Părinții lui m-au invitat pe la el.

13 martie 1993

I-am spus părintelui Nicolae că dacă Miruna ar fi fost mai mare numai cu câteva luni, acum eram căsătoriți. S-a mirat că m-am grăbit aşa de tare:

„Să ştii că era o mare greşeală dacă făceai acest pas de capul tău. Înainte de a te căsători trebuie să ai binecuvântarea duhovnicului şi a părinților. Dacă părinții se opun, pentru că vor o altă noră, dacă vor o fată care să nu fie apropiată de Biserică, ci una plină de bani sau cu alte fumuri, atunci se poa te face abstracție de împotrivirea lor. Dar fără binecu vân tarea duhovnicului, lucrurile merg rău.

Eu ştiu că tu eşti mai original, dar nici aşa. Să te joci cu viitorul tău... Nu e momentul să vă căsătoriți acum. Eşti sigur că îți doreai din toată inima să te căsătoreşti cu ea?"

„Nu am apucat să mă gândesc la asta. Ci pur şi simplu eram şi sunt sătul de gura maică-sii. Singura soluție pe care o aveam în minte era căsătoria."

„Mare prostie făceai. Căsătoria nu e o fugă de părinți, nu e o joacă. E ceva foarte serios: e un drum spre Împărăția Ce ru ri lor împreună cu persoana iubită. Dacă nu te gândeşti bine îna inte de a te căsători, ai încurcat-o. Nu vezi câte divorțuri sunt? Şi asta mai ales pentru că mirii nu se gândesc cu seriozitate la faptul că, prin cununia religioasă, se unesc pen tru totdeauna. Cei care nu iau în serios cununia au multe de suferit în viață: dacă te-ai unit cu cine nu te potriveşti, viața îți va fi o cruce foarte grea."

„Eu mă înțeleg destul de bine cu Miruna."

„Nu e de-ajuns. Tot nu îmi vine să cred că acum puteai fi căsătorit. Te credeam ceva mai echilibrat. M-ai dezamăgit."

Părintele o ia prea în tragic. Ce mare dezastru dacă mă căsătoream cu Miruna. E fecioară, e cuminte...

14 martie 1993

Am fost la Gabriel. Scrie poezii. E una dintre puținele sale bucurii.

Cel mai mult îi place să citească. Stând aproape numai în casă, a citit foarte mult. Se bucură mult când mă vede.

25 martie 1993

Buna-Vestire. „Fie mie după cuvântul tău!", i-a spus Mai ca Domnului Arhanghelului care îi spusese că Îl va naşte pe Fiul lui Dumnezeu.

Maica Domnului e modelul oricărui creştin. Sau ar trebui să fie. Aşa să îi spunem şi noi Domnului ori de câte ori ne pune înainte o cruce: „Fie voia Ta, Doamne, nu voia noastră!"

27 martie 1993

Părintele Nicolae mi-a făcut încă o bucurie: mi-a făcut rost de poezia „Imn morților", scrisă de Radu Gyr, despre martirii temnițelor. I-am spus că voi învăța pe dinafară aceste versuri ale celui mai iscusit poet din închisorile noastre. Şi pentru că scrisul mă ajută să o memorez, le trec în jurnal:

„Morminte dragi, lumină vie,
sporite-ntr-una an de an,
noi v-auzim curgând sub glie
ca un şuvoi subpământean.

Aţi luminat cu jertfe sfinte
pământul până-n temelii,
căci arde ţara de morminte,
cum arde cerul de făclii.

Ascunse-n lut, ca o comoară,
morminte vechi, morminte noi,
de vi se pierde urma-n ţară,
v-o regăsim mereu în noi!

De vi s-au smuls şi flori şi cruce
şi dacă locul nu vi-l ştim,
tot gândul nostru-n el v-aduce
îngenuncheri de heruvim.

Morţi sfinţi în temniţi şi prigoane,
morţi sfinţi în lupte şi furtuni,
noi ne-am făcut din voi icoane
şi vă purtăm pe frunţi cununi.

Nu plângem lacrimă de sânge,
ci ne mândrim cu-atâţi eroi.
Nu! Neamul vostru nu vă plânge,
ci se cuminecă prin voi."

E cea mai frumoasă poezie pe care am citit-o în viaţa mea. Pentru jertfele martirilor ne mai miluieşte Dumnezeu. Oare când îi vom putea prăznui şi în Biserică?

2 aprilie 1993

Am auzit că în Moldova e un duhovnic care nu primeşte credincioşii la spovedanie decât dacă au acasă Sfânta Scriptură, Ceaslovul şi Psaltirea. Pare un extremist, dar nu e.

Abia când creştinii vor să ducă lupta cea bună şi când au armele pe care le cere părintele, războiul poate fi dus.

Cum să ducem lupta dacă nu ne facem canonul? Fără Psaltire şi Ceaslov mintea noastră se curăţă greu de gânduri păcătoase.

Şi Noul Testament e cel mai complet manual de trăire creştină. Mai ales cuvintele Mântuitorului sau Epistolele Sfântului Apostol Pavel.

Eu am citit atâtea cărţi... Dar alţii au citit o singură carte, şi tot trăiesc mult mai curat decât mine. Ei citesc şi recitesc Noul Testament, şi Domnul le trimite multă mângâiere. Nu se satură recitindu-l.

3 aprilie 1993

Psaltirea mi se pare cartea de rugăciuni care dă cea mai multă putere celor care vor să dobândească iscusinţă în lupta duhovnicească.

Cititul Psaltirii te întăreşte. Nu înţelegeam de ce unii pust nici ziceau câte o Psaltire în fiecare zi, şi o ziceau pe de rost.

Pe cât de blândă este citirea unui acatist, pe atât de voi ni cească mi se pare citirea unei catisme. Nu a celor în care e slă vit Dumnezeu, ci a celor în care e vorba de lupta cu duşmanii. Noi, creştinii, suntem în luptă cu vrăjmaşii nevăzuţi.

Unui părinte din *Pateric* dracii i-au zis: „ Nu ne temem de tine, că sari stihuri când citeşti psalmii".

Întâmplarea aceasta m-a ajutat să încerc să nu sar cu mintea nici un stih. Cu gura e uşor să îi zic pe toţi, dar de multe ori mintea nu prea vrea să ia aminte la cele citite.

Ca să nu fiu şi eu de râsul dracilor, încerc să fiu atent la fiecare cuvânt. Sunt unele pasaje pe care nu le înțeleg, sunt mai greoaie. Dar le spun şi pe acelea: poate în timp le voi înțelege.

4 aprilie 1993

După ore am stat la o conferință religioasă la care au vorbit părintele Rafail Noica şi părintele Simeon de la Essex. Ei i-au fost ucenici părintelui Sofronie Saharov, care la rândul său a fost ucenic al Sfântului Siluan Athonitul.

Părintele Sofronie este un sfânt al vremurilor noastre, chiar dacă nu a fost canonizat încă. A ajuns la măsura vederii lu minii dumnezeieşti şi a petrecut multă vreme în stare de extaz. Părintele Sofronie mi se pare un urmaş al Sfântului Simeon Noul Teolog. În zilele noastre, când din ce în ce mai puțini oameni tind spre sfințenie, astfel de părinți arată că Tradiția Ortodoxă nu s-a ofilit, că Ortodoxia nu este doar o colecție de volume prăfuite. Ci, pentru cine vrea să fie al lui Hristos, Ortodoxia este mâna pe care ne-o întinde Însuşi Dumnezeu.

Cine zice că Ortodoxia e plicticoasă, că e o credință de suprafață, nu a înțeles nimic din ea. Ar fi bine ca scrierile părintelui Sofronie să fie citite de tinerii care caută o viață spirituală autentică şi care au impresia că sfințenia creştină e monotonă dacă o compari cu „sfințenia“ Orientului. Aceşti tineri neagă formalismul multor creştini, mai ales al femeilor în vârstă. Neagă modul în care unii preoți zic slujbele fără pic de trăire.

Dar pe părintele Sofronie nu au cum să îl nege. Părintele Sofronie a avut curajul să mărturisească o mică parte din stările sale de extaz; a descris cum a fost scăldat de lumina dumnezeiască. Cine poate spune că nu e mulțumit de nivelul duhovnicesc al părintelui Sofronie? Cred că nimeni. Şi mai cred că părintele Sofronie şi cei care au ajuns la măsuri asemănătoare şi al căror urcuş duhovnicesc îl putem afla din cărți sunt cea mai bună stavilă împotriva invaziei misticis mului oriental.

După conferință am reuşit să vorbesc puțin în engleză cu părintele Simeon. Dar am fost atât de emoționat, încât nu i-am pus întrebări prea interesante.

5 aprilie 1993

La întrebarea: „Cum a îngăduit Dumnezeu să îmi risipesc timpul, spurcându-mi viața prin atâtea rătăciri?“, am primit de la părintele Teofan un răspuns interesant.

„Nu Dumnezeu este de vină pentru prostiile pe care le facem noi. De multe ori mi se întâmplă să aud la spovedanie că oamenii dau vina pe Dumnezeu, în loc să îşi recunoască propria vină. Dumnezeu ar fi vrut ca tu să nu părăseşti Biserica. Dar dacă tu ai făcut acest pas, El a căutat în multe feluri să te aducă înapoi. Bucură-te că măcar acum ai ajuns aici. Alții caută toată viața lor, dar tot nu află Adevărul.

Oricum, Dumnezeu întoarce răul în bine, ori de câte ori este posibil acest lucru. Poate că peste ani şi ani, pe mulți îi vei ajuta să se lepede de yoga, spunându-le prin ceea ce ai trecut tu. Sau poate că, dacă vei ajunge preot, aşa cum îmi doresc, vei avea iscusința să îi ajuți pe alții să se îndepărteze de rătăciri. Doar ştii şi tu că printre cei care vin la Biserică sunt şi unii care nu au prea multe în comun cu învățăturile Bisericii.“

„Cum să ajung preot, părinte, după câte păcate am făcut?“

„Ca duhovnic îți spun că simt că ar fi bine să ajungi preot. Pe mulți i-ai putea ajuta să iasă din mocirla în care te-ai scăldat şi tu. Sunt unii care se înghesuie să primească preoția numai pentru a duce o viață comodă din punct de vedere ma te rial. Nu țin cont de canoane, nu țin cont de impedi men te. În cazul tău e vorba de cu totul altceva: nu uita că la Sihla ai auzit vocea Domnului care ți-a cerut să îi înveți pe cei care stau departe de învățăturile Bisericii filosofia Sfinților Părinți. Chemarea aceasta e o chemare cu totul şi cu totul aparte. Dar chiar şi fără să îmi fi spus tu ce ai trăit atunci, eu tot spre preoție te îndemnam. Mi-ar fi plăcut să ajungi ieromonah, dar dacă tu nu vrei aceasta, vei fi preot în lume.“

„Părinte, de multe ori mă rog să nu îngăduie Dumnezeu să ajung preot dacă nu e voia Sa. Mai ales la moaştele Sfântului Ciprian zic: «O, sfinte ierarhe Ciprian, tu care ai primit puterea de a lega şi a dezlega păcatele oamenilor, te rog să mă legi, cu puterea ta de episcop, ca dacă nu este voia lui Dumnezeu să ajung preot, să nu mi se întâmple aceasta. Chiar dacă

duhovnicul mă trimite la hirotonie, chiar dacă episcopul primeşte să mă hirotonească, stai împotriva lor. Nu mă lăsa să primesc hirotonia, decât dacă aceasta este voia lui Dumnezeu».“

„Vrei să te laud că te rogi aşa? Greşeşti, pentru că nu înţelegi că prin Dumnezeu vorbeşte duhovnicul. Crezi că aş avea îndrăzneala să te trimit la hirotonie numai pentru că eşti ucenicul meu? Nu îţi dai seama că voi da socoteală de faptul acesta înaintea lui Dumnezeu? Un sfânt, Grigorie Dialogul parcă, s-a rugat ca Dumnezeu să îi şteargă toate păcatele. Şi i s-a descoperit că i s-au şters toate, în afara hirotoniilor pe care le făcuse fără prea multă cercetare. Să ştii că mare răspundere am dacă te călăuzesc spre preoţie. Şi dacă totuşi tu mai ai o urmă de neîncredere în povaţa mea, mă voi ruga ca Domnul să te lumineze.“

„Părinte, şi eu mi-aş dori să ajung preot, dar mi-e frică ca nu cumva aceasta să fie doar voia mea şi nu şi voia Domnului. Ceea ce ştiu precis este că trebuie să duc o viaţă cât mai curată, prin care să îmi pot sluji aproapele.“

„Ai grijă ca dorinţa ta de a duce o viaţă curată să nu se transforme într-o patimă. Nu cumva să ţi se pară că în jurul tău toţi ceilalţi sunt păcătoşi şi numai tu eşti sfânt. Mândria te aruncă în iad. Să nu crezi că sfinţenia e altceva decât smere nie, nejudecarea aproapelui, iubirea vrăjmaşilor. Sfinţenia nu înseamnă doar post şi somn puţin. Asta e asceză. Sfinţenia înseamnă să fii aşa cum te vrea Dumnezeu. Crezi că poţi mărturisi adevărul fără a duce viaţă de sfinţenie? Chemarea ta e de a-L sluji pe Dumnezeu ca preot. Şi dacă nu vei duce viaţă curată, preoţia îţi va fi o povară.“

O, cât de bine ar fi ca peste ani să pot fi de ajutor celor care vor să apropie de Biserică... Cuvintele părintelui Teofan mi-au mângâiat inima...

6 aprilie 1993

Una dintre cărţile despre care Cosmina mi-a vorbit cu mult interes este *Jurnalul fericirii* al lui Steinhardt, părintele Nicolae de la Rohia. Predicile sale au fost primele predici pe care le-am citit după ce m-am apropiat de Biserică. Mi-ar fi plăcut să asist la predicile sale.

Mi-am cumpărat azi *Jurnalul* şi l-am răsfoit puţin: are foarte multe idei frumoase. Stilul mi se pare cam greoi. Totuşi, vreau să citesc toată cartea. Mi-am stabilit o porţie de 15 pagini pe zi. Nu mai mult, ca să nu citesc la repezeală şi să scap idei interesante.

Părintele Nicolae are o manieră originală de a înţelege viaţă şi trăirea creştină: nimic fariseic, nimic fandosit, nimic plicticos în ceea ce scrie.

7 aprilie 1993

Am citit articolul părintelui Liviu Stan despre canonizarea sfinţilor în Biserica Ortodoxă, articol despre care auzisem că e cel mai bun material în această problemă.

Nu Sinodul îi canonizează pe sfinţi, ci poporul, prin aşa-numitele canonizări populare. În privinţa canonizării sfinţilor, responsabilitatea apasă, în mare parte, pe umerii credincioşilor. Poporul observă când cineva duce o viaţă de sfânt, şi după moarte îl cinsteşte ca atare.

Sinodul pecetluieşte hotărârea poporului şi stabileşte dacă într-adevăr persoana în cauză este sau nu sfântă. Uneori sunt cinstiţi în popor şi oameni care nu au fost sfinţi. Mă gândesc şi la „Sfânta Proorociţă“ Verginica, de la Pucioasa, care mu rind în erezie are toate şansele de a se afla în focul iadului.

Sfântul Sinod nu poate impune cu forţa cinstirea unui sfânt: cinstirea implică dragoste, implică evlavie, şi acestea nu vin la comandă. Rareori Sfântul Sinod are iniţiativa unei canonizări; atunci când este vorba de o persoană ale cărei fapte cuvioase au fost ascunse de ochii lumii.

Articolul este pentru mine un semnal de alarmă: nu Si no dul este deci de vină că nu sunt canonizaţi sfinţii închisorilor sau sfinţii călugări din prima parte a veacului nostru. Nu numai Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române este de vină că suntem, poate, ortodocşii care am ştiut cel mai puţin să ne preţuim aleşii. Nu, de vină este mai ales poporul că nu a ştiut şi nu ştie să cinstească pomenirea acestor aleşi.

De vină fiind poporul, de vină sunt şi eu. Puteam să aflu mult mai multe despre faptele celor martirizaţi de comunişti.

Puteam să caut să ştiu mai multe despre cuvioşii din mănăstirile noastre. Şi puteam să mă rog lui Dumnezeu să le facă nu numai „Veşnica Pomenire!" în Împărăția Cerurilor, că acolo li se face oricum, ci şi pomenirea cuvenită în Biserica luptătoare. Noi avem nevoie de sfinții acestui secol.

Cred că Dumnezeu nu a arătat prin vreo minune cine este sfântul ale cărui moaşte au ridicat pământul la Neamț, spre surprinderea credincioşilor şi a comuniştilor atei, tocmai pentru că oamenii nu l-au cinstit cu mai multă dragoste. E pu țin probabil ca, dacă o bună parte dintre creştinii din Moldova ar fi avut mai mare evlavie pentru cel a cărui sfin țenie a strălucit în părțile lor, Dumnezeu să nu fi făcut cunoscut numele acestuia.

Mă mustră conştiința înțelegând că şi a mea este vina că sfinții români ai acestui veac întârzie să apară în Sinaxare. Mă simt vinovat, şi de acum înainte mă voi ruga Domnului să le facă dreptate.

„Doamne, rânduieşte ca toți cei care au strălucit în sfințenie, ducând lupta cea bună în vremurile de pe urmă, să primească prăznuirea cuvenită. Şi pentru rugăciunile lor sfinte, întăreşte-ne să mergem pe calea cea bună, urmându-le credința, dragostea şi nevoințele!"

Aşa am simțit nevoia să mă rog după ce am terminat de citit articolul şi ar fi bine să mă rog aşa cât mai des. Şi poate că, pentru rugăciunile lor, Domnul se va milostivi şi de mine.

8 aprilie 1993

În ziare, titlu mare: „Părintele cutare este homosexual!" Despre părinții care duc viață de aspră asceză, presa nu are nimic de zis. Presa îi cunoaşte mai ales pe duhovnicii faimoşi şi scrie despre ei numai lucruri de senzație.

Nu ştiu dacă părintele ăsta chiar e homosexual, dar Narcis Bivolaru, care a lucrat la „România liberă", mi-a spus că ştie că celelalte ziare obişnuiesc să fabrice cazuistică de genul ăsta. Cu toate astea, el s-a implicat în trei anchete de presă şi a aflat că într-unul dintre cazuri preotul era vinovat de lucruri dubioase.

M-am întrebat multă vreme: „De ce păcătuiesc preoții?". Lista lor de păcate este largă: de la păcatul lăcomiei, de care sunt cuprinşi foarte mulți, până la nerespectarea predaniilor bisericeşti. Preoții nu au voie să ia bani pe spovedanie, şi totuşi unii iau. Ar trebui ca preoții să nu fumeze, şi totuşi unii fumează, îndrăznind să se ascundă sub pretextul că Sfinții Părinți nu au dat canoane împotriva fumatului.

De ce păcătuiesc preoții? Asta este o întrebare foarte importantă. În primul rând, nu păcătuiesc toți, ba chiar unii duc viață sfântă. De ce păcătuiesc unii preoți? Răspunsul pe care îl am în minte, deşi nu l-am auzit de la nimeni, este că păcătuiesc tocmai pentru că Dumnezeu le dă această liber ta te. Adică Dumnezeu nu a vrut să le răpească preoților darul libertății.

Catolicii cred că atunci când papa vorbeşte de la amvon e infailibil, nu poate greşi. Adică e un fel de robot teleghidat de Dumnezeu. Dar ideea aceasta este puerilă. Au fost papi care au zis tot felul de prostii de la amvon, şi acesta este cel mai bun argument că ideea infailibilității este greşită. Şi au avut parte catolicii ăştia de papi care de care mai infailibil. Desfrânatul Borgia era la fel de infailibil de la amvon cum era şi în pat.

Dumnezeu ar fi putut să îi transforme pe toți preoții în roboței asceți, lipsiți de patimi dar şi de virtuți. Dar Dumne zeu a vrut ca slujitorii Săi să Îl slujească în deplină libertate: altfel i-ar fi lipsit din start de posibilitatea de a câştiga cununa sfințeniei.

Dumnezeu vrea ca toți clericii să fie sfinți, aşa cum vrea ca toți credincioşii să fie sfinți. Dar, atunci când clericii nu sunt la înălțime, vina este a lor şi nu a lui Dumnezeu. Zicea cineva că un copil rău este dovada unui eşec al părinților, că părinții poartă mare parte din responsabilitatea acestui eşec.

La fel este în cazul preoților. Ei nu au picat de pe altă pla netă, ci sunt oameni ca noi. Sunt oameni dintre noi. Ei sunt roadele şi, într-un fel, oglinda mediului în care au crescut. Când un tânăr ajunge preot în satul în care a copilărit şi oame nii văd că e nevrednic, ar trebui să îi mustre conştiința: ei l-au pregătit să devină aşa.

Bine, nu e numai influența mediului; din sate cu viață religioasă destul de timidă au ieşit preoți deosebiți, şi din sate în care viața duhovnicească a fost mai înaltă au răsărit preoți

cărora le stătea mai bine ca şi chelneri sau ca vânzători de tutun. Şi-au ratat cariera. Oricum, la oraşe e mult mai uşor să îl arăţi cu degetul pe preot: nu îţi poţi da seama că şi tu eşti de vină pentru că el nu e aşa cum trebuie.

Preoţii au de dus o luptă grea ca să păstorească turma. Tot ascultând la spovedanie păcatele oamenilor şi aflând toate ticăloşiile din lume, cei mai slabi cad şi ei în păcate asemă nă toare. Dacă membrii unei parohii ar fi dornici să ducă o viaţă mai sporită duhovniceşte, atunci preotul ar găsi în elanul lor puterea de a fi el însuşi o persoană mai înduhovnicită. Dar când membrii parohiei nu au în cap decât cum să împace vir tu tea cu păcatul, utilul cu plăcutul, preotul este tras înapoi.

De fapt, cei care îi bârfesc pe preoţi o fac mai ales pentru că şi ei trăiesc în păcate şi li se pare că dacă şi preoţii păcătuiesc, atunci propriile lor păcate sunt mai uşor de trecut cu vederea. Aşa cred că se explică isteria celor care nu mai ştiu cum să arunce cu noroi în preoţi.

Până la sfârşitul lumii Dumnezeu va avea propriile Sale vase alese, va avea slujitorii Săi care vor păstra nestinsă flacăra dreptei-credinţe.

Doamne, alungă de la mine toate gândurile de judecată pe care, din prostia mea, le-am avut împotriva slujitorilor Tăi. Scoate la lumină nevinovăţia celor năpăstuiţi pe nedrept, iar pe cei care au căzut în oarecare patimi, curăţeşte-i după mare mila Ta, spre lauda Bisericii Tale şi ruşinarea celor care îi clevetesc. Amin!

9 aprilie 1993

L-am întrebat şi pe părintele Teofan ce părere are despre sfinţii închisorilor. El crede că nu numai cei care au murit în temniţă sunt sfinţi, ci şi cei care, după ce şi-au mărturisit credinţa în faţa torţionarilor, au fost eliberaţi din închisoare şi au murit la casele lor.

„Tu ce crezi, că după ce au fost eliberaţi au uitat pentru ce au suferit? Nu. Au dus mai departe o viaţă de nevoinţă şi au murit în sfinţenie. Chiar dacă printre ei s-au aflat şi unii care la ieşirea din închisoare au trăit o viaţă cu păcate «obişnuite». Dar aceştia nici în închisoare nu s-au purtat cum trebuie, se lepădau de Hristos şi de frica unei palme."

10 aprilie 1993

Tata m-a certat că am dezordine în cameră: „Am citit şi eu şi am văzut cât de importantă e curăţenia în viaţa creştină".

„Unde ai citit?"

„În Filocalii."

Nu mi-a venit să cred că cineva poate citi cu atâta super fi cia litate *Filocalia*:

„Acolo scrie de curăţia lăuntrică, nu de curăţenie."

„Lasă interpretările, că am citit cu ochii mei." Văzându-l cât e de hotărât, l-am lăsat în pace, nu am stat să mă con tra zic cu el. Pur şi simplu mi s-a părut culmea superficialităţii: să citeşti despre curăţie şi să crezi că e vorba de curăţenie. Asta pentru că citeşte printre rânduri. Dar scrierile duhov ni ceşti trebuie citite fără grabă şi cu multă atenţie. Astfel cele citite se întipăresc nu numai în minte, ci şi în inimă.

11 aprilie 1993

„Toate credinţele sunt bune!" Sloganul acesta modern mă întristează mult. Am primit o poză cu Stâlpul Ortodoxiei. Într-un an, armenii monofiziţi nu au dat voie ortodocşilor să intre în Sfântul Mormânt în noaptea de Paşti, când vine Sfânta Lumină. Armenii au dat bani musulmanilor şi au intrat numai ei în biserică. Patriarhul nostru plângea afară, lângă biserică. Toţi ortodocşii erau trişti. Dar Dumnezeu a făcut să ţâşnească Sfânta Lumină dintr-un stâlp de piatră. Stâlpul s-a crăpat şi de acolo ieşea lumina. Unul dintre şefii gărzilor, un mahomedan, văzând minunea a mărturisit credinţa în Hristos şi a fost ucis pe loc de către ceilalţi paznici.

Dar minunea a fost minune. Până azi se poate vedea cum s-a spart stâlpul. Poza pe care am primit-o e clară.

Cât s-au bucurat atunci ortodocşii la Paştele acela... Dacă toate religiile ar fi fost bune, Sfânta Lumină ar fi venit şi la armeni. Dar ea nu vine decât la noi. Nici măcar la catolici nu vine. O mie de teorii despre ecumenism nu fac cât minunea pogorârii Sfintei Lumini.

Cât de bine ar fi să ajung şi eu acolo, să o văd cu ochii mei. Când le spun altora că am văzut-o filmată, sar repede să spună că filmul a fost trucat.

Filmul pe care mi l-a împrumutat părintele Nicolae era chiar cu banda originală cu care s-a filmat minunea. Şi nu o modificase nimeni. Dar dacă voi avea parte de o călătorie în Țara Sfântă, voi putea povesti ceea ce am văzut cu ochii mei.

Nu am idee de unde aş putea face rost de bani pentru un asemenea pelerinaj. Dar nici nu îmi pun nădejdea în mine. Dacă este voia lui Dumnezeu să merg, va găsi El prin cine să-mi trimită banii.

Totuşi, dacă aş avea de ales între Athos şi Țara Sfântă, mă simt mai atras de Athos. Mă rog Maicii Domnului să îmi arate „grădina“ ei athonită.

12 aprilie 1993

Mi se părea un lucru ciudat că în atâtea rugăciuni creştinii se roagă să fie izbăviți de necazuri. În Paraclisul Maicii Domnului revine atât de des ideea asta... Credeam că e puțină laşitate în faptul că tot timpul se cere putere de la Dumnezeu şi că nimeni nu vrea să se lupte cu necazurile.

Dar nu este aşa: pur şi simplu calea mântuirii e tocmai lepădarea mândriei. Dacă încercările ar putea fi răbdate nu mai prin propriile puteri, omul s-ar mândri: s-ar crede Su per man. Dar aşa, când „marea vieții se înviforează de viforul ispitelor“, alergăm la limanul cel lin care este Domnul.

Dacă încercările nu ar fi grele, nu am putea să ne dăm seama de slăbiciunea noastră.

La ultima predică părintele Dumitru a zis: „Când nu aveți necazuri, să ştiți că e vremea în care trebuie să vă întăriți sufletele. Viața creştină se împarte în două: timpul de întărire şi timpul de încercare. Dacă nu folosiți cum trebuie timpul de întărire, nu veți rezista încercărilor.

Vin la mine unii şi se plâng: «Părinte, nu mai putem, ne ca zu rile ne-au terminat, nu mai avem putere să rezistăm». Şi to tuşi, oare Dumnezeu nu vede? Greutățile nu se depăşesc râ zând. Ele sunt reale. În război soldații cad la pământ şi iarăşi se ridică. Sunt răniți. Li se pansează rănile şi luptă mai departe. Cine scapă fără răni? Numai cei care au fugit de duşmani.

Faptul că greutățile vă apasă nu trebuie să vă ducă la deznădejde. Vă biruie mânia, vă biruie supărarea. Ați căzut, ridicați-vă. Şi tot aşa până trece încercarea.

Nu putem separa viața creştină de necazuri. Ele vin. Noi putem să le înfruntăm, înțelegând că fac parte din crucea noastră, sau să scăpăm de ele păcătuind. De multe ori păcatul se prezintă ca singura şansă de a scăpa de necazuri. Dar a doua şansă este de a răbda necazul şi de a primi cunună de la Dumnezeu. Nu primeşte cununa decât cel care respectă regulile jocului!“

13. 04 1993

Sandra era supărată că nu i-a dat preotul dezlegare să se împărtăşească.

„Ce dacă mi-am pierdut fecioria, altele cum au primit dezlegare de la alți duhovnici?“

„Să ştii că unii duhovnici dau dezlegare la împărtăşanie fără să fie preocupați de îndreptarea celor căzuți. Ei îi dez leagă, aceştia se împărtăşesc, iar cad, iar se împărtăşesc. Să ştii că o prietenă mai în vârstă, divorțată, mi-a spus că într-o după-masă se spovedea părintelui Adrian de la Antim, dar gândul îi era numai la următoarea noapte de dragoste cu noul amant. Mi s-a părut culmea tupeului. Să îți programezi viitoa rea cădere înainte chiar de spovedanie.“

„Şi ce, vrei să spui că eu sunt ca ea?“

„Nu fi rea. Îți explicam doar că nu toți cei care vin la spovedanie sunt hotărâți să îşi îndrepte viețile. Şi cred că greşesc foarte tare nu numai ei, că îl presează pe preot să îi împărtăşească, ci şi preoții care dezleagă prea uşor.

Să ştii că Împărtăşania luată cu nevrednicie e spre osândă. Cei care îl presează pe preot cred că Îl pot păcăli pe Dum ne zeu. Dar dacă mor aşa, cu împărtăşania «furată», nu ştiu dacă se pot mântui. Sfânta Împărtăşanie nu este un talisman, nu mântuieşte automat. Cine nu s-a spovedit cu sinceritate sau cine a venit la biserică să se împărtăşească numai pentru că aşa

face toată lumea şi nu s-a pregătit de primirea Sfintelor Taine poate primi mare pedeapsă de la Dumnezeu. Mulți s-au îmbolnăvit după ce s-au jucat cu împărtăşania. Lucrurile sunt foarte grave."

„Şi pe mine de ce m-a oprit părintele?"

„Ar trebui să îți pară bine că ai dat de un părinte care nu dezleagă cu uşurință. Spovedania nu este doar procesul prin care sufletul primeşte iertare de păcate, deşi dezlegarea păcatelor este poate partea cea mai atractivă a spovedaniei. Prin spovedanie omul trebuie să învețe să îşi schimbe viața în bine. Şi schimbarea vieții nu se face la comandă. Trebuie dusă o luptă cu fiecare patimă în parte. În spovedanie, omul învață cum să ducă această luptă."

„Da, părintele mi-a vorbit mult."

„Vezi? Asta e important, ca sufletul să ştie ce trebuie să facă pentru a primi vindecare de rănile care îl apasă. Preotul e ca un doctor: dacă toți doctorii ar da aceleaşi rețete la toți pacienții, îți dai seama ce ar ieşi?"

„Dezastru."

„Exact. Aşa e şi cu sufletul omului: un credincios pri meş te un canon, adică o rețetă pentru tămăduirea sufletească, altul primeşte alt canon, fiecare ce i se potriveşte cu boala de care suferă. Şi cine moare în timp ce îşi face canonul, chiar dacă nu s-a împărtăşit, se duce în rai. Pe când cine s-a îm păr tăşit după o spovedanie incompletă nu prea are şanse să ajungă acolo."

„Crezi că ar trebui să mă bucur că am dat de un părinte care s-a preocupat în mod special de tămăduirea patimilor mele, chiar dacă mi-a amânat împărtăşania?"

„Mi-ai luat vorba din gură. Chiar dacă nu îți convine că părintele nu te-a împărtăşit, va veni şi vremea aceea."

Pe Sandra am convins-o repede cum stau lucrurile. E o fată care vrea sincer să îşi îndrepte viața.

14 aprilie 1993

Vreau să aflu cât mai multe despre războiul nevăzut. Păcatul se prezintă ca ceva care merită atenție: el nu apare decât rareori ca ceva urât, ca ceva drăcesc. Îşi arată chipul de înger de lumină, deşi este drac.

Mulți păcătuiesc din plictiseală. Viața este monotonă şi singura scăpare o aduce păcatul. Oamenii nu ştiu cât de frumoasă este viața creştină. Unul chiar zicea în autobuz, în timp ce se certa cu nevastă-sa: „Ce îmi trebuie mie rai? Ce mă fac eu fără femei? Nu am nevoie de nici o veşnicie atât de plicticoasă". Parcă era Ivan Turbincă, întrebând la poarta raiului: „Tutun este? Vodcă este?".

Oamenii reduc bucuria la ceea ce poate fi simțit prin trup. Neagă bucuriile duhovniceşti nu pentru că au avut parte de ele şi li s-au părut lipsite de valoare, ci pentru că nu le cunosc.

Bucuriile duhovniceşti nu se pot cumpăra cu bani. Un miliardar, chiar dacă ar da la schimb jumătate din averea sa, nu poate primi bucuria pe care o simte sufletul când zice Acatistul unui sfânt. Numai cine şi-a curățit sufletul poate înțelege din experiență frumusețea acatistelor.

Părintele Nicolae de la Rohia a zis că Irod, care promisese pentru dansul Salomeei că îi va da până la jumătate din îm pă răția sa, trebuia să refuze să îi dea pe tipsie capul Boteză to ru lui. Sfântul Ioan Înainte-Mergătorul era mai de preț decât în treaga împărăție a lui Irod. Salomeea a cerut un preț mai mare decât cel promis de rege. Dar Irod nu şi-a dat seama că Salomeea trişează, că fură la cântar.

La fel, nici oamenii cu puțină credință nu sunt în stare să aprecieze valoarea bucuriilor duhovniceşti. Ei cred că e mai de preț jumătate dintr-o împărăție lumească decât viața unui prooroc.

15 aprilie 1993

Muzica psaltică îmi topeşte inima. Pe cât de plictisitoare pare slujba atunci când strana cântă prost, pe atât de pătrun ză toare e atunci când muzica îți deschide inima. Totuşi, în nici

una dintre mănăstirile noastre nu am auzit o muzică la fel de frumoasă ca cea de pe casetele de la Mănăstirea Simonos Petras, de la Sfântul Munte.

Ascult ore în şir şi nu mă satur. Părinţii de acolo trăiesc ceea ce cântă într-un chip cu totul aparte: chiar dacă eu nu înțeleg limba lor, înțeleg că se dăruiesc Domnului, că îşi încredințează viața Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Câtă diferență între părinții din Sfântul Munte şi corurile religioase de la noi. Ai noştri pot avea voci mai frumoase, pot cunoaşte mai bine toate artificiile sonore, dar nu îți ajung la inimă.

Ascult muzică grecească şi simt cum în ea pulsează duhul ortodox. Cred că dacă ar asculta muzică athonită, oamenii de cultură ar fi mai receptivi față de Ortodoxie: ar înțelege că ascunde o mare taină.

Muzica psaltică mi se pare că e un fel de icoană bizantină. Sau, mai bine zis, cel mai bine se poate simți fiorul muzicii psaltice stând în fața unei icoane bizantine. Sunetele şi imaginile se întregesc reciproc.

Copia icoanei Mântuitorului de la Mănăstirea Hilandar îmi place din ce în ce mai mult. E o icoană care vorbeşte inimii.

Dă-le, Doamne, tuturor creştinilor să aibă în casele lor icoa ne cât mai frumoase. Ajută-i să aibă parte de slujbe cât mai frumoase, ca să învețe să Îți vorbească şi să Te iubească.

16 aprilie 1993

Am ajuns la Mănăstirea Clocociov şi am vorbit câteva minute cu părintele Visarion. Auzisem că are darul vederii cu duhul. Unor credincioşi le-a spus la spovedanie păcatele pe care le făcuseră şi pe care le ştia pentru că i le descoperise Dumnezeu.

Pe mine m-a surprins cu singurul sfat pe care mi l-a dat: „Ai grijă de ispita alcoolului şi a curviei". Eu nu beau nici măcar bere, aşa că nu văd cum să mă feresc de alcool. Cât despre desfrâu, am căzut destul.

17. 04 1993

M-am întâlnit iar cu Cristina Andrei. Nu ne-am mai văzut de vreo doi ani de zile. Da, de când am fost la ea şi m-am apucat de jurnal, nu am mai vorbit decât la telefon. E foarte ocupată.

A făcut un film cu Petre Țuțea. E entuziasmată de acest Socrate român. L-am văzut şi eu pe Țuțea la televizor. Vorbeşte cu mult suflet. În cărți e cu totul altfel, e mai greu de înțeles. De-abia aştept să văd filmul Cristinei.

E prima oară când am văzut-o tulburată. A fost din nou la o vrăjitoare, şi din clipa în care a intrat în casa aceea spur cată, se simte groaznic. Mi-a zis: „Până să intru la ea aveam im presia că soarele îmi luminează viața. Credința în Dum ne zeu mă făcea să văd totul curat, totul frumos, totul plin de poe zie. Şi după ce am ieşit din casa ei soarele meu a intrat în nori".

Ce viață ciudată a avut ființa asta... Îmi pare rău că nu am trimis-o să se spovedească. Nu mi-a trecut prin cap să îi dau sfaturi.

Săptămâna Patimilor e o săptămână tulburătoare. Oricât de tare ar fi oamenii prinşi de grijile vieții, săptămâna aceasta îi mişcă pe toți cei care vin la slujbe.

Învățăm să înțelegem sensul crucii: înțelegem răstignirea lui Hristos şi învățăm cum să ajungem la răstignirea pati mi lor noastre.

18 aprilie 1993

I-am adus lui Gabriel casetele cu muzică psaltică sârbească.

„Când te uiți la mine simt că mă umplu de putere. Mi-e tare bine cu tine."

Mi-a repetat asta de câteva ori. Mă uit la el ca la un frate în Hristos. Şi el simte că nu îl disprețuiesc pentru handicapul lui. Şi pentru că ceilalți nu au destulă răbdare cu el, când mă vede, se umple de bucurie.

Nae Ionescu: „Fiecare dintre noi purtăm în spate cadavrul călugărului care am fi putut fi". Observație interesantă, dar dubioasă. Nu toți am primit de la Dumnezeu chemarea pen tru călugărie. În momentul în care considerăm că singura via ță bineplăcută lui Dumnezeu este în mănăstire, atunci ne găm curăția familiei şi transformăm ideea de familie în ceva murdar.

Cred că Nae Ionescu vroia să îşi manifeste durerea că nu a reuşit să îşi curăţească sufletul de păcate, durerea că a rămas la o înţelegere raţională a credinţei creştine. Mai bine ar fi spus: „Fiecare purtăm în spate cadavrul sfântului pe care Dumnezeu îl aşteaptă de la noi". Aşa, formula era mai adâncă.

Mă doare puţin faptul că nu simt chemare pentru călugărie. Părintele Teofan vroia să mă călugăresc, dar în mine nu am simţit atracţie pentru mănăstire. Am simţit că locul meu nu e acolo.

După prima spovedanie am vrut să mă călugăresc. Mi-am dorit să merg pe calea pe care au mers Sfinţii Părinţi. Dar m-am temut să intru în mănăstire fără să fiu convins că ăsta îmi e rostul.

Dumnezeu mă vrea în lume. Şi simt cât se poate de clar că nu trebuie să părăsesc nici un pic dorinţa mea de a-L sluji pe Dumnezeu.

Poate că m-am pripit părându-mi-se că sfatul părintelui Visarion, de a mă feri de băutură şi femei, nu mi se potriveşte: poate că părintele, luminat de Dumnezeu, ştie mai bine decât mine care îmi sunt punctele slabe.

Doamne, ajută-mă să nu cad!

19 aprilie 1993

Prohodul mă face să mă simt cum cred că s-au simţit mironosiţele şi cei care au fost de faţă la îngroparea Mântuitorului. Hristos a murit.

„Dar cum mori, Viaţă? Şi cum şezi în mormânt?"

Am mai cântat Prohodul Domnului de două ori în acest post. Singur, în cameră. Nefiind foiala şi îmbulzeala din biserică, am putut fi atent la fiecare cuvânt.

Şi acum, la slujbă, am reuşit să nu mă las deranjat de cei care se înghesuiau. Ba chiar m-am bucurat că a venit atât de multă lume. Nu mă mai supăr când stăm ca şi sardelele în conservă: mai bine să fie înghesuială la slujbă şi să fie aceeaşi înghesuială şi la intrarea în rai.

21 aprilie 1993

Învierea Domnului... Toată făptura se bucură... Un părinte, mergând în cimitirul mănăstirii ca să le zică răposaţilor „Hristos a Înviat!", a auzit răspunsul lor: „Adevărat a Înviat!"

Cerul şi pământul se bucură. Cuvântul pe care îl citeşte părintele, cuvântul de Paşti al Sfântului Ioan Gură de Aur, e nespus de frumos.

Vom birui! Asta e credinţa noastră. Lumea aceasta ne calcă în picioare, ne umileşte, încearcă să ne convingă că viaţa creştină nu are sens. Dar vom învia.

Nimeni nu ne poate lipsi de Înviere. Totul e ca învierea noastră să nu ne fie spre osândă, ci spre viaţă veşnică în Împărăţia lui Dumnezeu.

24 aprilie 1993

Acatistele sunt nişte rugăciuni minunate. Puţine lucruri îmi aduc mai multă linişte în suflet decât citirea unui acatist. Am zis astăzi Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos şi Acatistul Sfântului Mina.

Acatistul Mântuitorului e cea mai caldă rugăciune către Fiul lui Dumnezeu. La început nu înţelegeam de ce apare formularea „Iisuse preadulce..."

Acum am început să înţeleg: prin rugăciune înveţi să Îl iubeşti pe Dumnezeu, prin rugăciune simţi dragostea pe care ţi-o poartă. Şi Hristos devine „preadulce" fiecărei inimi care se roagă cu stăruinţă.

„Iisuse, mângâierea sufletului meu..." Când rostesc cuvintele Acatistului inima mea se simte îmbrăţişată de dra gos tea dumnezeiască. Nu poţi spune la repezeală cuvintele Acatistului. Rugăciunea e un fel de audienţă pe care o primeşti la Stăpânul Stăpânilor: nu îi poţi vorbi fără respect, nu Îi poţi vorbi în grabă. Fiecare cuvânt e plin de importanţă.

Ca să nu îmi zboare mintea folosesc metoda pe care am în văţat-o de la părintele Nicolae: urmăresc cu degetul pe car te fiecare cuvânt citit şi, când îmi dau seama că mi-a zburat mintea, reiau rugăciunea de la paragraful de la care nu am mai fost atent.

29 aprilie 1993

Mergând spre Ploieşti, l-am cunoscut în tren pe părintele Mina, unul dintre cei mai deosebiți creştini din țara noastră. Cel puțin mie aşa mi s-a părut: e un călugăr care a primit binecuvântare de la duhovnicul lui să facă misiune printre musulmani, nu mai țin minte în ce țară.

L-am întrebat dacă a avut vreun semn de la Dumnezeu înainte de a lua această hotărâre.

„Semn de la Dumnezeu? Nu. Nu am avut nici o vedenie. Dar am binecuvântarea părintelui meu duhovnic. Şi îmi este de ajuns."

E prieten cu Ilie, care a făcut secția de arabă a Facultății de Filologie. El face meditații de arabă cu părintele.

„Nu vă e greu să învățați araba?"

„Nu îmi e greu. Îmi e foarte greu. Dar o fac pentru Hris tos. O fac pentru a-L bucura pe Hristos, care S-a răstignit şi pentru arabi."

„Şi nu vă e frică? Mie mi-ar fi frică."

„Ba da. Dar dorința de a-L mărturisi e mai mare decât frica. Acolo nu mă duc pentru binele meu, nu mă duc ca să obțin ceva. Nu mă duc nici să obțin cununa martiriului. Mă duc pur şi simplu ca să le fiu de folos musulmanilor care au nevoie de mine."

„La musulmani? De ce nu la buddhişti?"

„Sincer să fiu, argumentul principal a fost că la buddhişti mi-ar fi fost mai uşor să fac misiune. Acolo riscam doar să nu fiu luat în serios. M-ar fi lăsat să vorbesc, fără să mă ia în seamă. Dar la musulmanii care abia aşteaptă să bată un creştin, mesajul meu va avea o altă putere."

„Credeți că o să se limiteze la bătaie? Dacă o să vă omoare?"

„Mă aştept la aşa ceva. Înainte de a pleca mă voi împăr tă şi. Părintele meu duhovnic a zis că abia peste şase luni îmi dă binecuvântare să plec. Deşi limba am învățat-o deja. Mai am timp să mă pregătesc de moarte."

Părintele a coborât înaintea mea. Aş fi vrut să aflu mai multe despre el. Nu a vrut să îmi spună nici cum îl cheamă, nici de la ce schit e.

Parcă m-aş fi întâlnit cu un personaj din poveste. Vorbea despre moarte cu aceeaşi seninătate cu care vorbesc eu despre frumusețea icoanelor.

Ce bine că mai există astfel de suflete mari! Poate că ru gă ciunile lui Marius, laolaltă cu alte rugăciuni asemănătoare, l-au făcut pe părintele acesta să ia hotărârea de a pleca acolo.

O clipă mi-a trecut prin minte să îl rog să mă ia cu el. Dar am simțit în minte o anumită tulburare. Am simțit că Dumne zeu vrea altceva de la mine.

Nu îmi iese din minte imaginea părintelui Mina. Şi în ziua de azi poți muri martir. Cât de ciudat... Atâția creştini trăiesc în tot felul de desfătări, în timp ce alți oameni au nevoie de ei. Oare de ce eu nu am simțit chemarea de a merge după părinte? Nu îmi pot da seama.

4 mai 1993

Sfințenia... Un cuvânt care lipseşte din preocupările creştinilor. Sunt unii care parcă fac alergie atunci când aud acest cuvânt.

Două săptămâni am stat de vorbă cu mai mulți creştini, să văd cum înțeleg ei porunca de a deveni sfinți. Aproape toți au fost de acord în privința faptului că porunca de a duce o viață sfântă nu este o poruncă obişnuită: „Sfinții au fost sfinți. Noi suntem oameni cu păcate şi greutăți. Lumea de azi nu mai cunoaşte sfințenia. Să încercăm să ținem cât mai bine po run cile celelalte, să nu furăm, să nu păcătuim, şi poate că Domnul se va milostivi de noi. Mai mult decât atât nu putem face".

Ori Dumnezeu nu ştie ce ne cere, ori nu ştim noi să Îl ascultăm. Simt că în porunca de a deveni sfinți e cheia Evangheliei. Şi celelalte religii spun că nu e bine să păcătuieşti. Nu acesta e centrul credinței noastre, fuga de păcat, ci naşterea omului duhovnicesc, dobândirea sfințeniei.

Putem sau nu putem fi sfinți? Credința creştină fără sfințenie e vorbă goală. În momentul în care oamenii fug de sfințenie, s-a terminat cu trăirea creştină. Ortodoxia fără sfințenie e imposibilă.

Sfântul Serafim de Sarov a zis că „scopul vieții creştine este dobândirea Duhului Sfânt". Nu a zis că acesta e doar scopul vieții monahale. E şi scopul vieții mirenilor. Nimeni, sau aproape nimeni, nu mai are acest scop în viață. De fapt, îl mai au şi alții, dar prea puțini. Când nu va mai fi nimeni însetat de sfințenie, va veni sfârşitul lumii.

Antihrist nu se va speria de o credință creştină căldicică. Nu se va speria de cei care sunt creştini numai cu numele. Se va speria numai de robii lui Dumnezeu care sunt păstrători ai Duhului Sfânt.

Nu mai ştiu ce părinte zicea că una dintre cele mai clare diferențe între creştinii care trăiesc o viață de sfințenie şi ceilalți, care respectă numai partea exterioară a poruncilor, se poate observa şi în diferența dintre cele două volume de *Convorbiri duhovniceşti* purtate de părintele Ioanichie Bălan cu părinții români: în primul volum, cât mai mult interes pen tru rugăciune, pentru pravilă, pentru trăirea vieții înge reşti în trup omenesc. În al doilea, locul trăirii duhovniceşti e luat de construirea şi mai ales reconstruirea unor locaşe de cult: „Am pictat biserica, am văruit trapeza, am ridicat un atelier de croitorie" şi altele la fel. Observația pare puțin forțată, pentru că şi în al doilea volum se găsesc destule răspunsuri ziditoa re. Dar diferența dintre cele două feluri de înțelegere a sco pului vieții e clară.

Părintele Rafail e supărat pe aerul de veritabile C.A.P.- uri care domneşte în multe dintre mănăstirile de la noi. Muncă, muncă şi iar muncă. Stareții de acolo pun de cele mai multe ori pe primul plan construcțiile, lăsând viața duhovnicească pe planul al doilea. De parcă mănăstirile ar fi şantiere. Maica Tatiana, pe care am cunoscut-o în drum spre Sihla, plângea şi suspina de durere: şi-a dorit o viață de rugăciune, dar are mai puțin timp pentru rugă decât la ea acasă. Ăsta e principalul motiv pentru care nu mă călugăresc: nu cred că acolo Îl pot sluji mai bine pe Dumnezeu.

5 mai 1993

Când veneam de la liceu m-a oprit un sectant de vârsta mea pe stradă: „De ce eşti atât de trist?".

I-am spus că mi se pare că viața mea e plină de nenorociri, că îmi lipseşte foarte mult dragostea mamei, că nimeni nu mă sprijină.

El mi-a zis o vorbă scoasă parcă din *Pateric*: „Drumul spre rai nu este un covor de flori, ci unul de spini. Prin încercări ne mântuieşte Dumnezeu".

Cât eram eu de amărât, totuşi nu am putut să nu observ câtă dreptate avea. Am încercat să îmi revin, să alung gân du rile de deznădejde. Dar, deşi pe moment am reuşit, după vreo oră am fost iar biruit de tristețe.

6 mai 1993

O emisiune foarte ticăloasă: ritualul de convertire a unei vrăjitoare de la magia neagră la magia albă: vrăjitoarele s-au strâns în jurul ei şi o ajutau să se lepede de puterile întune ri cu lui. Jalnic teatru. Cel mai trist este că oamenii le iau în se rios. Lumea chiar crede că există magie albă şi magie neagră. Dar toate vrăjitoarele sunt uneltele diavolului. Poate că unele nu îşi dau seama de asta, iar faptul că vindecă doi oameni şi împacă trei familii le fac să considere că folosesc puterea binelui.

Bănuiesc că este foarte greu să îți dai seama că un soț se poate întoarce la femeia pe care a părăsit-o câteva luni, nu mai datorită faptului că diavolul a avut putere să îl întoarcă.

Niciodată diavolul nu face ceva spre binele oamenilor. Binele pe care îl face este superficial şi îl face numai pentru a se folosi mai apoi de el în cine ştie ce răutăți.

La sfârşitul emisiunii o femeie spunea că ani de zile l-a trecut pe soțul ei pe pomelnice la nu ştiu câte mănăstiri, dar degeaba. Cum s-a dus la vrăjitoare, cum i s-a întors bărbatul. „Să îmi zică mie popa că Rada lucrează cu dracul, că nu îl cred. Am bărbatul acasă şi nu îmi mai trebuie nimic."

Dumnezeu respectă libertatea oamenilor. Dumnezeu nu aduce cu forța bărbații acasă. Dar dracii fac uneori aceasta, pentru că primesc în schimb sufletele femeilor care au cerut ajutorul vrăjitoarelor. Mi s-a făcut milă de femeia de la televizor. Viața ei nu va fi liniștită. Nu după multă vreme, diavolul va veni să își ia plata.

Singura ei șansă este să alerge la spovedanie. Numai un duhovnic iscusit ar putea-o ajuta.

7 mai 1993

În revista „Decembrie“ am găsit un material interesant despre cel care e considerat prin excelență „sfântul închiso rilor“, Valeriu Gafencu. El ajunsese la o asemenea măsură în practicarea rugăciunii lui Iisus încât a fost operat în închi soa re, parcă de apendicită, fără nici un fel de anestezie. Nu a urlat, nu s-a plâns. Doar transpira de durere. A simțit dureri ca ale martirilor, dar le-a răbdat rugându-se. Până și cei mai fio roși torționari se îmblânzeau în prezența lui. El a trans for mat Aiudul prin cei pe care i-a învățat rugăciunea inimii, în școală de sfințenie.

Nae, venind odată de la Techirghiol, mi-a zis că a vorbit cu părintele Arsenie Papacioc despre Gafencu, și părintele i-a spus că are mare evlavie față de acest nou sfânt. Mi-a mai zis Nae o fază tare de la ruși: la o hirotonie de episcop, cel pe care îl hirotoneau s-a întors cu fața spre credincioși și le-a zis ceva gen:

„Frați creștini, sunt ofițerul de securitate cutare. Am fost trimis de superiori în școlile teologice cutare și cutare. Acum aveau nevoie de mine ca episcop. Acum însă, înainte de hirotonie, Dumnezeu m-a luminat și flacăra credinței s-a aprins în inima mea. Ce ziceți, să continue slujba?“

Poporul s-a pus în genunchi, ca la o comandă, s-au rugat vreme de câteva minute, și apoi s-au ridicat în picioare: îl vroiau episcop. După câteva zile, arhiereul a dispărut, foarte probabil fiind răpit de securitate.

Nu cred că există vreun caz de convertire mai tulburător decât acesta. Până acum, cel mai tare mă impresionase momentul în care părintele Calciu, care o vreme fusese chiar torționar în înfricoșătorul Pitești, și-a rupt venele ca să îi poată prelungi viața lui Costache Oprișan, un alt sfânt al închisorilor. Acesta murea de sete în celulă, și părintele Calciu s-a gândit că dacă îi va da să bea din sângele său, îi va prelungi viața.

Nu credeam că există ceva mai tulburător. Dar convertirea acestui securist mi se pare și mai șocantă. Părintele Calciu, trăind în preajma acelui sfânt al temnițelor, a fost modelat de el. Dar securistul avea o șansă de convertire aproape infimă; și totuși s-a convertit.

Ar trebui ca această convertire minunată, cu referințe biografice precise, să fie pusă în cutia poștală a fiecăruia dintre cei care au pactizat, mai mult sau mai puțin, cu securitatea. Ar fi un îndemn la reflecție.

Și nu numai clericilor le e de folos acest caz, ci tuturor creștinilor. Căci dacă acest episcop, după ani de zile de slujire a Satanei – căci pe Satana îl slujeau securiștii infiltrați în cler –, a avut curajul de a-și schimba viața, acest curaj îl putem avea toți cei căzuți.

9 mai 1993

Alerg în fiecare zi cam un sfert de oră, înainte de a mă apuca de învățat. Mintea îmi e mai limpede. Nu cred că e rău. Marius zice că lui îi e de ajuns efortul fizic pe care îl face prin mătănii. Mătăniile le fac pentru suflet, nu pentru trup. Și mătăniile nu mă relaxează, mă solicită și psihic.

Și când alerg, zic rugăciunea cu gura, dar fără să mă concentrez prea tare. Acum câteva zile era să dea o mașină peste mine: alergam pe mijlocul unei străzi care părea pustie și eram foarte atent la rugăciune. Ca să nu mi se împrăștie mintea priveam în jos. Era cât pe-aci să mă lovească o mașină care venea din față. Am văzut-o exact în ultima clipă.

10 mai 1993

De vorbă cu Nae, i-am povestit cum, sosind într-un sat de la noi trupele rusești, în al doilea război mondial, au întrebat care sunt credincioși și i-au pus să intre în biserică. Cu frică, aceștia au intrat. Dar rușii le-au zis: „Cinste vouă, că nu vă temeți să vă mărturisiți credința. Și noi suntem ortodocși“.

Pe cei care şi-au mărturisit credinţa i-au lăsat în pace, dar restul au avut de suferit.

„Îţi zic ceva şi mai interesant, mi-a spus el: deşi am reţi neri faţă de cei care spun altora faptele bune pe care le-au fă cut, uneori mai aflu şi lucruri frumoase. Am citit mai demult tulburătoarea mărturisire a unui părinte la care a venit într-o seară un om cu un semn ciudat pe faţă, şi care l-a rugat să vină la biserică pentru spovedanie. Când părintele a intrat în biserică şi trebuia să înceapă spovedania, omul a scos un pis tol sau o puşcă pe care o avea ascunsă şi l-a ameninţat: Pă rin te, dacă în noaptea de Paşti ieşi cu lumânarea şi zici «Hristos a Înviat!», amăgindu-i pe oameni că Dumnezeu există, atunci eu, cu mâna mea, o să te împuşc.

Părintele s-a dus acasă trist. Se gândea că mai are doar puţine momente alături de cei dragi sufletului său. Îţi dai seama, să ştii că sunt ultimele clipe în care poţi fi alături de cei dragi!

Şi părintele povestea cum, ieşind şi zicând «Hristos a Înviat!», tot aştepta să audă împuşcătura fatală. Dar a rămas în viaţă. Peste câteva zile, revăzându-l pe cel care îl ame nin ţase cu moartea, acela i-a spus: Părinte, vă mulţumesc din toată inima. Vroiam să mă conving că Dumnezeu există, că cineva este gata să moară pentru El. Acum cred.

Şi relatarea se încheia cum, trecând printr-o mănăstire din Moldova, părintele a avut impresia că îl recunoaşte pe omul cu semn pe faţă: acum era călugăr."

12 mai 1993

Scandaluri din ce în ce mai dese cu tata. Mânia îmi clo co teşte în inimă. Dacă nu era păcat, l-aş fi bătut o dată zdravăn, ca să nu mai întineze memoria mamei.

13 mai 1993

O scurtă emisiune la televizor despre ravagiile jocurilor pe calculator: copiii ajung la dependenţă. Nu îi mai laşi să se joace, fac urât, ţipă, urlă.

M-am întrebat de ce jocurile pe calculator dau de pen den ţă, în timp ce jocul cu mingea, fotbalul sau baschetul, nu dau. Calculatorul solicită mult mai tare creierul. Joci un joc cu maşini, secreţia de andrenalină creşte: te crezi la Grand Prix.

Părintele Nicolae zicea: „Părinţii care îşi lasă copiii în faţa televizorului sau a calculatorului fac o greşeală care este foarte greu de reparat în timp. De ce stau copiii cuminţi la televizor? Pentru că, fiind mici, creierul lor rezistă cu greu la succesiunea rapidă de imagini. Mintea lor e solicitată şi de asta par cuminţi. Dar imaginile de pe ecran le obosesc min tea. Îi maturizează mai repede. Televizorul este între cei mai mari duşmani ai copilăriei. Copilul uită să se joace: stă fas ci nat şi vede toate problemele oamenilor mari. Dar nu este pregătit să le înţeleagă.

Jocurile pe calculator sunt la fel de distrugătoare. Dau copilului senzaţia de independenţă fără margini. Îi creşte mândria, îl fac iubitor de sine. Copilul devine egoist, nu mai are ochi pentru alţii.

Dar cel mai mare rău îl aduce internetul: pe cât de folosi tor este în unele cazuri, cum e corespondenţa electronică, pe atât de nociv este când îl folosesc persoane fără discernă mânt: ele caută toate obscenităţile cu putinţă, şi le găsesc.

Internetul oferă cea mai simplă cale de a te îndulci cu păcatul: orice perversiuni vrei, le găseşti acolo. Şi, în lipsă de altceva, păcătuieşti cu mintea.

Şi mai grav va fi când se vor găsi peste tot simulatoare electronice. Atunci părinţii vor pleca liniştiţi de acasă, încu ind uşa cu cheia, şi în timpul ăsta copiii se vor juca de-a tata şi de-a mama cu fetiţele de pe ecran. Pentru patimile copiilor părinţii nu au însă cheia potrivită. Vin vremuri grele... Pă ca tul intră în lume prin porţi din ce în ce mai mari.

Ştii cum suntem? Ca războinicii care s-au retras într-o ce ta te, şi când apare duşmanul, îideschid porţile crezând că le-au venit întăriri.

Ştii cum va fi? Sub pretext că lumea progresează, fiecare va avea calculator în casă. Şi fiecare va avea acces la internet. Dar câţi vor şti să se uite numai la ce le e de folos? Vezi, acum cu televizorul tot mai e o oarecare cenzură: filmele fier binţi sunt după miezul nopţii, şi copiii nu au cum să le vadă.

Dar cu ajutorul internetului se dărâmă toate barierele de acest fel: vezi tot ce îţi trece prin cap".

14 mai 1993

Nimic nu este mai important în viață decât rugăciunea. Unul dintre părinții Filocaliei învăța că e bine să nu începem ziua fără rugăciune.

Dacă zic dimineața numai rugăciunile începătoare nu am prea multă linişte. Dar dacă zic o catismă din Psaltire sau un Acatist, mintea se schimbă: simt cum o putere sfântă o luminează. Mă simt ca şi cum aş face o baie sufletească.

Foarte greu se risipeşte liniştea din suflet dacă m-am rugat mai multă vreme dimineața. Când mă rog seara, chiar dacă zic trei catisme, nu simt aceeaşi binecuvântare: mă culc cu liniştea în suflet, dar după ce prima parte a zilei a fost oarecum pierdută.

Ispitele vin des. Dar când mintea păstrează liniştea rugă ciu nii, ispitele sunt mult mai uşor de înfruntat. Gândurile de mânie, de nerăbdare, de răutate nu apucă să tulbure inima.

23 mai 1993

Îl iubesc din ce în ce mai mult pe părintele Teofan. În *Marea cateheză*, Sfântul Teodor Studitul le-a cerut ucenicilor săi să îl iubească aşa cum L-au iubit apostolii pe Hristos. Cât de strânsă trebuie să fie legătura cu duhovnicul... Simt că viața mea e în mâinile lui. El îmi poartă de grijă. Şi îi simt dragostea cu care mă înconjoară.

Tot Sfântul Teodor zicea că părintele trebuie să îşi iubeas că ucenicii aşa cum Hristos Şi-a iubit apostolii şi să fie gata să îşi dea viața pentru binele lor.

„Iubiți-mă, fiii mei, aşa cum v-am iubit şi eu. Că deşi sunt pă cătos, îmi pun sufletul pentru voi, fiindcă voi sunteți dori rea, dulceața şi râvna mea. Să nu vă pară că cele spuse sunt numai vorbe seci. Credeți că după cum îmi este vorba, aşa şi inima mea."

Când am citit cuvintele astea mi-am dat seama că exact aşa îmi vorbeşte părintele Teofan. Mi se părea că exagerează pu țin în dragostea pe care o poartă ucenicilor săi. Credeam că dra gostea duhovnicului trebuie să rămână ascunsă în inima sa.

Uite că duhovnicul le poate spune ucenicilor săi cât de mult îi iubeşte. Puține declarații de dragoste mai frumoase s-au rostit până acum în lume: „dulceața, dorirea şi râvna mea".

Asta e legătura dintre duhovnic şi ucenic. Hristos mi-a făcut un dar scump atunci când mi-a picurat în inimă dorința de a merge pe calea ascultării...

27 mai 1993

Petrecerea de la sfârşitul clasei a XII-a de la Predeal a fost ceva foarte aiurea, a fost un prilej de risipire şi de cădere duhovnicească. Am râs mult, am dansat mult; ba chiar la unul dintre blues-uri am dansat atât de sexy cu Nana, că m-am gândit că după dans mă va chema să facem dragoste, atât de încinsă era.

Tibi mi-a zis că a încercat să filmeze pe gaura cheii cum Mişa făcea dragoste cu Sanda. Ba chiar i-au zis dirigii că Sandei îi e rău şi au trimis-o în inspecție în camera cu pricina.

Am încercat să mă distrez la maxim, ca să nu zică colegii că sunt pocăit. Şi am venit de acolo cu un gust amar. Îmi e de mine. Pentru două zile aproape am uitat că sunt creştin: nu m-am mai rugat deloc, ca să mă pot distra cât mai mult.

Îmi este atât de ruşine că m-am lăsat biruit de distracții... Bine că nu am căzut în păcatul curviei, că asta mai lipsea. Mi-a trecut prin cap să fac dragoste cu Nana, că tot era aprinsă, dar m-am potolit la timp.

Cât de uşor te face praf deznădejdea... Dacă eu mergeam acolo liniştit, dacă ştiam să păstrez o anumită seriozitate, atunci nu m-aş mai fi întors acasă atât de trist. Mi se pare că am pierdut un meci de baschet foarte important, un meci de care depinde viitorul meu. Abia aştept să mă spovedesc. Cred că părintele o să râdă de mine, şi are şi motive. Eu i-am tot vorbit despre cât de mult îmi doresc să duc o viață de sfințenie, şi la prima încercare mai serioasă am dat-o în bară.

28 mai 1993

Am cunoscut o fată, Carmen. M-a oprit în fața liceului şi m-a întrebat: „De ce eşti atât de trist?"

„Se vede?"

„Cum să nu, a zis ea, uită-te la ochii tăi."

Mi s-a părut foarte ciudat că cineva care nu mă cunoaşte a înţeles cât de tulburat îmi este sufletul, în timp ce cei de lângă mine nu şi-au dat seama. Încă nu îmi vine să cred că la Predeal am fost atât de aproape de căderea în păcatul curviei. Îmi este ruşine de mine. Mai bine stăteam acasă. De fapt, nici asta nu era bine, că eu credeam că am biruit patima trupească şi nu îmi dădeam seama cât mai am de luptat cu această ispită. Bine că nu a venit Denisa la mine acasă atunci când avea chef de nebunii, că poate m-ar fi corupt.

Am vorbit mai mult cu Carmen, mi se pare o fată cuminte. Am condus-o acasă după ore.

29 mai 1993

Aseară tata iar m-a înjurat de mamă urât de tot. De-abia am rezistat să nu îl iau la bătaie. La biserică i-am rugat pe cei pe care îi ştiu mai bine să se roage pentru mine, ca nu cumva să îmi bat tatăl. Nu am găsit înţelegere la ei:

„Vai, dar e mare păcat, nu cumva să ridici mâna asupra lui...“

Ştiu şi eu că e păcat, dar aveam nevoie de un sfat care să mă mai liniştească. Părintele a fost prea ocupat ca să am răbdare să mai vorbesc cu el.

3 iunie 1993

Tata mi-a dat o palmă de faţă cu Carmen. L-am prins de mâini şi l-am dus în camera lui, fixându-l de dulap. L-am ţinut aşa până mi-a trecut supărarea. De mânie nu mi-am dat seama că în timp ce îi ţineam mâinile ridicate el mă lovea cu fruntea în bărbie: nu simţeam loviturile.

Abia după câteva minute a început să mă doară bărbia; mi-a lăsat semn. Bine că nu am dat în el.

Am încercat să mă culc, dar mi-a revenit în minte cioc ni rea cu tata. M-am lăsat biruit de mânie ca un prost; nu îmi vine să cred că am putut să fiu atât de mânios încât nu am simţit cum mă lovea în bărbie. Eu credeam că dacă nu dau în el, dau dovadă de smerenie. Dar dacă eram smerit, primeam palma şi răbdam. Dar pentru că se afla şi Carmen de faţă, nu am rezistat şi i-am arătat că sunt mai puternic decât el. Ce face vârsta din om: el a fost un om zdravăn în tinereţe, iar eu sunt slăbănog. Şi totuşi, sunt mai puternic decât el.

Aş vrea să îi cer iertare, dar nu pot. Mi se pare că dacă îi cer iertare, îi dau dreptate. Poate îi cer iertare mâine, când se mai liniştesc apele.

4 iunie 1993

Nelu mi-a zis că îi trebuie banii într-o săptămână. Nu ştiu de unde o să fac rost de ei. Părintele Nicolae mi-a zis să mă rog Sfântului Mina, că e grabnic ajutător celor aflaţi în datorii grele.

5 iunie 1993

Părintele Nicolae: „Ştii care e cea mai mare patimă a ta?“

„Cred că mândria.“

„Mândria, da. Cu două ramuri. Una, că nu îţi dai seama de propriile lipsuri, că bucurându-te de faptul că Dumnezeu te-a scos din întunericul yoghin nu îţi dai seama că lupta e abia la început. Nu îţi dai seama cât de importantă e smerenia sau răbdarea sau iubirea vrăjmaşilor. Teoretic ştii, ai citit. Dar a şti ce înseamnă cuvântul smerenie nu e acelaşi lucru cu a gusta din dulceaţa smereniei.“

„Şi a doua ramură?“

„Tu care crezi că e?“

„Judecarea aproapelui.“

„Vezi ce prieten fidel îţi e conştiinţa? Da, judecarea aproapelui. Slăbiciunile celorlalţi sunt mari; lipsurile lor du hov niceşti sunt unul dintre motivele cele mai serioase care îi ţin pe ceilalţi departe de Biserică. Nu neg asta.“

„Nu zicea chiar Mântuitorul: «Vai, vouă, fariseilor făţar nici, că din cauza voastră mulţi se îndepărtează de Dumnezeu»!?“

„Ba da. Dar El era Mântuitorul. Tu cine eşti să îi judeci? Să ştii că eu cunosc mulţi credincioşi cu viaţă mult mai curată decât a ta. Şi ei trăiesc între aceiaşi oameni ca tine. Dar nu au ochi pentru lipsurile celorlalţi.“

„Părinte, caut să înțeleg în detaliu ce m-a ținut departe de Biserică. Aceleaşi lucruri îi țin încă departe pe alții."

„Ştiu că nu mă minți. Ceea ce spui este ceea ce crezi. Dar te păcăleşti singur. Aşa vrei să justifici păcatul. Dar nu există nici o justificare care să acopere judecarea aproapelui."

„Părinte, dar spovedesc asta la fiecare spovedanie."

„E bine că spovedeşti. Dar te lupți să nu-i mai judeci pe alții?"

„Nu. Pe loc iau hotărârea de a nu îi mai judeca, dar încetul cu încetul revin la aceeaşi stare. M-am obişnuit să îi judec. Eu vreau să judec păcatul, nu pe păcătoşi, dar o dată cu păcatul judec şi păcătoşii."

„Obişnuința păcatului e foarte greu de înfruntat. Dar tre buie să porneşti lupta cu acest păcat. Altfel nu vei spori deloc. Altfel nu poți cunoaşte duhul smerit al Ortodoxiei."

„Să nu mai judec nici păcatul?"

„Şi aici eşti în înşelare. Zici că vrei să judeci păcatul, dar îi judeci şi pe cei care păcătuiesc. Încearcă o vreme să nu mai judeci nici măcar păcatul celorlalți. Asta până mai scapi de patima judecării aproapelui. Asta nu înseamnă că eşti de acord cu ei. Ci doar că îți păzeşti mintea. Tu stai şi observi tot timpul minusuri, şi la necredincioşi dar mai ales la credin cioşi, şi aşa te vatemi. Parcă ai fi un buletin de ştiri, care trebuie să arate tot ce e interesant. Tu vezi şi ce prostii a făcut cutare şi ce rătăcire e la biserica cutare şi ce scădere are părintele cutare. Şi aşa nu mai ai timp să îți vezi propriile pa timi. Nu mai judeca. Dacă vrei să fii al lui Hristos, nu este de-ajuns să te rogi mult, trebuie să ții şi toate poruncile. Şi porunca judecării aproapelui nu e deloc mai mică decât porunca de a nu fura. Călcarea ei tot în iad duce."

„Părinte, credeți că eu nu îmi dau seama că nu e bine când judec sau când bârfesc? Simt că mi se risipeşte liniştea. Simt că sufletul mi se răceşte. Nu îmi e bine."

„Vorbeşti de parcă ai suferi de o boală incurabilă. Să ştii că eu nu vreau să te mâhnesc acum, vreau să te ajut. Patima mândriei dobândite prin practica yoga ți-a lăsat urme adânci. Acolo făceai meditații, te tot comparai cu ceilalți. Care e mai avansat, care e mai slab. Şi dându-ți seama că erai mai râv ni tor în rătăcire te umpleai de mândrie."

„Părinte, eu sunt mândru dinainte să merg la yoga."

„Şi totuşi yoga ți-a exacerbat mândria. Faptul că ți se părea că ai acces la o cunoaştere la care omul obişnuit nu are cum să ajungă, faptul că venerând-o pe Kali credeai că vei birui moartea şi că îți vei dezvolta puterile paranormale, astea nu năşteau în nici un caz smerenie. Ci mândrie."

„Aveți dreptate."

„Important este că acum eşti în Biserică şi ştii că mândria îți este duşman. Deocamdată, la capitolul judecarea aproa pe lui ai rămas repetent. Dar, dacă îți pui nădejdea în Dum ne zeu, vei scăpa în timp şi de această patimă. Şi să nu te miri că nu te-ai schimbat complet, pe loc. Spovedania nu lucrează ma gic, ci respectă libertatea credinciosului. Puteai să spo ve deşti ani de zile păcatul judecării aproapelui, câtă vreme nu te luptai cu gândurile de judecată nu făceai nimic."

„Părinte, simt că mi s-a mai limpezit mintea. Da, judeca rea aproapelui, şi mai ales a scăderilor credincioşilor, erau pentru mine un fel de hobby."

„Bine că Dumnezeu ți-a picurat în inimă şi dragoste de semeni, că altfel îți era mult mai greu să scapi de judecarea lor. Iubeşte-ți aproapele, iubeşte-l aşa cum e, nu cum ai vrea tu să fie, şi nu îl mai judeca. Iubindu-l, se va schimba. Şi nu vei mai vrea să îl judeci."

6 iunie 1993

Bine că cei mai mulți dintre membrii „Cercului de meta rea litate" şi-au băgat mințile în cap. Încet, încet şi-au dat ei singuri seama că „marile taine" pe care le aflau de la Gabi sunt poveşti bune de adormit copiii. Mă rog în continuare lui Dumnezeu ca toți cei pe care i-am îndreptat pe căi greşite să cunoască adevărul propovăduit de Biserică.

De câteva zile mă simt foarte rău. Mă doare capul, mintea mea stă încordată. La rugăciune nu mă pot aduna aproape deloc. Încerc să termin de citit canonul, dar poate nici cinci minute

nu sunt atent la el. Deşi fac eforturi mari, nu mă pot aduna. O stare de amorţeală mă cuprinde. Aş dormi cât mai mult, dar nu am cum. Trebuie să învăţ pentru examen.

L-am sunat pe părintele Nicolae, care mi-a spus: „Chiar dacă îţi este greu, chiar dacă îţi zboară mintea, nu lăsa ca no nul. Şi încearcă să te aduni, oricât ţi-ar fi de greu. Chiar dacă pare imposibil. Dumnezeu îţi ştie neputinţa şi îţi vede şi râv na. Să ştii că mai mare plată are un creştin care îşi face cano nul cu greutate decât unul pentru care de fiecare dată canonul este un prilej de bucurie duhovnicească. Noi nu ne rugăm pentru a ne simţi bine, nu ne rugăm pentru a avea senzaţii plăcute.

Chiar dacă Dumnezeu ne ajută să sporim în rugăciune şi ne dă să gustăm dulceaţa rugăciunii, după o vreme îşi ridică harul pentru a ne încerca. Sfântul Ioan din Kronstadt spunea că până şi în timpul slujirii Sfintei Liturghii era războit de dia voli. Înţelegi? Dumnezeu ne dă să simţim dulceaţa rugă ciunii, şi apoi Se ascunde. Vrea să vadă nevoinţa noastră. Chiar dacă mintea îţi zboară, tu fă-ţi canonul. După atâta învăţat era normal să oboseşti.

Şi nu te mulţumi cu faptul că te rogi mecanic. Cere-i Domnului să alunge de la tine această ispită. Şi Domnul, văzând râvna ta, Se va milostivi. Înţelege că nu prin rugă ciuni extatice ne mântuim, ci prin răbdarea ispitelor. Chiar dacă până la sfârşitul vieţii nu ai mai avea linişte la canon, nu ar trebui să te îngrijorezi. Dacă ştii că nu ai ascuns nimic la spovedanie, nu ai de ce să te nelinişteşti. Rabdă ispita. Eu cred că nu te va ţine nici măcar o lună. Odihneşte-te, şi încetul cu încetul îţi vei regăsi liniştea. Acum creierul tău e prea încordat. Nu trebuie să îl forţezi, că cedează.

Şi să nu crezi că eşti singurul care trece printr-o astfel de ispită. Când vei avea familia ta, când te vei lovi de greutăţile vieţii, vei avea multe momente în care îţi va fi greu să te rogi. Diavolii încearcă în fel şi chip să ne îndepărteze de rugă ciune. În viaţa duhovnicească nu avem parte numai de mân gâiere. Mângâierea alternează întotdeauna cu încercarea.“

7 iunie 1993

Ultimele pregătiri pentru examenul de bacalaureat. Schimbările prin care am trecut în ultima lună mă fac să intru cu mult optimism în acest examen. La română, la filosofie şi la engleză stau bine.

Abia azi am avut tăria să îi cer iertare lui tata pentru că m-am purtat urât cu el când a venit Carmen la noi. Tot căutam să mă dezvinovăţesc, să îmi zic că vina e a lui, că el m-a pocnit. Dar indiferent cum s-a purtat el, eu trebuia să rabd. Ideea că doar l-am imobilizat şi că nu l-am lovit, deci greşeala a fost mică, a rezistat destul în mintea mea. În cele din urmă am înţeles că greşeala era mai mare decât mi s-a părut pe loc.

Tata m-a iertat şi şi-a cerut şi el iertare. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Am încercat să ţin cont de sfatul părintelui Nicolae despre răb darea ispitei prin care trec, dar rugăciunea merge foarte greu. Dacă nu aş fi apucat să gust puţin din dulceaţa rugăciu nii şi dacă aş fi crezut că starea de împrăştiere a minţii mele e firească, legătura mea cu Dumnezeu ar fi fost mult mai rece. Dacă încerc să zic un acatist, mintea nu se adună. Inima nu ia amin te la rugăciune. Totul este pustiu. Am mai trecut prin mo mente asemănătoare, dar mult mai puţin apăsătoare ca acesta.

A cunoaşte frumuseţea rugăciunii e ca şi cum ai cunoaşte muzica de calitate. Mulţi nu au ascultat Concertul din Aran juez şi nimeni nu le poate explica profunzimea lui. Dacă cine va mi-ar spune acum că rugăciunea aduce linişte în su flet, aş fi tentat să întreb: „Chiar aşa e?“

Parcă nu are nici un rost să mă mai rog. Parcă ar fi de-ajuns să înlocuiesc rugăciunea cu cititul cărţilor duhov ni cceşti. Dar simt că ceva mă opreşte. Aud glasul conştiinţei care îmi spune să nu mă las păcălit de diavol. Încerc să rabd până la capăt.

8 iunie 1993

Am fost la moaştele Sfântului Mare Mucenic Mina. Era plin de lume; stăteau multă vreme la rând până să li se citească pomelnicele.

Rugându-mă în faţa raclei, am simţit că sfântul mă va ajuta să îmi plătesc datoria faţă de Nelu şi să trec cu bine de examene. Minunea lui care m-a impresionat cel mai tare a fost cea

cu credinciosul care a fost tăiat în bucăți de către omul care l-a primit în gazdă. Sfântul Mina s-a arătat în chipul unui ostaş şi a pus la loc bucățile tăiate, iar apoi prin rugăciune l-a înviat pe credincios.

Ăsta e Sfântul Mina... Icoana de deasupra raclei cu părticele din sfintele moaşte e împodobită cu zeci de lanțuri cu cruci lăsate ca mulțumire de către cei pe care Sfântul Mina i-a ajutat. Mi-aş dori să mă ajute şi pe mine.

9 iunie 1993

Pogorârea Sfântului Duh: părintele Nicolae a ținut o pre di că care a electrizat lumea. Marius a înregistrat-o şi mi-a îm prumutat şi mie caseta. Mi-ar fi părut rău să nu trec în jurnal ideile care mi-au plăcut mai mult:

„Duhul Sfânt a venit peste apostoli şi le-a dat putere. Din oameni slabi, care L-au părăsit pe Hristos atunci când suferea pe cruce, apostolii au ajuns oameni tari, care au suferit fără tea mă chinuri groaznice pentru credință şi nu s-au lepădat. Ba chiar Sfântul Apostol Andrei, primul care a mărturisit cre dința creştină prin părțile noastre, înainte de a primi mu cenicia le-a spus păgânilor din Patras, care îl amenințau că îl vor răstigni, următoarele cuvinte: «Dacă mi-ar fi fost frică de cruce, nu aş fi propovăduit-o».

Aici e lucrarea Rusaliilor. Unde a fost Sfântul Andrei când Hristos era pironit pe cruce? Departe. Îi era frică şi era ne li niştit. Era un om ca toți oamenii, am spune. Dar Duhul Sfânt l-a făcut altfel. L-a schimbat, aşa cum i-a schimbat şi pe ceilalți apostoli şi aşa cum poate schimba pe oricine ia în serios credința creştină. Mărturia pe care Sfântul Andrei a dat-o înainte de a muri este strâns legată de sărbătoarea Po go rârii Sfântului Duh. Ar trebui ca toți creştinii să înțeleagă că viața lor este legată de purtarea crucii. Cine fuge de cruce, cine fuge de greutatea crucii se îndoieşte de lucrarea Sfân tului Duh.

Dacă suntem creştini, trebuie să ducem o viață sfântă, o via ța îngerească. Cum zice Heruvicul: «Noi, care pe heru vimi cu taină închipuim...». Asta e schimbarea pe care o aduce Duhul Sfânt: oamenii care mai înainte trăiau ca dobi toa cele, numai pentru satisfacerea poftelor trupeşti, ajung să-i închipuiască pe heruvimi, printr-o viețuire bineplăcută lui Dum nezeu."

Ideea cea mai impresionantă a fost cea cu care a început a doua parte a predicii: „Să vorbim despre însemnătatea pe care ar trebui să o aibă praznicul de astăzi pentru fiecare credincios. Azi nu ne aducem aminte doar de un eveniment din istoria mântuirii. Ci astăzi Duhul Sfânt se revarsă în chip deosebit asupra tuturor creştinilor care au venit la biserică. Se revarsă asupra voastră. Ochii trupeşti nu îl văd, dar inima îl simte. Inima se lasă îmbrățişată de harul dumnezeiesc.

Şi totuşi, nici unul dintre noi nu vorbeşte în limbi. Oare de ce? Să fie acesta un semn că Dumnezeu s-a îndepărtat de noi? Oare pentru mulțimea păcatelor noastre ne-a părăsit Dumnezeu? Nu. Dumnezeu e cu noi! Dumnezeu a trimis şi trimite Duhul Sfânt asupra noastră. Sfinții Apostoli au vorbit în limbi tocmai pentru ca învățăturile lui Hristos să fie înțe le se şi de celelalte neamuri. Hristos nu S-a răstignit numai pen tru evrei. S-a răstignit pentru întreg neamul omenesc. Dacă Sfinții Apostoli ar fi vorbit doar în limba poporului ales, atunci ce neam s-ar mai fi apropiat de credință? Nici unul. Toc mai pentru aceasta s-a răspândit Evanghelia în toată lumea, pentru că Sfinții Apostoli au vorbit în limbi.

Referindu-ne la zilele noastre, să ne întrebăm cum putem înțelege noi darul Cincizecimii. Oare ca penticostalii, care prin lucrare drăcească bolborosesc cuvinte fără sens sau chiar cuvinte în limbi străine? Oare asta să fie lucrarea Duhului Sfânt? Nu. La Rusalii Duhul Sfânt i-a luminat pe Sfinții Apos toli, şi cuvintele rostite de ei erau înțelese de oamenii de alte neamuri. Oare dacă un preot le vorbeşte credincioşilor din țara noastră în limba arabă, credeți că aceştia s-ar folosi? Nu, pentru că ei nu înțeleg această limbă.

Ce este important? Să le vorbească numai în termeni teologici, despre subiecte greu de înțeles? Ia gândiți-vă cum ar fi ca un preot de țară să le citească credincioşilor din cursurile după care a învățat la facultate. Lumea ar ieşi afară plictisită. De ce? Pentru că nu ar înțelege

nimic. Chiar dacă preotul ar spune lucruri extraordinar de interesante, chiar dacă ar veni cu o mulțime de citate din Sfinții Părinți.

Înțelegeți unde vreau să ajung? Trebuie să vorbim celorlalți despre Hristos nu în felul în care ne place nouă să vorbim, ci în felul în care ei înțeleg cel mai bine mărturia noastră. Aici se vede într-adevăr lucrarea Duhului Sfânt: dacă putem vorbi celorlalți despre Hristos în aşa fel încât cuvintele noastre să fie primite.

Mulți vorbesc despre Hristos şi îşi închipuie că fac misiune creştină. Dar vorbesc cu patimă, vorbesc în aşa fel încât să se înțeleagă cât de diferiți sunt ei de restul lumii, vorbesc ca şi cum ei ar fi atins culmile sfințeniei. Dau sfaturi bune, luate chiar din Sfânta Evanghelie sau din Sfinții Pă rinți, însă felul în care le rostesc deformează citatele respec ti ve. Sfinții Părinți au învățat că decât să îi dai altuia un sfat, văzându-te deasupra aceluia, mai bine taci; sfaturi îi poți da numai cu dragoste şi cu smerenie.

În cazul sfaturilor date celor care stau departe de Biserică, delicatețea noastră trebuie să fie şi mai mare: dacă îi jignim, ei nu vor avea curiozitatea să cunoască Ortodoxia. Ci, îndepărtându-se de noi, se vor îndepărta şi de posibilitatea de a cunoaşte dreapta credință. Nu se poate nega faptul că oame nii confundă de multe ori credința cu credincioşii şi judecă această credință după comportamentul celor credin cioşi. Şi este firesc ca cei credincioşi să poarte pecetea cre din ței, pentru că nimic altceva în afară de credință nu stă în centrul vieții lor.

Singurii oameni după care ar putea fi judecată credința sunt sfinții: viața lor nu este decât un ecou al credinței. În momentul în care credința este judecată după credincioşii care nu şi-au curățit sufletul de patimi, rezultatul nu este prea încântător. Să ținem cont de acest criteriu, al celor care judecă credința după viața credincioşilor, şi să ne dăm seama ce povară grea avem de purtat. Unul dintre părinții *Patericu lui* făcea nevoința de a purta în spate un bolnav. Noi suntem chemați să facem nevoința de a-i purta pe semenii noştri care, fiind bolnavi sufleteşte, sunt deschişi să cunoască leacul pe care îl dă Biserica.

Aceasta este trăirea Rusaliilor: să ştim să vorbim celor lalți pe limba lor. Să înțelegem că mărturia noastră trebuie dată în aşa fel încât ceilalți să o înțeleagă. Fiecare persoană are o anumită structură sufletească, are anumite trăsături care fac ca modul în care trebuie să i se vorbească o diferențiază de ceilalți. Între lipsurile cele mai mari ale noastre este, tre buie să recunoaştem, şi faptul că uităm de multe ori această lege a Rusaliilor şi vorbim celuilalt nu pe limba lui, ci pe lim ba noastră. Oglindirea cea mai precisă a acestui fapt o întâlnim în familie: părinții nu sunt mulțumiți de modul în care cresc copiii. Şi-ar dori ca aceştia să vină la biserică şi să ducă o viață mai liniştită. Tensiunea creşte atunci când copiii cresc şi ajung la liceu sau chiar la facultate: părinții încearcă să le explice că nu e bine să facă păcate, că nu e bine să se lase influențați de colegii cu viață dezordonată. Pe cât de firească este dorința de a-şi ajuta copiii, pe atât de greşit este modul în care cei mai mulți dintre părinții creştini o fac. În loc să îi ajute pe copii să cunoască frumusețea învățăturii creş tine, lucru care i-ar ajuta pe copii să trăiască aşa cum trebuie, părinții îi ceartă şi îi mustră tot timpul: «nu merge la discotecă, nu fuma, nu te farda...».

Ce înțeleg tinerii din aceste mustrări neîntrerupte? Că Dumnezeu este Cel care le micşorează libertatea şi că din cauza credinței nu pot trăi o viață mai fericită. Ca urmare, încep să se ascundă de părinți şi singura lor grijă devine aceea ca nu cumva părinții să afle cum îşi trăiesc ei viața. Ce trebuie făcut? Trebuie lăsați să îşi facă de cap? Nu, în nici un caz. Dar sfaturile trebuie date cu multă grijă. Ei trebuie să cunoască dragostea lui Dumnezeu, trebuie să cunoască binecuvântările pe care le aduce trăirea unei vieți creştine. Trebuie să vadă cum credința părinților se vede în fapte, să în țeleagă de ce părinții lor sunt diferiți de oamenii credincioşi şi, dacă vor înțelege, vor căuta ei înşişi să meargă pe urmele lor. Înțelegeți unde e miezul problemei? În atitudinea față de ei. Dacă vorbirea noastră musteşte de mustrare, o vor primi cu greu.

Dar dacă e plină de dragoste, sufletele se vor deschide ime diat. Să încercăm să ducem mai departe mesajul Rusa lii lor: Hristos a venit pentru mântuirea tuturor oamenilor. Şi voi,

creştinii care prăznuiți Rusaliile, duceți în familiile voas tre această veste. Nu ați fost chemați să fiți apostoli ai nea mu rilor, cum au fost cei doisprezece Apostoli, şi nici să scri eți Evanghelii, ca Sfinții Evanghelişti. Dar sunteți chemați să țineți aprinsă făclia dreptei credințe, fiind mici apostoli în familiile voastre şi în locurile în care mergeți, şi acolo să îi ajutați şi pe alții să cunoască lumina Evangheliei. Să vă ajute Dumnezeu pe această cale. Amin!"

10 iunie 1993

Bacalaureatul a trecut mult mai bine decât mă aşteptam: la română oral şi la filosofie am luat 10. Am avut prima medie pe clasă şi a opta pe liceu. Se uitau colegii la mine şi nu le venea să creadă: toți ştiau că nu am prea avut medii mari în timpul liceului. Ba chiar, când făceam yoga, eram printre ultimii din clasă la învățătură.

La filosofie mi-a picat pe bilet exact filosofia catolică. La engleză m-am descurcat bine, ca şi la română scris. Dar la mate am copiat integral de la Mihai, cifră cu cifră, semn cu semn; şi nici măcar nu am fost atent ce copiez, că una dintre probleme nu o terminase şi aş fi putut-o termina eu, dacă eram mai atent.

Doi oameni m-au ajutat enorm să îmi iau bacul: diriga, căreia ar trebui să îi ridic o statuie pentru că nu m-a lăsat să abandonez liceul din cauza marii mele „chemări orientale", şi Carmen. Ea a avut răbdarea să îmi facă conspecte, să mă sprijine, să mă ajute la învățat. Fără ea, nu aveam cum să obțin o medie de peste 9.50.

Mâine ar trebui să îi dau datoria lui Nelu. Şi nu am de unde. Îmi pare rău că Sfântul Mina nu m-a ajutat. Că mă fac de ruşine în fața lui Nelu nu e cine ştie ce; dar că sfântul nu mi-a venit în ajutor...

L-am sunat pe părintele Nicolae:

„Mi-ați zis să mă rog Sfântului Mina, şi totuşi nu mi-a ajutat să fac rost de bani."

„Să ştii că întotdeauna când e de folos ca sfinții să ne dea ceea ce le cerem, ei ne dau. Dacă nu ne dau nu înseamnă că rugăciunile noastre au fost zise degeaba. Sfinții le primesc, dar ne dau altceva: ne păzesc de boli, ne păzesc de alte necazuri. Sfinții nu sunt o casă de bani. Ei îi ajută în chip minunat pe toți cei cărora le este de folos aceasta. Chiar dacă acest chip minunat ia de cele mai multe ori forma unei întâmplări obişnuite. Minunea se ascunde de multe ori în normal, şi noi nu avem ochi să o recunoaştem."

„De ce nu mi-a ajutat Sfântul Mina?"

„Nu ştiu. Poate pentru că te-ai dus la el cu aerul de om care dă comanda chelnerului sau ca la vrăjitorul care face imediat ceea ce îi ceri. Şi încă nu ai ajuns la sfârşitul termenului. Mai are timp să îți trimită banii."

Nu prea cred că voi da datoria la timp, dar cel puțin sunt hotărât să nu mă las biruit de deznădejde. De atâtea ori mi s-a părut că Dumnezeu m-a părăsit, şi apoi am regretat că m-am lăsat biruit de deznădejde, încât m-am săturat.

Mâine ar fi trebuit să mă văd cu Nelu. Îl sun dimineață să îi spun că nu am făcut rost de bani.

11 iunie 1993

Banii au venit. Culmea, mi-a trimis bunica bani, ca un dar de sfârşit de liceu. Au picat la țanc. Mai normal era să mi fi trimis după bac. Dar cred că Sfântul Mina i-a pus în minte gândul de a-i trimite acum.

I-am dat banii lui Nelu şi mi s-a ridicat o piatră de pe inimă. Deşi m-am îndoit ca un prost că Sfântul Mina îmi va veni în ajutor. Unul dintre motivele pentru care mă îndoiam că mă va ajuta este că mă gândeam că poate Dumnezeu mă va lăsa să mă fac de ruşine, ca să mă mai smeresc puțin.

Şi nu vroiam să mă fac de ruşine. Pe de o parte, îi cer lui Dumnezeu să mă curețe de patimi, pe de alta Îl rog să facă cum cred eu că e bine. Îi judec pe cei care se roagă tot aşa, dar eu fac la fel.

Am vorbit cu părintele Nicolae despre faptul că mi-e teamă că familia mă va răpi de la cele duhovniceşti:

„Asta e o înțelegere greşită a familiei. Au fost eretici care chiar se înfrânau de la unirea trupească cu femeile lor, părându-li-se ceva necurat. Dar Sfinții Părinți au învățat că nunta e curată întru toate.

Ți-e teamă de familie... Nu eşti singurul. Am avut şi am mai mulți ucenici tineri care se sperie de faptul că, înteme in du-şi o familie, nu vor mai avea atât de mult timp liber în care să se ocupe cu cele folositoare sufletului: citire, rugă ciuni, pelerinaje la mănăstiri. Dar nu numai prin pelerinaje la mănăstiri se curăţeşte sufletul.

Familia e o minunată cale a mânturii. Ai tot timpul ocazia de a-i bucura pe ceilalți, de a renunța la voia ta pentru a le arăta mai multă dragoste. Considerăm că timpul pentru cele duhovniceşti e mai mic atunci când nu vedem că firescul vieții de familie e o cruce care primeşte cunună. Soțul alear gă să aducă bani ca masa să nu rămână goală. Un filosof spu nea că dacă a te lupta pentru pâinea ta e un lucru obişnuit, a te lupta pentru a asigura pâinea familiei e un lucru duhov ni cesc. Înțelegi nuanța? Nu mă refer la cei care, prinşi de pa ti ma lăcomiei, se chinuie să strângă pentru copii averi din ce în ce mai mari, ci la cei care ştiu că dacă vor munci mai mult co pii vor putea primi o hrană bună. Sunt mulți copii a căror să nătate e împletită din ajutorul lui Dumnezeu şi jertfa părinților.

Gândeşte-te puțin: de-a lungul istoriei, câți oameni au trăit în bogăție? Puțini, foarte puțini față de numărul celor care au trăit în lipsuri. Înțelegi? Unii trăiesc sărăcia pur şi simplu, fără să facă un vot special. Votul monahal al sărăciei nu se referă numai la o viață foarte modestă, ci şi la lepădarea grijilor lumeşti: poți să nu ai pe tine decât o rasă veche, dar inima să îți fie prinsă de patima lăcomiei, şi atunci eşti de fapt mai bogat decât mireanul care, trăind în casa lui, se luptă să nu fie biruit de plusuri."

„Ce sunt plusurile?"

„Tot ce nu este de trebuință. De exemplu, un gurmand care mănâncă mai mult decât trebuie: ar fi trebuit să mănânce pentru a trăi, nu să trăiască pentru a mânca. Sau, chiar dacă nu mănâncă mult, încearcă să mănânce mâncăruri cât mai fine. Cel căruia i se pare că e interesant prin faptul că e gurmand nu vrea să fie creştin. În momentul în care încerci să mănânci pentru a trăi, în momentul în care te lupți cu patima lăcomiei şi te hrăneşti nu cu ceea ce îți desfată simțurile, ci cu ceea ce îi trebuie trupului pentru a fi sănătos, mergi pe drumul cel bun.

Poate exemplul cu gurmanzii nu e cel mai bun. Uită-te la hainele creştinilor de pe stradă, mai precis la ale femeilor între 30 şi 35 de ani: câte dintre ele au o îmbrăcăminte sme rită, prin care să arate că o au ca model de viață pe Preasfânta Fecioară? Cele mai multe se îmbracă în aşa fel încât să atragă privirile trecătorilor. Dau bani pe haine scumpe fără să se gândească la faptul că atâția săraci mor de foame.

Se poate ține şi în lume votul sărăciei: când încerci să duci o viață cât mai modestă, şi din puținul tău îi ajuți pe ceilalți. Şi cel mai important lucru este să nu fii legat de nimic din cele lumeşti. Sunt unii creştini care au apartamente destul de spațioase, cu trei-patru camere. Dacă le ia foc casa, înțeleg că nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu şi nu cârtesc. Dar sunt alții care, având case mai mici, dacă le ia foc casa se lasă biruiți de deznădejde şi disperare."

„E normal, cei care au case mai mari au şi o situație finan ciară mai bună şi le este mai uşor să şteargă urmele lăsa te de incendiu. Cu bani văruieşti casa, îți cumperi ce îți lipseşte şi într-o săptămână uiți de incendiu. Pe când dacă eşti sărac îți trebuie poate luni de zile ca să aduci casa la starea anterioară."

„Nu ai înțeles ce vreau să spun. Poate ar fi trebuit să îți dau ca exemplu două familii care au aproximativ aceeaşi sta re materială. După incendiu una dintre ele s-ar lăsa biruită de disperare, iar cealaltă ar şti să primească încercarea cu tărie de suflet. Inimile oamenilor din prima familie sunt lega te de cele lumeşti: acolo se ține votul bogăției. Inimile celorlalți sunt întărite de credința în Dumnezeu: acolo se ține votul sărăciei."

„Am înțeles diferența."

„În multe cazuri de familii creştine «votul bogăției» este la mare cinste. Chiar dacă nu au cine ştie ce averi, totuşi îşi lipesc inima de ceea ce au. Sunt bogați prin lucrurile de care le este lipită inima.“

„Da, părinte, am înțeles. Ştiți, voturile nu mă sperie: ascul tare, sărăcie, curăție trupească. A trăi sub ascultare e o bine cuvântare. A trăi în sărăcie e ceva normal pentru un creş tin: şi în lume se poate trăi în sărăcie. Ori Dumnezeu ne sme reş te, rânduind pentru noi o viață de lipsuri, ori noi căutăm să îi ajutăm cât mai mult pe cei lipsiți, şi atunci renunțăm la mi ci le bucurii pentru a-i ajuta pe ei. Cât priveşte curăția tru peas că, îmi dau seama că alternanța zilelor în care e îngă dui tă unirea trupească a soților cu atât de multe zile de înfrânare presupune o nevoință foarte grea.“

„Când te gândeşti şi la faptul că atâta vreme cât femeia e însărcinată soții trebuie să stea cuminți, îți dai seama că această nevoință e şi mai grea decât pare. Puțini țin această nevoință, dar mare plată au.“

„Mie deci nu de încercarea de a ține astfel de voturi mireneşti îmi e teamă, ci de faptul că nu voi mai avea la fel de mult timp pentru citire, de exemplu. Dacă nu citesc măcar o carte religioasă pe săptămână simt că mi se usucă sufletul.“

„Ți-am spus doar că în familie cununa se dobândeşte altfel. Ei, şi atunci e timp de citit, economisit cu greu, dar plin de linişte sufletească. Acum ai dinți de lapte. Asta e tinerețea, perioada duhovnicească a dinților de lapte. E ca şi cum ai face armata. Te pregăteşti cât mai bine, te antrenezi în fel şi chip. Dar întemeierea unei familii presupune intrarea directă în războiul pentru care te-ai pregătit mai înainte.

Timpul antrenamentelor e luat de timpul luptei pe viață şi pe moarte. Nu ai cum să îți dai seama cât de grea e lupta duhovnicească a celor căsătoriți. Ispite peste ispite. Mânia, nerăbdarea, curvia, egoismul, beția, celelalte patimi vin şi bat la uşă. Şi atunci nu mai ai atât timp liber, nu poți alerga imediat la duhovnic, nu ai timp să te rogi ore întregi. Ci trebuie să ştii să rezişti acestor atacuri.“

„Deci, într-un fel, locul duhovnicului e substituit de cel al încrederii în propriile puteri?“

„Nu. După fiecare cădere, soții se duc la duhovnic. Nu după fiecare ceartă sau după fiecare cădere mică. Sunt căderi mai mici şi căderi mai mari. După fiecare ispită mai mare soții aleargă la duhovnic. Nu după cădere. Dacă un bărbat e ispitit de curvie nu aşteaptă să cadă cu colega de serviciu, ca abia apoi să se spovedească. Nu, cum e ispitit mai tare, aleargă la preot. Vroiam să spun că viața de familie e nu numai o viață cu mai multe griji, ci şi o viață cu mai multe ispite. O să vezi singur. Încercările vin una după alta. Şi cu nu na mântuirii se dobândeşte tocmai rezistând acestor încer cări care uneori sunt adevărate furtuni pentru suflet.“

Nu pot să înțeleg cum va fi viața fără cărți, fără atâta rugăciune. Părintele Nicolae e convins că voi înțelege. Dar simt o oarecare nelinişte; mi se pare că viața în lume presupune o cedare în războiul duhovnicesc. Prea multe bucurii lumeşti, prea mult timp pierdut.

12 iunie 1993

Dintre rezultatele de la bac, cel mai bine îmi pare de notele de la română, pentru că îmi dau seama că am şansa de a obține o notă mare şi la facultate. Dacă obțin o medie peste 7, intru la facultate. Mi-am făcut socoteala: dacă voi lua cam 9 la română şi cam 8 la Dogmatică, la Istoria Bisericii pot lua şi 4, că tot intru, dacă nu va fi concurență mai mare decât anul trecut.

Pe cât de mult îmi place Dogmatica, pe atât de plic tisi toa re mi se pare Istoria Bisericii Române. Cea a Bisericii Uni ver sale e mai palpitantă. Dar a Bisericii noastre e o grămadă de nume şi de ani, că mă plictisesc uitându-mă pe ea. Prea puține subiecte sunt palpitante. Unul dintre ele e rătăcirea greco-catolică şi documentele falsificate de istoricii lor.

13 iunie 1993

După Liturghia de la Caşin am trăit un moment comic: în fața bisericii am văzut un părinte care semăna perfect cu părintele Rafail Noica, despre care ştiam că s-a întors la Essex cu părintele Simeon.

M-am uitat mirat, iar părintele din fața mea, văzându-mi mirarea, s-a oprit.

„Sunteți părintele Rafail?“

„Da.“

Am crezut că am o vedenie, că mi se părea imposibil să mai fie la noi.

„Sunteți în România?“

„Da, a zis zâmbind, am mai rămas o vreme pe aici.“

Îmi vine să râd cât de copil am putut fi. Din punct de vedere rațional era imposibil să îl văd la Caşin pe părintele pe care îl ştiam în Franța.

14 iunie 1993

Recitind viața Sfântului Serafim de Sarov s-a aprins în mine dorința de a duce o viață de nevoință foarte aspră. M-am gândit că nimic nu mă împiedică să dobândesc Duhul Sfânt în mijlocul Bucureştiului. Să trăiesc ca şi cum aş fi ucenic al Sfântului Serafim. Şi de această dată, părintele Teo fan mi-a atras atenția asupra pericolului în care mă aflam:

„Să ştii că dacă cineva încearcă să imite un sfânt, greşeşte. Sfinții nu au copiat pe nimeni. Uită-te la părinții de la Optina: fiecare a fost diferit de înaintaşii săi. Fiecare cu darurile şi talanții săi. Dumnezeu nu ne-a făcut pe toți la fel. Şi încer când să copiem în mod artificial pe cineva, cădem în prăpas tie. Ştii ce spune *Patericul* că trebuie să facă duhovnicul când ucenicul vrea să urce prea repede pe scara duhovnicească?“

„Da, să îl tragă jos.“

„Ştii de ce? Pentru că râvna exagerată duce la cădere. Ținându-l jos, părintele nu îi taie elanul, ci doar îl învață să urce cu dreaptă socoteală.“

„Părinte, dar ce e rău în dorința mea de a duce o viață sfântă?“

„Dorința ta e foarte firească. Ai grijă să nu ți se pară că eşti interesant în propriii ochi pentru că ai această dorință. E pur şi simplu un răspuns la porunca lui Dumnezeu: Fiți sfinți, că Eu, Dumnezeul vostru, sunt Sfânt. Dorința de a urma această poruncă este foarte firească. Numai că nu ajungem la sfințenie în trei zile.“

„Dar ce, e vreo limită precisă de timp?“

„Nu, dar firea noastră iubitoare de patimi se curățeşte destul de greu. Şi atunci când încerci să grăbeşti prea tare ritmul, urcuşul este superficial. Fără smerenie şi răbdare ne vo ința nu prețuieşte prea mult. Tocmai asta face duhovnicul: stabileşte ritmul ideal pentru fiecare ucenic. Unul urcă mai repede, altul mai încet. Duhovnicul e antrenorul care ştie bine cât de repede poate alerga fiecare.“

„Şi totuşi nu sunt lămurit: cum trebuie dobândită sfințenia dacă nu e bine să copiem pe nimeni?“

„Gândeşte-te singur la asta. O să mai vorbim despre acest subiect.“

Ajuns acasă, am luat în mână Viețile Sfinților. Citind din ele poate voi înțelege cum e cu dobândirea sfințeniei.

15 iunie 1993

Mi-am scris pe o bucata mare de hârtie ultimele cuvinte ale Sfântului Apostol Andrei: „Dacă mi-ar fi fost frică de cruce, nu aş fi propovăduit-o“. Le recitesc în fiecare zi de câteva ori; îmi place mărturia sa şi mă ajută să înțeleg altfel viața. Adică, în situațiile în care am de ales, nu aleg ceea ce este mai uşor, ci ceea ce îmi este de folos pentru suflet. Şi de multe ori, această alegere implică mai mult efort, mai multă oboseală şi renunțare la propriile pofte.

Cu rugăciunea e din ce în ce mai bine. Dorm aproape în fiecare după-masă câte o oră, şi asta mă ajută să mă refac.

16 iunie 1993

L-am sunat iar pe părintele Nicolae, ca să mai vorbim despre viața în lume:

„Părinte, nu prea m-ați convins. Părinții merg ziua la ser vi ciu. Seara stau acasă, fac mâncare, au grijă de copii. Timp de rugăciune nu le prea rămâne. Unde mai e viața bineplă cu tă lui Dumnezeu?“

„Să nu te superi dacă îți spun că de la yoga ai rămas cu o anumită lipsă de înțelegere pentru viața obişnuită. Căutând numai asceze extreme, ai impresia că şi acum ar trebui să faci lucruri

ieşite din comun pentru a dobândi mântuirea. Dar do bân direa nu o câştigăm ca pe un concurs, e dar de la Dumnezeu.

Nu îți dai seama ce nevoință grea duc creştinii care, ve nind obosiți de la serviciu, au grijă să facă tot ce trebuie în casă, au grijă de copii şi îşi fac puținul canon pe care îl au, de o oră sau chiar mai puțin de rugăciune."

„Părinte, e o nevoință să înveți un copil mic să vorbească? E o nevoință să te joci cu copiii?"

„De obicei, nu e o nevoință să te joci cu copiii. Dar să ştii că sunt situații când părinții de-abia se țin pe picioare de obo sea lă. Şi faptul că atunci, în loc să stea să îşi piardă timpul la tele vizor, stau şi se joacă cu cei mici e un lucru care pare ba nal, dar e absolut deosebit. E o nevoință. Să ai răbdare cu ei, să îi înveți să vorbească, e o nevoință. Să stai cu copiii mici în biserică, pentru a-i învăța să stea la slujbe şi să le asculte, e o mare încercare a răbdării.

Cea mai mare nevoința a părinților este să trăiască o viață din care să lipsească tulburarea. Oricât de grele ar fi încer că rile, soții să fie liniştiți. E o dovadă de mare credință. Când în casă e întotdeauna linişte, când copiii cresc într-un mediu plăcut, e semnul prezenței lui Dumnezeu.

O să vezi când vei avea copiii tăi: vor fi momente în care o să îți vină poate să ridici vocea la soție, când o să fii ispitit de duhul mâniei. Şi, dacă vei reuşi să birui ispita, vei avea cunună. Ți-am zis că în familie luptele sunt multe, şi ispitele sunt la fel. Chiar dacă puțini soți ajung la măsurile marilor sfinți din sinaxar. Ştii că prin secolul al IV-lea trăia un mi rean care era la o măsură de sfințenie apropiată de a marelui Antonie. Au fost mai multe cazuri în care sfinți pustnici au avut descoperiri prin care Domnul le-a arătat că unii mireni sunt mai sporiți decât ei. Chiar dacă masa acelora era mai bogată decât a pustnicilor, chiar dacă ei făceau mai puține mătănii decât pustnicii, chiar dacă rugăciunile lor nu erau la fel de lungi ca ale pustnicilor."

„Să înțeleg că numai Dumnezeu ştie cu exactitate care sunt criteriile sfințeniei?"

„Dacă doi monahi fac acelaşi canon de rugăciune, dar unul face cu două sute de mătănii mai mult decât celălalt, poți spune care dintre ei e mai sfânt?"

„Nu. Important e ceea ce e în inima fiecăruia."

„Tocmai. Mirenii de care am amintit mai înainte îi între ceau pe pustnici prin dragostea de aproapele, sau prin sme re nie sau prin dragostea de Dumnezeu. Şi dragostea, smerenia sunt sinonime ale sfințeniei. Sfințenia nu este ceva abstract. Nu poți zice despre cineva că a fost sfânt dacă i-a lipsit smerenia sau dragostea."

„Se pare că măsura duhovnicească a oamenilor e mult mai dificil de apreciat decât mi se părea mie. Eu credeam că important este să încerci să ții în lume un canon de rugăciune cât mai apropiat de cel al călugărilor şi îmi dau seama că pierdeam din vedere un lucru mai important: dobândirea smereniei, statornicia în răbdarea încercărilor îngăduite de Dumnezeu..."

De fiecare dată când citeam despre anumiți mireni care au ajuns la măsurile sfințeniei mă gândeam că drumul lor a fost unul în care nevoințele lor au fost mai mari decât ale pustnicilor şi reduceam într-un fel dobândirea sfințeniei la ceea ce se poate contabiliza: la numărul orelor de rugăciune, al sutelor de mătănii...

Părintele Nicolae m-a ajutat enorm prin această discuție... Nu ştiu dacă îşi dă seama cât mă ajută stând de vorbă cu mine. Chiar dacă nu îmi e duhovnic, ştie să ajungă la sufletul meu cu multă uşurință.

17 iunie 1993

M-am tot gândit la frica de sfințenie: mi-am dat seama că e normală; anormal eram eu, că nu îi înțelegeam pe ceilalți. Ce e sfințenia? E dăruirea totală față de Dumnezeu. E trăirea după voia Domnului. E lepădarea grijilor lumeşti şi încredințarea în grija Celui de Sus.

Asta e problema: creştinii nu prea vor să trăiască după voia lui Dumnezeu. Nu mă refer la părinții sau la mirenii cu viață sfântă. Pentru rugăciunile lor ne mai ține Dumnezeu. Mă refer la babele care dau brânci în biserică, la moşii care se bat să ia agheasmă, la cei care transformă credința într-o religie moartă.

Moşii şi babele care se bat să ia agheasmă înaintea celor lalţi nu au nici cea mai mică dorinţă de a fi sfinţi. Ei cred că dacă beau o jumătate de litru de agheasmă pe an şi dacă aprind trei lumânări pe săptămână au dobândit raiul, L-au prins de picior pe Dumnezeu. Necredinciosul care vede o bătaie la coadă la agheasmă mare nu mai intră în biserică în viaţa lui.

Oamenii vor o credinţă comodă, o credinţă în care să combine poruncile dumnezeieşti cu propriile dorinţe. De asta toţi fug de sfinţenie. La rândul meu, eu caut sfinţenia numai teoretic, practic tot în păcate trăiesc. Şi totuşi, nădăjduiesc că Dumnezeu mă va ridica.

Ce e sfinţenia, Doamne? Cum să o dobândesc? Îmi e atât de greu să înţeleg ce vrei de la mine... Îmi dau seama că de multe ori mândria mă îndeamnă să fac paşi care mie mi se par buni, dar apoi îmi dau seama că am greşit. Nu vreau să îi judec pe ceilalţi, dar îi judec mai ales pentru că aş avea nevoie de sprijinul lor, care îmi lipseşte. Am nevoie să văd că fraţii mei au aceleaşi preocupări ca mine. Am nevoie să merg de mână cu ei spre Tine. Şi când văd că sunt foarte puţini cei care mai vor să Te slujească, mă biruie tristeţea. Mi-e teamă să nu greşesc. Una citesc în cărţi, şi alta văd în biserică.

Ştiu că niciodată nu au fost toţi creştinii sfinţi, dar cel puţin înainte întreaga comunitate mergea pe drumul spre cer. Mai cădea câte unul, dar ceilalţi îl ajutau să se ridice. Astăzi tendinţa este inversă: când cade cineva, ceilalţi încearcă să îl convingă că totul e în regulă: „ai căzut cum cade toată lumea".

Îmi e greu să nu îi judec. Aproape am căpătat o obsesie constatând că au rămas prea puţini creştini adevăraţi. Am ajuns la timpurile de care se vorbeşte în *Pateric*: „Atunci cel care va vrea să ducă o viaţă curată va fi considerat nebun şi toţi vor râde de el".

Da, vreau să merg pe calea sfinţeniei, oricâte obstacole aş avea. Câtă vreme am duhovnic, câtă vreme are cine să mă călăuzească, mă ţin tare.

18 iunie 1993

Nelu s-a luat de Marius: „Prea mult vorbeşte despre Dumnezeu. Parcă e obsedat. Nu mă simt bine în preajma lui. Nu are în cap decât ce a vorbit cu duhovnicul lui, ce a aflat de la părinţii din mănăstiri, ce a citit la Sfinţii Părinţi".

Marius nu e cu toţi aşa. Dar în preajma celor care merg la biserică încearcă să îşi deschidă inima. M-am gândit ce l-a apucat pe Nelu să îl bârfească. Explicaţia pe care mi-am dat-o este că Marius îl jigneşte pe Nelu non-stop. Aşa cum pe Nelu l-ar jigni şi Sfinţii Părinţi. Neintenţionat.

Vorbind despre cum crede că ar trebui să trăim şi fiind convins că o viaţă de pactizare cu lumea aceasta nu este o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu, Marius neagă ceea ce lui Nelu încă îi mai place: discoteca şi campionatul de fotbal sunt două dintre aceste plăceri.

Nu pe Marius îl jigneşte Nelu: el loveşte fără să vrea în ceea ce ar trebui să fie atât de propriu oricărui creştin: să îşi deschidă inima faţă de fratele său. De ce vorbeşte Marius atât de des despre cele duhovniceşti? Pentru că astea îl frământă. Pentru că la asta se gândeşte tot timpul.

Vorbim despre fotbal, mintea noastră macină fotbal. Ne gândim la discotecă, vorbim despre discotecă. Până acum nu mi s-a părut că Nelu s-ar plictisi atunci când Marius are ceva de spus.

Două doamne vorbeau în metrou că au neînţelegeri cu soţii lor din cauza faptului că aceştia, chiar dacă sunt creştini, nu vor să respecte postul rânduit de Biserică. Vorbeau destul de tare ca să le aud vrând-nevrând.

Una a zis că din cauza asta are certuri dese cu soţul ei. Nu pot eu să îmi dau acum cu părerea, dar cred că dacă nu există înţelegere din partea celuilalt, soţul care este creştin trebuie să lase de la el, pentru a nu-l tulbura pe celălalt. Să ţină măcar duminica şi celelalte sărbători. Cred că în rest e mai bine să facă dragoste, că altfel dau prilej dracului preacurviei să îşi spună cuvântul. Sau să facă după cum îi învaţă duhovnicii.

Decât să se ajungă la un divorţ... Cred că foarte greu să vrei să faci dragoste cu soţia ta, şi ea să îţi spună să aştepţi până marţi. Când am fost ispitit să mă culc cu Cosmina în Bulgaria

am simțit puterea ispitei trupeşti. Dacă îmi era soție şi nu ar fi vrut să fie a mea, poate că m-aş fi gândit să caut o altă femeie. Asta dacă nu aş fi fost creştin.

Când aud însă că un soț îşi înşală soția, rău nu îmi pare numai de ea. Rău îmi pare şi de el: îşi face singur rău, îndepărtându-se de calea mântuirii.

Să mă ferească Dumnezeu să calc pe alături după ce mă voi căsători. Nu ştiu cum s-ar mai putea repara o poveste de dragoste lovită atât de tare.

19 iunie 1993

M-a sunat Nelu: „Să nu crezi că am ceva cu Marius. Simțeam nevoia să mă iau de el, că e prea habotnic, şi pentru că nu i-am spus-o în față m-am mai domolit vorbind cu tine. Acum mi-a trecut. Aveam eu în cap ceva, mi-a murit o mătuşă şi mi-a lăsat ceva moştenire prin testament şi vedeam numai bani în fața ochilor. Cum zicea Marius ceva despre nevoință, cum simțeam că nu e bine că mă obsedează banii. Să ştii că îl apreciez pe Marius pentru viața pe care o duce. Chiar dacă uneori, din invidie, mă gândesc că e fanatic, asta îmi trece repede. De la el am avut multe de învățat".

Reacția lui Nelu de ieri dimineață a fost reacția clasică a omului care fuge de poruncile Evangheliei. De ce nu primeşte lumea de azi cuvântul mântuirii? Pentru că drumul spre Hristos trece prin purtarea crucii. Şi se găsesc o mie de motive ca să purtăm o cruce mai uşoară.

Cât despre habotnicie, au început să îmi placă habotnicii din ce în ce mai mult. O fetiță a ținut parcă tot Postul Paştelui, şi în drum spre părintele Nicodim Măndiță cineva i-a dat o ciocolată. Fetița a mâncat-o. Părintele nu i-a mai dat dezlegare la împărtăşanie.

Multă vreme m-am gândit că părintele Nicodim a fost un habotnic. Dar am auzit din ce în ce mai multe lucruri minunate despre el. Minunile din viața lui mărturisesc că a fost un sfânt.

Mii de oameni şi-au schimbat viețile citindu-i cărțile. Chiar dacă mi se părea că exagerează în unele lucruri, mi-am dat seama că astfel de exagerări sunt oarecum fireşti: când tot timpul te gândeşti numai la Dumnezeu, când marea dorință a inimii tale e mântuirea, lucruri care pe ceilalți i-ar ajuta ție ți se par de prisos.

Tot citind în Viețile Sfinților, cred că am înțeles cum e cu copierea sfinților. Au fost linii duhovniceşti foarte vechi, dar ucenicul nu îşi copia bătrânul. Fiecare înmulțea talanții pe care îi primise de la Dumnezeu. Când vrei să copiezi pe cineva, rişti să te îndepărtezi de ceea ce vrea Domnul de la tine.

Preocuparea mea de a înțelege cum trebuie urmați sfinții e mult mai slabă decât puterea cu care ceilalți resping modelele de viață duhovnicească.

„Ce avem noi cu sfinții? Erau oameni deosebiți, mâncau puțin, dormeau puțin, se rugau mult. Erau oameni foarte rezistenți, nu ca noi."

Parcă sfinții erau din oțel, nu din carne ca noi. Parcă Dumnezeu îi predestina să fie sfinți, parcă erau obligați să fie sfinți. Parcă nu aveau şi ei libertate.

Sfinții au fost oameni ca şi noi. Numai că au ştiut să se dăruiască lui Dumnezeu, care i-a făcut din slabi, tari, din neputincioşi, puternici.

Şi eu, şi oricare altul, toți putem dobândi sfințenia. Proble ma e că ne stau împotrivă patimile şi dracii. Dar şi sfinții s-au luptat cu patimile şi cu dracii. Esențial este să vrei să lupți.

De asta zice în Apocalipsă: „Vai celor căldicei, că veți ajunge în iad". Hristos ne vrea pe toți eroi. Hristos ne vrea pe toți sfinți.

Important este să ştim cum să dobândim sfințenia. În trea ga Tradiție Ortodoxă recomandă o cale sigură: ascultarea de duhovnic. Duhovnicul ştie cum să te tragă de mână, ştie cum să te îndrume pe urmele sfinților. Aici mi se pare că e una din tre cele mai mari comori ale Ortodoxiei. În linia duhov nic-ucenic, linie care vine de la modul în care Hristos i-a crescut pe Sfinții Apostoli.

20 iunie 1993

M-am mai gândit la situațiile în care unul dintre soți îl înşală pe celălalt. Mă rog lui Dumnezeu să nu am parte de aşa ceva. Cred că totuşi Dumnezeu poate repara lucrurile şi în

astfel de familii. Aşa cum pe mulţi păcătoşi îi ridică din păcate, tot aşa poate vindeca şi rănile familiei. Vindecându-l pe unul de patimă, şi celuilalt ştergându-i durerea şi întristarea.

21 iunie 1993

Învăţ despre calendarul vechi şi cel nou. Chiar dacă astronomic s-ar putea să fie mai corectă calcularea datei Paştelui după noul calendar, mi se pare o mare greşeală că Biserica s-a rupt în două pentru aşa ceva. Chiar dacă ştiinţific e mai corect, duhovniceşte lucrurile nu s-au desfăşurat cum trebuie. Ar fi fost bine să se facă un Sinod panortodox care să stabilească cum e mai bine, nu un simplu congres teologic. Pentru mine ăsta e singurul mare semn de întrebare. De ce nu s-a păstrat modul sinodal de a stabili cum e mai bine pentru Biserică? Aşa, folosind stilul protestant, nu putem ajunge decât la soluţii îndoielnice.

Cred că separarea dintre ortodocşii de stil nou şi cei de stil vechi e una dintre cele mai mari victorii ale diavolului. Văzând că nu poate lovi Biserica din afară, a lovit-o dinăuntru.

Iar cei care s-au grăbit să schimbe stilul, fără a ajunge la o înţelegere cu ceilalţi ortodocşi, au dovedit că preţuiesc mai mult datele astronomice decât înţelegea şi unitatea pe care o cere de la noi Hristos. Cred că dacă spun aşa ceva la examen risc să pierd examenul.

23 iunie 1993

Cred că exageram puţin când ziceam că e mult mai uşor pentru călugări decât pentru mireni în ceea ce priveşte manualele de sfinţenie. Manuale există, dar dacă sunt urmate fără dreaptă socoteală, duc la cădere. Dacă un stareţ încearcă să îi pună pe fraţi să trăiască nevoinţa pe care o recomanda ucenicilor săi Sfântul Varsanufie din Gaza, în două luni sunt buni de operat: fac ulcer.

Călugării au manuale, dar dacă s-ar folosi de ele fără dreap tă socoteală, ar greşi. Avantajul lor este că pe lângă textele marilor sfinţi ai Bisericii din primele veacuri ale mo na hismului, mai au şi scrieri mai recente, ale sfinţilor din se co lul trecut sau ale părinţilor îmbunătăţiţi din vremea noastră.

Noi, mirenii, nu avem o *Scara Raiului* care să ne arate cum trebuie să trăim. Ştiu că virtuţile sunt aceleaşi, dar mi se pare greşită afirmaţia lui Nelu, că ar trebui să ne mulţumim cu ce avem şi să nu căutăm mai mult, că oricum avem prea multe patimi. Mi se pare o afirmaţie care arată mulţumire de sine.

Simt nevoia unor cărţi scrise de mireni cu viaţă sfântă. Şi încă mai mult. Îmi pare rău că marea majoritate a mirenilor din sinaxar au fost mucenici. Nu prea avem modele de sfinţi care au trăit în lume. Care şi-au lăsat familia şi au fugit în pustie avem, dar care au lăsat patimile şi au transformat familia în mică biserică nu prea ştiu.

Nelu zice că îl avem pe Sfântul Ioan din Kronstadt. O altă prostie. Sfântul Ioan nu a dus viaţă de familie obişnuită. El cu soţia sa au trăit în feciorie. De aceea ei sunt modele numai pentru puţinii creştini care au binecuvântare de la duhovnicii lor să se înfrîneze de la unirea trupească. Dar cei mai mulţi soţi care trăiesc în feciorie astăzi o fac datorită apartenenţei la diferite grupări sectante.

Doi tineri nu se căsătoresc pentru a trăi ca frate şi soră; astfel de excepţii, chiar dacă există, rămân excepţii şi nu pot fi modele pentru tinerii care vor să aibă urmaşi. La slujba cununiei preotul se roagă ca tinerii să aibă copii mulţi şi nu să se ferească de unirea trupească.

Nu, Sfântul Ioan nu este un model pentru familia clasică. Îl iubesc pe Sfântul Ioan şi îl rog să mă ajute să Îl slujesc pe Dumnezeu, dar nu vreau o viaţă în care să nu mă ating de soţie. Am avut şi chestia asta în cap destulă vreme, dar mi-am dat seama că drumul pe care trebuie să merg nu este acela de a transforma familia într-o mănăstire, ci într-o biserică.

Am un singur exemplu pe calea asta şi ştiu foarte puţine despre el: părintele Iona din Odessa. El a avut mulţi copii şi a fost totuşi făcător de minuni. Făcea minuni, spre mirarea bolşevicilor atei. Exorciza, vindeca bolnavi, fiind sporit în rugăciune. Şi Sfântul din Kronstadt îl aprecia mult.

Dacă o să-l canonizeze pe părintele Iona, va fi bine pentru Biserica întreagă: o să aibă şi preoţii de mir un model. Şi urmându-l, se vor sfinţi şi credincioşii pe care îi păstoresc.

Totuşi, Iona a fost preot de mir. Ideal ar fi să fie canonizați şi mireni cu viață sfântă. Iona nu poate fi model pentru o mamă sau pentru un vânzător. Adică poate fi, dar e mai greu să adaptezi virtuțile unui preot la o viață obişnuită.

26 iunie 1993

Stiliştii de la noi, făcând dogmă din calendar, au ajuns la mari greşeli: de exemplu, botează a doua oară. Şi susțin sus şi tare că pe stil nou nu avem sfinți. Dar avem mulți părinți care, deşi nu au fost încă canonizați, au mers pe urmele marilor Părinți ai Bisericii.

27 iunie 1993

Citesc şi tot citesc. Sute şi sute de pagini care îmi satură setea sufletească. Fiecare carte frumoasă mi se pare un dar fă cut de Dumnezeu. Nu numai că Îl rog pe Dumnezeu să vegheze asupra vieții mele, având grijă de creştinii mai râv ni tori pe care îi voi întâlni, nu numai să aibă grijă să ajung la moaş tele sfinților, la icoane făcătoare de minuni sau la mă năs tiri cu viață mai aleasă; ba am ajuns chiar să Îl rog să îmi trimită să citesc cărțile care mă pot ajuta să trăiesc o viață cât mai curată, prin care să îmi ajut semenii.

Nu sunt ca cel care, primind o carte de la bătrânul său, a aşteptat să împlinească cele citite pe prima pagină înainte de a trece la a doua. Am nevoie să citesc cât mai mult. Cărțile şi rugăciunea îmi sunt aer duhovnicesc.

Înainte de a citi o carte, Îl rog pe Dumnezeu să îmi lumi ne ze mintea ca cele citite să se oglindească în viața mea.

Când citesc o carte care mă impresionează în mod deo sebit, simt că respir Ortodoxia. Simt că sufletul meu se lasă sculptat de Dumnezeu.

Iubesc din ce în ce mai mult cărțile. De asta le şi împru mut altora. De asta am şi pierdut câteva *Filocalii* şi o gră madă dintre cărțile mele preferate.

Doamne, luminează mințile fraților mei creştini, ca să ca pe te dragoste pentru citirea cărților sfinte... Doamne, rându ieş te să fie traduse în limba noastră cărțile robilor Tăi care au trăit în Rusia, în Grecia şi în alte părți ale lumii. Am nevoie de cărți, Doamne!

29 iunie 1993

Sfinții Apostoli Petru şi Pavel. M-am împărtăşit. Sunt bucuros că port numele Sfântului Apostol Pavel. M-am rugat să mă învrednicească Dumnezeu să devin un mărturisitor al credinței creştine.

Când m-am împărtăşit, m-am rugat ca această împărtă şa nie să îmi fie spre tămăduirea tuturor neputințelor trupeşti şi sufleteşti.

Femeia care avea scurgere de sânge s-a atins de poala hai nei lui Hristos şi a fost vindecată. Eu L-am primit pe Hristos Însuşi. De la o împărtăşire la alta simt o bucurie din ce în ce mai mare în clipa în care primesc Trupul şi Sângele Domnului.

Îmi pare rău că nu am o icoană mai mare cu Sfinții Apostoli. Aş fi vrut să le fac acatistul în fața icoanei.

Postul a fost scurt. Aproape nici nu am simțit că e post, pentru că am mâncat mâncare destul de hrănitoare.

2 iulie 1993

Sectanții atacă icoanele ca şi cum ar fi idoli. Dar ce atacă ei nu are legătură reală cu cinstirea icoanelor. Dacă noi ne-am închina lemnului sau vopselei, am fi într-adevăr păgâni. Dar noi cinstim persoanele reprezentate în icoane, pe sfinți, pe Maica Domnului, pe Mântuitorul Hristos. Şi au fost şi sunt atâtea icoane făcătoare de minuni...

Cât despre cinstirea sfinților, nu este un scop în sine. Nu confundăm cinstirea lor cu cinstirea lui Dumnezeu. Dar dacă îi cinstim pe sfinți ei ne ajută în lupta duhovnicească. Şi în ceea ce îi priveşte pe cei care contestă sfințenia sfintelor moaşte, dacă ar cerceta puțin s-ar convinge de rostul sfințirii lor. Rămase neputrezite de sute de ani, arse în foc de prigonitori sau de incendii, moaştele au rămas întregi.

3 iulie 1993

Am fost la cinematecă cu Carmen şi am văzut „Cidul“. Pentru mine a fost o revelație. La sfârşitul filmului plângeam în hohote, dorindu-mi să mor ca martir pentru Hristos. Am plâns,

de-abia ținându-mă pe picioare, până la Biserica Zlătari, unde este mâna Sfântului Ciprian, care mai înainte a fost vrăjitor.

Nu îmi imaginam că pot plânge atât de mult, şi la acest film nu prea credeam că am de ce să plâng. În viața mea am plâns de foarte puține ori. Şi totuşi, sfârşitul filmului m-a impresionat enorm: Cidul murise, dar pentru a-i speria pe mauri, l-au pus pe un cal, ca şi cum ar fi fost viu. Maurii, care se apropiaseră cu mult curaj, ştiind că fără Cid spaniolii nu sunt un duşman prea puternic, au amuțit văzându-l. Şi imaginile care îl arătau pe Cid călare, deşi murise, mi-au aprins inima: şi eu, ca şi ceilalți creştini, trebuie să trăim asemenea Cidului. Binele pe care îl facem să nu se termine cu viața noastră; ci semințele pe care le-am sădit să rodească şi după ce vom muri. Adică să luptăm pentru biruința adevărului şi după moarte, aşa cum a luptat Cidul pentru Spania lui dragă.

La moaştele Sfântului Ciprian m-am rugat cu frângere de inimă ca, dacă în zilele noastre mai sunt locuri în lume în care să fie nevoie de martiri, Dumnezeu să mă trimită acolo. Oricum, în fața moaştelor Sfântului Mucenic Ciprian dorința mea de martiriu nu s-a domolit. Ci dimpotrivă, simțeam că Dumnezeu vrea să fiu martir. Numai că martiriul pe care îl vrea astăzi Dumnezeu este mult mai subtil. Aşa cum ascul ta rea în mănăstire poate fi mucenicie fără-de-sânge, aşa şi vie țuirea creştină în mijlocului Babilonului, în care s-a trans for mat lumea, este tot o mucenicie.

Înainte te tăiau o singură dată. Astăzi îți încearcă credința de sute de ori. Nenumărate sunt felurile în care încearcă să ne rupă de Hristos. M-am întrebat şi mă tot întreb ce ar fi făcut martirii primelor secole dacă ar fi trăit astăzi. Mă rog lui Dum nezeu să îmi dea şi mie o fărâmă din credința şi din curajul lor.

Diavolul îmi pune în gând că nu are rost să îmi doresc o viață sfântă, că nimeni nu îi mai urmează astăzi pe sfinți, că nimeni nu vrea să asculte glasul lui Hristos. Din câte am înțeles de la părintele Teofan, sfinții nu trebuie urmați cu habotnicie. Nu trebuie să facem în lume nevoința pe care o făceau ei în pustie. Nu trebuie să facem exact acelaşi număr de mătănii sau să mâncăm la fel de puțin ca şi ei. Ci fiecare trebuie să se nevoiască în funcție de îndrumările duhovnicului său. Fiecare cu măsura lui. Dar dacă dobândim puțin din dragostea sfinților, dacă dobândim puțin din smere nia şi din răbdarea lor, atunci Dumnezeu ne va da şi să spo rim în nevoințe.

Mi-a intrat în inimă acest film şi sper să mă țină până la sfâr şitul vieții dorința de a urma exemplul Cidului, marele erou al Spaniei.

4 iulie 1993

Recitind ultimele gânduri din jurnal, am înțeles de ce nu vor sectanții să înțeleagă faptul că icoanele nu sunt idoli. Noi le zicem că sunt făcătoare de minuni, şi ei nu vor să priceapă. Dar noi nu le cinstim pentru că sunt făcătoare de minuni. Le cinstim pentru că Dumnezeu vrea aceasta, pentru că avem nevoie de icoane. Dar pe cât de simplu este să afirmi că icoanele sunt idoli, pe atât de greu este să explici teologic cinstirea icoanelor unui sectant.

Unii preferă să dea cu pietre în sectanți, în loc să le explice cu calm argumentarea teologică a cinstirii icoanelor. Eu, chiar dacă am citit destul despre icoană, nu mă simt în stare să conving un sectant.

În polemicile cu sectanții asta lipseşte ortodocşilor: o ținem una şi bună cu superioritatea Sfintei Tradiții, în loc să demontăm, treaptă cu treaptă, toate ideile sectanților. Dacă am face asta nu s-ar înmulți atât de mult sectele.

5 iulie 1993

O veste tristă: s-a sinucis Roxana, sora lui Anton, pe care am cunoscut-o la Peştera. Maică-sa mi-a spus că i-a citit jurnalul şi a văzut că ea era fascinată de experiența morții. Scrierile lui Mircea Eliade au determinat-o să se suie pe munte şi să se arunce în prăpastie. E prima cunoştință a mea care s-a sinucis din motive mistice. Auzisem de multe cazuri similare între yoghinii lui Tăureanu, dar nu aveam nici o dovadă concretă. Puteau fi zvonuri. Roxana îmi spusese că şi pe ea a vrut să o ademenească Costi să se culce cu el şi că, dacă nu era la ciclu, ar fi cedat.

Săraca fată, să mori la douăzeci şi ceva de ani... Cred că s-a dus direct în iad. Când mă gândesc că şi eu m-aş fi sinucis dacă aş fi avut o motivație serioasă, mă ia amețeala. Sunt în viață numai datorită îndelungii răbdări a lui Dumnezeu.

7 iulie 1993

Discuție aprinsă despre Apocalipsă, între părintele Nicolae şi Marius. Eu am tăcut, nesimțindu-mă prea bine şi vrând să aud tot ce aveau de spus.

Părintele Nicolae: „Nu este de mirare că Soloviov a reuşit să scrie un text atât de bun, din moment ce s-a folosit de vedeniile stareților ruşi şi de celelalte profeții despre sfârşitul lumii".

„Nu e deloc bun, e literatură şi atât. Cum a putut să scrie că Antihrist va sprijini Ortodoxia?"

„Asta ai înțeles? Sfântul Ignatie Briancianinov zicea că Antihrist se va arăta deschis față de toate credințele şi mai cu seamă față de Ortodoxie. Asta până ce îi va câştiga de partea sa pe păstori şi pe păstoriți. Abia apoi îşi va arăta fața de fiară."

„Da, dar Soloviov lasă să se înțeleagă că Antihrist va sprijini construcția de biserici, că va sprijini tot ce înseamnă Ortodoxie."

„Faci o confuzie: Antihrist va sprijini tot ce nu înseamnă tră ire ortodoxă. El va separa viețuirea ortodoxă de tot ce este spe cific Ortodoxiei. Adică va încuraja credința exterioară, fă când tot posibilul să o rupă de trăire. Antihrist va încerca să trans forme Ortodoxia într-un muzeu, într-un obiect de studiu pen tru istorici, pentru oamenii de artă. Va încerca să ne dea toate cele care sprijină viețuirea duhovnicească, ne va da artă şi muzică bizantină, dar ne va rupe de duhul specific Orto do xiei. Nu va lovi frontal, ci doar va devia bunele intenții. Ori cum, să nu credeți că Antihrist va nimici valorile tradiționale fără a pune ceva în loc. Dacă s-ar limita să ne prigonească, imediat oamenii şi-ar da seama cu cine au de-a face."

„Cum adică?"

„Va face un târg: vă dau biserici frumoase, vă dau icoane frumoase şi muzică frumoasă, vă dau tot ce este mai important pentru voi. Cu o singură condiție: să acceptați condițiile mele."

„Crezi că ar accepta cineva să se renoveze mănăstirile şi în schimb să se lepede de Hristos?"

„Antihrist nu va face asta. Nu va cere de la început lepă da rea de Hristos. Ci va începe să deformeze tot ce înseamnă poruncă dumnezeiască. Eşti creştin? Foarte bine, dar trebuie să accepți că toate religiile duc la Dumnezeu, să nu crezi că doar credința ta e bună. Eşti creştin? Nu trebuie să îi judeci pe desfrânați. Trebuie să accepți că sunt normale toate pă catele împotriva firii. Adică va promova o credință care să nu mai aibă nimic în comun cu credința propovăduită de Bise rică. Dar oamenii vor zice: Ia uite ce catedrale ne-a construit... ia uite ce expoziții de icoane a organizat... ia uite ce concerte de muzică psaltică au avut loc... Şi în locul valorilor tradiționale ne va amăgi cu valorile sale. Voi nu vă dați seama că pro ce sul de substituire a valorilor e în plină desfăşurare? Cel mai clar exemplu îl avem cu libertatea. Toți urlă după libertatea de a trăi în patimi, şi dacă le vorbeşti de stăpânirea poftelor, te privesc ca pe un duşman."

„Credeți că lumea se va lăsa păcălită?"

„Da, în Apocalipsă scrie clar că înşelarea va fi masivă. Dar Antihrist nu se va mulțumi doar să ridice biserici. Va folosi mijloace variate pentru a înşela oamenii. Pe mulți îi va pier de cu traiul bun. Le va spune: Trăiți cum vreți voi, dar printr-o abundență a bunătăților materiale îi va face pe oameni dependenți de el. Le va spune creştinilor: Trăiți în nevoință!, dar prin mass-media va promova păcatul sub toate for mele posibile. Şi lumea va zice: Uite ce bun e Antihrist, cum ne îndeamnă la nevoință, dar noi păcătoşii tot ale trupului le facem. Dar, de fapt, tot Antihrist va dirija mass-me dia. De fapt, nici nu ar fi nevoie să o dirijeze el în suşi. E de-ajuns ca patronii mass-media să fie necredincioşi sau slujitori ai diavolului, că se ocupă ei singuri de perver ti rea conştiinței oamenilor."

„Prea sunteți pesimist, părinte."

„Spune-mi tu cum de comunismul ateu a prins atât de bine. Lumea se teme de jertfă. Şi când Antihrist va oferi o sumedenie de avantaje, puțini vor sta împotrivă. Nu pe toți îi va face

bogați. Pe unii îi va face dependenți de el, în aşa fel încât să nu poată supraviețui dacă nu au pactizat cu el.

Abia în a doua parte a activității sale, Antihrist îşi va arăta fața tiranică: nimeni nu va putea cumpăra nimic fără să aibă semnul fiarei. Apocalipsa ne arată asta clar: vrei să supra vie țu ieşti? Trebuie să ai semnul lui."

„Părinte, ştiu că 666, repetarea întreită a cifrei 6 e de fapt numărul neîmplinirii. 7 e numărul mistic al împlinirii, şi 6 al neîmplinirii. Adică inteligența fără înțelepciune, şi nu mai ştiu ce..."

„666 e un număr simbolic. Reprezintă apartenența la un sistem potrivnic credinței creştine. Oricine va încerca să rămână creştin, oricine va încerca să spună păcatului păcat, minciunii minciună şi ereziei erezie va fi considerat inapt pentru a supraviețui în Noua Ordine Mondială. Vrei să ai ce mânca, vrei să ai ce bea? Părăseşte creştinismul fundamentalist."

„De ce fundamentalist?"

„Am spus doar că Antihrist va accepta o formă de creştinism căldicel; aşa cum au acceptat şi comuniştii ruşi o Biserică îngenuncheată. Dar tot ce va fi pe linia Sfinților Părinți, tot ce înseamnă credință curată va fi batjocorit. Va fi con siderat fanatic. Aşa cum manifestanții anticomunişti din Piața Revoluției purtau în piept numele „Golan", nume deve nit de mare cinste pentru ei, tot aşa în vremurile de pe urmă creştinii adevărați vor fi acuzați că sunt „fanatici", „funda men talişti" şi „extremişti".

„Aşa îi acuzau torționarii pe preoții şi călugării din închi sori, că sunt extremiştii care luptă împotriva statului."

„Nero sub ce pretext i-a ucis pe creştini? Că au dat foc Romei. Aşa o să facă diavolul, îi va acuza pe creştini că dau foc Romei, îi va acuza de o mie de fapte mincinoase, numai ca lumea să îi osândească la moarte. Şi se vor găsi destule acuzații care să pară veridice şi lumea să spună: Ia uite ce fac creştinii care zic că îi urmează pe Sfinții Bisericii, dau foc Romei! La moarte cu ei!"

„Părinte, dar prea vedeți tragic sfârşitul lumii. Am auzit că în Grecia există un curent care spune că Apocalipsa nu este o carte despre sfârşit, ci o carte care conține anumite îndrumări pentru viața duhovnicească. Doar că aceste îndrumări sunt spuse într-un stil mai ciudat."

„Astfel de comentatori se cred mai sporiți decât Sfinții Părinți care au tâlcuit Apocalipsa. Vai lor! Nu, Apocalipsa ne arată ce va fi în vremurile de pe urmă. Ştiu şi eu că sunt unii teologi închipuiți, care nu vor să accepte faptul că lumea se îndreaptă spre sfârşit. Teologi care se lasă amețiți de sloganuri ca «Pace! Bunăstare! Înțelegere! Libertate!». Teologi care nu văd cum păcatul câştigă teren, cum Noua Eră a păgânismului loveşte Biserica."

„Şi comuniştii au avut sloganuri ademenitoare, şi prin ele au înşelat mulțimile."

„Începi să îți dai şi tu seama de asemănările dintre prigoana care a trecut şi vremurile de pe urmă. Se pot face foarte multe comparații. Doar că, din ultima prigoană, diavolul a înțeles un lucru: nu e bine să facă martiri. Martirii întăresc Biserica. De aceea diavolul va încerca să îi corupă, să îi facă să se lepede de bunăvoie."

„Un tânăr din zilele noastre, dacă vrea să se culce cu prietena lui, nu o violează. Violul stârneşte repulsie. O con vin ge să se culce cu el de bunăvoie."

„Comparația ta nu e delicată, dar e precisă. Da, Antihrist va încerca să pară cât mai deschis față de orice opinie, față de orice punct de vedere; nu cumva să creadă cineva că el vrea să violeze conştiințele oamenilor. Abia după ce va păcăli mulțimile, va încerca să se lupte cu mărturisitorii."

„Credeți că vor fi mulți mărturisitori?"

„Cred că toți cei care vor fi cu adevărat creştini vor mărturisi fără teamă că sunt robi ai lui Hristos. Dar prea puțini sunt cu adevărat creştini. Câți se luptă cu patimile, câți duc viață de rugăciune, cu spovedanie şi împărtăşanie, vor rezista. Dar cei care au o credință superficială, care se roagă lui Dumnezeu o dată pe săptămână şi numai când au nevoie de ceva, cei care vin la biserică doar când au necazuri, aceia au mici şanse să reziste."

După criteriul părintelui Nicolae vor fi puțini mărturi si tori. În primele prigoane erau creştini care îşi mărturiseau credința cu voce tare, şi alții care credeau în taină. Dar în vremurile de pe urmă nu va mai fi aşa: oricine nu se va lepăda de Hristos va avea de suferit. Nimeni nu va mai putea crede „în taină“.

8 iulie 1993

Cred că am înțeles de ce există atâtea grupări neoprotes tante: în momentul în care te-ai rupt de trupul lui Hristos, care este Biserica, încerci să găseşti de unul singur adevărul. Dar adevărul nu poate fi găsit prin propriile puteri. Şi atunci discipolii se rup de tine şi formează o nouă grupare, în care încearcă să evite greşelile tale. Şi tot aşa. Sunt sute de grupări şi fiecare crede că are adevărul...

9 iulie 1993

Nimeni nu poate schimba ce au stabilit Sfintele Sinoade Ecumenice. Oricine vrea să modifice hotărârile lor, chiar dacă ar fi ierarh, nu mai este ortodox. Oricine nu recunoaşte Sinoadele nu mai este ortodox. Iar dacă vorbeşte despre Ortodoxie vorbeşte ca un outsider.

Asta mai ales în ceea ce priveşte dialogul cu monofiziții.

10 iulie 1993

Azi era să mor: prea îmi place să fac pe grozavul. Şi asta era să mă coste viața. I-am spus Biancăi cum, dacă pierd tramvaiul la o stație, uneori îl prind la cealaltă. Nu m-a crezut. În timp ce vorbeam am văzut cum un tramvai plecase cu uşa de la mijloc deschisă şi am fugit spre el. Mi-am luat avânt şi am sărit. Dar în timp ce eram în aer, cel care conducea tramvaiul a închis uşile. Se zice că atunci când eşti în fața morții timpul trece mult mai încet. În aer mi-am dat seama că, lovindu-mă de uşile care se închideau, voi fi tras sub şine; şi mi-am adus aminte, în clipa aceea, de legea acți unii şi a reacțiunii. Ca eu să mă îndepărtez de tramvai, tre buia să mă împing cu putere în uşi (acum, când scriu, nu îmi vine să cred că într-o secundă s-au întâmplat atâtea). Am că zut la vreo douăzeci de centimetri de tramvaiul care mergea cu viteză. Din spate venea o maşină. Bine că m-a văzut şo fe rul la timp. M-a evitat şi s-a oprit: ori, dacă mă tăia tram va iul, să mă ducă la spital, ori să mă înjure. Primul lucru pe care l-am auzit după căzătură a fost înjurătura lui. M-am ridi cat, cu genunchii însângerați. Dar trăiam şi eram întreg, nici măcar o mână ruptă.

Îmi aduc aminte cu groază cum, copil fiind, venind de la antrenamentul de baschet, am văzut cum un tramvai care venea în direcție inversă a lovit o femeie şi i-a retezat capul. Capul s-a rostogolit ca în filme. Dar eu am scăpat. Acolo sus e un Dumnezeu care mă iubeşte, care vrea să rămân în viață.

Tot zic că voi avea mai multă grijă de mine. Azi era să îmi iau adio de la viață. Şi nu sunt pregătit. Bianca a avut impresia că eu am intrat şi apoi am ieşit din tramvai. De la distanță aşa s-a văzut.

11 iulie 1993

Părintele Teofan mi-a dat ascultare să zic cât de des pot rugăciunea Sfântului Efrem Sirul: „Doamne şi stăpânul vieții mele...“, care se zice de obicei în Postul Mare. Mi se pare destul de greu. Sunt multe cuvinte şi mintea se împrăştie uşor.

14 iulie 1993

Zic rugăciunea Sfântului Efrem trei-patru ore pe zi. Nu simt nimic deosebit, dar fac ascultare. Pe stradă mi se mai întâmplă să o zic în şoaptă şi uneori mă aud cei care trec pe lângă mine. Trebuie să fiu mai atent.

18 iulie 1993

Cât de trişti sunt cei care s-au căsătorit cu femei necre din cioase... Şi cât de triste sunt femeile care au luat bărbați care nu vor să se apropie de Biserică... E atât de trist să vezi atât de multe femei în biserici şi cele mai multe triste că soții lor nu cred în Dumnezeu.

O familie în care soții nu merg alături pe drumul duhov ni cesc mi se pare o familie în care pe soți îi leagă numai lucruri neimportante: dacă pierzi legătura duhovnicească, restul e superficial.

Grea e crucea femeilor care au soţi necredincioşi. Cred că dracul se luptă pe viaţă şi pe moarte ca nu cumva să fie multe familii creştine.

19 iulie 1993

M-am săturat să zic ca un papagal rugăciunea Sfântului Efrem. Îmi este de ajuns să îmi fac canonul de zi cu zi. O să îi spun părintelui că această rugăciune nu mi se potriveşte.

24 iulie 1993

La sfârşitul *Pelerinului Rus*, tradus de Gherontie Crucea da, un interviu cu părintele Sofronie de la Essex. Abia azi am avut curiozitatea să citesc interviul. Cel mai extraordinar frag ment mi s-a părut cel în care părintele relatează cum, spunându-i vlădicăi Nicolae Velimirovici că arhimandritul Justin Popovici îl compara pe Sfântul Siluan chiar cu Sfântul Simeon Noul Teolog, vlădica a răspuns: „Nu!... Nu, nu! Si luan este mai mare decât toţi ceilalţi în dragostea sa! Când citeşti scrierile celorlalţi sfinţi, te cuprinde deznădejdea, dar nici odată aceasta nu se întâmplă când citeşti scrierile Sfântului Siluan".

O clipă mi s-a părut că această afirmaţie este exaltată: cum să compari un părinte din vremea noastră cu Sfântul Simeon, care este cel mai mare mistic creştin? Şi totuşi, am înţeles vorbele vlădicii. Când cineva citeşte o afirmaţie mai tranşantă a Sfântului Simeon, cum că cine nu vede lumina dumnezeiască nu este creştin, nici de ar fi chiar preot, poate fi cuprins de deznădejde: nu văd lumina, deci nu sunt creştin.

Totuşi, au fost chiar sfinţi care nu au văzut în timpul vieţii lumina dumnezeiască. Deci nu toţi creştinii o văd. Ci numai cei care au ajuns la mari măsuri duhovniceşti.

Sfântul Siluan, plin de dragoste pentru toţi oamenii, scrie altfel. Cine îl citeşte simte această dragoste şi simte dorinţa de a-L căuta pe Hristosul de care vorbeşte Siluan: pe Hristos care e plin de iubire pentru oameni, pe Hristos care aşteaptă să punem început bun mântuirii.

29 iulie 1993

I-am dat nişte bani unui cerşetor şi, gândindu-mă că multă lume îşi bate joc de el, gândindu-mă că nimeni nu îi arată puţină dragoste, i-am sărutat mâna cu care a primit banii. Pe loc am simţit miros de mir. Am plecat de lângă el plin de bucurie.

30 iulie 1993

Întâlnire aprinsă cu părintele Teofan:

„Părinte, cu canonul e bine. Doar în vreo cinci zile nu l-am făcut, dintre care trei canoane le-am recuperat în ziua următoare, cum mi-aţi spus. Dar «Doamne şi stăpânul vieţii mele...» mi se pare prea lungă. Nu o zic cu tragere de inimă."

„Cine e bolnavul care a cerut ajutorul celuilalt, eu sau tu?"

„Eu, părinte."

„Şi cine e doctorul, eu sau tu?"

„Sfinţia voastră."

„Aşa este, chiar dacă sunt la rândul meu bolnav şi merg şi eu la doctor. Eu dau reţeta, nu tu. Tu iei medicamentele pe care ţi le scriu eu. Aşa că spune rugăciunea, că altfel îl superi nu numai pe Sfântul Efrem, ci şi pe Dumnezeu."

Nu mi-a dat mai multe sfaturi, ci doar acesta.

1 august 1993

Simt în mine o putere şi o râvnă deosebită pentru a spune rugăciunea Sfântului Efrem. O zic cât de des pot şi îmi place din ce în ce mai mult. O înţeleg din ce în ce mai bine.

2 august 1993

Cea mai importantă luptă din lume: lupta cu patimile. E atât de greu să duci bine această luptă... Sfântul Ioan Scărarul atrage atenţia că în cursul acestei lupte, e normal să fii rănit de câteva ori. Eu îmi imaginam o luptă în care câştigi bătălie cu bătălie, fără să primeşti nici o lovitură. Dar a fi rănit şi a lupta mai departe e ceva firesc pentru orice fel de luptă, nu numai pentru cea duhovnicească.

Patima ucide sufletul. Dar nu deodată, ci încetul cu încetul. Patima e ca un prieten care vrea să te convingă că viaţa poate fi trăită după alte reguli decât cele pe care le ştii de la Biserică.

În momentul în care o patimă a pus stăpânire pe suflet, sufletul nu mai este liber. Sufletul crede că libertatea adevărată este satisfacerea patimii.

Cât mi-a plăcut mie să mă destrăbălez înainte de a mă apuca de yoga şi cât de liber mă simțeam! Atunci făceam alergie la orice fel de constrângere fără să îmi dau seama că mă supuneam de bunăvoie celei mai grele constrângeri, mă legam cu cel mai greu lanț: lanțul patimilor.

Prin clasa a şaptea mergeam pe stradă cu o cruce mare în ureche. Prin clasa a zecea mergeam cu cei mai teribilişti blugi din tot liceul; aveam o pereche cu multe rupturi şi alta cu un lanț de barcă, cu catarame şi cu multe desene pe ei. Mi se părea că sunt foarte interesant. Dar, în sufletul meu, nu eram mulțumit.

Orice fel de patimă, indiferent cât ar fi de bine hrănită, nu poate împlini sufletul. Oamenii beau, curvesc, fură. Şi, cu toa te astea, nu sunt fericiți. Credința e singura care te face cu ade vărat liber. Indiferent cât de sărac eşti, indiferent cât de urât sau de cocoşat eşti, Dumnezeu se poate aşeza în inima ta.

Mi se pare extraordinar că, prin practicarea deasă a rugă ciu nii Sfântului Efrem, mintea mea s-a apropiat de această rugă ciune şi acum îmi place mult. Aşa cum îmi place „Tatăl nostru“ sau „Împărate Ceresc“, rugăciunea prin care este chemat Duhul Sfânt, Sfințitorul sufletelor şi al trupurilor celor credincioşi. Îmi doresc să zic rugăciunea Sfântului Efrem din ce în ce mai des. Vreau să o zic tot timpul.

3 august 1993

A venit la noi acasă părintele Teofan ca să ne facă sfeşta nie. După sfeştanie a venit la mine în cameră:

„Cum e, merge rugăciunea Sfântului Efrem?“

„Da, părinte, din ce în ce mai bine. Simt nevoia să o zic cât mai des.“

„Cam cât timp o zici în fiecare zi?“

„Cel puțin două-trei ore şi cel mult şase-şapte. Depinde de ce am de făcut în ziua respectivă.“

„De ce nu o zici mai des?“

„Obosesc şi mă doare capul.“

„Bine, nu te forța. Cu rugăciunea lui Iisus o să îți fie mai uşor, că e mai scurtă, şi efortul e mai mic. De acum îți dau binecuvântare să zici «Doamne, Iisuse...»“

M-am pus în genunchi şi l-am rugat pe părinte să mă binecuvânteze. Nu credeam că îmi va îngădui să zic atât de curând rugăciunea lui Iisus.

„Părinte, dar încă nu m-am vindecat de tot de rănile de la yoga.“

„Rugăciunea, dacă e făcută cum trebuie şi când trebuie, ajută la vindecarea rănilor minții. Până acum nu erai pregătit, pentru că prea te forțai, prea te concentrai, ca şi cum stătea în puterea ta să sporeşti în rugăciune. Acatistele şi paraclisele pe care le-ai făcut în ultimele luni şi chiar Rugăciunea Sfân tu lui Efrem te-au ajutat să îți schimbi modul de a te ruga. Cred că poți începe să zici «Doamne, Iisuse...» Dar să îmi spui cât mai precis ce anume simți când te rogi. Că dacă ceva nu e în regulă, va trebui să revii la «Doamne şi Stăpânul vie ții mele...» O să mă rog şi eu să te lumineze Dumnezeu. Acum trebuie să plec la un bolnav, nu mai stau. Aşteaptă până mâine. O să îți dau câteva sfaturi pe care trebuie să le ții minte.“

4 august 1993

Părintele Teofan mi-a vorbit despre rugăciunea lui Iisus. Am citit mult în cărți, dar spusele lui mi s-au părut mult mai precise decât ceea ce am citit. Viața în închisoare şi perioada cât a fost pustnic l-au ajutat să sporească în rugăciune:

„Mintea e ca o moară: macină ce îi dai; îi dai patimi, ma cină patimi. Îi dai rugăciune, macină rugăciune.

Cu cât mintea se roagă mai mult, cu atât se curăță de patimi. Ideal e să ajungem să ne rugăm tot timpul, ziua şi noaptea. Dar tu nu căuta să ajungi la măsuri înalte: important este să reuşeşti să te rogi ori de câte ori mintea nu e ocupată cu altceva: când nu înveți, când nu ai altă ocupație care îți solicită mintea, roagă-te.

Încearcă să alergi o oră întreagă. Nu o să poți, o să obosești. Încearcă să mergi încet vreme de o oră: nu e foarte greu. Așa e și cu rugăciunea: cine crede că poate ajunge în câ teva zile la rugăciunea neîncetată se înșală. Mintea obo seș te și poate ajunge la complicații psihice.

Într-un fel, modul în care trebuie rostită la început rugă ciu nea minții seamănă cu modul senin în care spui un acatist. Nu cu modul în care spui o catismă din Psaltire sau rugă ciu nea Sfintei Cruci. Cred că știi diferența.

Mintea trebuie obișnuită cu rugăciunea încet, încet: rugă ciu nea lui Iisus e la început ca o plimbare. Abia după luni de zile reușești să zici rugăciunea măcar zece ore pe zi. La început doar zece minute seara și zece minute dimineața. Stai pe un scăunel și zici cu mare atenție. Dar nu mai mult. La mo mentul potrivit îți voi spune eu care sunt treptele urmă toa re. În timpul zilei spune fără să îți forțezi mintea prea tare. O să îți dai singur seama care e ritmul tău.

Când mergi e bine să zici la fiecare pas câte un cuvânt. Asta să îți intre în reflex.

În închisorile comuniste deținuții care erau scoși la scurte plimbări se foloseau de mers pentru a înlocui lipsa mătănii lor. Te ajută mult să mergi rugându-te. Încearcă să nu faci nici un pas fără să spui un cuvânt din rugăciune. Cu asta te obișnuiești repede. În câteva zile aproape te-ai obișnuit.

Nici să nu te gândești la rugăciunea inimii. Trăiești în lume și sporul e mai greu. Tu încearcă să zici cât mai mult. Și după ce te vei obișnui să zici aproape toată ziua, vei vedea că mintea se învață cu rugăciunea. Și fără nici un efort o vei rosti numai cu mintea.

Un sfat care pare mai puțin important: tot timpul să ții în mână mătănii mici. Am văzut că azi e ca o modă, mătăniile sunt purtate ca o brățară. Asta e o prostie, ele sunt pentru rugăciune.“

Părintele mi-a dat o pereche de mătănii mici. Aș fi vrut să i le cer pe ale lui, dar el are mătănii călugărești, mari.

„Poți să le ții în mână tot timpul, fără ca lumea să își dea seama că te rogi. Când ești cu alții nu trebuie să te rogi cu glas. E de ajuns să spui cu gura închisă,și nimeni nu știe că limba se mișcă în timp ce rostește cuvintele.

Mătăniile au un rol asemănător cu al mișcării limbii: să creeze un reflex pentru rugăciune. Când mintea zboară și uiți să te rogi, mâna vrea să învârtă nodurile de la mătănii. Și atunci îți aduci aminte de rugăciune.

Dacă sunt situații limită, în care ai fi ridicol să mergi cu mătăniile în mână, chiar dacă sunt mici, atunci poți face exact aceeași mișcare cu mâna goală, ca să nu te dezveți.

Știu că nu pare un sfat adânc, dar de aici se pornește. După ce tocești mătăniile astea de la mulțimea de rugăciuni spuse, vei înțelege cât de importante sunt mătăniile.

Sunt părinți care au dobândit rugăciunea minții foarte repede și nu au avut nevoie de mătănii. Dar pe noi, ceilalți, ne ajută mult. Unui părinte isihast i s-a mișcat mâna pe mătă nii și după ce murise. Asta ca să se vadă cât de mult sporise...

Știi poate că sunt unii care nu înțeleg metoda prin care pelerinul rus a dobândit rugăciunea. Ei spun că repetarea deasă a rugăciunii nu are nici un efect. Ce rost are să zici cinci mii sau zece mii de rugăciuni pe zi? Are. Dacă ești preocupat să zici un număr mare de rugăciuni, încerci să nu pierzi nici o clipă, că altfel nu termini până seara. Și până și faptul că știi că mai ai de spus un număr mare de rugăciuni te ajută să scapi de ispita de a te concentra prea tare. Dacă te concentrezi, mintea obosește și nu poți să termini porția.

Tu acum ai de învățat și de aceea nu îți dau un număr fix. Spune cât poți de des. După ce intri la facultate, că o să te ajute Dumnezeu să intri, o să intrăm într-un program mai precis.“

5 august 1993

I-am povestit părintelui Nicolae cum am simțit mâna cerșetorului mirosind a mir.

„Asta ca să înțelegi că oamenii sunt cu totul altfel decât par la prima vedere. Cerșetorul nu părea un om neobișnuit. Și totuși, prin smerenia lui sau prin răbdarea lui, e bineplăcut lui Dumnezeu. Sunt unii care nu ies în evidență cu nimic în fața oamenilor. Dar în inimile lor S-a sălășluit Hristos. Dumnezeu mai are încă sfinți.

Mă bucură că ți-a trecut prin cap să îi săruți mâna cerşe to ru lui. Dar nu mai spune altora, că n-o să te creadă că ai simțit miros de mir şi o să li se pară că spui asta ca să te lauzi. Pă rin tele Stăniloae, mergând odată pe stradă, a văzut un cerşe tor şi, neavând ce să îi dea, i-a strâns mâna. Cerşeto rul s-a bucurat mult şi i-a mulțumit: «Părinte, nimeni nu mi-a mai făcut aşa o bucurie...»"

Părintele Nicolae a primit nişte materiale de la ultima mare adunare ecumenică. Mi-a vorbit cu inima aprinsă de râvna de a lupta pentru apărarea Bisericii: „Ce altceva e ecu menismul ăsta decât o mare erezie? Şi părintele Stăniloae, şi pă rintele Justin Popovici, şi părintele Serafim Rose au arătat aceasta. Auzi, să fim laolaltă cu ereticii. Vor să vină la noi? Să vină. Vor protestanții să o cinstească pe Maica Domnului, să cinstească icoanele şi sfinții? Nimeni nu îi opreşte. Vor catolicii să revină la credința de dinainte de schismă? Foarte bine ar fi. Vor monofiziții să primească învățăturile Sinoa de lor Ecumenice? Să le primească. Să se lepede de rătăcire şi ne vom împărtăşi din acelaşi potir. Altfel nu se poate.

Când am fost la Muntele Athos toți părinții îmbunătățiți mi-au atras atenția asupra acestui lucru: că diavolul încearcă să obțină cu ajutorul ecumenismului răul pe care nu l-a putut obține lovind Biserica prin prigoana comunistă. Şi ecume niş tii se iau de părinții athoniți acuzându-i că sunt extremişti. Când o avea Mişcarea Ecumenică sfinții pe care îi are Atho sul, atunci să îşi dea cu părerea despre binele Ortodoxiei. Dar asta nu se va întâmpla niciodată."

Mă acomodez greu cu rugăciunea lui Iisus. Abia mă obiş nui sem cât de cât cu rugăciunea Sfântului Efrem. Mă cam plictisesc când zic rugăciunea. De atâta repetare mă dor cor zile vocale, mă doare gura. Când sunt între alții, mi-e greu să o zic fără să mi se mişte buzele. Când sunt singur este mai uşor, că o zic cu voce tare.

10 august 1993

M-am întâlnit în parc cu Denisa. „Să ştii că de patru luni am tot mers la biserică, fiind hotărâtă să mă mărit. Dar Dum ne zeu nu m-a ajutat. Mi-a trimis numai tipi urâți. Nu mai merg la slujbe, m-am săturat."

Cât de mulți oameni cad în ispita asta... Vin la biserică, dau pomelnice, fac sute de mătănii, citesc nu ştiu câte para clise, şi dacă nu li se împlineşte dorința, nu mai vin la bise ri că. Asta nu e credință. E un fel de şantaj cu Dumnezeu: „Dacă nu mă ajuți, mă îndepărtez de tine..."

Atitudinea asta o au mai ales fetele care vor să se mărite şi soțiile care vor să aibă urmaşi, dar timp de mai mulți ani nu reuşesc să rămână însărcinate. Dar lui Dumnezeu nu îi plac astfel de şantaje. Credința celor care au o asemenea atitudine e discutabilă. Nu e credință curată.

Credința te ajută să înțelegi că Dumnezeu îți dă în fiecare moment tot ceea ce îți este de folos pentru mântuire. Şi totuşi, de câte ori nu m-am îndoit de aceasta?

16 august 1993

Am ajuns la părintele Teofan. Mănăstirea de maici la care a fost trimis să le fie duhovnic e destul de micuță. Numai maica stareță e mai în vârstă, restul viețuitoarelor sunt tinere. Părintele mi-a zis să nu stau prea mult aici, ca să nu fiu motiv de sminteală.

17 august

Se zice că pe vremuri, în jurul locului actualei mănăstiri trăiau o mulțime de pustnici. Am coborât cu sora Teofana şi cu sora Taisia în cripta în care se află sicriele cu osemintele unora dintre părinții care au viețuit aici. Le-am rugat să mă lase singur. Acolo, la lumina lumânării, am simțit o linişte adâncă: nu mi-a fost frică. Ştiam că sunt ocrotit de cei care au dus o viață de nevoință.

Se vedeau câteva oase. Am înțeles de ce unii dintre cuvi o şii părinți, şi chiar Sfântul Haralambie, țineau în chiliile lor un craniu omenesc. Aceasta îi ajuta să cugete la moarte. Când voi muri nu o să mă mai intereseze dacă am purtat sau nu ochelari, dacă am avut coşuri pe față sau dacă am avut chelie. În preajma osemintelor, mi-am dat seama cât de iubi tor de mine însumi sunt: nu aş vrea să sufăr un accident din care să ies cu fața deformată. Deşi am avut mâna para lizată şi ştiu ce înseamnă să nu fii întreg, experiența unui accident mi se pare groaznică.

Când zic „Tatăl nostru", când zic „Fie voia Ta...", mă pun în mâinile Domnului. Dar îmi doresc mai ales să mă acopere cu mila Sa şi să nu se folosească de necazuri pentru a mă adu ce pe drumul cel bun. Aici este ceva în neregulă. În criptă mi-am dat seama că trebuie să îmi pun cu adevărat viața în mâinile Domnului şi nu să Îl sfătuiesc pe Dumnezeu cum să mă mântuiască.

De aceea am suferit atâta din cauza patimii deznădejdii: vroiam o cale spre rai plină de încercări palpitante, ca şi cum răbdarea acestora ar însemna cunună după cunună, şi nu vro iam să înțeleg că încercările nu sunt iluzorii, ci sunt reale. Când îmi venea să urlu de singurătate sau chiar de foame, dacă nu m-aş fi lăsat biruit de deznădejde, m-aş fi aflat pe drumul cel bun. Dar tot strigând: „De ce, Doamne, de ce?", şi lăsând deznădejdea să mă ducă până aproape de sinuci de re, nu numai că am pierdut cununa, dar am şi făcut un mare păcat.

Vreau să pun început bun. De când m-am apropiat de biserică am înțeles că este foarte important să pun început bun. În fiecare an, în fiecare lună, în fiecare zi. Vreau să învăț ce înseamnă răbdarea, vreau să învăț să mă lepăd de voia mea. Şi necazurile tocmai aceasta fac. Îmi calcă voia în picioare, ca şi cum ele ar fi cel mai priceput duhovnic: de fapt, ele sunt îngăduite chiar de către Marele Duhovnic, de către Cel care îi călăuzeşte şi îi luminează pe toți duhovnicii, de către Însuşi Dumnezeu.

18 august 1993

Mă întreb ce e esențial pentru credința ortodoxă. Dog me le, slujbele, muzica, icoanele, toate au rostul lor. Dar esen ția lă e primirea lui Hristos în inimă. Toate celelalte – dogmele, slujbele, icoanele – nu au decât acest rol: să ne ajute să Îl primim pe Hristos.

Nimic nu e mai important decât să fii al lui Hristos, să trăieşti zi de zi cu El. Să ştii că eşti al Lui.

Cred că nu numai sfinților le este dat să preguste încă de pe pământ Împărăția Cerurilor, ci şi nouă, necredincioşilor.

19 august 1993

Părintele Teofan m-a chemat în chilia lui: m-a pus să citesc ceva dintr-o carte de rugăciuni şi mi-a dăruit o pereche de mătănii şi o cruce preoțească. M-a emoționat tare: „Să ştii că eşti ucenicul pe care îl iubesc cel mai mult. Am şi ucenici monahi şi mireni, dar simt că tu eşti fiul şi urmaşul meu duhov nicesc. Dumnezeu te-a trimis la mine. Tu vei duce mai departe ceea ce eu am învățat de la părintele meu..."

Ochii îmi erau uscați, dar simțeam nevoia să plâng. Cru cea e de fier, asemănătoare celei cu care ies preoții la Sfânta Liturghie. Mătăniile sunt lungi, călugăreşti.

Nu mă aşteptam la un asemenea cadou. Mă va ajuta să nu uit că în vârtejul lumii trebuie să încerc să găsesc liniştea mănăstirii.

20 august 1993

De două zile, maicile se chinuiesc să mă învețe să bat toaca. Prima lecție a fost cea mai simpatică. Înainte de masa de seară, cu furculițe şi cu cuțite în mâini, băteam ritmul în masă. Pe cât de simplu pare să bați multă vreme în acelaşi ritm, pe atât este de complicat. Azi m-au lăsat să bat toaca pentru slujbă. Momentul e foarte impresionant. Ştiam că într-una dintre vedeniile sale un părinte a văzut cum dracii fu geau din mănăstire când se bătea toaca. Mi se părea că acest act seamănă cu bătutul tobelor în timp de război: anun țam că ai noştri atacau - se apropia slujba. Este plin de res pon sabilitate momentul în care bați toaca, îți asumi poziția celui care stă în război în prima linie: duşmanii îl văd şi caută să îl ucidă cât mai repede. Nu aş fi avut curajul să bat toaca dacă nu aş fi primit binecuvântarea părintelui. Aici este mănăstire şi maicile sau surorile trebuie să facă asta.

Muzica produsă de toacă dă o senzație de atenție sporită a minții; parcă alungă moleşeala, parcă goneşte trândăvia.

21 august 1993

Am făcut o pauză de la învățatul la Liturgică şi am citit puțin din cartea lui Nicolae Cabasila despre Sfânta Liturghie. Slujba are momente pe care, dacă nu le ştii din cărți, nu ai

de unde să le înțelegi. Ce înseamnă ieşirea cu Sfințitele Daruri? Ce înseamnă celelalte momente ale Liturghiei?

Nu aveam de unde să ştiu. Cine zice că Sfânta Liturghie ar trebui scurtată nu ştie cât de armonios e alcătuită această slujbă.

Sunt unii care vor să scoată ectenia pentru cei chemați. Dacă Sfântul Ioan Gură de Aur a vrut ca ectenia să fie acolo...

E bine că pe vremuri nu li se dădea voie celor nebotezați să rămână în a doua parte a Sfintei Liturghii. Lipsiți de darul botezului nu au cum să înțeleagă ce se petrece atunci.

Ar fi o greşeală să nu se mai zică ectenia pentru „cei chemați". Doar nu s-au botezat toți oamenii de pe pământ. Câtă vreme mai sunt eretici sau păgâni, ectenia aceasta tre buie rostită. O să îi cer şi părintelui Teofan părerea, dar cred că nici el nu e de acord cu ciuntirea slujbei.

22 august 1993

Ce ciudată este trecerea unui catolic la Ortodoxie... Să creşti în Biserica Catolică, să creşti citind Sfinții Părinți şi totuşi să îți dai seama că ceva s-a pierdut, că ceva lipseşte. Să citeşti până înțelegi că nu tu eşti de vină pentru golul spiritual pe care îl simți, că nu tu eşti de vină că relația cu Hristos e artificială. Şi să vrei să revii la credința pe care a avut-o Bise ri ca Catolică înainte de marea schismă. Atunci a trecut peste hotărârile celui de-al doilea Sinod Ecumenic, care condamnă orice modificare a Crezului.

Vrei să revii la credința ortodoxă. Şi ce găseşti? Ai mari şanse să intri într-o biserică ortodoxă, dar care e plină de duhul catolic. În multe biserici pictura e mai apropiată de stilul renascentist decât de cel bizantin, strana cântă în grabă şi fără atenție, părintele slujeşte mecanic. Găseşti un alt soi de catolicism. Dacă nu au reuşit să ne aducă în staulul lor, catolicii au reuşit să infiltreze în spațiul ortodox spiritul catolic. Am primit un cal troian în casa noastră.

Cred că dacă aş fi fost catolic sau protestant nu m-aş fi convertit în ruptul capului la Ortodoxie. În primul caz, pentru că nu aş fi observat decât cu greu diferența, în cel de-al doilea, pentru că m-ar fi speriat formalismul din biserică.

De fapt, eu judec lucrurile prea rațional, pierd din vedere faptul că Domnul le iese în întâmpinare celor care vor să cunoască Ortodoxia.

Cred că numai un părinte cu viață sfântă m-ar fi putut convinge de frumusețea Ortodoxiei. Un părinte modelat de ortodoxie într-un mod inaccesibil pentru catolici. Un părinte a cărui relație cu Hristos este de o mie de ori mai vie decât a tuturor protestanților.

Dar astfel de părinți se găsesc foarte greu... Sunt câțiva în toată lumea...

Cine înțelege teoretic faptul că adevărul e în Biserica Ortodoxă e abia la începutul drumului. Îi trebuie multă râvnă şi multă răbdare pentru a nu se sminti de superficialitatea multor ortodocşi.

Un mare rol îl au cărțile. Dar nu cele de dogmatică sau de istorie bisericească. Ci cele despre lucrarea lui Dumnezeu în Biserică, despre minuni, despre sfinți, despre viața în Hristos.

24 august 1993

Cât de des se face confuzie între Biserică şi cler... Dar Biserica este Trupul lui Hristos şi toți cei botezați suntem mădulare ale acestui Trup. Ce frumoasă e imaginea Bisericii ca şi corabie a mântuirii... Asta e Biserica.

1 septembrie 1993

Am recitit jurnalul. Îmi pare rău că nu am scris în el mai mult. Nimic despre noaptea de Sfântul Vasile, nimic despre alte sărbători sau momente frumoase.

Dar nu am întotdeauna stare să scriu. Scriu numai când pot exprima în cuvinte starea lăuntrică. La atâtea sărbători m-am umplut de bucurie şi de linişte sufletească. Dar nu am simțit dorința de a scrie nimic. Pur şi simplu uit de jurnal.

Ce bine că nu mi-am schimbat adresa de mail. Mi-a scris Eleodor, care nu mai ştia cum să mă găsească. M-a sunat Nae şi mi-a citit scrisoarea la telefon.

2 septembrie 1993

Nu ştiu când va veni sfârşitul lumii. Nu ştiu dacă va veni peste o sută de ani sau mai târziu. Sau mai devreme. Cred că Dumnezeu nu va îngădui ca vremurile în care Antihrist va veni la putere să dureze prea mult.

Dumnezeu nu e nedrept. Îi va întări pe aleşii săi în acele vremuri. Părintele Paisie Athonitul spunea că cine e învăţat cu viaţa de nevoinţă va rezista mai uşor. Greu va fi cu cei învăţaţi să trăiască în lux.

Cine rabdă până la sfârşit se va mântui. Apocalipsa nu e o vreme de pedepsire a credincioşilor, ci o vreme în care se va vădi credinţa lor. Cred că Apocalipsa trebuie văzută nu numai ca o perioadă de jale, de disperare, de necaz. Aşa o vor simţi cei cu puţină credinţă. Credincioşii vor şti că e vremea dinaintea venirii Domnului. Lumea va fi ca o femeie gata să nască. O să vină sfârşitul, dar o să vină şi începutul. Cred că era mai potrivit să nu se vorbească despre sfârşitul lumii, ci despre începutul care va avea loc: cer nou şi pământ nou. Toate curate, toate sfinte. Toate în Hristos.

În „Crez“ creştinul mărturiseşte: „Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie...“ Nu zice: „Aştept cu groaza în suflet sfârşitul lumii“.

Tot părintele Paisie zicea că sfinţii din vechime şi-ar fi dorit să trăiască în zilele noastre, ca să se nevoiască şi să dobândească mari cununi. Cred că ei s-ar fi bucurat şi să trăiască în vremurile Antihristului, ca să îi stea împotrivă.

Nu numai cei tari ca Sfântul Mina sau ca Sfântul Gheor ghe vor rezista atunci, că ar rămâne doar zece creştini. Vor rezista toţi cei care ţin predaniile Bisericii. Vor rezista şi cei care, slabi fiind din fire, îşi vor pune nădejdea în Dumnezeu.

Stă scris că diavolul va încerca să îi înşele chiar şi pe cei aleşi. Dar asta nu înseamnă că va şi reuşi. Sau va reuşi să îi înşele pe cei care, deşi cunosc învăţătura ortodoxă, sunt biruiţi de mândrie.

Psalmistul zice clar: „Inima înfrântă şi smerită, Dumnezeu nu o va urgisi“.

Dacă vor avea inima înfrântă şi smerită şi îşi vor pune nădejdea în Dumnezeu, creştinii vor trece cu bine examenul Apocalipsei.

3 septembrie 1993

Cât mă bucur că îl am pe Marius...

I-am spus şi părintelui Nicolae că fără Marius mi-ar fi foarte greu.

„E normal. Ştii, dacă încercăm să asemănăm monahismul cu viaţa în lume, ar trebui să ţinem cont de faptul că monahii nu au binecuvântare de a duce viaţă pustnicească decât după ce au sporit în viaţa de obşte. Excepţiile sunt rare.

La fel cei care trăiesc în lume e bine să nu se însingureze, să nu încerce să reducă totul la relaţia cu duhovnicul.

Ar trebui să existe un termen special pentru prietenii care sunt creştini: prietenia lor înseamnă împărţirea bucuriei de a-L cunoaşte pe Hristos, înseamnă sprijin pe calea trăirii creştine.

Duhovnicul nu substituie rolul prietenului. E bine că îl ai pe Marius. Cine nu are prieteni ar trebui să se roage ca Dumnezeu să îi trimită.

Altfel, cei care nu au prieteni creştini riscă să se închidă prea tare în ei. Fiind înconjuraţi numai de oameni care trăiesc ca şi păgânii, le e foarte greu să reziste.“

4 septembrie 1993

De ce creştinii resping uneori anumite cărţi sau anumiţi părinţi duhovniceşti, găsindu-le o sumedenie de defecte? De ce oare atunci când citesc o anumită carte simt nevoia să o împrumut şi altora, iar aceia nu par încântaţi de ea, şi după câteva pagini o lasă din mână?

Răspunsul mi l-am dat în timp ce citeam din Sfântul Ioan Casian. Eram foarte curios să aflu cât mai multe despre vieţuirea părinţilor pustiului, dar în acelaşi timp nu mă interesau fragmentele despre lupta împotriva patimilor: mi se părea că am citit destul despre acest subiect.

Aici era cursa: diavolul nu se supără prea tare dacă citesc despre măsurile marilor pustnici. Tare se supără numai atunci când cele citite mă ajută să îmi schimb viața şi să lupt mai bine împotriva patimilor. Şi nu numai la scrierile Sfântului Ioan Casian, ci şi ale altor Sfinți Părinți am tendința să citesc ce mi se pare mai interesant, mai ieşit din comun, şi pierd din vedere propria luptă pentru mântuire.

Mi se părea că e plictisitor să citesc iarăşi despre lupta împotriva patimilor. Mă gândeam că după ce am citit *Scara* Sfântului Ioan Scărarul nu mai are rost să insist asupra acestui subiect.

Şi totuşi, plictiseala aceasta nu este de la Dumnezeu: cum de părinții îmbunătățiți citeau şi reciteau fără să se plicti seas că scrierile despre lupta cu patimile?

De ce unii creştini nu par impresionați de o carte care mie mi se pare de nota 10? Cum de găsesc tot felul de defecte unor preoți cu viață sfântă? Răspunsul e simplu, l-am trăit pe propria piele: cărțile respective sunt pentru ei ceea ce a fost pentru mine textul Sfântului Ioan Casian despre lupta împo tri va patimilor.

Ni se pare că orice ne zguduie aşezarea sufletească ne e duş man; şi îl tratăm ca atare, fără să fim conştienți de aceas ta. De aceea unii găsesc defecte unor părinți ca părintele Cleopa: aceşti părinți nu acceptă nici un fel de compromisuri în viața creştină. Ei tună şi fulgeră împotriva oricărui mod greşit de înțelegere a poruncilor evanghelice. Şi cei care simt că, mergând la Mănăstirea Sihăstria, ar putea fi mustrați de părintele Cleopa preferă să îl judece pentru o mulțime de amănunte nesemnificative, cele mai multe fiind doar invenții ale răuvoitorilor: „Auzi, ce canoane grele dă... Nu are pic de dra goste în inimă. Nu se gândeşte deloc la neputințele oamenilor".

Sute şi mii de oameni şi-au îndreptat viețile făcând ca noa nele grele pe care le dă părintele Cleopa. Iar cei care îl osân desc nu fac altceva decât să dovedească iubire de sine şi iubire de patimi. Judecă doctorul şi aşteaptă să se vindece singuri.

Sau fac altceva: iau de la părintele Cleopa sau din cărțile pe care le citesc numai ceea ce le convine, şi restul lasă deo par te, pe motiv că nu se potriveşte cu structura lor sufle teas că. Oare eu nu am făcut acelaşi lucru când am ajuns prima oară la Sihăstria? Îl apreciam pe părinte pentru nevoințele sale, dar refuzam să iau în serios amenințările sale la adresa yoghinilor şi a radiesteziştilor.

Dacă aş fi primit încă de la început cuvintele sale, m-aş fi lepădat de rătăcire mai repede. Nu aş fi apucat să îi cunosc pe „paranormalii" din A.R.S. Regret fiecare zi în plus pe care am trăit-o departe de Biserica lui Hristos...

5 septembrie 1993

La televizor un clip cu Loredana Groza: femeia asta se crede Madonna. Ce trist e să trăieşti imitând pe cineva. Aş vrea să fiu de 30 de ani, să fiu preot şi să o pot lua de mână şi să îi spun: „Femeie, fii tu însăți. Nu mai alerga după fan to me. Poți să încerci să o imiți pe Madonna până mori. Tot Lore dana o să fii. Şi când o să mori, tot Loredana o să mori. Şi ce te faci după moarte, când toată viața ai alergat după suc ces şi după împlinirea poftelor, dar la suflet nu te-ai gân dit? O să mori, Loredano! Toți o să murim. Şi, dacă nu te pre găteşti de moarte, vei regreta amarnic".

De fapt, cu astfel de vorbe nu aş obține nimic. Ea ar râde de mine şi ar rămâne cu ale ei: ar încerca să profite de viață până nu îmbătrâneşte.

Şi totuşi, ce aş putea face pentru cineva ca Loredana? Rugăciunea nu cred că este de-ajuns. Dar în lumea lor nu poți pătrunde decât foarte greu. Ideal ar fi să se convertească un mare actor sau un mare cântăreț. Pe el l-ar asculta cu mult interes cei care îi sunt prieteni.

Din păcate, deocamdată convertirile celor din lumea super-starurilor au loc numai în direcția Orient. Într-un fel e explicabil, convertirea lor are şi rațiuni practice: orientalii au cele mai perfecționate tehnici de păstrare şi de refacere a sănătății trupeşti.

Orientul îi fascinează pe marii actori tocmai pentru că le oferă secretul tinereții prelungite. Decât să recunoască faptul că se apucă de yoga ca nu cumva, obosiți şi îmbătrâniți, să nu mai fie apreciați de public, preferă să afirme că au descoperit spiritualitatea orientală. Şi că metodele yoghine de menținere a sănătății nu ar fi decât un bonus.

6 septembrie 1993

De când spun rugăciunea lui Iisus în mine a avut loc o schimbare lăuntrică. Parcă aş fi alt om. Singurul inconvenient este că, vorbind mai puţin, nici tata şi nici Ştefania nu înţeleg că tăcerea asta nu are nici o legătură cu tăcerea yoghină:

„Acum ce vrei să faci, să combini credinţa cu cele învăţate la yoga? Ţi-am zis şi atunci, îţi zic şi acum: trăieşte normal."

Da, mi-a zis tata să mă las de yoga, dar când? După ce mi-a îndreptat paşii pe acest drum. I-am dat să citească din Vieţile Sfinţilor, dar nu înţelege că drumul pe care vreau să merg e cât se poate de firesc: rugăciunea deasă ar trebui să fie o preocupare a tuturor creştinilor.

Nu am multe mătănii de făcut: doar o sută. Atunci când făceam trei sute în fiecare zi eram preocupat să le termin cât mai repede. Dar acum, când am puţine, le fac cu evlavie şi zic rugăciunea lui Iisus. Când mă ridic zic „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu", când cobor cu faţa la pământ zic: „miluieşte-mă pe mine păcătosul".

7 septembrie 1993

M-a sunat părintele Nicolae:

„Am fost şi am făcut o sfeştanie. Acolo mai venise o rudă de-a gazdei care a vorbit aproape non-stop despre credinţă. Ascutând-o, m-am gândit la tine. Vorbea despre viaţa duhov nicească fără pic de discernământ. În loc să se folosească, ceilalţi s-au speriat. Omul acela tot vorbea despre culmile trăirii creştine, că toţi trebuie să murim poftelor noastre şi să ne gândim numai şi numai la Dumnezeu. Dar lipsa dragostei faţă de cei cărora le vorbea şi aerul de superioritate pe care îl aborda anulau tot discursul lui.

Mi-e teamă să nu cazi şi tu în aceeaşi cursă: să fii aspru cu defectele celorlalţi şi înţelegător cu ale tale. Mi-e teamă să nu încerci să îi convingi pe alţii să urce nişte trepte pe care tu nu le cunoşti decât din cărţi.

Ştii ce obţii cu un astfel de discurs? În cel mai bun caz îi convingi pe alţii să vină de câteva ori la biserică, şi apoi aceştia, dându-şi seama că nu au în ei eroismul de care le-ai pomenit tu, se vor îndepărta de Hristos spunând: Doamne, noi am încercat, dar nu suntem buni să fim creştini. Credinţa e pentru cei mai curaţi la suflet decât noi.

Hristos nu a venit în lume pentru sfinţi. Marea majoritate a celor care au dobândit raiul au mers pe această cale destul de încet. Mântuirea este dar de la Dumnezeu. Nici sfinţii nu au căpătat mântuirea prin propriile puteri, nici unul dintre ei nu a zis că e vrednic de rai.

Oamenii se schimbă foarte greu, în ani şi ani de zile. Im por tant este să vrea să se schimbe. Importantă este lupta cu pă catul. Dacă cineva spune că a încercat să fie creştin, dar acest lucru este prea greu pentru el, se minte singur. Ar în sem na că Dumnezeu le-a închis porţile raiului. Dar nu este aşa. Orice om are în faţă nu numai calea păcatului, ci şi a virtuţii. Şi poate merge spre rai.

Poate că tu nu eşti ca omul pe care l-am cunoscut la sfeş tanie şi poate nu ţi se potriveşte observaţia de a avea grijă cum vorbeşti despre Hristos. Dar am preferat să primeşti un sfat care nu ţi se potriveşte, decât să fii lipsit de unul de care ai nevoie."

Părintele şi-a dat seama de acest defect al meu. Şi Ştefania mi-a reproşat că îi vorbesc despre credinţă ca şi cum aş fi mult mai curat la suflet decât ea, ca şi cum numai cei care fac sute de mătănii merg pe calea mântuirii.

Şi tot ea mi-a spus că a încercat să fie mai credincioasă, dar nu a reuşit. Invocă faptul că nu se simte în largul ei între atâtea interdicţii religioase. Asta spun mulţi. Dar nici unul dintre ei nu vrea să spună şi că nu vrea să ajungă în rai. Deşi cele două afirmaţii sunt aproape identice.

Se bazează pe faptul că Dumnezeu este milostiv. Dar cum să fie milostiv cu cei care toată viaţa au trăit numai pentru a-şi împlini dorinţele pătimaşe, când şi-au hrănit poftele ca pe nişte copii mici?

8 septembrie 1993

În cartea sa *Furioşii Domnului*, Georges Blond redă tari fele indulgenţelor practicate de Biserica Catolică, pe care le preia chiar din „Taxele cancelariei apostolice". Uciderea unui episcop se ierta pentru 36 de tournois, 9 ducaţi; a unui preot, pentru 18 tournois, 4 ducaţi;

uciderea unui mirean era mult mai ieftină: 2 tournois, 4 ducați. Citind lista celorlalte păcate de pe lista de indulgențe (uciderea soției de către un soț care vrea să se căsătorească, avort, iertarea pentru orice fel de crimă...) m-am simțit pentru o clipă frate cu Luther şi cu ceilalți inițiatori ai Reformei protestante.

Cum să crezi că învățatura Evangheliei e compatibilă cu acest comerț spiritual? Cum să crezi că păcatele se iartă prin plata unei sume de bani? Mă mir că nu s-au vândut şi locuri în rai. Loja întâi, 100 de ducați. La „graniță“, 2 ducați, cu reducere pentru soldați.

Toată stima şi respectul pentru cei care au avut curajul de a înfrunta rătăcirile Romei... Pe cât de tare îi apreciez, pe atât de rău îmi pare că nu au mers până la capăt în dorința lor de a reveni la credința Bisericii primare.

Au vrut să trăiască după cuvântul lui Dumnezeu, fără să înțeleagă că acest cuvânt nu a apărut din senin. Au existat creştini şi înainte să se scrie prima Evanghelie. Abia după zeci de ani de la răstignirea Mântuitorului s-a terminat de scris ultima carte nou-testamentară, Apocalipsa.

Sfinții Evanghelişti, atunci când scriau un text, dădeau şi o serie de lămuriri prin viu grai. Ori acestea s-au păstrat numai în Biserică.

Protestanții, încercând să înțeleagă textul Scripturii făcând abstracție de explicațiile Sfinților Evanghelişti, au ajuns la alte rătăciri. Au ajuns chiar să deformeze traducerea Bibliei. Având printre ei filologi foarte buni, aceştia au întocmit chiar dicționare care să valideze traducerile greşite. Cum să îi explici unui protestant că greşeşte, când îți spune că aşa scrie în Biblie? Bibliile seamănă foarte mult, dar diferențele apar exact în punctele cheie. Şi protestanții sunt greu de convins. Ştiu textul Scripturii mult mai bine decât noi şi aduc o mulți me de citate pentru a-şi argumenta opiniile. Numai un preot bine pregătit i-ar putea lămuri.

Ar trebui să ştim mai bine Scriptura, ca să nu ne mai înşele sectanții.

9 septembrie 1993

Uneori simt foarte clar diferența dintre liniştea minții şi liniştea inimii. Simt că în inima mea e o linişte care se răsfrânge şi asupra minții. Şi simt că această linişte trebuie protejată, trebuie prețuită.

Când îmi fac canonul inima dobândeşte o stare foarte plăcută: e ca un magnet care vrea să îmi atragă şi mintea în aceeaşi stare de linişte.

Am vorbit cu părintele Mina Dobzeu. Mi-a spus să mă bucur că Dumnezeu mi-a dat râvna aceasta pentru rugăciunea lui Iisus, dar să nu mi se pară că sunt sus. Dumnezeu îşi arată mila Sa începătorilor, pentru a-i întări.

I-am descris ce anume simt când zic „Doamne, Iisuse...“ şi mi-a spus că totul e bine. Inima atrage mintea. Aşa au spus toți părinții care au descris această lucrare. Numai că s-ar putea să am mari războaie. Vrăjmaşul vrea să îi trântească la pământ pe toți cei care încearcă să ducă o viață închinată Domnului. Să mă ferească Dumnezeu să nu cad iar în vreo groapă. Şi totuşi, chiar dacă ar fi să cad, am înțeles marea valoare a pocăinței. Nu ştiu ce m-ar putea rupe de nădejdea că Dumnezeu mă va ridica iar.

Nu las frica să îmi intre în suflet. Mă rog să nu cad iarăşi.

Doamne, dacă din cauza mândriei şi a slăbiciunii mele diavolul mă va trânti la pământ, din suflet Te rog să mă ridici din nou la Tine. Ştiu că cei mândri sunt o pradă uşoară pentru el şi uneori îmi dau seama de mândria care zace în mine. Dar mai ştiu şi dragostea Ta de oameni.

Doamne, Tu eşti nădejdea mea, păzeşte-mă de întunericul păcatului!

10 septembrie 1993

Cristina Andrei a fost ucisă de logodnicul ei. Parcă nu mi-a venit să cred când mi-a povestit mama ei. Polițistul care a venit să facă raportul, mituit de criminal, a scris că fata a căzut de la etajul 9, dezechilibrându-se în timp ce stătea pe balcon. Dar lângă cadavru nu era nici o urmă de sânge. Pe glezne se vedea că a fost târâtă pe jos, până la locul la care s-a susținut apoi că a căzut. Dar înainte de a fi ucisă, fata a strigat: „Ajutor, mă omoară!“

Ce ciudat, Cristina moartă. Parcă nu îmi vine să cred. Trăiesc într-o lume plină de ticăloşi, plină de oameni pe care nu ştiu cum de îi mai suportă Dumnezeu.

Din ce în ce mai multă violență. În ziare, la televizor, din ce în ce mai multe ştiri despre crime îngrozitoare. Păcatul violenței e din ce în ce mai răspândit. Mă gândesc cu groază ce va fi peste vreo treizeci de ani, dacă o vom ține tot în ritmul ăsta.

Mama Cristinei e disperată, ca orice mamă care a rămas fără copil. Cristina a fost viața ei. A crescut-o cu multă dăruire, s-a sacrificat pentru ea, şi acum a rămas singură.

Nimeni nu o poate consola. Nimeni nu o poate face să înțeleagă de ce Dumnezeu a îngăduit această crimă. Cred că dacă aş fi în locul ei mi-ar fi la fel de greu să accept că toate se întâmplă cu îngăduința lui Dumnezeu. De ce toți ticăloşii, toți hoții trăiesc până la adânci bătrâneți, iar cei care sunt buni la suflet au parte numai de necazuri?

Tot nu îmi vine să cred că a murit Cristina. De la ea a pornit acest jurnal. Totuşi, Dumnezeu ştie de ce a îngăduit aceasta. Dumnezeu nu este de vină pentru păcatele oameni lor; El ne-a lăsat liberi şi ne respectă libertatea.

Uneori, libertatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu mi se pare o povară. Este atât de greu în unele momente să mergi pe drumul cel bun... Dar numai având posibilitatea de a alege ne putem mântui.

De ce a murit Cristina? Nu am de unde să ştiu. Numai Dumnezeu ştie ce este în sufletul omului. Din afară, ceilalți nu pot înțelege nimic. Sau înțeleg prea puțin.

Ce ciudată este moartea... Nu cred că Cristina s-a gândit vreodată că s-ar putea să moară în floarea vârstei. Acum îmi dau seama cât de folositoare este cugetarea la moarte: dacă trăieşti ca şi cum ai muri mâine, viața îți este cu totul alta. Dacă aş şti că mor într-un an de zile, atunci aş renunța la multe din micile plăceri „nevinovate“ ale vieții.

Legătura dintre canon şi rugăciunea lui Iisus e foarte strânsă. Am de zis Paraclisul Maicii Domnului şi o catismă. Canonul îmi sporeşte râvna pentru rugăciune şi în timp ce îl fac simt liniştea pe care a adus-o repetarea rugăciunii lui Iisus.

11 septembrie 1993

A trecut cam un an de când Dumnezeu m-a scos din mo cir la ereziilor. Chiar dacă uneori sufletul meu mai scoate la iveală rămăşițe yoghine, de mândrie sau de iubire de sine, în cea mai mare parte a timpului mă simt ca şi cum m-aş fi năs cut şi aş fi crescut în biserică. Ori de câte ori citesc Sfânta Scrip tură sau scrierile sfinților, sufletul meu se umple de o bucurie senină, caldă. Ortodoxia mi se pare atât de firească, cum nu se poate spune.

Urcuşul spre cer este încet, dar sigur. Asta e calea mân tui rii. Viața creştinilor mi se părea înainte plictisitoare. Dar lup ta împotriva patimilor şi a puterilor întunericului face ca viața duhovnicească să fie cât se poate de mobilă. Nu este nimic static aici.

Accentul se pune pe dobândirea Duhului Sfânt şi unirea cu Hristos. Nevoința este pe planul secundar. Pe primul loc se află dragostea de Dumnezeu şi de aproapele, smerenia şi rugăciunea.

Din afară, un yoghin pare mult mai tare decât un creştin: ține posturi mai aspre, cunoaşte tehnici de concentrare ezo te rice... Dar aceste tehnici nu fac altceva decât să îl deformeze pe om. Credința creştină nu îşi propune să remodeleze sufle tul omenesc, transformându-l în altceva. Ci îl curăță de noroi şi îl sfinţeşte.

Hristos nu a venit în lume decât pentru a arăta oamenilor calea spre Împărăția Cerurilor: această cale nu are nimic artificial. Credința creştină îi modelează pe oameni astfel încât, în fiecare zi a vieții, să urce încă o mică şi aproape inobservabilă treaptă spre rai.

12 septembrie 1993

Mă obsedează disperarea mamei Cristinei. Cum să o convingi că viața mai are un sens, după ce a rămas fără ființa cea mai dragă?

Dacă ar avea putere să nu se lase doborâtă de această încercare, dacă va reuşi să îşi păstreze credința şi nu Îl va huli pe Dumnezeu, ar da dovadă de sfințenie.

Cred că în zilele noastre şi aşa se arată sfințenia: prin modul în care facem față necazurilor mari. Un părinte spunea că adevărata credință nu se arată numai prin nevoință, ci şi prin răbdarea încercărilor vieții.

Cât de greu este să rabzi moartea fiului, a fiicei sau a soțului... Şi sunt atâtea şi atâtea necazuri prin care poate trece cineva...

Cine rabdă încercările pe care le trimite sau le îngăduie Domnul este ca un nou Iov. „Dumnezeu pe cine iubeşte, încearcă“, zice o vorbă din popor. Dar cât de greu este să înțelegi, atunci când te afli în necazuri, că Dumnezeu te acoperă cu dragostea Sa...

Mi-aş dori mult să o pot linişti pe mama Cristinei. Dar în cazul ei, durerea nu poate fi alinată decât de Dumnezeu. Sunt o mie de situații care par fără nici o logică, o mie de situații care ne fac să spunem că Dumnezeu e nedrept. De fapt, nu sunt aşa de multe: în viața fiecărui om sunt câteva. În viața mea au fost două motive pentru care m-am supărat pe El: moartea mamei, care m-a luat pe nepregătite, care mi-a picat ca un ciocan în cap, şi lungile mele experiențe eretice.

Greu mi-am dat seama că nu Dumnezeu m-a trimis acolo. Am căzut în rătăcire datorită lipsei mele de smerenie: erezia nu a fost decât un ecou al mândriei mele. Dacă aş fi fost smerit, poate că aş fi simțit mai devreme chemarea Bisericii. Mai aud voci care zic: „Lasă, bine cel puțin că de la yoga ai venit la credința creştină. Yoga e o treaptă spre Biserică“. Yoga e treaptă spre Biserică în aceeaşi măsură în care păcatul e treaptă spre virtute. Sfânta Maria Egipteanca nu a spus niciodată că datorită păcatului a ajuns la virtute.

Nu. Yoga şi celelalte rătăciri sunt întuneric deghizat în lumină. Dar Hristos ne-a scos de acolo, pe mine şi pe atâția alții, şi ne tămăduieşte rănile sufleteşti cu multă blândețe.

Moartea mamei a rămas singurul motiv care pare că stă în picioare atunci când caut momentele din viața mea când Dumnezeu a fost nedrept cu mine. Dar am eu dreptul să Îl judec pe Dumnezeu? Cine ştie ce viață duceam dacă mama ar fi rămas în viață! Poate că acum aş fi mers pe căile pierzării.

Uneori merg pe stradă şi îi simt pe oameni ca şi cum ar fi frații mei. Îmi vine să le spun tuturor „Hristos a Înviat!“ Mă uit la fețele lor cu dragoste, şi în sufletul meu creşte dorința de a-i putea ajuta. Simt cum îmi cresc aripi.

Asta nu se întâmplă foarte des, dar când se întâmplă, parcă aş pluti.

Rugăciunea lui Iisus îmi e foarte dragă. Mi se pare un cio can care loveşte în patimile mele. O zic des, şi când mă spăl, şi când mănânc. Chiar şi simpla repetare a rugăciunii mă opreşte să fac unele mici prostii.

IX. „Iubiți-vă unii pe alții..."

M-am întors la mănăstire la maici, ca să mă mai liniştesc puţin şi ca să mai stau cu părintele Teofan. Aici a avut loc o crimă, dacă pot spune aşa: sora Taisia a fost răpită de ţigani. Ca în filme. De fapt, nu chiar ca în filme. Maicile mi-au spus că vroia să se mărite cu un ţigan, ea însăşi fiind ţigancă. Dar blondă, cu ochii albaştri, eu nu mi-am dat seama. Ţiganul a murit şi fata a venit la mănăstire. Dar fratele ţiganului, Rică, a venit să o ia pe Taisia la el. I-au pus ceva în mâncare, au dus-o până la poarta mănăstirii, şi pe-aici ţi-e drumul. Nu se mai ştie nimic despre ea.

Mi-aduc aminte cum s-a terminat filmul „Ultimul inorog": inorogul nu mai avea putere să se lupte cu Taurul Roşu, sim bolul întunericului. Şi atunci un flăcău a avut curajul să intre el în joc. A zis parcă ceva de genul: „Pentru aceasta trebuie să existe eroii..." Mi-a plăcut foarte mult secvenţa.

Da, omule, de aceea trebuie să existe eroi, ca să îşi bage nasul acolo unde alţii nu au curajul. E momentul să intru în horă. Mă voi duce după Taisia. Mâine dimineaţă voi pleca în satul de ţigani.

Maica stareţă e plecată momentan din mănăstire şi nici părintele nu e aici ca să îi cer binecuvântare.

Îmi este puţin frică că o să iasă rău. Că o să mă bată Rică şi să ajung cine ştie ce schilod, iar Taisia tot la ei să rămână... Sau că o să mă omoare într-un acces de furie. Dar m-ar tri mite direct la Hristos şi tot un fel de mucenicie ar fi. Hristos a zis că aceasta este cea mai mare dragoste, să ne punem viaţa pentru ceilalţi. M-am gândit eu multă vreme la o moarte martirică şi iată că am ocazia să îmi mărturisesc credinţa. Dacă mor, ceilalţi vor zice că nu trebuia să merg acolo, că m-am băgat unde nu era treaba mea. Dar este treaba mea. Taisia este sora mea în Hristos. Indiferent cum priveşte viaţa acum, este imposibil ca venirea mea să nu o pună pe gânduri.

Dacă o fur, o vor găsi repede şi o vor lua înapoi. Poate ar fi mai bine să o duc în altă mănăstire, ca să i se piardă urma. Nu ştiu ce va fi, las totul în seama lui Dumnezeu.

Îmi dau seama că mi-aş dori să rămân în viaţă. Şi întreg. Mi-aş dori să am timp să mărturisesc despre frumuseţea credinţei creştine, credinţă care mi-a umplut inima. Şi dacă mor, nu mai pot face nimic. Mi-aş dori să devin preot. E cea mai mare dorinţă a mea. Părintele Teofan mi-a spus că asta e calea pe care trebuie să o urmez: preoţia.

Dar poate că Dumnezeu, ştiindu-mi nevrednicia, vede lu cru rile altfel. Poate că păcatele mele trebuie spălate prin sân ge. Am fost al diavolului şi numai Dumnezeu m-a scăpat. Dacă mor, mor pentru fratele meu. Dumnezeu ştie ce este în inima mea.

Dacă fug de jertfă, fug de Hristos. Martirii nu au fugit de moarte, motivând că aşteaptă să găsească o moarte mai spectaculoasă sau una care să aducă mai mult rod. Ei nu s-au lepădat pe moment, sub pretext că vor să Îl mărturisească mai târziu pe Hristos. Ci atunci când li s-a cerut să mărturi seas că, au făcut-o.

Acum este momentul să mărturisesc. Există în sufletul meu puţină îndoială, poate că îmi asum o cruce prea grea. Mi-e frică de răzbunarea ţiganilor. Sunt în stare să mă tortureze cu mult sadism. Nimeni nu va putea dovedi că am intrat în satul de ţigani. Mi se va pierde urma. Şi la ce mi-ar folosi să îi prindă poliţia, dacă am murit?

Totuşi, esenţial este cum va reacţiona Taisia. Eu acolo nu mă duc ca să fac o demonstraţie a credinţei mele. Nu intru în ispită de nebun. Ci mă duc pentru ea, aşa cum m-aş duce pentru oricare soră din mănăstire. Aşa cum m-aş duce pentru soră-mea.

Nimeni nu poate şti ce este în sufletul meu. Dar ce va fi în al ei, atunci când mă va vedea? Va înţelege gestul meu? Trebuie să îl înţeleagă. Aşa m-aş bucura să îi conving pe ţigani să o lase să se întoarcă cu mine...

Maicile de aici au încercat să mă sperie, să mă convingă că este foarte periculos să mă duc acolo. Că îmi vor pune nu ştiu ce vrăji în mâncare, că o să mă îndrăgostesc de Bastilia, de sora ţiganului. Asta ar fi culmea. Nu cred că se poate. „Vezi că e foarte frumoasă, s-ar putea să-i pici în braţe..." După ce m-am rupt eu de Tantra, unde erau fete atât de fru moa se, nu mă voi lăsa cucerit de o ţigancă.

Simt lipsa binecuvântării părintelui Teofan. Când am in trat noaptea în peştera Sfintei Teodora de la Sihla, dacă nu aveam binecuvântarea stareţului, îmi pierdeam minţile. Ascul tarea e totul. Asta e singura pricină pentru care sunt ne li niştit. Dar oare de ce părintele nu a făcut nimic pentru Taisia? S-a rugat şi atât. Sau poate că şi pentru rugăciunile sale mi-a dat Domnul gândul de a merge la ea.

Nu ştiu dacă părintele Teofan mi-ar fi dat binecuvântare să merg. Mă iubeşte atât de mult... Mi-a spus că mă iubeşte ca pe copilul lui. Şi nu cred că şi-ar fi lăsat copilul acolo. Sau poate şi l-ar fi lăsat. Tocmai ca să mărturisească prin fapte ceea ce poartă în inimă. Îl iubesc pe părinte şi cred că s-ar bucura aflând că modul în care m-a crescut a dat roade.

Nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu. El mă poate păzi. Merită să risc. O fac pentru a împlini porunca dra gostei de aproapele. Şi nu cred în puterile mele. Nici mar ti rii nu îşi imaginau că prin puterile lor vor rezista la torturi. Ci îşi puneau toată nădejdea în Dumnezeu.

Îmi dau seama cât sunt de slab. Oare dacă mă torturează ţiganii, cerându-mi să mă culc cu Bastilia, voi ceda? Nu ştiu. Nu aş vrea să cedez. Satul de ţigani este pentru mine un mare mister: nu ştiu cât sunt de civilizaţi. Că dacă sunt cât de cât civilizaţi, nu or să mă taie. Sau nu or să mă taie prea tare.

Nu ştiu dacă este cazul să îmi scriu testamentul. Nu am de lăsat nimănui nimic. Poate doar cărţile mele dragi. Ce-aş putea să scriu în testament? Aş putea să scriu că Taisia este de prea multă vreme la ţigani şi că nu e firesc că încă nimeni nu s-a dus după ea. Dacă suntem creştini avem datoria de a ne pune sufletele pentru ceilalţi. Eu nu mă duc acolo de nebun, nici de zăpăcit, nici pentru că îmi plac aventurile. E da toria noastră, a celorlalţi creştini, să facem ceva pentru Taisia. Aş scrie un scurt testament în care să îi rog pe cei care îl vor citi, dacă mor, să înţeleagă că nu se poate separa credinţa creştină de jertfă. Eu asta am înţeles: că Hristos S-a răstignit pentru noi, şi că noi, pentru a ajunge lângă El, trebuie să mergem pe calea crucii. Credinţa creştină fără cruce este un surogat, este o fandoseală. Cred că, dacă s-ar fi găsit cineva să aibă curajul de a merge la ea, Taisia putea fi acum în mănăstire.

Să nu fiu extremist, alţii au tot felul de probleme, sunt le gaţi de familiile lor, cine ştie de ce nu s-au dus până acum aco lo. Eu am doar două „probleme": dorinţa de a-I mulţumi lui Dumnezeu pentru că m-a răpit din ghearele morţii şi do rin ţa de a-mi ajuta semenii. Şi în afară de aceste dorinţe bune, o grămadă de patimi care încearcă să mă sufoce.

Doamne, Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine. Îţi mul ţu mesc că m-ai păzit până în acest ceas al vieţii mele. Îţi mul ţu mesc că mi-ai dat să Te cunosc şi să Te iubesc. Nu pot spune nimănui ce simt în inima mea. Ai făcut ca în pieptul meu să ardă o flacără, ca în mine să ardă dorinţa de a Te sluji. Dacă acum trăiesc, dacă nu am fost omorât prin viclenia demonilor pe care i-am slujit, este pentru că Tu ai vrut să vii în viaţa mea.

De multe ori uit că m-am închinat dracilor, de multe ori mă simt ca şi cum m-aş fi născut şi aş fi trăit numai în Bi se ri că. Timpul a trecut repede, dar mintea mea s-a schimbat foar te mult. Nu mă mai recunosc. Tot ceea ce înseamnă rătăcire a murit. Bhaktimurti a murit.

Ştiu că ispitele prin care voi trece vor fi mari. Ştiu că patimile care mă apasă şi cu care mă lupt nu mă vor lăsa în pace. Dar Tu mi-ai dat puterea să îmi pun viaţa pentru Taisia. Şi mi-ai dat nădejdea că, dacă mă voi lupta până la sfârşitul vieţii, mă vei primi în Împărăţia Ta.

Mi-e sete de Tine, Doamne... După dragostea Ta a însetat şi însetează inima mea. Am iubit păcatul. Dar păcatul nu m-a împlinit. Am căutat în fel şi chip să dobândesc liniştea şi nu am reuşit. Am căutat să renunţ la această lume pentru a merge pe urmele lui Lucifer: am vrut să fiu Dumnezeu. Tu m-ai iertat şi m-ai primit la Tine.

Mi-ai făcut marele dar de a mă ridica din cădere. Simt că tot ceea ce sunt sunt prin harul Tău. Dacă ar fi să cad din nou în cine ştie ce erezie sau în cine ştie ce patimă, ar fi numai vina mea. Tu m-ai adus aici. Minunea a avut loc. Acum înţeleg de ce este chiar o minune ca cineva să se pocăiască. Este mai uşor să mişti un munte decât să convingi un rătăcit, cum am fost eu, că adevărul se găseşte numai în Biserică.

Mi-ai făcut un mare dar. Nu sunt vrednic de el şi nici nu voi putea să îţi mulţumesc cum se cuvine. Dar îmi doresc din tot sufletul să merg pe calea Evangheliei. Să mă lupt cu toate rămăşiţele murdare care au rămas în sufletul meu.

Acum ştiu unde eşti. Te-am căutat prin atâtea locuri şi Tu mă aşteptai în Biserică... Am înţeles acum cuvintele psalmis tu lui David: „Dumnezeule, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-dimineaţă. Însetat-a de Tine sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu, în pământ pustiu şi neumblat şi fără de apă. Aşa în locul cel sfânt m-am arătat Ţie, ca să văd puterea Ta şi slava Ta. Că mai bună este mila Ta decât viaţa...“

„Cuget, deci exist“, zicea Descartes. Eu zic: scriu, deci trăiesc. Adică supravieţuiesc. A fost cea mai palpitantă zi din viaţa mea. Iată filmul zilei: am luat autobuzul până în Câm pu lung, de acolo alt autobuz până în Piteşti, şi de acolo altul până în satul de români de la „graniţa“ cu ţiganii. În drum am dat de un post de poliţie. L-am întrebat pe poliţistul de acolo cum ajung la ţigani şi mi-a spus. M-a întrebat ce treabă am acolo. Când a aflat, s-a mirat. Rică mai are o femeie cu care e căsătorit civil. Poliţistul mi-a spus că o să treacă şi el diseară pe la ţigani, să vadă cum stau lucrurile (aveam să aflu că e îndrăgostit lulea de Bastilia). E bine că am dat de poliţist, ca să nu intru chiar în gura lupului. Dar cine ştie dacă va veni sau nu.

În drum spre sat, drum de ţară. Mi s-a făcut un rău, de abia mergeam. Cred că am simţit puterea magiei negre. Capul îmi pleznea. Îmi ziceam: „Cine te-a pus să vii aici?“. Mi-era din ce în ce mai rău.

Deodată, la orizont am văzut două femei. Sora Taisia şi cu mama ţiganului mergeau la doctor. Când m-au văzut, zice mama: „Nu ţi-am zis că am visat că ne vine ginere pentru Bastilia... Ia uite-l! Hai acasă, să îl ducem să stea cu ea până ne întoarcem noi“. Neaşteptată introducere. Taisia nu zicea nimic. M-au dus acasă. Bastilia e o femeie frumoasă.

Maică-sa zicea: „Eşti iubitul Taisiei? Vrei să o iei cu tine, ia-o, că şi aşa nu face nimic. Zace toată ziua. Spune, Taisia, vrei să pleci cu el?“ Ea nu răspundea nimic, doar îşi pleca ochii. Nu am schimbat nici două cuvinte cu ea, nu avea să îmi spună nimic. Asta a fost o lovitură pentru mine. Eu îmi risc viaţa pentru ea, şi ea nici nu mă băga în seamă.

Am considerat că cea mai bună strategie este să tac şi eu. Dacă îi făceam morală, nu rezolvam nimic. M-am gândit că dacă tac, va înţelege din tăcerea mea rostul venirii mele. Şi tot aşteptam să mă tragă într-o cameră şi să îmi ceară să o răpesc. Dar aşa ceva nu s-a întâmplat.

Mama ţiganilor o ţinea una şi bună că trebuie să mă căsătoresc cu Bastilia. „Intră şi culcă-te cu ea, că o să ţi se ierte păcatele.“

„Nu ştiu dacă mi se iartă aşa.“ Că, dacă mi s-ar fi iertat păcatele, intram fără şovăire.

„Haide, că eu ştiu bine, doar am fost prin mai multe mă năstiri“, şi a început să îmi înşire o listă lungă. Zicea că a fost şi la părintele Argatu, la Cernica. M-am întrebat de ce mă îmbie să mă culc cu Bastilia, că doar nu era o fată de lepădat. E o fată frumoasă şi nu cred că îşi tratează toţi musafirii cu o partidă de sex.

„Eu am fost măritată, a zis Bastilia, dar nu am vrut să mă culc cu ăla, şi după două săptămâni m-am despărţit de el.“ Mi-a trecut prin cap că singura explicaţie a faptului că mă îmbia să mă culc cu ea era că se decisese să se mărite cu mi ne. Eu 19 ani, ea douăzeci şi ceva, mergea. Dacă rămâ neam la ei peste noapte, aşa cum mă rugau, nu aveam nici o şansă să îi conving că nu m-am culcat cu Bastilia. O fi vreun obicei la ţigani, că dacă te culci cu o fată de-a lor trebuie să o iei de nevastă. Sub nici o formă nu trebuia să rămân noaptea acolo. La un moment dat Bastilia a propus ca noaptea să mergem la discotecă. M-am gândit că este mai bine, că aşa nu avea cum să spună că noaptea a făcut dragoste cu mine.

Maică-sa mă tot îmbia: „Vezi casa aia cu etaj, aşa vă facem şi vouă una. Şi să ştii că avem şi noi o garsonieră la Bucureşti“. Insistența ei era drăcească. Dacă i s-a arătat în vis că îi vine ginere, nu puteai să o convingi că nu sunt eu acela. De la draci a fost visul ei.

La masă a fost colosal. Ca să nu par speriat, mai întîi m-am spălat pe mâini, dar şi pe corp, până la brâu. Bastilia îmi turna apa dintr-un ulcior. La un moment dat am băgat eu mâna în vas, ca să mai iau puțină apă.

„Vai, ai spurcat ulciorul!“, a zis supărată.

„Cum l-am spurcat?“

„Păi ai băgat mâna murdară în el.“

„Şi ce dacă, îl spălăm bine şi gata, nu mai e spurcat.“

A intervenit şi maică-sa: „Nu, ulciorul este spurcat, du-l în spatele casei, lângă celelalte“. Aoleu, țiganii ăştia, cât de superstițioşi sunt. Au maşini moderne, au televizor, video şi alte alea, dar păstrează tot credințele lor învechite. Ei sunt convinşi că aşa este mai bine pentru ei. Obiceiurile astea țin comunitatea legată. Dar comunitatea lor este legată numai prin obiceiuri păgâne. Dacă erau creştini, ar fi fost tare bine. Cred că păstrau credința mai bine decât noi.

Şi acum masa, unul dintre momentele de maximă tensi une. Mi-a fost frică să nu îmi pună în mîncare ceva vrăjit sau vreo substanță care să îmi stârnească patima desfrâului. O soră îmi spusese la mănăstire că şi Taisiei i-au pus ceva asemănător.

M-am gândit la întâmplarea cu creştinul care vroia să se sinucidă, dar înainte de a bea otrava făcea cruce deasupra paharului, din obişnuință. Şi otrava nu îşi făcea efectul. După ce a cerut otravă mai puternică şi nici aceea nu a avut efect, a venit iar la doctor. Doctorul s-a mirat cum de omul mai tră ieş te şi şi-a dat seama că datorită semnului crucii otrava îşi pier dea însuşirile. Dar omul acela avea multă credință. Dacă alții ar face cruce peste paharul cu otravă fără să aibă cre din ța aceluia, ar muri negreşit.

Mi-am zis că semnul crucii putea să anuleze puterea vrăji lor făcute de țigănci. Am făcut cruce peste farfurie fără ca ele să îşi dea seama. Am ținut mâna deasupra farfuriei, în cele patru locuri, şi am mâncat. Mâncarea a fost tare bună. Ba chiar am mai şi cerut.

Ori nu mi-au pus nimic în mâncare, ori m-a păzit Dum ne zeu. Nu ştiu. Bine că nu mi s-a înfierbântat trupul. Ar fi fost groaznic să mă culc cu Bastilia. S-ar fi ales praful de toată convertirea mea. Ştiu că dracii de care m-am lepădat atunci când m-am lăsat de yoga nu mă vor lăsa în pace. S-ar putea să fiu ispitit de ei până la sfârşitul vieții. Acum aveau ocazia să mă doboare. Oricum, nu trebuie să mă bucur prea tare, asta a fost doar una dintre primele încercări.

Bastilia mi-a arătat nişte haine rămase de la fratele care a murit. „Uite, ca să ai de discotecă...“ Nu prea vedeam cum să fug de acolo. Bastilia mi-a povestit despre Rică: e gardian public, culmea. Dacă ăştia sunt oamenii legii, vai de noi. „Odată a încercat cineva să ne fure din casă. Rică l-a prins şi l-a bătut zdravăn, i-a sunat apa în cap.“ Când am auzit asta cred că m-am făcut alb ca varul de frică. S-a putut vedea asta pe fața mea. „Dar nu te speria, a zis ea, că altfel este un om foarte bun şi blând.“ Nu o mai credeam. Aşteptam cu frică să vină fiorosul personaj. După un timp a apărut: un țigan zdra văn, care dacă îmi dădea una mă scotea din ring. Nu era ne voie să mă lovească de două ori.

Maică-sa i-a spus repede că eu sunt acolo să o pețesc pe Bas tilia, aşa că nu s-a luat de mine. Inima îmi bătea cu pu te re. Cum să fug? Satul de români era prea departe ca să nu fiu prins dacă fugeam: m-ar fi urmărit pe şosea cu o maşină, ca în filmele americane. Trebuia să găsesc o altă soluție. Eram aproa pe obişnuit cu ideea că mă aşteaptă o noapte de pomină la discotecă, când a apărut un român în vârstă: tatăl țiganilor. Era tipul țăranului clasic, obosit de muncile câmpului.

Eu începusem să mă rog cu disperare: „Doamne, scoa te-mă de aici! Doamne, pentru rugăciunile părintelui meu, ajută-mă să plec!“

Românul m-a văzut că mă frământam. „Ce, nu îți place la noi, vrei să pleci?“ „Da“, am răspuns imediat. „Atunci ce mai aştepți, pleacă.“ Mi-am pus tricoul pe mine repede, am salutat în grabă şi am ieşit pe poartă.

„Nu pleca, ţipa mama ţiganilor. Stai, nu pleca“, striga la mine. Eu, cum am dat colţul casei, am început să fug. Nu ştiu dacă am mai fugit vreodată în viaţa mea cu atâta viteză. Mi-era groază că mă vor urmări cu maşina.

La un moment dat am trecut pe lângă o ţigancă grasă, care m-a întrebat mirată: „Unde fugi, puişor?“. M-am oprit cum se opresc Tom şi Jerry în desenele animate, am pus frână imediat. „Fug să nu pierd autobuzul“, i-am răspuns, şi am fugit mai departe. Cred că mă văzuse în curtea Bastiliei.

La un moment dat, obosit de alergătură, am văzut o troiţă, o cruce de piatră într-o cameră mică, la marginea drumului. Am intrat şi m-am rugat din toată inima să scap cu bine. Con tinuându-mi drumul, peste câteva minute am zărit o ma şi nă care venea din spate. Culmea, era un pictor de bise rici care nu ştiu ce căuta pe acolo. M-am suit în maşină şi am răsuflat uşurat.

Aseară nu am mai avut maşină spre mănăstire, aşa că am rămas la Mânăstirea Negru Vodă. Aveam o înţelegere cu maicile de la mănăstire: dacă nu mă întorc până seara, singur sau cu Taisia, înseamnă că am dat de belea. Şi nu m-am întors. Ele s-au cam speriat.

Dimineaţă am venit la ele cu un preot de la Negru Vodă, că nu avea cine să slujească Sfânta Liturghie. Părintele meu nu s-a întors încă. După slujbă s-au citit dezlegări, şi părin te le şi-a aruncat veşmintele peste credincioşi. Când a aruncat epitrahilul, a căzut deasupra capului meu. Mie nu mi s-a pă rut nimic deosebit, dar după slujbă maicile au venit la mine şi mi-au spus: „Trebuie să te faci preot. Faptul că epitrahilul a că zut în jurul gâtului tău – că îmi picase ca şi cum l-aş fi pus intenţionat – e semn că trebuie să te faci preot. E o pravilă veche care zice că cine şi-a pus epitrahilul trebuie să se facă preot, altfel va fi pedepsit.“

Eu nu ştiam de pravilă, dar poate că Dumnezeu a rânduit să se întâmple aşa ca să fiu convins că dacă părintele m-a îndemnat să fac Facultatea de Teologie şi să devin preot, nu o face din proprie iniţiativă. Ar fi prea frumos. Eu m-am dus acolo gata să mor şi când colo, să primesc un dar aşa mare! Da, mi-aş dori să ajung preot. Poate că visul pe care l-am avut la Sihla a fost tot pentru a cunoaşte voia lui Dumnezeu.

Oricum, nu are rost să mă gândesc prea mult la ce va fi cu mine. Numai Dumnezeu ştie. Chiar dacă nu voi ajunge preot, îmi este clar că Dumnezeul care m-a păzit în satul de ţigani mă va păzi până la sfârşitul zilelor mele. Oricâte căderi aş mai avea, nu îmi este teamă. Mă voi ridica. Şi aşa nădăj du iesc să se ridice şi Taisia. Poate acum, poate peste câţiva ani, poate la sfârşitul vieţii.

Şi chiar dacă nu voi fi preot, dorinţa de a propovădui cre din ţa creştină e din ce în ce mai puternică în inima mea. Poate voi ajunge profesor de religie sau altceva. Totul este să fac voia lui Dumnezeu.

După ce am stins lumina în cameră, pregătindu-mă de culcare, am văzut din nou misterioasa lumină pe care o percepeam când făceam yoga: de fapt, totul nu era decât o reacţie explicabilă ştiinţific. După ce ochiul trece de la lu mină la întuneric, vreme de câteva minute are loc acomo da rea cu lipsa de lumină. Frecându-mă la ochi mi-am dat seama că particulele de lumină pe care le vedeam nu existau decât în mintea mea. Era o iluzie optică.

Cuprinsul